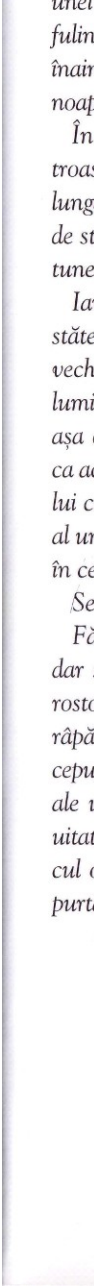

Sarah J. Maas

Diamantul de la miezul nopţii

Traducere din limba engleză
Cristina Barbu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Maas, Sarah J.
Diamantul de la miezul nopţii / Sarah J. Maas;
trad.: Cristina Barbu. – Bucureşti: Editura RAO,2014
ISBN 978–606–609–661–4

I. Barbu, Cristina (trad.)
821.111 (73) – 31 = 135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9–11, sect. 1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Sarah J. Maas
Crown of Midnight
© Sarah J. Maas, 2013
copyright hartă © Kelly de Groot, 2012
Toate drepturile rezervate

© Editura RAO,2012
pentru versiunea în limba română

2014

ISBN 978–606–609–661–4

Cuprins

Partea întâi.....12

Campionul regelui.....12

Capitolul 1.....12

Capitolul 2.....13
Capitolul 3.....27
Capitolul 4.....33
Capitolul 5.....47
Capitolul 6.....60
Capitolul 7.....71
Capitolul 8.....82
Capitolul 9.....90
Capitolul 10.....97
Capitolul 11.....108
Capitolul 12.....115
Capitolul 13.....128
Capitolul 14.....132
Capitolul 15.....143
Capitolul 16.....150
Capitolul 17.....161
Capitolul 18.....171
Capitolul 19.....183
Capitolul 20.....199
Capitolul 21.....204
Capitolul 22.....213
Capitolul 23.....225
Capitolul 24.....234
Capitolul 25.....252
Capitolul 26.....253

Capitolul 27.....258
Capitolul 28.....265
Capitolul 29.....275
Partea a doua.....278
Săgeata reginei.....278
Capitolul 30.....278
Capitolul 31.....282
Capitolul 32.....292
Capitolul 33.....294
Capitolul 34.....296
Capitolul 35.....302
Capitolul 36.....312
Capitolul 37.....325
Capitolul 38.....338
Capitolul 39.....348
Capitolul 40.....357
Capitolul 41.....369
Capitolul 42.....376
Capitolul 43.....382
Capitolul 44.....390
Capitolul 45.....410
Capitolul 46.....415
Capitolul 47.....422
Capitolul 48.....426
Capitolul 49.....438

Capitolul 50.....444
Capitolul 51.....450
Capitolul 52.....454
Capitolul 53.....464
Capitolul 54.....473
Capitolul 55.....475
Capitolul 56.....483
Mulţumiri.....487

Pentru Susan,
cele mai bune prietene până ce nu vom fi
nimic mai mult decât ţărână.

(Şi chiar şi atunci.)

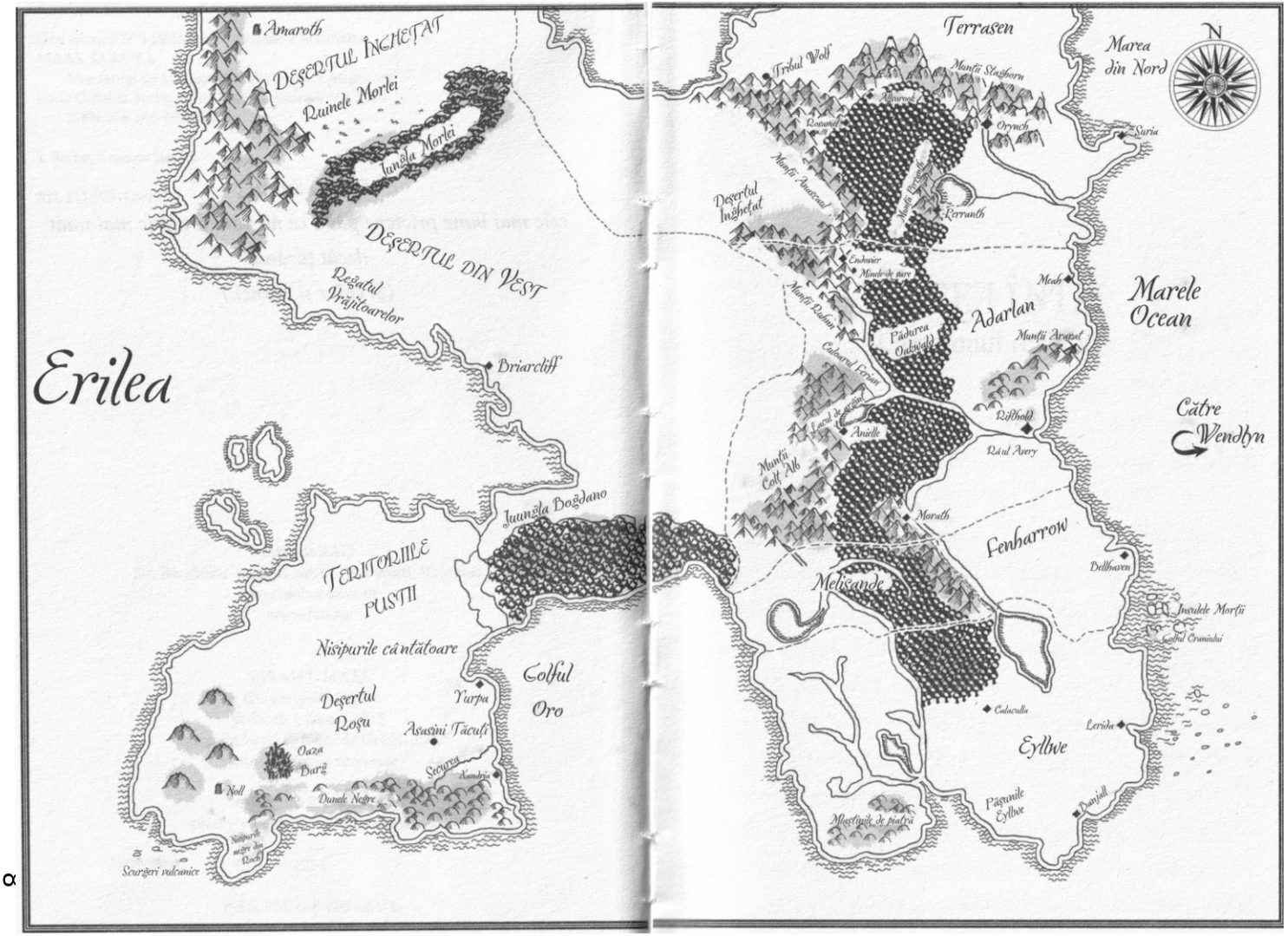
Erilea
Amaroth
DEȘERTUL ÎNGHEȚAT
Ruinele Morlei
Iunsla Morlei
DEȘERTUL DIN VEST
Regatul Vrăjitoarelor
Briarcliff
Iunsla Bogdano
TERITORIILE PUSTII
Nisipurile cântătoare
Deșertul Roșu
Golful Oro
Yurpa
Asasini Tăcuți
Oaza Bară
Noll
Dunele Negre
Scoyra
Scurgeri vulcanice
Terrasen
Tribul Wolf
Munții Stanhorn
Marea din Nord
Orynch
Suria
Deșertul Înghețat
Munții Amaracul
Kerranth
Endovier
Meah
Marele Ocean
Munții Badonn
Adarlan
Pădurea Oakvale
Munții Aramul
Cuibarul Șerpilor
Lacul de gheață
Anielle
Dilthold
Râul Avery
Către Wendlyn
Munții Colț Alb
Morath
Fenharrow
Bellhaven
Melisande
Insulele Morții
Golful Craniului
Calacalla
Lerida
Eyllwe
Pășunile Eyllwe
Daniell
Mlaștinile de piatră

Partea întâi

Campionul regelui

Capitolul 1

Obloanele legănându-se în vântul furios erau singurul semn al intrării ei. Nimeni nu o observase escaladând zidul din grădină al conacului întunecat, iar pe fundalul tunetelor şi vuietului vântului în largul mării din apropiere, nimeni nu o auzi în timp ce se căţără pe conducta de evacuare, urcându-se pe pervaz şi strecurându-se pe coridorul de la etajul al doilea.

Campionul regelui se lipi de un alcov la auzul paşilor care se apropiau. Ascunsă sub o mască neagră şi glugă, îşi impuse să se contopească cu umbrele, să devină nimic mai mult decât o fâşie din întunericul din jur. O servitoare trecu pe lângă fereastra deschisă, bombănind în timp ce o închise. Câteva secunde mai târziu, dispăru în josul scării din capătul celălalt al coridorului. Fata nu observase urmele ude de picioare pe scândurile podelei.

Un fulger se aprinse, luminând coridorul. Asasina trase adânc aer în piept, recapitulând planurile pe care le memorase minuţios în cele trei zile în care studiase conacul de la periferia Bellhavenului. Cinci uşi pe fiecare parte. Dormitorul lordului Nirall era a treia pe stânga.

Ascultă cu precauţie, căutând să distingă apropierea vreunui servitor, dar casa rămase

tăcută în timp ce furtuna se dezlănţuia în jurul lor.

Tăcută şi lină ca o fantomă, porni în lungul coridorului. Uşa dormitorului lordului Nirall se deschise cu un geamăt uşor. Aşteptă următorul bubuit de tunet pentru a închide uşa în urma ei. Un alt fulger lumină două siluete dormind în patul cu baldachin. Lordul Nirall nu avea mai mult de treizeci şi cinci de ani, iar soţia sa, brunetă şi frumoasă, dormea liniştită în braţele lui. Oare ce jignire îi adusese regelui, de acesta îi voia cu atâta îndârjire morţi?

Se strecură lângă marginea patului. Nu era treaba ei să pună întrebări. Treaba ei era să se supună. Libertatea ei depindea de asta. Cu fiecare pas către lordul Nirall, repetă din nou planul.

Scoase în tăcere sabia din teacă. Se înfioră în timp ce trase aer în piept, încurajându-se pentru ceea ce urma să facă.

Ochii lordului Nirall se deschiseră brusc, exact în momentul în care Campionul regelui îşi ridică sabia deasupra capului.

Capitolul 2

Celaena Sardothien păşea mândră pe coridoarele castelului de sticlă din Rifthold. Sacul greoi din mâna ei se legăna cu fiecare pas, lovindu-i-se din când în când de genunchi. În ciuda pelerinei negre, cu glugă, care îi ascundea aproape în întregime chipul, gărzile nu o opriră în timp ce se îndrepta semeaţă către camera de consiliu a regelui Adarlanului. Ştiau foarte bine cine era ea – şi ce făcea pentru rege. Fiind campionul regelui, îi

depăşise în rang. De fapt, erau puţini rămaşi în castel pe care nu îi depăşise. Şi chiar mai puţini care nu se temeau de ea.

Se apropie de uşile deschise din sticlă, pelerina măturând podeaua în urma ei. Gărzile postate de-o parte şi de alta îşi îndreptară poziţiile când ea le salută scurt din cap, înainte de a intra în camera de consiliu. Cizmele ei negre nu făceau aproape niciun zgomot pe podeaua din marmură roşie.

Pe tronul de cleştar din centrul camerei stătea regele Adarlanului, privirea lui întunecată aţintită asupra sacului legănându-se dintre degetele ei. Aşa cum făcuse în ultimele trei dăţi, Celaena îngenunche înaintea tronului şi îşi plecă fruntea.

Dorian Havilliard stătea lângă tronul tatălui său – iar ea îi putea simţi ochii de safir aţintiţi asupra sa. La baza podiumului, întotdeauna, între ea şi familia regală stătea Chaol Westfall, căpitanul gărzii. Celaena îl privi de sub umbra glugii sale, studiindu-i liniile feţei. După expresia lui, putea la fel de bine să fi fost un străin. Dar asta era de aşteptat şi era doar parte din jocul la care deveniseră atât de pricepuţi în aceste ultime luni. Chaol putea fi prietenul ei, putea fi cineva în care putea avea încredere, dar încă era căpitan – încă răspundea pentru vieţile regale din această încăpere, mai presus de oricare altele. Regele vorbi:

— Ridică-te.

Celaena rămase cu fruntea sus în timp ce se ridică şi îşi dădu jos gluga de pe cap.

Regele flutură o mână spre ea, inelul de obsidian de pe degetul său licărind în lumina după-

amiezii.

— S-a rezolvat?

Celaena băgă mâna ascunsă de mănuşă în sac şi azvârli capul retezat spre el. Nimeni nu vorbi în timp ce căzu pe podea, o bubuitură surdă de carne ţeapănă şi putrezită pe marmură. Se rostogoli până la baza podiumului, ochii lăptoşi întorcându-se către candelabrul de cristal de deasupra.

Dorian îşi îndreptă umerii, luându-şi privirea de pe cap. Chaol doar se holbă la ea.

— S-a cam împotrivit, spuse Celaena.

Regele se aplecă înainte, studiind faţa sfârtecată şi tăieturile zimţate de la gât.

— De-abia îl mai pot recunoaşte.

Celaena afişă un zâmbet strâmb, deşi gâtul i se încleştă.

— Capetele retezate nu călătoresc prea bine, zise ea. Cotrobăi din nou prin sac şi scoase o mână. Iată inelul blazonului lui. Încercă să nu se concentreze prea mult pe bucata de carne putrezită pe care o ţinea, duhoarea care se înrăutăţise cu fiecare zi care trecuse. Îi întinse mâna lui Chaol, ai cărui ochi arămii erau distanţi în timp ce o luă şi o oferi regelui. Regele strâmbă din nas, dar cercetă inelul de pe degetul încremenit. Aruncă mâna la picioarele ei în timp ce examină inelul.

În spatele tatălui său, Dorian se foi. Când Celaena se duelase în competiţie, păruse să nu fie deranjat de trecutul ei. La ce se *aştepta* când avea să devină Campionul regelui? Deşi ea bănuia că membre şi capete tăiate ar întoarce pe dos stomacurile majorităţii oamenilor – chiar şi după ce

trăiseră timp de un deceniu sub domnia Adarlanului. Iar Dorian, care nu participase vreodată la o luptă, nu fusese niciodată martorul cozilor de oameni înlănţuiţi îndreptându-se către eşafod... Poate că Celaena ar trebui să fie impresionată că el nu vomitase încă.

— Şi soţia lui? întrebă poruncitor regele, întorcând pe toate părţile inelul din mâna sa.

— E legată cu lanţuri de ce a mai rămas din soţul ei, pe fundul mării, răspunse Celaena cu un zâmbet crud şi scoase mâna palidă şi subţire din sac.

Purta o verighetă aurie, gravată cu data căsătoriei lor. I-o oferi regelui, dar acesta dădu din cap. Asasina nu îndrăzni să îl privească pe Dorian sau Chaol, în timp ce puse mâna femeii înapoi în sacul gros din pânză.

— Foarte bine, atunci, murmură regele. Ea rămase nemişcată în timp ce ochii lui hoinăriră asupra ei, apoi priviră sacul şi capul de pe podea. După un moment prea lung, vorbi din nou: Aici, în Rifthold, are loc o revoltă crescândă, un grup de indivizi care ar face orice ca să mă detroneze – şi care încearcă să se amestece în planurile mele. Următoarea ta sarcină este să îi stârpeşti şi să scapi de ei înainte să devină o adevărată ameninţare pentru imperiul meu.

Celaena strânse sacul atât de tare, încât o dureau degetele. Chaol şi Dorian îl priveau pe rege acum, ca şi cum ar fi fost, de asemenea, prima oară când auzeau de acest lucru.

Ea auzise zvonuri despre forţe rebele înainte să ajungă în Endovier – *întâlnise* rebeli învinşi în

minele de sare. Dar să existe o mişcare rebelă, luând amploare în inima capitalei; *ea* să fie cea care trebuie să îi ucidă unul câte unul... Şi planuri – ce planuri? Ce ştiau rebelii despre manevrele regelui? Alungă întrebările cât mai departe din mintea ei, până când nu mai fu posibil ca el să le citească pe chipul său.

Regele bătu cu degetele în braţul tronului, încă jucându-se cu inelul lui Nirall în cealaltă mână.

— Sunt câţiva oameni pe lista mea de trădători bănuiţi, dar îţi voi da câte un nume pe rând. Castelul ăsta colcăie de spioni.

Chaol se crispă la auzul acestor cuvinte, dar regele îşi flutură mâna, iar căpitanul se apropie de ea, chipul încă fiindu-i inexpresiv în timp ce îi întindea Celaenei o bucată de hârtie.

Ea evită impulsul de a-l privi pe Chaol în ochi când luă scrisoarea, deşi degetele lui, de asemenea, ascunse de mănuşi, le atinseră în treacăt pe ale ei. Păstrându-şi expresia neutră, Celaena privi hârtia. Pe ea era scris un singur nume: *Archer Finn.*

Avu nevoie de fiecare strop de voinţă şi de instinct de autoconservare ca faţa să nu îi trădeze şocul simţit. Îl cunoştea pe Archer – îl cunoscuse de când avea ea treisprezece ani, iar el venise pentru lecţii la Breasla Asasinilor. Era cu câţiva ani mai mare, deja un curtezan aflat la mare căutare... care avea nevoie de ceva antrenament pentru a se putea apăra de clienţii mai geloşi. Şi de soţii lor.

Nu îl deranjase niciodată pasiunea ridicolă şi copilărească pe care ea o făcuse pentru el. De fapt, îi permisese să îşi testeze abilităţile de flirt

asupra lui, transformând-o într-un dezastru plin de chicote. Desigur, nu îl mai văzuse de câţiva ani – dinainte să ajungă în Endovier – dar nu îl crezuse niciodată în stare de aşa ceva. Era arătos şi blând şi vesel, nu un trădător atât de periculos al coroanei încât regele să îl dorească mort.

Era absurd. Oricine îi oferea regelui informaţiile era un idiot.

— Doar pe el sau şi pe clienţii lui? se scăpă Celaena.

Regele îi zâmbi uşor.

— Îl cunoşti pe Archer? Nu mă surprinde.

O tachinare – o provocare.

Ea doar privi înainte, poruncindu-şi să se calmeze, să tragă aer în piept.

— Îl cunoşteam. Este un om extraordinar de bine păzit. Voi avea nevoie de timp să trec de apărarea lui.

Atât de prudent spus, atât de neglijent exprimat! De fapt, ea avea nevoie de timp pentru a-şi da seama cum reuşise Archer să se încurce în dezastrul ăsta – şi dacă regele spunea adevărul sau nu. Dacă Archer era cu adevărat un trădător şi un rebel... ei bine, îşi va da ea seama mai târziu ce să facă.

— Atunci, ai o lună la dispoziţie, spuse regele. Şi dacă nu este îngropat până atunci, poate va trebui să îţi reconsider poziţia, fato!

Ea încuviinţă, supusă, ascultătoare, graţioasă.

— Vă mulţumesc, Maiestate.

— Când vei fi scăpat de Archer, îţi voi da următorul nume de pe listă.

Ea evitase politicile regatului – mai ales forţele

lor rebele – vreme de atâţia ani, iar acum se afla în ele până în gât. Minunat.

— Fii rapidă, o avertiză regele. Fii discretă. Plata pentru Nirall este deja în camera ta.

Celaena încuviinţă din nou şi puse bucata de hârtie în buzunar.

Regele o privea lung. Celaena îşi mută privirea, dar îşi forţă colţul gurii să se ridice uşor, să îşi facă ochii să strălucească de încântarea vânătorii. În cele din urmă, regele îşi ridică privirea spre tavan.

— Ia capul ăla şi pleacă.

Ascunse în buzunar inelul lui Nirall, iar Celaena îşi înghiţi spasmul de dezgust. Un trofeu.

Luă capul şi mâna retezată, îndesându-le în sac. Aruncându-i doar o privire fugară lui Dorian, al cărui chip devenise palid, se întoarse şi plecă.

*

Dorian Havilliard rămase tăcut în timp ce servitorii rearanjau camera, mutând masa uriaşă din lemn de stejar şi scaunele în centrul încăperii. Aveau o întâlnire a consiliului în trei minute. De-abia îl auzi pe Chaol plecând, spunând că voia să asculte raportul Celaenei. Regele îşi mormăi acordul.

Celaena omorâse un bărbat şi pe soţia acestuia. Iar tatăl lui îi ordonase asta. Dorian de-abia fusese în stare să îi privească pe oricare din ei. Crezuse că îl convinsese pe tatăl său să îşi reevalueze politicile brutale după masacrul acelor rebeli din Eyllwe, înainte de Yulemas, dar se părea că nu contase deloc. Iar Celaena...

De îndată ce servitorii terminară de aranjat masa, Dorian se aşeză în locul lui obişnuit, la dreapta tatălui său. Consilierii începură să sosească, împreună cu ducele Perrington, care merse direct la rege şi începu să şoptească, prea încet pentru ca Dorian să poată auzi.

Prinţul nu se deranjă să spună nimănui nimic şi doar privi urciorul cu apă dinaintea lui. Celaena nu păruse în apele ei mai devreme.

De fapt, de două luni, de când fusese numită Campionul regelui, fusese aşa. Rochiile ei adorabile şi hainele împodobite dispăruseră, fiind înlocuite de o tunică neagră, necruţătoare şi pantaloni, părul fiindu-i strâns la spate într-o coadă împletită, pierzându-se printre faldurile pelerinei negre pe care o purta întotdeauna. Era o fantomă frumoasă – iar când îl privi, fu ca şi cum nici nu l-ar fi cunoscut.

Dorian privi uşa deschisă a sălii de consiliu, prin care Celaena dispăruse cu câteva clipe înainte.

Dacă putea ucide oameni astfel, atunci ar fi fost mult prea uşor să îl manipuleze să creadă că simţea ceva pentru el. Să îşi facă din el un aliat – să îl facă să o *iubească* suficient de mult încât să îl înfrunte pe tatăl lui în numele ei, să se asigure că era numită Campion...

Dorian nu se putu convinge să îşi termine gândul. Avea să o viziteze – poate mâine. Doar ca să vadă dacă exista vreo şansă să se înşele.

Dar nu se putu abţine să nu se întrebe dacă el însemnase vreodată ceva pentru Celaena.

*

Celaena traversă grăbită şi tăcută coridoarele şi scările, urmând ruta deja familiară către canalul de scurgere al castelului. Era acelaşi canal care curgea dincolo de tunelul ei secret, deşi aici mirosea mult mai rău, din pricina servitorilor care aruncau gunoiul menajer aproape din oră în oră.

Paşii ei, apoi o a doua pereche – ai lui Chaol – răsunau în lungul pasajului subteran. Dar ea nu spuse nimic până nu se opri pe marginea apei, privind către cele câteva arcade care se deschideau către fiecare mal al râului. Nu era nimeni aici.

— Deci, spuse ea fără să privească în urmă, ai de gând să mă saluţi sau doar o să mă urmăreşti peste tot?

Se întoarse spre el, sacul încă legănându-i-se în mână.

— Încă te mai porţi precum Campionul regelui sau eşti din nou Celaena?

În lumina torţei, ochii lui arămii scânteiară.

Desigur, Chaol avea să observe diferenţa; el observa totul. Celaena nu îşi putea da seama dacă asta o încânta sau nu. Mai ales când cuvintele lui aveau o tentă uşor înţepătoare.

Cum nu răspunse, el o întrebă:

— Cum a fost Bellhaven?

— Aşa cum este întotdeauna.

Ştia exact la ce se referea el; Chaol voia să ştie cum decursese misiunea ei.

— Şi s-a împotrivit?

Făcu un semn cu capul către sacul din mâna ei.

Celaena ridică din umeri şi se întoarse către râul întunecat.

— Nimic cu care să nu mă pot descurca.

Aruncă sacul în canal. Priviră tăcuţi cum se legănă pe apă, apoi se scufundă uşor.

Chaol îşi drese glasul. Celaena ştia că el ura asta. Când plecase în prima ei misiune – la o proprietate în susul coastei, în Meah – el fusese atât de agitat înainte de plecarea ei, încât crezuse că avea să îi ceară să nu plece. Iar la întoarcere, cu capul retezat şi zvonurile circulând despre asasinarea lui Sir Calin, îi luase o săptămână să o poată privi din nou în ochi. Dar la ce se aşteptase?

— Când îţi vei începe noua misiune? întrebă el.

— Mâine. Sau poimâine. Trebuie să mă odihnesc, adăugă ea rapid când el se încruntă. Şi, în afară de asta, îmi va lua doar o zi sau două să îmi dau seama cât de păzit este Archer şi să îmi pun la punct abordarea. Sper să nu fie nevoie de luna pe care mi-a dat-o regele.

Şi spera ca Archer să aibă nişte răspunsuri despre cum ajunsese pe lista regelui şi despre ce *planuri,* mai exact, vorbise regele. Apoi avea să îşi dea seama ce să facă cu el.

Chaol păşi lângă ea, încă privind apa murdară, unde era sacul acum, fără îndoială, prins de curent şi purtat către râul Avery şi în marea de dincolo.

— Aş vrea să discutăm.

Celaena ridică din sprâncene.

— N-ai de gând să mă scoţi la cină mai întâi?

Ochii lui se mijiră, iar ea se bosumflă.

— Nu glumesc. Vreau detalii despre ceea ce s-a întâmplat cu Nirall.

— Nu a scos niciun sunet, izbucni Celaena, smucindu-şi braţul în timp ce urcă în goană treptele. După două săptămâni de călătorie, ea voia doar să *doarmă.* Chiar şi drumul către camera ei se simţi ca o călătorie. Nu e nevoie să mă *interoghezi,* Chaol!

Ea se opri din nou când el îşi puse o mână fermă pe umărul ei.

— Când pleci, spuse el, lumina distantă a torţei îi luminã trăsăturile neînduplecate, habar *nu* am ce se întâmplă cu tine. Nu ştiu dacă eşti rănită sau dacă zaci moartă în vreun şanţ. Ieri, am auzit un zvon cum că l-au prins pe asasinul răspunzător pentru moartea lui Nirall. Îşi apropie chipul de al ei, glasul fiindu-i răguşit. Până să ajungi astăzi, am crezut că se refereau la *tine.* Eram pe punctul de a merge acolo să te caut.

Păi, asta ar explica de ce văzuse calul lui Chaol înşeuat la grajduri când sosise. Respiră adânc, chipul fiindu-i deodată blând.

— Ai mai multă încredere în mine. La urma urmei, sunt Campionul regelui.

Ea nu avu timp să îşi pregătească argumentele; Chaol o trase lângă el, strângând-o puternic în braţe.

Celaena nu ezită să-şi unească braţele peste umerii lui, inhalându-i parfumul trupului. Nu o mai îmbrăţişase din ziua în care aflase în mod oficial că era câştigătoarea competiţiei, deşi amintirea acelei îmbrăţişări se plimba adesea prin gândurile ei, iar în timp ce îl îmbrăţişa acum, o străbătu dorinţa să nu se sfârşească.

Nasul lui îi mângâia gâtul.

— Pe toţi zeii, miroşi oribil, mormăi el.

Ea sâsâi şi îl împinse, faţa arzându-i de-a binelea acum.

— Să cari cu tine părţi dintr-un cadavru pentru săptămâni bune nu duce la un miros tocmai plăcut! Şi poate dacă mi s-ar fi dat timp pentru o baie, în loc să mi se ordone să raportez *imediat* regelui, aş fi... Se opri la vederea rânjetului lui şi îl lovi în umăr. Idiotule. Celaena îl apucă de braţ, trăgându-l în susul scărilor. Vino. Să mergem în camera mea ca să mă poţi interoga ca un adevărat domn.

Chaol râse şi o înghionti cu cotul, dar nu dădu drumul braţului ei.

*

După ce o foarte bucuroasă Fleetfoot se calmă suficient cât Celaena să poată vorbi fără să fie linsă, Chaol scoase până şi cel mai mic detaliu de la ea şi o părăsi cu promisiunea că avea să se întoarcă la cină, în câteva ore. Iar după ce îi permise Philippei să-i acorde o atenţie exagerată în baie şi să deplângă starea părului şi unghiilor ei, Celaena se prăbuşi în pat.

Fleetfoot sări în spatele ei şi se ghemui lângă ea. Mângâind blana aurie şi moale a câinelui, Celaena privi spre tavan, epuizarea strecurându-se în muşchii ei dureroşi.

Regele o crezuse.

Iar Chaol nu se îndoise nici măcar o secundă de povestea ei, în timp ce se informă despre misiune. Nu se putea hotărî dacă asta o făcea să se simtă încrezută, dezamăgită sau complet

vinovată. Dar minciunile se rostogoliseră de pe limba ei. Nirall se trezise chiar înainte de a-l ucide, fu nevoită să taie gâtul soţiei lui pentru a o împiedica să ţipe, iar lupta fusese puţin mai dezordonată decât i-ar fi plăcut. Inclusese şi detalii reale în poveste: fereastra de pe coridorul de la etajul al doilea, furtuna, servitoarea cu lumânarea... Cele mai bune minciuni erau întotdeauna combinate cu adevărul.

Celaena strânse amuleta de la pieptul ei. Ochiul Elenei. Nu o mai văzuse pe Elena de la ultima lor întâlnire din mormânt; acum că era Campionul regelui, spera ea, fantoma străvechii regine avea să o lase în pace. Totuşi, în lunile de când Elena îi oferise amuleta pentru protecţie, Celaena descoperise că prezenţa ei era liniştitoare. Metalul era întotdeauna cald, ca şi cum ar fi avut o viaţă proprie.

Îl strânse tare în pumn. Dacă regele afla adevărul despre ceea ce făcea ea... despre ceea ce făcuse în aceste ultime două luni...

Plecase în prima misiune cu intenţia de a executa rapid ţinta. Se pregătise pentru crimă, îşi spusese în sinea ei că Sir Carlin nu era altceva decât un străin şi că viaţa lui nu însemna nimic pentru ea. Dar când ajunse pe proprietatea lui şi fu martoră a blândeţii neobişnuite cu care el îşi trata servitorii, când îl văzu cântând la liră împreună cu un trubadur ambulant pe care îl adăpostise în casa lui, când îşi dădu seama pe cine ajuta ea... nu putu să o facă. Încercă să se convingă pe sine, să se mituiască şi să o facă. Dar nu putu.

Totuşi, trebuia să aducă dovezi ale locului

crimei... şi un cadavru.

Îi oferise lordului Nirall aceeaşi alegere pe care i-o oferise lui Sir Carlin: să moară pe loc sau să îşi înscenеze moartea şi să dispară... să fugă departe şi să nu îşi mai folosească niciodată numele. Până atunci, dintre cei patru bărbaţi pe care fusese trimisă să-i ucidă, toţi aleseseră viaţa.

Nu era greu să îi convingă să se despartă de inelele blazoanelor lor sau de alte obiecte simbolice. Şi era chiar mai uşor să îi convingă să îi dea cămăşile lor de noapte pentru ca ea să le poată sfâşia sau tăia în concordanţă cu rănile pe care, chipurile, le-ar fi produs. Şi cadavrele erau uşor de obţinut.

Azilurile aruncau întotdeauna cadavre proaspete. Nu era niciodată greu să facă rost de unul care să semene cu victimele ei, mai ales când locurile crimelor erau suficient de îndepărtate pentru ca trupurile să aibă timp să se descompună.

Nu ştia cui aparţinuse capul lordului Nirall, doar că avea păr asemănător, iar când ea brăzdă câteva răni pe chipul lui şi îl lăsă să se descompună puţin, treaba merse ca unsă. Şi mâna provenise de la acelaşi cadavru. Iar mâna soţiei... aceea prevenise de la cadavrul unei tinere care murise subit din pricina unei boli care în urmă cu zece ani putea fi vindecată cu uşurinţă de un tămăduitor înzestrat. Dar cu magia acum dispărută şi acei tămăduitori spânzuraţi sau arşi de vii, oamenii mureau unul după altul. De boli stupide, odinioară vindecabile. Se rostogoli în pat pentru a-şi ascunde faţa în blana moale a lui Fleetfoot.

Archer. Cum avea să îi înscenеze moartea lui

Archer? El era atât de popular, atât de uşor de recunoscut! Ea încă nu-şi putea imagina care era legătura lui cu orice ar fi fost mişcarea aceea revoluţionară. Dar dacă el era pe lista regelui, atunci, poate că în anii în care nu îl văzuse, Archer îşi folosise talentele pentru a deveni puternic.

Totuşi, ce informaţii putea avea el despre planurile regelui încât să fie o ameninţare reală? Regele înrobise întregul continent. Ce putea face mai mult?

Mai erau şi alte continente, desigur. Alte continente cu regate bogate, ca Wendlyn, acel tărâm îndepărtat de peste mare. Până acum rezistase împotriva atacurilor maritime ale regelui, dar ea nu auzise mai nimic despre acest război de când plecase în Endovier.

Şi de ce unei mişcări revoluţionare i-ar păsa de regate de pe alt continent, când trebuiau să îşi facă griji pentru al lor? Deci, planurile trebuiau să fie despre *acest* tărâm, *acest* continent.

Celaena nu voia să ştie. Nu voia să ştie ce făcea regele, ce planuri avea el pentru imperiu. Avea să folosească această lună pentru a-şi da seama ce să facă cu Archer şi apoi avea să pretindă că nu auzise niciodată acel cuvânt oribil: *planuri.*

Celaena îşi reprimă un fior. Juca un joc foarte, *foarte* periculos. Iar acum că ţintele ei erau oameni din Rifthold, acum că era *Archer...* Trebuia să găsească o cale de a-l juca mai bine. Pentru că, dacă regele afla vreodată adevărul, dacă afla ce făcea ea...

Ar distruge-o.

Capitolul 3

Celaena gonea prin bezna pasajului secret, gâfâind. Privi peste umăr şi îl văzu pe Cain rânjind spre ea, ochii arzându-i precum cărbunii încinşi.

Indiferent cât de repede alerga ea, pasul lui uriaş îl menţinea mereu în spatele ei. În urma lui curgea un val de semne Wyrd, verzi şi strălucitoare, simbolurile şi formele lor stranii luminând blocurile străvechi din piatră. Iar în spatele lui Cain, cu ghearele lui lungi scrijelind pământul, înainta greoi rideracul.

Celaena se împiedică, dar rămase în picioare. Se simţea ca şi cum fiecare pas se împotmolea în noroi. Nu putea scăpa de el. În cele din urmă, el avea să o prindă. Iar odată ce rideracul punea gheara pe ea... Nu îndrăzni să privească din nou colţii aceia mult prea mari care îi ieşeau proeminent din gură sau ochii pătrunzători, licărind de dorinţa de a o devora bucată cu bucată.

Cain râse satisfăcut, sunetul zgâriind pereţii de piatră. Era aproape acum. Suficient de aproape încât degetele lui mai că îi atingeau gâtul. Îi şopti numele, numele ei adevărat, iar ea ţipă în timp ce el...

*

Celaena se trezi gâfâind, strângând Ochiul Elenei. Cercetă camera, căutând umbre dense, semne Wyrd strălucind, semne că uşa secretă era deschisă în spatele tapiseriei care o ascundea. Dar

se auzea doar pocnetul focului aproape stins.

Celaena se cufundă înapoi în perne. Fusese doar un coşmar. Cain şi rideracul erau morţi, iar Elena nu avea să o mai deranjeze. Se terminase.

Fleetfoot, dormind sub pături, îşi puse capul pe pântecul Celaenei. Celaena se cuibări şi ea în aşternuturi, îmbrăţişând căţeluşa şi închizând ochii.

Se terminase.

*

În ceaţa răcoroasă a dimineţii, Celaena aruncă un băţ peste terenul întins al parcului de jocuri. Fleetfoot o luă la fugă prin iarba de un verde palid, asemenea unui fulger auriu, atât de repede încât Celaena fluieră admirativ. Lângă ea, Nehemia privea de asemenea satisfăcută câinele rapid de vânătoare. Fiind atât de ocupată încercând să o câştige de partea ei pe regina Georgina şi culegând informaţii despre planurile regelui pentru Eyllwe, dimineaţa devreme era singurul moment al zilei în care se puteau vedea. Oare regele ştia că prinţesa era unul dintre spionii pe care îi menţionase? Nu era posibil, altfel nu ar fi avut încredere în Celaena ca fiind Campionul lui, nu când prietenia lor era atât de cunoscută.

— De ce Archer Finn? medită Nehemia în Eyllwe, glasul fiindu-i o şoaptă.

Celaena îi explicase pe scurt ultima ei misiune.

Fleetfoot luase băţul şi îl aduse înapoi la ele, legănându-şi coada lungă. Deşi nu ajunsese încă la maturitate, căţeluşa era deja neobişnuit de mare. Dorian nu spusese niciodată precis cu ce rasă

bănuia că se împerechease mama ei. Având în vedere mărimea lui Fleetfoot, ar fi putut fi un câine-lup. Sau chiar un lup adevărat.

Celaena ridică din umeri la întrebarea Nehemiei, îndesându-şi mâinile în buzunarele îmblănite ale pelerinei sale.

— Regele crede... crede că Archer face parte dintr-o rebeliune secretă împotriva lui. O rebeliune aici, în Rifthold, pentru a-l alunga de pe tron.

— Cu siguranţă, nimeni nu ar fi atât de îndrăzneţ. Rebelii se ascund în munţi şi păduri şi în locuri unde localnicii îi pot ajuta şi păstra ascunşi, nu aici. Rifthold ar fi o capcană mortală.

Celaena ridică din nou din umeri, în timp ce Fleetfoot se întoarse şi ceru ca băţul să fie aruncat din nou.

— Se pare că nu. Şi se pare că regele are o listă cu oameni despre care crede că sunt piese cheie în această mişcare împotriva lui.

— Şi tu... trebuie să îi ucizi pe toţi?

Chipul cafeniu al Nehemiei păli uşor.

— Unul câte unul, spuse Celaena, aruncând băţul cât de departe putu în parcul înnegurat. Fleetfoot goni din nou, iarba uscată şi rămăşiţele ultimei furtuni de zăpadă scârţâind sub labele ei uriaşe. Îmi spune doar câte un nume, pe rând. Puţin cam teatral, dacă mă întrebi pe mine. Dar se pare că intervin în *planurile* lui.

— Ce planuri? întrebă tăios Nehemia.

Celaena se încruntă.

— Speram că ştii tu.

— Nu ştiu. Urmă o pauză tensionată. Dacă afli ceva... începu Nehemia.

— O să văd ce pot face, minţi Celaena.

Nici măcar nu era sigură dacă voia cu adevărat să ştie ce plănuia regele, darămite să *împărtăşească* informaţia altcuiva. Era egoist şi stupid, poate, dar nu putea uita avertismentul pe care regele i-l dăduse în ziua în care o încoronase Campion: dacă nu îi respecta indicaţiile, dacă îl trăda, avea să îl ucidă pe Chaol. Apoi pe Nehemia şi pe familia acesteia.

Şi toate astea, fiecare moarte pe care o înscena, fiecare minciună pe care o spunea îi puneau în pericol.

Nehemia dădu din cap, dar nu răspunse. De fiecare dată când prinţesa sau Chaol, sau chiar Dorian o priveau aşa, era aproape prea mult de suportat. Dar şi ei trebuiau să creadă minciunile. Pentru siguranţa lor.

Nehemia începu să îşi frământe mâinile, iar ochii îi deveniră distanţi. Celaena văzuse destul de des această expresie în ultima lună.

— Dacă îţi faci griji pentru mine...

— Nu-mi fac, spuse Nehemia. Tu îţi poţi purta singură de grijă.

— Atunci, ce este?

Stomacul Celaenei se încleştă. Dacă Nehemia mai vorbea mult despre rebeli, nu ştia cât mai putea suporta. Da, voia să se elibereze de sub stăpânirea regelui, atât ca şi Campion al lui, cât şi ca urmaş al unei naţiuni cucerite, dar nu voia să aibă de-a face cu vreun complot pus la cale în Rifthold ori cu vreo speranţă disperată pe care încă o savurau rebelii. Să se răzvrătească împotriva regelui nu ar fi altceva decât o absurditate. Aveau

să fie cu toţii distruşi.

Dar Nehemia spuse:

— Numărul din lagărul din Calaculla creşte. În fiecare zi sosesc din ce în ce mai mulţi rebeli Eyllwe. Mulţi cred că este un miracol că încă mai *trăiesc.* După ce soldaţii i-au măcelărit pe acei cinci sute de rebeli... Oamenii mei se tem.

Fleetfoot se întoarse din nou şi Nehemia fu cea care luă băţul din gura câinelui şi îl aruncă spre răsăritul cenuşiu.

— Dar condiţiile în Calaculla...

Se opri, amintindu-şi probabil cele trei cicatrici care brăzdau spatele Celaenei. O amintire permanentă a cruzimii din minele de sare din Endovier şi o amintire a faptului că, deşi era liberă, mii de oamenii încă munceau din greu şi mureau acolo. În Calaculla, lagărul geamăn al Endovierului, se zvonea că era chiar mai rău.

— Regele nu vrea să îmi acorde o audienţă, spuse Nehemia, jucându-se acum cu o şuviţă de păr. I-am cerut de trei ori să discutăm despre condiţiile din Calaculla şi de fiecare dată pretinde că este ocupat. Se pare că este prea ocupat găsindu-ţi oameni pe care să-i ucizi.

Celaena roşi la duritatea din glasul Nehemiei. Fleetfoot se întoarse iar, dar când Nehemia luă băţul, prinţesa îl păstră în mână.

— Trebuie să fac ceva, Elentiya, spuse Nehemia, folosind numele pe care i-l dăduse în noaptea în care Celaena recunoscuse că era o asasină. Trebuie să găsesc o cale de a-mi ajuta oamenii. Când devine strângerea de informaţii o fundătură? Când acţionăm?

Celaena înghiţi în sec. Acel cuvânt – acţionăm – o speria mai mult decât i-ar fi plăcut să recunoască. Mai mult decât cuvântul „planuri”. Fleetfoot stătea la picioarele lor, legănându-şi codiţa şi aşteptând ca băţul să fie aruncat.

Dar când Celaena nu spuse nimic, când nu promise nimic, aşa cum făcea întotdeauna când Nehemia vorbea despre lucrurile astea, prinţesa lăsă băţul să cadă pe pământ şi o porni alene spre castel.

Celaena aşteptă până ce paşii Nehemiei se stinseră şi răsuflă uşurată. Urma să se întâlnească cu Chaol în câteva minute, pentru alergarea de dimineaţă, dar după aceea... după aceea, avea să meargă în Rifthold. Lasă-l pe Archer să aştepte până în acea după-amiază.

La urma urmei, regele îi dăduse o lună şi, în ciuda propriilor ei întrebări pentru Archer, îşi dorea să plece puţin de pe terenurile castelului. Avea bani pătaţi cu sânge de cheltuit.

Capitolul 4

Chaol Westfall alerga prin parcul de vânătoare, Celaena ţinând pasul cu el. Aerul rece al dimineţii era asemenea cioburilor de sticlă în plămânii lui; răsuflarea i se învolbura înaintea sa. Se înfofoliseră cât putuseră de bine, fără să se îngreuneze, în mare parte doar mai multe straturi de cămăşi şi mănuşi, dar chiar şi cu transpiraţia prelingându-se pe trupul lui, Chaol murea de frig.

Chaol ştia că şi Celaena îngheţa. Nasul îi era roşu, culoarea îi îmbujorase obrajii, iar urechile îi

erau, de asemenea, roşii ca focul. Observându-i privirea, Celaena îi aruncă un rânjet, ochii ei de turcoaz fiind uimitor de luminoşi.

— Obosit? îl tachină ea. *Ştiam* eu că nu te-ai ostenit să te antrenezi cât am fost plecată.

El chicoti şi gâfâi în acelaşi timp.

— Cu siguranţă, *tu* nu te-ai antrenat cât ai fost plecată în misiune. Asta e a doua oară când a trebuit să încetinesc pentru tine.

O minciună sfruntată. Ea ţinea pasul cu el destul de uşor acum, agilă ca un cerb cutreierând pădurea. Uneori, lui Chaol i se părea teribil de greu să nu o privească, să privească modul în care Celaena se mişca.

— Continuă să-ţi spui asta, zise ea şi alergă puţin mai repede.

El mări pasul, nevrând ca ea să îl lase în urmă. Servitorii croiseră o alee prin pătura de zăpadă care acoperea parcul, dar pământul încă era îngheţat şi alunecos.

Chaol îşi dăduse seama de asta din ce în ce mai des în ultima vreme – cât de mult îi displăcea când ea îl lăsa în urmă! Cum îi displăcea când ea pleca în misiunile alea blestemate şi nu îl contacta timp de zile întregi sau chiar săptămâni! Nu ştia cum sau când se întâmplase, dar începuse să îi pese dacă ea se întorcea sau nu din misiunile ei. Şi după toate prin câte trecuseră împreună...

Îl ucisese pe Cain la duel. Îl ucisese ca să o salveze pe ea. O parte din el nu regreta asta; o parte din el ar fi făcut-o din nou, fără să clipească. Dar cealaltă parte încă îl trezea în toiul nopţii, ud leoarcă într-o baltă de sudoare pe care o simţea

prea asemănătoare cu sângele lui Cain.

Celaena îl privea.

— Ce s-a întâmplat?

El se luptă cu vina crescândă.

— Ţine-ţi ochii pe cărare, altfel o să aluneci.

Pentru prima oară, ea îi ascultă sfatul.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

Da. Nu. Dacă exista cineva care să poată înţelege vina şi furia care îl cotropeau când se gândea la cum îl ucisese pe Cain, ea era aceea.

— Cât de des, spuse el printre răsuflări, te gândeşti la oamenii pe care i-ai ucis?

Ea întoarse uimită privirea spre el, apoi încetini. El nu avea chef să se oprească şi ar fi putut continua să alerge, dar ea îl prinse de braţ şi îl obligă să se oprească. Chipul îi era serios acum.

— Dacă tu crezi că este în *vreun* fel o idee bună să mă judeci chiar înainte să fi luat micul dejun...

— Nu, o întrerupse el, gâfâind. Nu... nu m-am referit la...

Înghiţi în sec.

— Nu te judecam.

Dacă ar putea să-şi recapete odată răsuflarea, i-ar putea explica la ce se referise.

Privirea ei era la fel de încremenită precum parcul din jurul lui, dar apoi îşi dădu capul într-o parte.

— E despre Cain?

Auzind-o rostindu-i numele îi făcu maxilarul să se încleşteze, dar Chaol reuşi să încuviinţeze din cap.

Gheaţa din ochii ei se topi complet. Chaol ura

mila din privirea ei, înţelegerea.

El era căpitanul gărzii, era de aşteptat să ucidă pe cineva la un moment dat. Deja văzuse şi făcuse destule în numele regelui; se luptase cu oameni, îi rănise. Aşa că nici nu ar trebui să simtă asta şi, mai ales, nu ar trebui să îi spună *ei.* Era o limită între ei, undeva, şi era convins că în ultimele zile el o încălcase din ce în ce mai des.

— Nu o să-i uit niciodată pe oamenii pe care i-am ucis, spuse ea. Răsuflarea ei se învolbura în aerul dintre ei. Nici măcar pe cei pe care i-am ucis pentru a supravieţui. Încă le văd feţele, încă îmi amintesc lovitura exactă cu care i-am ucis.

Privi către copacii scheletici.

— În unele zile, mi se pare că altcineva a făcut toate lucrurile astea. Şi multe din vieţile pe care mă *bucur* că le-am sfârşit. Indiferent de cauză, totuşi... crima tot ia cu sine o mică parte din tine. Aşa că nu cred că îi voi uita vreodată.

Privirea ei o întâlni din nou pe a lui, iar el încuviinţă.

— Dar, Chaol, spuse ea şi îi strânse şi mai tare braţul, o strânsoare de care el nu mai fusese conştient, ceea ce s-a întâmplat cu Cain... acolo nu a fost asasinare, nici măcar o crimă cu sânge rece.

El încercă să păşească înapoi, dar strânsoarea ei era fermă.

— Ceea ce ai făcut tu nu a fost ceva lipsit de onoare, şi nu spun asta doar pentru că viaţa mea era cea pe care o salvai. Se opri pentru o clipă. Nu vei uita niciodată că l-ai ucis pe Cain, spuse ea în cele din urmă, iar când ochii ei îi întâlniră pe ai lui, inima lui Chaol bătu atât de tare, încât o simţi în

tot corpul.

— Dar nici eu nu voi uita ce ai făcut pentru a mă salva, adăugă ea.

Dorinţa de a se cufunda în căldura braţelor ei era copleşitoare. Se convinse pe sine să se retragă din strânsoarea mâinii ei, se convinse să încuviinţeze din nou.

Era o limită între ei. Era posibil ca regele să nu se gândească de două ori la prietenia lor, dar să treacă acea limită finală ar putea fi fatal pentru amândoi; l-ar putea face pe rege să pună la îndoială loialitatea, poziţia lui, totul.

Şi dacă vreodată ar fi nevoit să aleagă între regele lui şi Celaena... Se rugă Wyrdului să nu se confrunte niciodată cu acea decizie. Să stea cu fermitate de *această* parte a liniei era alegerea logică. Şi cea onorabilă, de asemenea, din moment ce Dorian... Văzuse modul în care Dorian încă o privea. El nu şi-ar trăda astfel prietenul.

— Păi, spuse Chaol cu un calm forţat, presupun că ar putea fi de folos ca asasinul Adarlanului să îmi fie îndatorat.

Ea făcu o plecăciune înaintea lui.

— La dispoziţia ta.

Zâmbetul lui fu sincer de data asta.

— Haide, căpitane, spuse ea, pornind într-o alergare uşoară. Mi-e foame şi n-am chef să-mi îngheţe fundul pe aici.

El râse uşor şi continuară să alerge prin parc.

*

Când îşi terminară alergarea, picioarele

Celaenei se împleticeau, iar plămânii o usturau atât de tare din pricina frigului inhalat, încât ea credea că îi sângerau. Încetiniră pe măsură ce se îndreptau către interiorul călduros al palatului şi spre micul dejun pe care Celaena de-abia aştepta să îl devoreze înainte de a pleca la cumpărături.

Intrară în grădinile castelului, croindu-şi drum printre aleile pietruite şi tufişurile impunătoare. Celaena îşi ţinea mâinile ascunse sub braţe. Chiar şi cu mănuşi, degetele îi erau încă îngheţate bocnă. Iar urechile o înţepau dureros. Poate ar trebui să poarte un batic pe cap, deşi Chaol ar tachina-o fără milă.

Aruncă o privire furişă partenerului ei, care îşi îndepărtase straturile exterioare de haine, dezvăluindu-şi tricoul ud leoarcă lipit de trup. O cotiră pe după un tufiş, iar Celaena îşi dădu ochii peste cap când văzu ce îi aştepta înainte, pe alee.

În fiecare dimineaţă, din ce în ce mai multe domniţe găseau scuze pentru a se plimba prin grădini chiar după răsărit. La început, fuseseră doar câteva tinere care îi aruncaseră o privire lui Chaol şi hainelor lui transpirate şi apoi grăbiseră pasul. Celaena ar fi putut jura că ochii le ieşiseră din cap şi că limbile li se rostogoliseră pe pământ.

Apoi, în dimineaţa următoare, apăruseră *din nou* pe alee, purtând rochii şi mai frumoase. La o zi după aceea, apăruseră mai multe fete. Apoi şi mai multe. Iar acum, fiecare rută directă de la parcul de jocuri către castel era patrulată de cel puţin un grup de tinere, aşteptând ca el să treacă.

— O, te rog, sâsâi Celaena când trecură pe lângă două femei, care priviră de sub căciulile lor

îmblănite pentru a-şi flutura genele spre el.

Probabil că se treziseră cu mult înaintea zorilor pentru a se îmbrăca atât de elegant.

— Ce e? întrebă Chaol, ridicând din sprâncene.

Ea nu ştia dacă el pur şi simplu nu observa sau nu voia să spună nimic, dar...

— Grădinile sunt destul de aglomerate pentru o dimineaţă de iarnă, spuse ea precaută.

El ridică din umeri.

— Unii oameni o iau puţin razna stând închişi în casă toată iarna.

„Sau doar se bucură de priveliştea căpitanului gărzii şi a muşchilor lui”.

— Corect, fu însă tot ce spuse Celaena, apoi închise gura. Nu era nevoie să evidenţieze asta dacă el era *atât* de neatent. Mai ales când unele dintre domnişoare erau grozav de frumoase.

— Astăzi mergi în Rifthold să-l spionezi pe Archer? întrebă blând Chaol când aleea fu eliberată de fete care roşeau şi chicoteau.

Celaena încuviinţă.

— Vreau să văd care îi este programul, aşa că probabil o să-l urmăresc.

— De ce să nu te ajut?

— Pentru că nu am nevoie de ajutorul tău.

Ştia că probabil el avea să interpreteze răspunsul ei drept aroganţă, ceea ce parţial şi era, dar dacă el se implica, atunci avea să complice lucrurile când ea avea să îl ascundă pe Archer undeva în siguranţă. Adică, după ce scotea adevărul de la el şi afla ce planuri avea regele.

— Ştiu că nu ai nevoie de ajutorul meu. M-am gândit doar că ai vrea...

Se opri, apoi dădu din cap, parcă mustrându-se pe sine. Celaena se trezi vrând să ştie ce voia Chaol să spună, dar cel mai bine era să lase baltă subiectul.

Cotiră din nou, interiorul castelului fiind atât de aproape încât ea mai că gemu la gândul acelei călduri delicioase, dar atunci...

— Chaol.

Vocea lui Dorian răsună în dimineaţa răcoroasă.

Ea *chiar* gemu atunci, un sunet de-abia şoptit. Chaol îi aruncă o privire uimită Celaenei înainte ca amândoi să se întoarcă şi să-l vadă pe Dorian îndreptându-se spre ei, împreună cu un tânăr blond. Ea nu îl mai văzuse niciodată pe acest tânăr, care era îmbrăcat elegant şi părea de vârsta lui Dorian, dar Chaol se încordă.

Tânărul nu părea o ameninţare, deşi ea ştia mai bine să nu subestimeze pe nimeni într-o curte ca aceasta. Avea doar un pumnal la curea, iar chipul palid îi părea mai degrabă jovial, în ciuda frigului dimineţii.

Îl zări pe Dorian privind-o cu o jumătate de zâmbet, un licăr amuzat în ochii lui care o făcu pe Celaena să vrea să îl plesnească. Apoi prinţul privi spre Chaol şi chicoti.

— Şi eu care credeam că toate domnişoarele au ieşit atât de devreme pentru mine şi Roland. Când o să se pricopsească toate cu o răceală zdravănă, o să le spun taţilor lor că tu eşti de vină.

Obrajii lui Chaol se colorară uşor. Deci nu era atât de neştiutor faţă de audienţa lor matinală, pe cât o lăsase să creadă.

— Lord Roland, îi spuse el prietenului lui Dorian, apoi făcu o plecăciune.

Tânărul blond îi întoarse plecăciunea.

— Căpitane Westfall.

Vocea îi era destul de plăcută, dar ceva din ea o făcu pe Celaena să mediteze. Nu era amuzament sau aroganţă, sau furie... Nu-şi putea da seama ce era.

— Permite-mi să îţi fac cunoştinţă cu vărul meu, îi spuse Dorian, bătându-l pe Roland pe umăr. Lord Roland Havilliard de Meah. El întinse o mână spre Celaena. Roland, ea e Lilian. Lucrează pentru tatăl meu.

Încă îi mai foloseau numele inventat când nu putea evita întâlnirea cu membrii curţii, deşi aproape toată lumea ştia, până la un punct, că ea nu se afla la castel pentru nimicuri administrative sau politică.

— Plăcerea e de partea mea, spuse Roland, făcând o plecăciune. Eşti nou-sosită la curte? Nu cred că te-am văzut în anii trecuţi.

Felul în care vorbea îi dezvălui Celaenei suficient despre trecutul lui cu femeile.

— Am sosit toamna asta, spuse ea puţin cam încet.

Roland îi aruncă un zâmbet curtenitor.

— Şi ce fel de treabă faci pentru unchiul meu?

Dorian se mută de pe un picior pe altul şi Chaol încremeni, dar Celaena îi întoarse zâmbetul lui Roland şi spuse:

— Îngrop oponenţii regelui acolo unde nimeni nu-i va găsi vreodată.

Roland, spre surprinderea ei, chicoti. Celaena

nu îndrăzni să îl privească pe Chaol, care era sigură că avea să o mustre serios mai târziu.

— Am auzit despre Campionul regelui. Nu credeam că va fi cineva atât de... încântător.

— Ce te aduce la castel, Roland? vru Chaol să ştie.

Când Chaol o privea pe *ea* aşa, de obicei se trezea fugind în direcţia opusă.

Roland zâmbi din nou. Zâmbea prea mult şi prea blând.

— Maiestatea Sa mi-a oferit un post în consiliul lui. Ochii lui Chaol se fixară asupra lui Dorian, care încuviinţă aprobator din cap. Am sosit noaptea trecută şi voi începe de astăzi.

Chaol zâmbi, dacă îl puteai numi zâmbet. Da, cu *siguranţă* ea avea să fugă dacă vreodată Chaol avea să o privească astfel.

Şi Dorian înţelese privirea şi chicoti intenţionat. Dar înainte ca prinţul să poată vorbi, Roland o studie pe Celaena mai departe, puţin cam prea intens.

— Poate că noi doi vom lucra împreună, Lilian. Poziţia ta mă intrigă.

Pe Celaena nu ar fi deranjat-o să lucreze cu el, dar nu în felul la care se referea Roland. Felul ei ar include un pumnal, o lopată şi un mormânt nemarcat.

Ca şi cum i-ar fi putut citi gândurile, Chaol puse o mână pe spatele ei.

— Am întârziat la micul dejun, spuse el, plecându-şi capul spre Dorian şi Roland. Felicitări pentru postul tău.

Vocea lui suna de parcă ar fi înghiţit lapte

stricat.

În timp ce îl lăsă pe Chaol să o conducă în interiorul castelului, Celaena îşi dădu seama că avea nevoie disperată de o baie. Dar nu avea legătură cu hainele ei transpirate, ci cu rânjetul slinos şi ochii hoinari ai lui Roland Havilliard.

*

Dorian privi cum Celaena şi Chaol dispărură în spatele tufişurilor, mâna căpitanului încă stăruind pe spatele ei. Ea nu făcu nimic să o îndepărteze.

— O alegere neaşteptată pentru tatăl tău, chiar şi cu competiţia aceea, meditä Roland lângă el.

Dorian îşi controlă iritarea înainte de a răspunde. Niciodată nu-l plăcuse în mod special pe vărul său, pe care îl vedea de cel puţin două ori pe an în copilărie.

Chaol îl ura de-a binelea pe Roland şi, de fiecare dată când venea vorba despre el, erau folosite expresii precum „nenorocit viclean” şi „ticălos răsfăţat şi miorlăit”. Cel puţin aşa bombănise Chaol în urmă cu trei ani, după ce căpitanul îl pocnise atât de tare pe Roland în faţă, încât tânărul leşinase.

Dar Roland o meritase. O meritase destul cât să nu intervină în reputaţia credincioasă a lui Chaol şi, mai târziu, în numirea lui drept căpitanul gărzii. Nu făcuse decât să îmbunătăţească poziţia lui Chaol printre celelalte gărzi şi cei mai puţin nobili.

Dacă Dorian şi-ar lua inima în dinţi, şi-ar întreba tatăl ce fusese în capul lui atunci când îl numise pe Roland membru al consiliului. Meah era

un oraş mic, dar prosper de pe coasta Adarlanului, dar nu deţinea o putere reală în politică. Nu avea nici măcar o armată stabilă, darămite santinele ale oraşului. Roland era fiul vărului tatălui său; poate că regele era de părere că aveau nevoie de mai mult sânge Havilliard în sala de consiliu. Totuşi... Roland nu avea experienţă şi întotdeauna păruse interesat mai mult de fete decât de politică.

— De unde vine campionul tatălui tău? întrebă Roland, atrăgându-l pe Dorian înapoi în prezent.

Dorian se întoarse spre castel, îndreptându-se spre o intrare diferită de cea pe care dispăruseră Chaol şi Celaena. Încă îşi mai amintea cum arătau ei în clipa în care îi găsise îmbrăţişaţi în camera ei, după duel, în urmă cu două luni.

— E povestea lui Lillian şi ea ar trebui s-o spună, minţi Dorian.

Pur şi simplu, nu avea chef să îi explice vărului său despre competiţie. Era destul de rău că tatăl lui îi ordonase să îl ducă pe Roland la o plimbare matinală. Singurul lucru bun fusese că o văzuse pe Celaena meditând în mod evident asupra diverselor metode prin care îl putea îngropa pe tânărul lord.

— Este doar pentru uzul personal al tatălui tău sau o pot angaja şi ceilalţi consilieri?

— Eşti aici de mai puţin de o zi şi deja ai duşmani de care vrei să scapi, vere?

— Suntem nişte Havilliard, vere. Mereu vom avea duşmani de care va trebui să scăpăm.

Dorian se încruntă. Totuşi, era adevărat.

— Contractul ei este exclusiv cu tatăl meu. Dar dacă te simţi ameninţat, atunci îl pot pune

căpitanul Westfall să numească un...

— O, desigur că nu. Eram doar curios.

Roland era o pacoste şi mult prea conştient de efectul pe care înfăţişarea lui şi numele Havilliard îl aveau asupra femeilor, dar era inofensiv. Nu-i aşa?

Dorian nu ştia răspunsul şi nici nu era sigur dacă voia să-l ştie.

*

Salariul ei drept Campionul regelui nu era neînsemnat, iar Celaena cheltui fiecare bănuţ din el. Pantofi, pălării, tunici, rochii, bijuterii, arme, accesorii pentru păr şi cărţi. Cărţi, cărţi şi cărţi. Atât de multe cărţi, încât Phillipa fu nevoită să aducă încă o bibliotecă în camera ei.

Când Celaena se întoarse în apartamentul ei în acea după-amiază, cărând cutii cu pălării, pungi colorate cu parfumuri şi dulciuri şi colete din hârtie maro cu cărţile pe care *trebuia* neapărat să le citească imediat, aproape că le scăpă pe toate la vederea lui Dorian Havilliard stând în foaierul ei.

— Pe toţi zeii, spuse el, observând toate achiziţiile ei.

Nu văzuse nici măcar jumătate. Acelea erau doar ce putea căra ea. Mai multe fuseseră comandate şi mai multe aveau să fie livrate în curând.

— Păi, spuse el în timp ce Celaena lăsă pungile pe masă, aproape răsturnându-se peste un teanc de panglici din mătase, măcar nu porţi negrul ăla îngrozitor astăzi.

Ea îi aruncă o privire încruntată peste umăr.

Astăzi purta o rochie ivorie cu violet, puţin cam deschisă la culoare pentru sfârşitul iernii, dar purtată în speranţa că primăvara avea să vină mai repede. În plus, hainele elegante îi garantau cele mai bune servicii în orice magazin pe care îl vizita. Spre surprinderea ei, mulţi dintre vânzători şi-o aminteau din urmă cu mulţi ani şi îi crezuseră minciuna despre o călătorie lungă pe continentul sudic.

— Şi cărui fapt îi datorez această plăcere? Îşi înlătură mantia albă de blană, un alt cadou pentru sine, şi o aruncă pe unul din scaunele din jurul mesei din foaier. Nu te-am văzut deja în dimineaţa asta, în grădină? adăugă ea.

Dorian rămase pe scaun, cu acel rânjet copilăresc pe faţă.

— Prietenii nu au voie să se viziteze unul pe celălalt mai mult de o dată pe zi?

Ea îl privi încruntată. Să fie prietenă cu Dorian nu era ceva de era sigură că poate *face.* Nu când el avea întotdeauna acea sclipire în ochii lui de safir şi nu când el era fiul bărbatului care îi avea soarta în mâini. Dar în cele două luni de când pusese capăt a orice ar fi fost între ei, se trezise deseori fiindu-i dor de el. Nu de sărutări şi de flirturi, ci doar de *el.*

— Ce vrei, Dorian?

Un licăr de furie îi traversă chipul şi Dorian se ridică. Ea fu nevoită să îşi lase capul pe spate pentru a-l privi.

— Ai spus că totuşi mai vrei să fim prieteni.

Glasul îi era coborât.

Ea închise ochii pentru un moment.

— Am vorbit serios.

— Păi, fii prietena mea, spuse el, ridicând glasul. Cinează cu mine, joacă biliard cu mine. Spune-mi ce cărţi citeşti sau cumperi, adăugă el, făcând un semn cu capul în direcţia coletelor ei.

— A, da? întrebă ea, forţându-se să afişeze o jumătate de zâmbet. Şi ai atât de mult timp zilele astea încât să vrei să petreci ore cu mine din nou?

— Păi, am grupul meu de domniţe de care trebuie să mă ocup, dar *întotdeauna* îmi pot face timp pentru tine.

Celaena flutură din gene spre el.

— Sunt cu adevărat onorată.

De fapt, gândul că Dorian stătea cu alte femei o făcea să îşi dorească să spargă o fereastră, dar nu ar fi drept să îi arate asta. Aruncă o privire ceasului de pe masa mică de lângă un perete.

— De fapt, trebuie să mă întorc în Rifthold chiar acum, spuse ea.

Nu era o minciună. Încă mai avea câteva ore de lumină rămase, timp suficient pentru a supraveghea casa elegantă a lui Archer şi a-l urmări pentru a-i descoperi obiceiurile şi locurile pe care le frecventa.

Dorian încuviinţă, zâmbetul pierindu-i.

Se lăsă tăcerea, întreruptă doar de ticăitul ceasului de pe masă. Celaena îşi încrucişă braţele, amintindu-şi mirosul lui, gustul buzelor sale. Dar distanţa asta dintre ei, această prăpastie oribilă care se întindea mai mult în fiecare zi... era spre binele lor.

Dorian făcu un pas mai aproape, cu palmele îndreptate spre ea.

— Vrei să lupt pentru tine? Asta este?

— Nu, spuse ea încet. Vreau doar să mă laşi în pace.

În ochii lui licăriră cuvintele rămase nespuse. Celaena îl privi, nemişcată, până ce el plecă în tăcere.

Singură în foaier, Celaena îşi încleştă şi descleştă pumnii, deodată dezgustată de toate pachetele drăguţe de pe masă.

Capitolul 5

Pe un acoperiş într-o parte foarte distinsă şi respectabilă a Riftholdului, Celaena se ghemui în umbra unui coş de fum şi se încruntă în adierea rece a vântului care sufla dinspre râul Avery. Îşi verifică ceasul de buzunar pentru a treia oară. Cele două întâlniri anterioare ale lui Archer Finn duraseră doar câte o oră fiecare. El era în casa de peste drum de aproape două.

Nu era nimic interesant la casa elegantă, cu acoperiş verde, iar ea nu aflase nimic despre cine locuia acolo, cu excepţia numelui clientului, o anumită Lady Balanchine. Folosise acelaşi truc ca şi la celelalte două case pentru a obţine acea informaţie: se dăduse drept mesager pentru casa lordului cutare, mimase stingherealа, întrebase a cui casă era, vorbise puţin cu servitoarea, apoi îşi văzuse de drum.

Celaena îşi schimbă poziţia picioarelor şi întoarse capul. Soarele aproape apusese, temperatura scăzând cu fiecare minut care trecea. Până să poată intra ea însăşi în casă, nu avea să

afle mai mult altceva. Şi având în vedere probabilitatea ca Archer chiar să facă ceea ce era plătit să facă, ea nu se grăbea să intre înăuntru. Mai bine să afle unde mergea, cu cine se vedea şi pe urmă să facă următorul pas.

Trecuse atât de mult timp de când nu mai făcuse aşa ceva în Rifthold, de când se ghemuia pe acoperişurile de un verde-smarald şi afla tot ce putea despre prada ei. Era diferit de atunci când regele o trimisese în Bellhaven sau pe teritoriul altui lord. Aici, acum, în Rifthold, se simţea ca şi cum...

Se simţea ca şi cum n-ar fi plecat niciodată. Ca şi cum ar putea privi peste umăr să-l vadă pe Sam Cortland îngenunchind în spatele ei. Ca şi cum, la sfârşitul nopţii, nu s-ar fi întors la castelul de sticlă, ci la Breasla Asasinilor, în ascunzătoarea din cealaltă parte a oraşului.

Celaena oftă, ascunzându-şi mâinile sub braţe pentru a-şi menţine degetele calde şi agile.

Trecuse mai mult de un an şi jumătate din noaptea de când îşi pierduse libertatea; un an şi jumătate de când îl pierduse pe Sam. Şi undeva, în acest oraş, se găseau răspunsurile la cum se întâmplase totul. Dacă îndrăznea să caute, ştia că avea să le găsească. Şi ştia că aveau să o distrugă din nou.

Uşa din faţă a casei se deschise, iar Archer coborî mândru scările, direct în trăsura care îl aştepta. De-abia zări o frântură din părul lui auriu şi hainele elegante înainte ca el să se facă nevăzut.

Gemând, Celaena se îndreptă de spate şi se

grăbi să coboare de pe acoperiş. Câteva căţărări şi sărituri o aduseră în curând înapoi pe străzile pavate.

Urmări trăsura lui Archer, intrând şi ieşind din umbre în timp ce îşi croia drum prin oraş, o călătorie lentă din pricina traficului. Deşi poate Celaena nu se grăbea să afle adevărul despre propria capturare şi despre moartea lui Sam şi, dacă era destul de convinsă că regele se înşela în privinţa lui Archer, o parte din ea se întreba dacă orice planuri ar fi descoperit despre această mişcare rebelă şi planurile regelui aveau să o distrugă, de asemenea.

Şi nu doar să o distrugă pe ea, ci tot ce ajunsese să iubească.

*

Savurând căldura focului, Celaena îşi lăsă capul pe spătarul micii canapele şi îşi legănă picioarele peste braţul ei. Rândurile de pe hârtia dinaintea ei începeau să se înceţoşeze, ceea ce nu era deloc surprinzător, având în vedere că era cu mult trecut de ora unsprezece, iar ea era trează dinainte de revărsatul zorilor.

Întins pe covorul roşu, tocit, în faţa ei, stiloul de cleştar al lui Chaol licărea în flăcările focului în timp ce el răsfoia documente, semna lucruri şi mâzgălea notiţe. Oftând uşor, Celaena coborî actele din mâinile ei.

Spre deosebire de apartamentul ei spaţios, dormitorul lui Chaol era doar o cameră mare, mobilată numai cu o masă lângă o fereastră

singuratică şi vechea canapea, aşezată lângă şemineul din piatră. Câteva fâşii de tapiserie atârnau pe pereţii gri din piatră, un dulap impunător din stejar stătea într-un colţ, iar patul lui baldachin era decorat cu o cuvertură destul de veche, de un stacojiu decolorat. Exista şi o cameră de baie, nu la fel de mare ca a ei, dar suficient de spaţioasă cât să încapă o cadă şi toaleta. Avea doar o bibliotecă mică, plină cu cărţi meticulos aranjate. În ordine alfabetică, dacă îl cunoştea bine pe Chaol. Şi probabil că avea acolo doar cărţile preferate, spre deosebire de a Celaenei, care găzduia fiecare titlu care îi cădea în mână, fie că îi plăcea cartea sau nu. Indiferent de biblioteca lui nefiresc de organizată, ei îi plăcea aici; era confortabil.

Începuse să vină aici în urmă cu câteva săptămâni, când gândurile despre Elena şi Cain şi pasajul secret o goniseră din apartamentul ei. Şi deşi el mormăise în legătură cu faptul că ea îi invadase intimitatea, Chaol nu o expediase şi nici nu protestase la adresa vizitelor ei dese după cină.

Stiloul lui Chaol se opri din scrijelit.

— Aminteşte-mi, la ce lucrezi?

Celaena se lăsă pe spate şi flutură hârtia deasupra capului.

— Doar informaţii despre Archer. Clienţi, locuri frecventate, orarul lui zilnic.

Ochii de chihlimbar ai lui Chaol se topeau în lumina focului.

— De ce atâta deranj să-l urmăreşti când poţi să-l împuşti şi să termini odată cu asta? Ai spus că este bine păzit şi totuşi pare că i-ai dat destul de

uşor de urmă azi.

Ea se încruntă. Chaol era prea inteligent pentru binele lui.

— Pentru că, dacă regele chiar are un grup de oameni care conspiră împotriva lui, atunci ar trebui să obţin cât mai multe informaţii despre ei înainte să-l ucid pe Archer. Poate că, urmărindu-l pe el, voi descoperi mai mulţi conspiratori sau măcar indicii despre reşedinţele lor.

Era adevărat şi urmărise astăzi trăsura lui Archer pe străzile capitalei tocmai din acest motiv.

Dar în orele pe care le petrecuse urmărindu-l, el mersese doar la câteva întâlniri înainte să se întoarcă acasă.

— Corect, spuse Chaol. Deci tu acum... doar memorezi informaţii?

— Dacă sugerezi că nu am niciun motiv să fiu aici şi că ar trebui să plec, atunci spune-mi să plec.

— Încerc doar să-mi dau seama ce este atât de plictisitor, încât să te adoarmă acum zece minute.

Ea se sprijini pe coate.

— N-am adormit!

Chaol ridică din sprâncene.

— Te-am auzit sforăind.

— Eşti un mincinos, Chaol Westfall! Aruncă hârtia spre el şi se prăbuşi înapoi pe canapea. Am închis ochii doar pentru câteva minute, adăugă ea.

El dădu din nou din cap şi se întoarse la lucru.

Celaena roşi.

— N-am sforăit pe bune, nu-i aşa?

Chipul lui era cât se poate de serios când spuse:

— Ca un urs.

Ea îşi înfipse pumnul în perna canapelei. Chaol rânji. Celaena pufni, apoi îşi lăsă braţul să atârne de pe canapea, jucându-se cu aţele vechiului covor în timp ce privea spre tavanul din piatră.

— Spune-mi de ce îl urăşti pe Roland.

Chaol îşi ridică privirea.

— N-am spus niciodată că îl urăsc.

Ea doar aşteptă.

Chaol oftă.

— Cred că e destul de uşor să îţi dai seama de ce îl urăsc.

— Dar a fost vreun incident care să...

— Au fost *multe* incidente şi nu am chef să vorbesc despre niciunul.

Ea îşi luă picioarele de pe braţul canapelei şi se ridică în capul oaselor.

— Eşti ţâfnos, aşa-i?

Celaena luă un alt document, o hartă a oraşului pe care marcase poziţiile clienţilor lui Archer. Majoritatea păreau să fie în districtul de lux, unde trăia elita Riftholdului. Casa lui Archer era în acel cartier, pe o stradă liniştită şi respectabilă.

Trasă cu unghia o linie în lungul ei, dar se opri când ochii îi căzură pe o stradă la câteva blocuri distanţă.

Ştia strada aia şi ştia casa de la colţul ei. De fiecare dată când se aventura în Rifthold, Celaena avea grijă să nu treacă niciodată prea aproape de ea. Astăzi nu fusese diferit; ocolise chiar câteva străzi pentru a o evita pe aceea.

Neîndrăznind să îl privească pe Chaol, întrebă:

— Ştii cine este Rourke Farran?

Numele îi produse greaţă şi se luptă cu o furie şi durere de mult înăbuşite, dar reuşi să îl rostească. Pentru că, deşi nu voia întreg adevărul... erau unele lucruri pe care trebuia să le ştie despre capturarea ei. Încă mai trebuia să le ştie, după tot acest timp.

Simţi atenţia lui Chaol îndreptată asupra ei.

— Lordul crimelor?

Ea încuviinţă, ochii zăbovindu-i pe strada unde atât de multe lucruri merseseră atât de prost.

— Ai avut vreodată de-a face cu el?

— Nu, spuse Chaol. Dar... asta pentru că Farran e mort.

Celaena îşi ridică privirea din hartă.

— Farran e mort?

— A murit acum nouă luni. El şi trei dintre oamenii lui au fost găsiţi ucişi de... Chaol îşi muşcă buza, încercând să îşi amintească numele. Wesley, spuse el în cele din urmă. Un bărbat pe nume Wesley i-a eliminat pe toţi. Era...

Chaol îşi lăsă capul într-o parte.

— Era garda personală a lui Arobynn Hamel. L-ai cunoscut?

Celaena simţi cum i se taie răsuflarea.

— Am crezut că îl cunosc, spuse ea încet.

Pentru anii pe care îi petrecuse cu Arobynn, Wesley fusese o prezenţă tăcută şi stinsă, un bărbat care de-abia o tolerase şi întotdeauna avusese grijă să evidenţieze faptul că, dacă ea devenea vreodată o ameninţare la adresa stăpânului său, avea să o ucidă. Dar în noaptea în care fusese trădată şi capturată, Wesley încercase să o oprească. Celaena se gândise că era din cauză

că Arobynn poruncise să fie încuiată în camera ei, că fusese un mod de a o împiedica să caute răzbunare pentru moartea lui Sam de mâinile lui Farran; dar...

— Ce s-a întâmplat cu Wesley? întrebă ea. Oamenii lui Farran l-au prins?

Chaol îşi trecu o mână prin păr, privind în jos, pe covor.

— Nu. L-am găsit pe Wesley o zi mai târziu, datorită lui Arobynn Hamel.

Celaena simţi cum sângele îi îngheaţă în vene, dar îndrăzni să întrebe:

— Cum?

Chaol o studie precaut.

— Corpul lui Wesley a fost înfipt în gardul din fier care înconjura casa lui Rourke. Era... destul sânge cât să sugereze că Wesley era viu când au făcut-o. Nu au mărturisit niciodată, dar am avut impresia că servitorii din casă au fost, de asemenea, instruiţi să îl *lase* acolo până moare.

— Am crezut că era o încercare de a echilibra duşmănia străveche, pentru ca atunci când următorul lord al crimelor îşi ocupa locul, să nu îl vadă pe Arobynn şi pe asasinii lui ca pe nişte duşmani.

Celaena îşi coborî din nou privirea spre covor. În noaptea în care fugise din Breasla Asasinilor pentru a-l vâna pe Farran, Wesley încercase să o oprească. Încercase să îi spună că era o capcană.

Celaena alungă gândul înainte de a ajunge la o concluzie. Acela era un adevăr pe care trebuia să-l descopere şi să-l studieze altă dată, când avea să fie singură, când nu trebuia să se îngrijoreze în

legătură cu Archer şi cu toată prostia aia cu rebeliunea. Când ar putea înţelege de ce Arobynn Hamel ar fi putut să o trădeze şi ce avea să facă cu acea oribilă descoperire. Cât de mult avea să îl facă să sufere şi să sângereze pentru asta.

După câteva clipe de tăcere, Chaol spuse:

— Nu am aflat niciodată de ce Wesley s-a dus după Rourke Farran, totuşi. Wesley era doar o gardă personală. Ce avea împotriva lui Farran?

Ochii Celaenei ardeau, iar ea privi spre fereastră, unde cerul nopţii era scăldat în lumina lunii.

— A fost un act de răzbunare.

Putea vedea cadavrul diform al lui Sam, zăcând pe masa aia din camera de sub sediul Breslei; încă îl putea vedea pe Farran îngenuncheat în faţa ei, mâinile lui hoinărind peste trupul ei paralizat. Înghiţi nodul din gât.

— Farran l-a capturat, torturat şi ucis pe unul dintre... partenerii mei. Iar în noaptea următoare, am plecat să-i întorc favoarea. Nu s-a încheiat aşa de bine pentru mine.

Un lemn trosni în foc, crăpându-se şi umplând camera cu un licăr de lumină.

— Aceea a fost noaptea în care ai fost prinsă? întrebă Chaol. Dar am crezut că nu ştii cine te-a trădat.

— Încă nu ştiu. Cineva ne-a angajat pe mine şi pe partenerul meu să îl ucidem pe Farran, dar era doar o capcană, iar Farran era momeala.

Tăcere; apoi...

— Cum îl chema?

Celaena strânse din dinţi, alungând amintirea a

cum arătase ultima oară când îl văzuse, desfigurat pe masă.

— Sam, reuşi ea să spună. Începu să respire sacadat. Nici măcar nu ştiu unde l-au îngropat, continuă ea. Nici măcar nu ştiu pe cine să întreb despre asta.

Chaol nu răspunse, iar ea nu ştia de ce se deranja să vorbească, dar cuvintele pur şi simplu curgeau.

— L-am dezamăgit, spuse ea. În orice fel care contează, l-am dezamăgit.

Din nou tăcere, apoi un oftat.

— Într-un fel nu l-ai dezamăgit, spuse Chaol. Pun pariu că el ar fi vrut ca tu să supravieţuieşti – să *trăieşti.* Aşa că nu l-ai dezamăgit, nu în privinţa asta.

Celaena fu nevoită să se privească în altă parte ca să-şi oblige ochii să nu mai ardă, dar încuviinţă.

După un moment, Chaol vorbi din nou:

— Numele ei era Lithaen. În urmă cu trei ani, lucra pentru una dintre doamnele de la curte. Iar Roland a crezut că ar fi amuzant ca eu să îl găsesc în pat cu ea. Ştiu că nu se compară cu ceea ce ai păţit tu...

Ea nu ştiuse că el fusese vreodată interesat de *cineva,* dar...

— Dar *ea* de ce a făcut-o?

El ridică din umeri, deşi chipul îi era încă palid din pricina amintirii.

— Pentru că Roland este un Havilliard, iar eu sunt doar căpitanul gărzii. El chiar a şi convins-o să meargă în Meah cu el, deşi nu am aflat niciodată ce s-a ales de ea.

— Ai iubit-o.

— Am crezut că am iubit-o. Şi am crezut că ea mă iubea. Chaol dădu din cap, de parcă s-ar fi mustrat pe sine. Sam te-a iubit? întrebă el.

Da. Mai mult decât o iubise cineva vreodată. O iubise destul cât să rişte totul, să renunţe la tot. O iubise atât de mult încât Celaena încă simţea ecourile iubirii lui, chiar şi acum.

— Foarte mult, şopti ea.

Ceasul bătu ora unsprezece şi jumătate, iar Chaol dădu din cap, eliberându-se de tensiunea acumulată.

— Sunt epuizat.

Ea se ridică, cumva neavând habar cum ajunseseră să vorbească despre oamenii care însemnaseră atât de mult pentru ei.

— Atunci ar trebui să plec.

Chaol se ridică în picioare, ochii sclipindu-i.

— Te conduc în camera ta.

Ea ridică privirea.

— Credeam că acum nu mai este nevoie să fiu escortată peste tot.

— Nu e nevoie, spuse el, îndreptându-se spre uşă. Dar *este* ceea obişnuiesc să facă prietenii.

— L-ai conduce pe Dorian în camera lui? Celaena îşi flutură genele, mergând spre uşă în timp ce el o deschise pentru ea. Sau este un privilegiu de care beneficiază doar prietenele tale domniţe? îl tachină ea.

— *Dacă* aş avea prietene domniţe, cu siguranţă aş extinde oferta. Dar nu sunt sigur dacă tu te încadrezi la domniţe, totuşi.

— Câtă galanterie! Nu e de mirare că fetele

caută scuze ca să fie în grădină în fiecare dimineaţă.

El pufni şi rămaseră tăcuţi în timp ce înaintară pe coridoarele sumbre ale castelului, spre apartamentul ei din aripa cealaltă. Era o călătorie mohorâtă şi adesea una răcoroasă, din moment ce ferestre care nu ţineau la distanţă frigul iernii aliniau fiecare zid al coridoarelor.

Când ajunseră la uşa apartamentul său, Chaol îi ură grăbit noapte bună şi dădu să plece. Degetele Celaenei erau pe mânerul de bronz al uşii, când se întoarse spre el.

— Dacă pentru tine contează, Chaol, spuse ea. El se întoarse, cu mâinile în buzunare. Dacă ea l-a ales pe Roland în locul tău, asta o face cea mai mare fraieră din toată lumea, continuă Celaena.

Chaol o privi pentru un moment îndelungat, înainte de a spune grăbit:

— Mulţumesc, şi se întoarse în camera lui.

Celaena îl privi îndepărtându-se, privi muşchii puternici încleştându-se pe spatele lui, vizibili chiar şi prin tunica neagră, deodată recunoscătoare că Lithaen părăsise de mult castelul.

*

Miezul nopţii bătu prin castel, clinchetul diform al ceasului turnului din grădină răsunând prin coridoarele întunecate şi tăcute. Deşi Chaol o escortase până la uşă, cinci minute de păşit agitat în dormitorul ei o trimiseră să cutreiere din nou castelul, îndreptându-se spre bibliotecă. Avea munţi de cărţi încă necitite în camera ei, dar nu

avea chef să citească niciuna. Avea nevoie *să facă* ceva. Ceva care să îi distragă mintea de la discuţia cu Chaol şi de la amintirile care ieşiseră la iveală în acea seară.

Celaena îşi strânse pelerina în jurul ei, încruntându-se la şuieratul vântului care viscolea zăpada de afară. Spera să fie câteva şeminee aprinse în bibliotecă. Dacă nu, avea să ia o carte care o *interesa,* să fugă înapoi în camera ei şi să se cuibărească împreună cu Fleetfoot în patul ei călduros.

Celaena coti pe un coridor întunecat, brăzdat de ferestre, care ducea către uşile impunătoare ale bibliotecii, şi încremeni.

Cu vântul rece din acea seară, nu era surprinzător să vezi pe cineva acoperit de o mantie neagră, cu gluga ascunzându-i chipul. Dar ceva în legătură cu silueta care stătea în uşile deschise ale bibliotecii trezi în Celaena acea parte primitivă care îi trimise un impuls de avertizare atât de puternic, încât nu mai făcu niciun pas.

Persoana îşi întoarse capul spre ea, oprindu-se, de asemenea.

Afară, zăpada viscolea, lovind ferestrele şi zidurile de sticlă.

Era doar o persoană, îşi spuse ea pe măsură ce silueta se întoarse complet să o privească. O persoană purtând o mantie mai întunecată decât noaptea, o glugă atât de greoaie, încât îi ascundea fiecare trăsătură a feţei.

Pufni spre ea, un sunet ameninţător, animalic.

Celaena nu îndrăzni să se mişte.

Pufni din nou şi făcu un pas spre ea. Felul în

care se *mişca,* asemenea fumului şi umbrei...

O căldură vagă se cuibări în pieptul ei, apoi o lumină albastră, pulsatilă...

Ochiul Elenei strălucea.

Chestia ezită, iar Celaena încetă să mai respire.

Sâsâi, apoi alunecă un pas înapoi, în umbrele din spatele uşilor bibliotecii. Micul diamant albastru din centrul amuletei ei licări mai puternic, iar Celaena clipi din pricina luminii.

Când deschise ochii, amuleta se stinse, iar creatura cu glugă dispăruse.

Fără nicio urmă, nici măcar sunetul paşilor.

Celaena nu intră în bibliotecă. O, nu. Doar se întoarse repede în apartamentul ei, cu cât de multe demnitate putu. Deşi îşi tot spunea că îşi închipuise totul, că era o halucinaţie din pricina atâtor ore de nesomn, Celaena auzea neîncetat cuvântul ăla blestemat.

„Planuri”.

Capitolul 6

Probabil că persoana de pe coridor nu avea nicio legătură cu regele, îşi spuse Celaena în timp ce mergea, fără să *alerge* încă, spre camera ei. Erau mulţi oameni stranii într-un castel atât de mare şi, deşi rar vedea pe altcineva în bibliotecă, poate că oamenii doar... îşi doreau să meargă singuri în bibliotecă. Şi în mod anonim. La o curte unde cititul nu era atât de la modă, poate că era doar un curtean care încerca să îşi ascundă dragostea pentru cărţi de prietenii lui ironici.

Vreun curtean misterios, animalic. Care făcuse ca amuleta ei să strălucească.

Celaena intră în dormitorul său chiar când începu eclipsa de lună şi gemu.

— Desigur că este o eclipsă, mormăi ea, întorcându-se dinspre uşile balconului şi apropiindu-se de tapiseria de pe perete.

Deşi nu voia, deşi spera să nu o mai vadă vreodată pe Elena... avea nevoie de răspunsuri.

Poate că regina cea moartă avea să râdă de ea şi să îi spună că nu era nimic. Pe toţi zeii, *spera* ca Elena să spună asta. Pentru că, dacă nu o făcea...

Celaena dădu din cap şi privi spre Fleetfoot.

— Ai chef să mă însoţeşti?

Câinele, de parcă simţind ce avea ea de gând să facă, se învârti de câteva ori în pat şi se ghemui cu un pufăit.

— Mă gândeam eu, spuse ea.

În câteva minute, Celaena împinse dulapul greoi de la locul lui din faţa tapiseriei care ascundea uşa secretă, luă o lumânare şi începu să coboare scările uitate, spre palierul de dedesubt.

Cele trei arcade de piatră o întâmpinară. Cea din stânga ducea către pasajul care îi permitea să spioneze salonul mare. Cea din centru ducea către canale şi spre ieşirea secretă care i-ar putea salva viaţa într-o bună zi. Iar cea din dreapta... aceea ducea către mormântul uitat al străvechii regine.

În timp ce mergea spre mormânt, nu îndrăzni să privească spre palierul unde îl descoperise pe Cain chemând rideracul dintr-o altă lume, deşi rămăşiţele uşii pe care creatura o spulberase încă zăceau pe podea. Erau găuri în zidul de piatră în

care se izbise rideracul când o urmărise până în mormânt, înainte ca ea să ajungă la Damaris, sabia regelui de mult pierdut, Gavin, chiar la timp pentru a ucide monstrul.

Celaena îşi privi mâna, unde un cerc din cicatrici albe îi brăzda palma şi îi înconjura degetul mare. Dacă Nehemia nu ar fi găsit-o în noaptea aceea, veninul muşcăturii rideracului ar fi ucis-o.

În cele din urmă, ajunse la uşa din capătul scării spiralate şi se trezi holbându-se la mânerul din bronz, sub formă de craniu, din centrul ei.

Poate că nu fusese o idee chiar atât de bună. Poate că răspunsurile nu meritau toate astea.

Ar trebui să se întoarcă sus. Dacă stătea să se gândească mai bine, asta putea să meargă doar prost.

Elena păruse mulţumită că Celaena îi ascultase porunca de a deveni Campionul regelui, dar dacă ea apărea, atunci ar părea că este *dornică* să execute o altă sarcină de-a Elenei. Iar Wyrd ştia că avea destule pe cap acum.

Chiar dacă acea *chestie* de pe coridor nu păruse prietenoasă.

Mânerul-craniu părea să-i zâmbească, ochii săi privind într-ai Celaenei.

Pe toţi zeii, ar trebui să plece de acolo.

Dar degetele îi tânjeau oarecum după mânerul uşii, ca şi cum o mână invizibilă o ghida...

— Nu ai de gând să baţi?

Celaena sări înapoi, deja cu un pumnal în mână şi pregătită să verse sânge în timp ce se lipi de zid. Era imposibil, probabil că îşi închipuia totul.

Craniul de pe uşă vorbise. Gura lui se mişcase

în sus şi în jos.

Da, asta era cu siguranţă, absolut şi indiscutabil *imposibil.* Mult mai puţin probabil şi mai straniu decât orice altceva făcuse sau spusese Elena vreodată.

Privind-o cu ochi metalici, sclipitori, craniul din bronz plescăi. Avea *limbă.*

Poate că Celaena alunecase pe scări şi se lovise cu capul de piatră. Ar avea mai mult sens decât *asta.* Un şir nesfârşit şi vulgar de blesteme începu să curgă prin mintea ei, fiecare mai grosolan decât următorul, în timp ce se holba la craniu.

— O, nu fi atât de ridicolă, pufni craniul, mijind ochii. Sunt ataşat de uşa asta. Nu te pot răni.

— Dar eşti... înghiţi Celaena în sec... magic.

Era imposibil, ar *trebui* să fie imposibil. Magia nu mai era, dispăruse din regat în urmă cu zece ani, înainte să fie interzisă de către rege.

— Totul în lumea asta este magic. Mulţumesc foarte mult pentru că afirmi ceea ce este evident.

Celaena îşi calmă mintea năucită suficient cât să poată spune:

— Dar magia nu mai funcţionează.

— Magia cea nouă, nu. Dar regele nu poate şterge vrăji vechi, făcute cu puteri vechi, asemenea semnelor Wyrd. Acele vrăji străvechi încă rezistă; mai ales cele care insuflă viaţa.

— Eşti... viu?

Mânerul chicoti.

— Viu? Sunt făcut din bronz. Nu respir, nici nu mănânc sau beau. Deci, nu, nu sunt viu. Nici nu sunt mort. Pur şi simplu exist.

Celaena se holbă la micul mâner. Nu era mai mare decât pumnul ei.

— Ar trebui să îţi ceri scuze, spuse mânerul. Habar n-ai cât de gălăgioasă şi obositoare ai fost în ultimele luni, cu toată alergătura asta de colo-colo, măcelărind lighioane odioase. Am tăcut până ai fost martora a suficiente lucruri stranii ca să îmi poţi *accepta* existenţa. Dar, aparent, urmează să fiu dezamăgit.

Cu mâinile tremurând, Celaena îşi puse pumnalul în teacă şi lăsă jos lumânarea.

— Mă bucur *atât* de mult că, în sfârşit, mă consideri demn să vorbeşti cu mine!

Craniul din bronz închise ochii. Craniul avea pleoape. Cum de nu observase asta înainte?

— De ce ar trebui să vorbesc cu cineva care nu are bunăvoinţa de a mă saluta sau măcar de a ciocăni?

Celaena trase adânc aer în piept şi privi uşa. Pietrele pragului încă purtau urmele trecerii rideracului prin ea.

— Ea este înăuntru?

— *Cine* să fie înăuntru? întrebă reticent craniul.

— Elena, regina.

— Desigur că este. Este aici de o mie de ani.

Ochii craniului păreau să licărească.

— Nu îţi bate joc de mine, altfel te desprind de pe uşă şi te topesc în foc.

— Nici măcar cel mai puternic om din lume nu m-ar putea desprinde de pe uşa asta. Însuşi regele Brannon m-a pus aici ca să veghez peste mormântul ei.

— Atât de bătrân eşti?

Craniul pufăi.

— Cât de insensibil din partea ta să îmi insulţi vârsta!

Celaena îşi încrucişă braţele. Prostii, magia întotdeauna ducea la prostii ca asta.

— Care este numele tău?

— Care este numele *tău?*

— Celaena Sardothien, mormăi ea.

Craniul râse.

— O, asta este aşa de amuzant! Cel mai amuzant lucru pe care l-am auzit de secole bune!

— Taci din gură!

— Numele meu este Mort, dacă trebuie să ştii.

Celaena ridică lumânarea.

— Mă pot aştepta ca toate întâlnirile noastre să fie atât de plăcute?

Se întinse către mâner.

— Chiar n-ai de gând să baţi până la urmă? Tu chiar nu ai maniere.

Celaena îşi folosi toată stăpânirea de sine necesară să nu-i lovească faţa micuţă în timp ce bătu de trei ori în uşă, inutil de tare.

Mort zâmbi cu superioritate în timp ce uşa se deschise.

— Celaena Sardothien, îşi spuse în sinea lui şi începu din nou să râdă.

Celaena sâsâi spre el şi închise uşa.

Mormântul era slab luminat de o lumină înceţoşată, iar Celaena se apropie de grilajul prin care pătrundea aceasta, purtată de la suprafaţă de o rază argintie. În mod obişnuit, locul era mai luminos, dar eclipsa întunecase mormântul.

Se opri nu prea departe de prag, puse

lumânarea pe podea şi se trezi holbându-se la... nimic.

Elena nu era acolo.

— Hei?

Mort chicoti de pe partea cealaltă a uşii.

Celaena îşi dădu ochii peste cap şi deschise brusc uşa. Desigur că Elena *nu* era acolo când ea avea o întrebare importantă. Desigur că putea vorbi doar cu cineva ca Mort. Desigur, desigur, desigur.

— Vine în noaptea asta?! întrebă poruncitoare Celaena.

— Nu, răspunse simplu Mort, de parcă ea ar fi trebuit deja să ştie asta. Aproape că s-a distrus ajutându-te pe tine în aceste ultime luni.

— Poftim? Deci, ea... s-a dus?

— Deocamdată, până ce îşi recapătă puterea.

Celaena îşi încrucişă braţele, trăgând din nou aer în piept. Camera părea să arate la fel cum o văzuse ultima oară când fusese acolo. Cele două sarcofage din piatră erau în centru, unul înfăţişându-l pe Gavin, soţul Elenei şi primul rege al Adarlanului, iar celălalt pe Elena, ambii părând, într-un mod straniu, vii. Părul argintiu al Elenei se revărsa peste marginea coşciugului, întrerupt doar de coroana de pe capul ei şi de urechile ascuţite delicate care o făceau jumătate om, jumătate Fae. Atenţia Celaenei stărui asupra cuvintelor gravate la picioarele Elenei: „Ah! Timpul se scurge!”

Brannon, tatăl Fae al Elenei, ca să nu mai spunem primul rege al Terrasenului, gravase el însuşi cuvintele pe sarcofag.

De fapt, întregul mormânt era straniu. Stelele

fuseseră sculptate pe podea, iar copacii şi florile împodobeau tavanul boltit. Pereţii erau împânziţi de semne Wyrd, simbolurile antice care puteau fi folosite pentru a obţine o putere care încă funcţiona, o putere pe care Nehemia şi familia ei o ţinuseră secretă, până când Cain, cumva, o dobândise. Dacă regele afla vreodată de puterea lor, dacă descoperea că putea chema creaturi, aşa cum făcuse Cain, ar putea dezlănţui răul asupra Erileii. Iar planurile lui ar deveni mai mortale.

— Dar Elena mi-a *spus* că, dacă te oboseşti să mai vii pe aici, zise Mort, are un mesaj pentru tine.

Celaena avu sentimentul că stă în faţa unui val uriaş, aşteptând şi tot aşteptând să se spargă. Putea aştepta, mesajul putea aştepta, povara care i se pregătea putea aştepta, pentru încă un moment sau două de libertate. Merse în spatele mormântului, care fusese acoperit cu bijuterii şi aur şi cufere din care se revărsau bogăţii.

Înaintea tuturor acestora stăteau o armură şi Damaris, legendara sabie a lui Gavin. Mânerul ei era de un argintiu auriu şi nu era foarte împodobită, cu excepţia unui capăt de forma unui ochi. În centrul lui nu era nicio bijuterie; era doar un inel gol din aur. Unele legende spuneau că atunci când Gavin o mânuia pe Damaris, el putea vedea doar adevărul şi de aceea fusese încoronat rege. Sau baliverne de genul ăsta.

Teaca lui Damaris era decorată cu câteva semne Wyrd. Totul părea să aibă legătură cu semnele alea blestemate. Celaena se încruntă şi studie armura regelui. Putea încă vedea pe suprafaţa ei aurie zgârieturi şi câteva adâncituri.

Din bătălii, fără îndoială. Poate chiar din lupta cu Erawan, lordul întunecat care condusese armata demonilor şi a morţilor împotriva continentului când regatele nu erau mai mult decât nişte teritorii militante.

Elena spusese că şi ea fusese războinică, de asemenea. Dar nici urmă de armura ei. Unde dispăruse? Probabil, zăcea uitată în vreun castel din alt regat.

Uitată. În acelaşi fel în care legenda redusese măreţia prinţesei războinice la nimic mai mult decât o domnişoară la ananghie într-un turn, pe care Gavin o salvase.

— Nu s-a terminat, nu-i aşa? îl întrebă Celaena pe Mort în cele din urmă.

— Nu, spuse Mort, mai liniştit decât fusese înainte.

De asta se temea Celaena de săptămâni bune, de luni bune.

Lumina palidă a lunii se stingea. În curând eclipsa avea să fie completă, iar mormântul avea să se cufunde în beznă, cu excepţia lumânării.

— Să-i ascultăm mesajul, spuse Celaena, oftând.

Mort îşi drese glasul, apoi spuse cu o voce care suna, într-un mod straniu, ca a reginei:

— Dacă te-aş putea lăsa în pace, aş face-o. Dar ţi-ai trăit viaţa conştientă de faptul că nu vei scăpa niciodată de anumite poveri. Fie că îţi place sau nu, eşti legată de soarta acestei lumi. Fiind Campionul regelui, te afli într-o poziţie puternică şi poţi face diferenţa în vieţile multora.

Stomacul Celaenei se încleştă.

— Cain şi rideracul au fost doar începutul ameninţării Erileii, continuă Mort, cuvintele lui răsunând în mormânt. Există o putere mult mai mare pornită să ne distrugă lumea.

— Iar eu presupun că trebuie să o găsesc?

— Da. Vor exista indicii care te vor duce la ea. Semne pe care trebuie să le urmezi. Să refuzi să ucizi ţintele regelui este doar primul şi cel mai mărunt pas.

Celaena privi spre tavan, ca şi cum ar fi putut vedea prin suprafaţa sculptată în biblioteca de deasupra.

— Am văzut pe cineva pe coridoarele castelului astă-seară. *Ceva.* A făcut amuleta să strălucească.

— Uman? întrebă Mort, părând intrigat.

— Nu ştiu, recunoscu Celaena. Nu l-am simţit uman.

Închise ochii, trăgând adânc aer în piept. Aşteptase asta de luni de zile.

— Totul are legătură cu regele, nu-i aşa? Toate lucrurile astea oribile? Chiar şi ordinul Elenei este despre găsirea oricărei puteri pe care *el* o deţine, a ameninţării pe care el o reprezintă.

— Deja ştii răspunsul la asta.

Inima ei o luă la galop, de teamă, de furie, nu ştia.

— Dacă ea este atât de puternică şi ştie atât de multe, atunci poate să meargă şi să caute sursa puterii regelui de una singură.

— Este soarta *ta* şi responsabilitatea *ta.*

— Nu există soartă, mârâi Celaena.

— Spune fata care a fost salvată din ghearele rideracului pentru că o forţă *oarecare* a obligat-o

să coboare aici de Samhuinn, să o vadă pe Damaris şi să descopere că este aici.

Celaena făcu un pas spre uşă.

— Spune fata care a petrecut un an în Endovier. Spune fata care ştie că zeilor nu le pasă de vieţile noastre mai mult decât ne pasă nouă de o insectă de sub picioarele noastre.

Celaena se încruntă, privind chipul sclipitor al lui Mort.

— Dacă stau să mă gândesc mai bine, nu prea văd *de ce* ar trebui să ajut Erilea, când este clar că zeii nu se deranjează nici ei să ne ajute, continuă ea.

— Nu vorbeşti serios, spuse el.

Celaena apucă mânerul pumnalului ei.

— Ba da. Aşa că spune-i Elenei să-şi găsească alt fraier căruia să-i poruncească.

— *Trebuie* să găseşti sursa puterii regelui şi să afli ce plănuieşte să facă – înainte să fie prea târziu.

Celaena pufăi.

— Nu înţelegi? Deja este prea târziu. E prea târziu de ceva *ani* deja. Unde era Elena acum zece ani, când putea alege dintr-o armată de eroi? Unde era ea şi cerinţele ei ridicole când lumea chiar avea nevoie de ele, când eroii Terrasenului au fost ucişi sau vânaţi şi executaţi de armatele Adarlanului? Unde era când regatele au căzut, unul câte unul, în puterea regelui?

Ochii îi ardeau, dar Celaena alungă durerea în locul acela întunecat din interiorul ei.

— Lumea este deja o ruină, iar eu nu voi fi victima greşelii vreunui fraier.

Mort miji ochii. În mormânt, lumina pălise; luna era aproape în întregime acoperită acum.

— Îmi pare rău pentru pierderile tale, spuse el cu o voce care nu era tocmai a lui. Şi îmi pare rău şi pentru moartea părinţilor tăi, în noaptea aceea. A fost...

— Să nu mai vorbeşti *niciodată* despre părinţii mei, mârâi Celaena, îndreptând un deget către el. Nu-mi pasă dacă eşti magic sau eşti lacheul Elenei, sau eşti doar rodul imaginaţiei mele. Dacă mai vorbeşti vreodată de părinţii mei, fac uşa asta bucăţi. Ai înţeles?

Mort doar se încruntă spre ea.

— Atât de egoistă eşti? Atât de laşă? De ce ai venit din nou aici în seara asta, Celaena? Ca să ne ajuţi pe toţi? Sau doar să te ajuţi pe tine? Elena mi-a spus despre tine, despre trecutul tău.

— Tacă-ţi fleanca ruginită, izbucni ea şi o porni furioasă în susul scărilor.

Capitolul 7

Celaena se trezi înainte de răsăritul soarelui cu o durere groaznică de cap. O privire la lumânarea aproape topită de pe noptiera ei fu suficientă ca să-şi dea seama că întâlnirea din mormânt nu fusese doar un vis urât. Ceea ce însemna că undeva departe, sub camera ei, *exista* un mâner vorbitor al unei uşi, adus la viaţă cu ajutorul unei vrăji străvechi. Şi că Elena găsise din nou o cale de a-i complica şi mai mult viaţa.

Celaena mormăi şi îşi scufundă faţa în pernă. Vorbise serios seara trecută. Lumea nu mai putea

fi ajutată. Chiar dacă... chiar dacă ea văzuse din proprie experienţă cât de periculoase puteau deveni lucrurile – cât de rele puteau fi. Şi că persoana de pe coridor...

Se întoarse pe spate, iar Fleetfoot îi atinse obrazul cu nasul ei umed. Mângâind leneşă capul câinelui, Celaena se holbă la tavan şi la lumina cenuşie care pătrundea prin draperii.

Nu voia să recunoască, dar Mort avea dreptate. Mersese în mormânt doar pentru a o pune pe Elena să se confrunte cu creatura de pe coridor, să se asigure din nou că ea nu trebuie să facă nimic.

„Planurile mele”, spusese regele. Iar dacă Elena o avertiza că trebuia să i le demaşte, să afle sursa puterii lui... atunci probabil că erau rele. Mai rele decât sclavii din Calaculla şi Endovier, mai rele decât uciderea mai multor rebeli.

Privi tavanul pentru alte câteva momente, până ce două lucruri îi deveniră clare.

Primul era că a *nu* demasca această ameninţare ar putea fi o greşeală fatală. Elena tocmai spusese că trebuia să o *găsească.* Nu spusese şi că ar trebui să o distrugă. Nimic despre înfruntarea regelui. Ceea ce era o uşurare, presupuse Celaena.

Iar al doilea era că trebuia să vorbească cu Archer, să se apropie de el şi să găsească o cale de a-i înscena moartea. Pentru că, dacă el făcea într-adevăr parte din această mişcare care ştia despre planurile regelui, atunci ar putea-o scuti de necazul de a-l spiona pe rege şi de a pune cap la cap orice indicii putea găsi. Dar, odată ce avea să facă pasul către Archer... Ei, bine, atunci totul avea să devină

un joc mortal.

Aşa că Celaena făcu rapid o baie şi îşi îmbrăcă cele mai rafinate şi călduroase haine înainte de a-l chema pe Chaol.

Era timpul ca ea să se întâlnească în mod întâmplător şi convenabil cu Archer Finn.

*

Ca urmare a ninsorii de noaptea trecută, câteva biete suflete fuseseră recrutate să deszăpezească cele mai bune cartiere din Rifthold. Firmele erau deschise tot timpul anului şi, în ciuda trotuarelor alunecoase, capitala era la fel de plină de viaţă în acea după-amiază ca în toiul verii.

Totuşi, Celaena îşi *dorea* să fi fost vară, pentru că străzile mocirloase îi udau poalele rochiei de un albastru glaciar şi era atât de frig, încât nici măcar pelerina ei din blană albă nu o putea încălzi. În timp ce mergeau în josul aglomeratei străzi principale, Celaena rămase lângă Chaol. El o bătuse la cap din nou să îl lase să o ajute cu Archer şi invitându-l cu ea astăzi era cel mai inofensiv lucru pe care îl putea face, ca să nu o mai cicălească. Ea insistase ca el să poarte hainele lui obişnuite în locul uniformei de căpitan.

Pentru el, asta însemna o tunică neagră.

Din fericire, nimeni nu le dădu prea multă atenţie, nu când erau atât de multe magazine şi atâţia oameni. Of, cât de mult îi plăcea bulevardul ăsta, unde toate lucrurile rafinate din lume erau vândute sau date la schimb! Bijutieri, pălărieri, croitori, cofetari, cizmari... Deloc surprinzător,

Chaol trecu pe lângă fiecare vitrină fără măcar să privească spre deliciile expuse.

Ca de obicei, era aglomeraţie la Willows, o ceainărie unde ştia că Archer lua prânzul. Părea să ia masa acolo în fiecare zi, cu alţi câţiva curtezani. Desigur, nu avea *nicio* legătură cu faptul că majoritatea patroanelor de elită din Rifthold, de asemenea, luau prânzul aici.

Luă braţul lui Chaol pe măsură ce se apropiară de ceainărie.

— Dacă intri arătând de parcă ai vrea să înjunghii pe cineva, spuse Celaena încet, lipindu-şi cotul de al lui, atunci sigur vor şti că ceva nu este în regulă. Şi, din nou, *nu* îi spune lui nimic. Lasă vorbitul şi farmecul pe seama mea.

Chaol ridică din sprâncene.

— Deci eu sunt aici doar de decor?

— Zi mersi că te consider un accesoriu potrivit.

Chaol mormăi ceva ce Celaena era sigură că el nu ar fi vrut ca ea să audă, dar îşi încetini pasul într-un mers elegant.

Lângă arcada din piatră şi sticlă a intrării în ceainărie erau parcate trăsuri elegante, oameni urcând sau coborând din ele. Şi ei ar fi putut lua o trăsură, ar fi *trebuit* să ia o trăsură, având în vedere cât de frig era. Dar, în mod stupid, ea îşi dorise să meargă pe jos, să vadă oraşul la braţul căpitanului gărzii, deşi el arătase tot timpul de parcă după fiecare colţ şi pe fiecare alee pândea o ameninţare. Dacă stătea să se gândească mai bine, o trăsură probabil că le-ar fi făcut şi o intrare mai potrivită.

Intrarea la Willows necesita calitatea de

membru, care era foarte greu de obţinut; Celaena servise de câteva ori ceaiul acolo când era mai mică, datorită numelui lui Arobynn Hamel. Încă îşi putea aminti clinchetul porţelanului, bârfele şoptite, camera vopsită în culoarea mentei şi a frişcăi şi ferestrele mari, din podea până în tavan, care dădeau într-o grădină splendidă.

— Nu mergem acolo, spuse Chaol şi nu era tocmai o întrebare.

Celaena afişă un rânjet viclean.

— Doar nu ţi-e teamă de nişte doamne bătrâne şi arţăgoase şi de domniţe care se hlizesc.

El îi aruncă o privire încruntată, iar ea îl bătu pe umăr.

— Nu mă ascultai când îţi explicam planul? Doar o să ne *prefacem* că aşteptăm pentru masa noastră. Aşa că nu te panica: nu va fi nevoie să te lupţi cu toate domniţele astea răutăcioase, care îşi întind ghearele spre tine.

— Data viitoare când ne antrenăm, spuse el în timp ce îşi croiau drum prin îmbulzeala de femei elegant îmbrăcate, aminteşte-mi să te fac praf.

O femeie în vârstă se întoarse şi se încruntă la el, iar Celaena îi oferi o privire apologetică şi exasperată, parcă vrând să spună „Bărbaţii!” Apoi îşi înfipse unghiile în tunica groasă a lui Chaol şi îi spuse printre dinţi:

— Acum vine partea în care tu taci din gură şi te prefaci că eşti un ornament lipsit de creier. Nu ar trebui să fie prea greu pentru tine.

Ciupitura pe care Chaol i-o întoarse îi transmise Celaenei că avea de gând să o facă serios să transpire la următorul antrenament. Ea

rânji.

După ce găsiră un loc chiar la baza treptelor care duceau către uşile duble, Celaena îşi privi ceasul de buzunar. Archer îşi începuse prânzul la ora două, iar de obicei masa se sfârşea cam în nouăzeci de minute, ceea ce însemna că urma să plece dintr-o secundă în alta. Ea făcu o figură bună simulând cotrobăitul prin micuţa ei poşetă, iar Chaol, răbdător, rămase tăcut, observând mulţimea din jurul lor, ca şi cum aceste femei sofisticate i-ar putea ataca în orice moment.

Trecură câteva minute, iar mâinile ei amorţiră în timp ce oamenii continuau să intre şi să iasă din ceainărie atât de des, încât nimeni nu se deranja să observe că ei erau singurii care *nu* se pregăteau să intre. Dar atunci, uşile din faţă se deschiseră, iar Celaena zări o frântură din părul arămiu şi un zâmbet orbitor, iar ea se mişcă.

Chaol îi făcu jocul cu un talent uimitor, escortând-o în susul scărilor, sus, sus, până când...

— Au! se plânse ea, lovindu-se de un umăr lat şi musculos.

Chaol chiar o trase spre el, punând o mână protectoare pe spatele ei pentru a o împiedica să se prăbuşească pe scări. Ea privi în sus, printre gene, iar apoi...

O clipire, două clipiri.

Chipul splendid care o privea se destinse într-un zâmbet.

— Laena?

Ea plănuise să zâmbească oricum, dar când auzi vechiul lui nume de alint pentru ea...

— Archer!

Îl simţi pe Chaol încordându-se uşor, dar nu se deranjă să îl privească. Era greu să îşi ia privirea de pe Archer, care fusese şi încă era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată. Nu chipeş – *frumos.* Pielea lui licărea aurie chiar şi în toiul iernii, iar ochii lui verzi...

„Pe toţi zeii! Wyrdul să mă salveze!”

Şi gura lui era o operă de artă, de asemenea, toate trăsăturile lui senzuale şi blânde implorând să fie explorate.

Ca şi cum ar fi coborât dintr-un vis, Archer dădu brusc din cap.

— Ar trebui să ne dăm la o parte de pe trepte, spuse el, gesticulând cu mâna către strada de jos. Doar dacă tu şi însoţitorul tău nu aveţi o rezervare...

— A, oricum am ajuns cu câteva minute mai devreme, spuse ea, dând drumul braţului lui Chaol şi pornind spre stradă.

Archer o urmă, oferindu-i ocazia de a arunca o privire hainelor lui, tunicii excelent croite şi pantalonilor, cizmelor înalte până la genunchi, o pelerină greoaie. Niciuna dintre piese nu *striga* bogăţie, dar Celaena îşi putea da seama că totul era scump. Spre deosebire de unii dintre curtezanii fără gust, farmecul lui Archer fusese întotdeauna mai viguros şi mai masculin.

Umerii laţi şi musculoşi şi corpul puternic; zâmbetul atotştiitor; chiar şi chipul lui frumos radia un simţ al masculinităţii care o făcea pe Celaena să se chinuie să-şi aducă amintea ceea ce plănuise să spună.

Chiar şi Archer părea să îşi caute cuvintele

când se priviră unul pe celălalt în stradă, la câţiva paşi de mulţimea preocupată.

— A trecut ceva timp, începu ea, zâmbind din nou.

Chaol rămase cu un pas în urma ei, extrem de tăcut. Şi mohorât.

Archer îşi băgă mâinile în buzunare.

— Aproape că nu te-am recunoscut. Erai doar o fetiţă când te-am văzut ultima dată. Erai... pe toţi zeii, cred că aveai treisprezece ani.

Celaena nu se putu abţine... îl privi pe sub gene şi spuse mieros:

— Nu mai am treisprezece ani.

Archer îi oferi un zâmbet senzual în timp ce o analiză din cap până-n picioare, înainte să spună:

— Aşa s-ar părea.

— Şi tu te-ai mai împlinit puţin, spuse ea, întorcându-i favoarea de a-l studia.

Archer râmji.

— Riscul profesiei.

Îşi înclină capul într-o parte, apoi îşi mută privirea pe Chaol, care acum stătea cu braţele încrucişate. Celaena încă îşi amintea cât de priceput era el la observarea detaliilor. Era, probabil, unul dintre motivele pentru care devenise unul dintre cei mai buni curtezani din Rifthold. Şi un oponent formidabil când Celaena se antrena în Breasla Asasinilor.

Ea îi aruncă o privire lui Chaol, care era mult prea ocupat fixându-l pe Archer cu privirea pentru a-i observa atenţia pe care i-o acorda.

— El ştie totul, îi spuse ea lui Archer.

O oarecare tensiune se scurse de pe umerii lui

Archer, dar surprinderea şi amuzamentul dispăreau, de asemenea, înlocuite de o compasiune ezitantă.

— Cum ai ieşit? întrebă Archer precaut, fără să pomenească încă nimic despre profesia ei sau despre Endovier, în ciuda asigurării ei că bărbatul care o însoţea ştia.

— Am fost lăsată să plec. De către rege. Lucrez pentru el acum.

Archer îl privi din nou pe Chaol, iar ea făcu un pas spre curtezan.

— El este un prieten, spuse ea încet.

Oare în ochii lui citea suspiciune sau teamă? Şi asta pentru că ea lucra pentru un tiran de care lumea se temea sau pentru că el chiar devenise un rebel şi avea ceva de ascuns? Celaena rămase cât mai naturală posibil, la fel de neamenințătoare şi de relaxată cum ar fi cineva care tocmai se întâlnise cu un vechi prieten.

— Arobynn ştie că te-ai întors? întrebă Archer.

Asta nu era o întrebare pentru care Celaena era pregătită sau pe care voise să o audă. Ridică din umeri.

— Are ochi peste tot; aş fi surprinsă dacă nu ar şti.

Archer încuviinţă solemn.

— Îmi pare rău. Am auzit despre Sam şi despre ce s-a întâmplat la casa lui Farran în noaptea aceea.

Archer dădu din cap, închizând ochii.

— Eu doar... îmi pare rău, continuă el.

Deşi inima i se încleştă la auzul cuvintelor lui, Celaena încuviinţă:

— Mulţumesc.

Puse o mână pe braţul lui Chaol, deodată simţind nevoia să-l atingă, să se asigure că încă era acolo. Simţind nevoia să înceteze să mai vorbească despre *asta,* de asemenea, Celaena oftă şi se prefăcu interesată de uşile din geam de la capătul treptelor.

— Ar trebui să intrăm, minţi ea.

Îi oferi un zâmbet lui Archer.

— Ştiu că m-am purtat ca o răsfăţată ticăloasă când te-ai antrenat în Breaslă, dar... vrei să iei cina cu mine mâine? Am seara liberă.

— Cu siguranţă ai avut momentele tale atunci.

Archer îi întoarse zâmbetul şi schiţă o plecăciune.

— Va trebui să reprogramez câteva întâlniri, dar mi-ar face plăcere.

Cotrobăi prin buzunarul pelerinei şi scoase o carte de vizită alb-gălbuie, gravată cu numele şi adresa lui.

— Doar trimite-mi vorbă cu locul şi ora şi voi fi acolo, spuse el.

*

Celaena fu tăcută după plecarea lui Archer, iar Chaol nu încercase să înceapă o conversaţie cu ea, deşi murea de nerăbdare să spună ceva.

Nici măcar nu ştia de unde să înceapă.

În timpul discuţiei, nu putuse să se gândească decât la cât de mult îşi dorea să îl dea pe Archer cu capul lui drăguţ de zidul de piatră al clădirii.

Chaol nu era un prost. El îi cunoştea câteva

dintre zâmbete, iar roşeaţa ei nu fusese falsă. Şi deşi el nu avea nicio pretenţie asupra ei, deşi să aibă vreo pretenţie ar fi cel mai stupid lucru pe care l-ar putea face vreodată, gândul că ea era sensibilă la farmecele lui Archer îl făcu să vrea să aibă o mică discuţie cu curtezanul.

În loc să se îndrepte înapoi spre castel, Celaena începu să meargă prin districtul bogătaşilor, în inima oraşului, cu paşi leneşi. După aproape treizeci de minute de tăcere, Chaol se gândi că se calmase suficient cât să fie civilizat.

— *Laena?* întrebă el poruncitor.

Cât de cât civilizat, cel puţin.

Fâşiile aurii din ochii ei turcoaz erau luminoase în soarele după-amiezii.

— Dintre toate lucrurile care s-au spus acolo, *ăsta* te-a deranjat cel mai tare?

Da. Să-l ferească Wyrdul, dar îl deranjase al dracului de mult.

— Când ai spus că îl cunoşti, nu mă gândeam că *atât* de bine.

Chaol se luptă cu furia bruscă şi stranie care clocotea din nou în interiorul lui. Chiar dacă ea fusese fermecată de frumuseţea lui, ea avea să-l ucidă pe Archer. Chaol fu nevoit să îşi amintească asta.

— Povestea mea cu Archer mă va ajuta să obţin de la el informaţii despre orice ar fi rebeliunea asta, spuse ea, privind casele elegante în timp ce treceau pe lângă ele. Străzile rezidenţiale erau liniştite, în ciuda centrului agitat al oraşului, aflat la doar câteva străzi distanţă.

— El este unul dintre puţinii oameni care chiar

mă *place,* să ştii. Sau măcar o făcea în urmă cu ceva ani. Nu ar trebui să fie prea greu să aflu ceva despre orice ar putea plănui acest grup împotriva regelui – sau despre cine ar putea fi ceilalţi membri.

Unei părţi din el ar trebui să-i fie ruşine pentru că se simţise uşurat la gândul că ea avea să îl ucidă. Chaol era un om mai bun de atât şi cu siguranţă nu era genul de bărbat posesiv.

Iar zeii ştiau că el nu avea nicio pretenţie asupra ei. Văzuse expresia de pe chipul ei când Archer îl menţionase pe Sam.

Chaol auzise despre moartea lui Sam Cortland întâmplător. Nu ştiuse că Celaena şi Sam se cunoscuseră, că Celaena... *iubise* vreodată atât de puternic. În noaptea în care fusese prinsă, ea nu plecase să-şi primească banii pentru un contract – nu, intrase în casa aia ca să se răzbune pentru pierderea pe care el nu şi-o putea închipui.

Merseră în josul străzii, Celaena fiind aproape lipită de Chaol. El se luptă cu dorinţa de a se apleca spre ea, de a o trage mai aproape de el.

— Chaol? spuse ea după câteva minute.

— Hmm?

— Ştii că *urăsc* din tot sufletul când îmi spune Laena, nu-i aşa?

Un zâmbet apăru în colţul buzelor lui, împreună cu un licăr de uşurare în ochi.

— Deci, data viitoare când voi vrea să te enervez...

— Nici măcar să nu-ţi treacă prin cap!

Zâmbetul lui deveni mai larg, iar licărul de uşurare se transformă în ceva care-l lovi în moalele

capului când ea îi zâmbi înapoi.

Capitolul 8

Celaena plănuise să petreacă restul zilei urmărindu-l pe Archer de la distanţă, dar în timp ce se îndepărtau de ceainărie, Chaol o informă că regele ordonase ca ea să fie prezentă împreună cu garda la o cină oficială în acea noapte. Şi deşi se putea gândi la mii de scuze să scape de obligaţie, orice comportament suspect din partea ei putea atrage atenţia nedorită. Dacă, într-adevăr, avea de gând să o asculte pe Elena de data asta, avea nevoie ca regele, ca întregul lui *imperiu,* să creadă că ea era servitorul ei ascultător.

Cina avea locul în Salonul Mare, iar Celaena se abţinu din răsputeri să nu alerge spre masa lungă din centrul încăperii şi să devoreze mâncarea direct din farfuriile consilierilor adunaţi şi nobilimii dichisite. Miel fript cu cimbru şi levănţică, raţă cu sos de portocale, fazan cu sos de ceapă verde... Serios, nu era drept.

Chaol o postase lângă o coloană de lângă uşile din sticlă care dădeau în curtea interioară. Deşi Celaena nu purta uniforma neagră a gărzilor regale, cu balaurul auriu brodat pe piept, se potrivea destul de bine peisajului cu hainele ei negre. Măcar era destul de departe de toată lumea, astfel încât nimeni să nu-i poată auzi stomacul mormăind.

Şi alte mese fuseseră pregătite, pentru nobilimea mai puţin importantă care fusese invitată, cu toţii fiind îmbrăcaţi impecabil pentru

ocazie. Atenţia majorităţii, a gărzilor, a nobilimii, rămase pe masa centrală, unde regele şi regina stăteau împreună cu cei mai apropiaţi membri ai curţii. Ducele Perrington, bruta mătăhăloasă, era şi el acolo, iar Dorian şi Roland erau în apropiere, pălăvrăgind cu oamenii simandicoşi care alcătuiau consiliul regelui. Oameni care secătuiseră alte regate pentru a plăti pentru hainele şi bijuteriile şi aurul din camera aceea. Nu că ea era mai presus de ei în anumite privinţe.

Deşi încercă să evite să-l privească pe rege, de fiecare dată când arunca o privire spre el, Celaena se întreba de ce el se mai deranja să participe la astfel de evenimente, când se putea descurca şi fără prostiile astea. Nu-i trecu niciun răspuns logic prin cap. Şi nu se gândi nici măcar o clipă că el putea fi atât de idiot, încât să-şi dezvăluie adevăratele planuri în faţa tuturor acestor oameni.

Chaol stătea în poziţie de drepţi lângă coloana din dreptul scaunului regelui, ochii lui scanând încăperea, mereu în alertă. În această seară îi adusese aici pe cei mai buni oameni ai săi, toţi aleşi de el însuşi în acea după-amiază. Nu părea să-şi dea seama că nimeni nu ar fi atât de sinucigaş, încât să-l atace pe rege la un asemenea eveniment public. Celaena încercase să-i explice asta, dar Chaol doar o privise încruntat şi îi spuse să nu-i facă probleme.

De parcă *ea* ar fi atât de sinucigaşă.

Cina se încheie cu regele ridicându-se şi luându-şi rămas-bun de la oaspeţii săi, regina Georgina urmându-l tăcută şi supusă în timp ce ieşiră din Salonul Mare. Ceilalţi oaspeţi rămaseră,

dar acum se plimbau de la o masă la alta, discutând cu mai multă uşurinţă decât o făcuseră când regele era de faţă.

Dorian se ridică, Roland stând încă lângă el în timp ce vorbeau cu trei tinere domniţe, remarcabil de drăguţe. Roland spuse ceva care le făcu pe fete să chicotească şi să roşească în spatele evantaielor lor din dantelă, iar buzele lui Dorian schiţară un zâmbet.

Nu era posibil ca Dorian să-l placă pe Roland. Ea nu avea nimic mai mult decât un presentiment şi povestea lui Chaol după care să se ghideze, dar... era ceva în ochii de smarald ai lui Roland care o făceau să vrea să-l tragă pe Dorian cât mai departe de el. Dorian juca un joc periculos, de asemenea, realiză ea. Ca prinţ moştenitor, era nevoit să nu depăşească limitele cu anumiţi oameni. Poate că Celaena ar trebui să discute cu Chaol despre asta.

Celaena se încruntă. Să-i spună lui Chaol ar putea însemna că trebuia să dea nişte explicaţii incomode. Poate că ar trebui doar să-l avertizeze ea însăşi pe Dorian de îndată ce cina lua sfârşit. În ciuda trecutului lui cu femeile, el era tot ce trebuia să fie un prinţ: inteligent, amabil, fermecător. De ce nu îl abordase pe *el* Elena pentru sarcinile ei?

Dorian nu putea şti ce pune la cale tatăl său, nu, el nu s-ar fi purtat aşa dacă ar fi ştiut că tatăl lui avea asemenea intenţii sinistre. Şi poate că nu ar trebui să ştie niciodată.

Indiferent de ceea ce simţea pentru el, Dorian era moştenitorul tronului. Şi poate că tatăl său avea să-i dezvăluie într-o zi puterea lui şi să-l

oblige pe Dorian să facă o alegere cu privire la ce fel de conducător ar fi vrut să devină. Dar Celaena nu se grăbea să-l vadă pe Dorian făcând acea alegere; nu încă. Când avea să o facă, ea putea doar să se roage ca el să fie un rege mai bun decât tatăl lui.

*

Dorian ştia că Celaena îl privea. Îi aruncase priviri furişe în tot timpul cinei insuportabile. Dar, de asemenea, se uitase şi la Chaol, iar când o făcuse, Dorian putea să jure că tot chipul ei se schimbase, devenise mai blând, mai meditativ.

Celaena se rezemă de stâlpul de lângă uşă, curăţându-şi unghiile cu un pumnal. Slavă Wyrdului că tatăl lui plecase, pentru că era destul de sigur că regele ar fi jupuit-o pentru asta.

Roland le mai spuse ceva celor trei domniţe din faţa lui, fete ale căror nume Dorian le auzise şi le uitase imediat, iar ele chicotiră din nou. Cu siguranţă, Roland era un rival la capitolul farmec. Şi se părea că mama lui Roland îl însoţise ca să-i găsească tânărului lord o mireasă, o fată cu pământ şi bani care să sporească importanţa unui Meah. Nu era nevoie ca Dorian să-l întrebe pe Roland ca să ştie că până în noaptea nunţii, vărul lui avea să se bucure de toate beneficiile vieţii într-un castel ca tânăr lord.

Ascultându-l flirtând, privindu-l rânjind acelor fete, Dorian nu îşi dădea seama dacă voia să-l pocnească pe Roland sau să plece. Dar toţi anii în care trăise în curtea asta ca un focar de infecţie îl

împiedicau pe Dorian să facă altceva în afară de a părea glorios de plictisit.

Îi aruncă din nou o privire Celaenei, doar pentru a o vedea privindu-l pe Chaol, ai cărei ochi erau, în schimb, aţintiţi asupra lui Roland. Simţind atenţia lui Dorian, Celaena îi întâlni privirea.

Nimic. Nici măcar un fior. Temperamentul lui Dorian se aprinse atât de repede, încât se trezi luptându-se să-şi păstreze controlul. Mai ales când ea îşi luă din nou privirea de la el – şi se întoarse pe căpitan. Şi rămase acolo. *Destul.*

Fără să se deranjeze să-şi ia rămas-bun de la Roland sau de la domniţe, plecă din Salonul Mare. Avea lucruri mai importante pentru care să se îngrijoreze decât ceea ce simţea Celaena pentru prietenul lui. El era prinţul moştenitor al celui mai mare imperiu din lume. Întreaga lui existenţă era legată de coroană şi de tronul de cleştar care într-o zi avea să fie al lui. Ea pusese capăt lucrurilor dintre ei *din cauza* acelei coroane şi tronului, pentru că îşi dorea o libertate pe care el nu i-o putea oferi... niciodată.

— Dorian, îl strigă cineva când intră pe coridor.

Nu trebuia să se întoarcă pentru a şti că era Celaena. Ea îl prinse din urmă, potrivindu-şi paşii cu ai lui. Dorian nu ştia nici măcar *încotro* mergea, ştia doar că trebuia să iasă din Salonul Mare. Ea îi atinse braţul, iar el se urî pe sine pentru că se bucurase de atingere.

— Ce vrei? o întrebă el.

Trecură pe coridoarele aglomerate, iar ea îl trase de braţ, făcându-l să încetinească.

— Ce s-a întâmplat?

— De ce s-ar fi întâmplat ceva?

„De cât timp tânjeşti după el?” era întrebarea pe care i-ar fi pus-o Dorian. La dracu’ cu toate. Încă îi păsa. La naiba cu el pentru fiecare moment pe care îl petrecuse cu ea.

— Arăţi de parcă ai vrea să izbeşti pe cineva de vreun perete.

El ridică din sprâncene. Nu-şi dădu seama că se strâmbase.

— Când eşti furios, îi explică ea, ochii tăi capătă... privirea asta rece. De gheaţă.

— Sunt bine.

Continuară să meargă, iar ea continuă să-l urmeze spre... spre oriunde mergea el. Biblioteca, hotărî Dorian, luând-o în josul unui pasaj. Avea să meargă în biblioteca regală.

— Dacă ai ceva de spus, zise el destul de ţâfnos, atunci spune-o.

— Nu am încredere în vărul tău.

El se opri, liniştea aşternându-se pe coridor.

— Nici măcar nu-l cunoşti.

— Poţi să-l numeşti instinct.

— Roland este inofensiv.

— Poate. Poate nu. Poate că are propriile planuri pentru care se află aici. Iar tu eşti prea deştept ca să fii un pion în jocul cuiva, Dorian! El este din Meah.

— Şi?

— *Şi* Meah este un oraş-port micuţ şi insignifiant. Asta înseamnă că are puţin de pierdut şi *mult* de câştigat. Asta îi face pe oameni periculoşi. Nemiloşi. Te va folosi dacă va putea.

— La fel cum o asasină din Endovier m-a folosit

ca să ajungă Campionul regelui?

Celaena rămase cu gura căscată.

— Asta crezi tu că am făcut?

— Nu ştiu ce să cred.

Dorian se întoarse.

Ea mârâi, la propriu, la el.

— Păi, lasă-mă să-ţi spun ce cred *eu,* Dorian! Cred că eşti obişnuit să primeşti ce vrei, pe cine vrei. Şi doar pentru că nu ai putut să primeşti pe cine ai vrut de data asta...

Dorian se întoarse valvârtej spre ea.

— Nu ştii nimic despre ce am vrut eu. Nici măcar nu mi-ai dat ocazia să-ţi spun.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Nu port discuţia asta acum, zise ea. Am venit să te avertizez în legătură cu vărul tău, dar e evident că nu-ţi pasă. Aşa că nu te aştepta să *îmi* pese când te vei trezi că nu eşti nimic mai mult decât o marionetă. Dacă nu eşti deja una.

El deschise gura, atât de aproape să izbucnească, încât ar fi putut lovi cu pumnul cel mai apropiat perete, dar Celaena deja se îndepărta grăbită.

*

Celaena stătea în faţa gratiilor celulei lui Kaltain Rompier.

Domniţa care odată fusese frumoasă era ghemuită lângă perete, cu rochia prăfuită şi părul negru despletit şi încâlcit. Îşi îngropase faţa în mâini, dar Celaena încă putea vedea că sudoarea licărea pe pielea ei, care avea o tentă cenuşie. Şi

mirosul…

Nu o mai văzuse de la duel; din ziua în care Kaltain o drogase pe Celaena, sperând să moară de mâinile lui Cain. Odată ce îl învinsese pe Cain, Celaena plecase fără să fie martoră la criza de urlete făcută de Kaltain. Aşa că ratase momentul în care Kaltain mărturisise din greşeală că o otrăvise, pretinzând că fusese manipulată de fostul ei amorez, ducele Perrington. Ducele negase acuzaţiile ei, iar Kaltain fusese trimisă aici, jos, să-şi aştepte pedeapsa.

Două luni mai târziu, se părea că încă nu ştiau ce să facă cu ea sau nu le păsa.

— Bună, Kaltain, spuse ea încet.

Kaltain ridică uşor capul, ochii ei negri licărind când o recunoscură pe Celaena.

— Bună, Celaena.

Capitolul 9

Celaena făcu un pas mai aproape de gratii. O găleată în care să-şi facă nevoile, una cu apă, firimiturile ultimei ei mese şi fân mucegăit pe post de pat; asta era tot ce avea Kaltain în celulă.

„Tot ce merită”.

— Ai venit să te amuzi? întrebă Kaltain.

Vocea ei, care odată fusese melodioasă şi cultă, era acum puţin mai mult decât o şoaptă răguşită. Era atât de frig aici, era o minune că prizoniera nu se îmbolnăvise deja.

— Am câteva întrebări pentru tine, spuse Celaena, vorbind încet.

Nu voia ca gărzile să tragă cu urechea.

— Sunt ocupată azi. Kaltain zâmbi, rezemându-şi capul de zidul din piatră. Vino mâine, continuă ea.

Arăta mai tânără cu părul de abanos despletit. Nu putea fi mai în vârstă decât Celaena însăşi.

Celaena se lăsă în genunchi, ţinându-se cu o mână de gratii pentru a-şi menţine echilibrul. Metalul era înfiorător de rece.

— Ce ştii despre Roland Havilliard?

Kaltain îşi ridică privirea spre tavanul din piatră.

— Ne vizitează?

— A fost chemat în consiliul regelui.

Ochii negri ca noaptea ai lui Kaltain îi întâlniră pe ai Celaenei. Era o urmă de nebunie acolo, dar şi precauţie şi epuizare.

— De ce mă întrebi despre el?

— Pentru că vreau să ştiu dacă este de încredere.

Kaltain râse încet.

— *Nimeni* nu este de încredere. Şi, în special, nu Roland. Lucrurile pe care le-am auzit despre el ţi-ar întoarce chiar şi ţie stomacul pe dos, pun pariu.

— Cum ar fi?

Kaltain zâmbi.

— Scoate-mă din celula asta şi poate îţi voi spune.

Celaena îi întoarse zâmbetul.

— Ce zici dacă intru în celula asta şi găsesc o altă cale să te fac să vorbeşti?

— *Nu,* şopti ea, mişcându-se astfel încât Celaena putu să vadă vânătăile care îi încercuiau

încheieturile.

Semănau în mod deranjant cu amprentele unei mâini.

Kaltain îşi ascunse braţele în faldurile rochiei.

— Paza din tura de noapte se face că nu vede nimic atunci când mă vizitează Perrington.

Celaena îşi muşcă buza.

— Îmi pare rău, spuse ea şi vorbea serios.

Şi avea de gând să-i spună despre asta lui Chaol când avea să-l vadă; să se asigure că va purta o discuţie cu schimbul de noapte.

Kaltain îşi odihni obrazul pe genunchi.

— El a stricat totul. Şi nici măcar nu ştiu de ce. De ce nu m-a trimis acasă în loc să mă arunce în temniţa asta?

Vocea îi era foarte distantă, voce pe care Celaena o recunoştea din timpul petrecut în Endovier. Odată ce amintirile şi durerea şi teama preluau controlul, nu avea să mai existe vreo şansă să scoată vreun cuvânt de la ea. Aşa că întrebă rapid:

— Ai fost apropiată de Perrington. Ai auzit vreodată ceva despre planurile lui?

O întrebare periculoasă, dar dacă exista cineva care să-i poată răspunde aceea era Kaltain.

Dar fata privea în gol şi nu răspunse.

Celaena se ridică.

— Mult noroc, spuse ea.

Kaltain doar tresări, ascunzându-şi mâinile sub braţe.

Ar trebui s-o lase pe Kaltain să îngheţe de frig pentru tot ce încercase să-i facă. Ar trebui să iasă zâmbind din temniţă, pentru că, pentru prima oară,

persoana potrivită era închisă.

— Ei încearcă să atragă corbii să zboare pe aici, murmură Kaltain, mai mult pentru sine decât pentru Celaena. Iar durerile de cap sunt mai crunte cu fiecare zi care trece. Din ce în ce mai rău şi pline de fâlfâitul ăla insuportabil de aripi.

Celaena nu înţelegea. Ea nu auzea nimic, niciun croncănit şi, cu siguranţă, niciun fâlfâit de aripi. Chiar dacă erau corbi, temniţa era atât de adânc sub pământ, încât era imposibil să-i audă de acolo.

— Ce vrei să spui?

Dar Kaltain deja se ghemuise din nou la perete, încercând să se încălzească. Celaena nu voia să se gândească la cât de rece trebuia să fie celula în timpul nopţii; ea ştia cum era să te ghemuieşti aşa, să cauţi disperat orice fărâmă de căldură, întrebându-te dacă te vei mai trezi dimineaţa sau dacă frigul te va răpune până atunci.

Fără să-şi dea prea mult timp de gândire, Celaena îşi dezlegă pelerina neagră. O aruncă cu grijă printre gratii, ţintind astfel încât să evite voma uscată de pe podeaua din piatră a celulei. Auzise, de asemenea, despre dependenţa de opiu a fetei – să fie închisă fără medicamentul ei probabil că o adusese pe marginea nebuniei, asta dacă nu era nebună de la bun început.

Kaltain privi pelerina care îi ateriză în braţe, iar Celaena se întoarse şi o porni pe coridorul îngust şi rece, spre etajele călduroase de mai sus.

— Uneori, spuse încet Kaltain, iar Celaena se opri. Uneori cred că ei m-au adus aici, continuă ea. Nu ca să mă mărit cu Perrington, ci cu un alt scop.

Vor să mă folosească.

— Să te folosească pentru ce?

— Nu-mi spun niciodată. Când vin aici jos, nu-mi spun niciodată ce vor. Nici măcar nu-mi amintesc. Totul este doar... fragmente. Cioburi dintr-o oglindă spartă, fiecare reflectând propria imagine.

Era nebună. Celaena îşi suprimă dorinţa de a face un comentariu răutăcios, amintirea vânătăilor lui Kaltain contribuind la asta.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor.

Kaltain se înfăşură în pelerina Celaenei.

— Ceva vine, şopti ea. Iar eu trebuie să îi ies în întâmpinare.

Celaena răsuflă, nedându-şi seama că îşi ţinuse respiraţia. Conversaţia asta era inutilă.

— La revedere, Kaltain!

Fata doar râse uşor, iar sunetul o urmări pe Celaena mult timp după ce părăsi temniţa rece ca gheaţa.

*

— *Nemernicii* ăia, scuipă Nehemia, strângând atât de tare ceaşca în mână, încât Celaena crezu că prinţesa avea să o spargă.

Stăteau amândouă în patul ei, o tavă mare cu micul dejun zăcând între ele. Fleetfoot le privea fiecare înghiţitură, gata să devoreze fiecare firimitură scăpată.

— Cum pot gărzile să-i întoarcă spatele aşa? continuă ea. Cum pot gărzile să o ţină în condiţiile astea? Kaltain este un membru al curţii, iar dacă ei

o tratează pe *ea* aşa, atunci nu-mi prea pot închipui cum îi tratează pe criminalii din alte clase sociale.

Nehemia se opri, privind-o pe Celaena parcă cerându-şi scuze.

Celaena ridică din umeri şi dădu din cap. După ce o văzuse pe Kaltain, plecase să-l urmărească pe Archer, dar începu un viscol atât de puternic, încât vizibilitatea era aproape imposibilă. După o oră de încercări eşuate de a-l găsi în oraşul acoperit de zăpadă, renunţase şi se întorsese la castel.

Furtuna continuase toată noaptea, aşternând o pătură de zăpadă mult prea groasă pentru ca Celaena să-şi facă obişnuita alergare cu Chaol. Aşa că o invitase pe Nehemia să o însoţească la micul dejun în pat, iar prinţesa, care era acum de-a dreptul sătulă de zăpadă, era mai mult decât fericită să alerge în camera Celaenei şi să se ascundă sub păturile călduroase.

Nehemia puse jos ceaşca de ceai.

— Trebuie să-i spui căpitanului Westfall despre cum este tratată.

Celaena îşi termină biscuitul şi se lăsă pe spate în pernele moi.

— Deja am făcut-o. S-a ocupat de asta.

Nu era nevoie să menţioneze că, după ce Chaol se întorsese în dormitorul lui, unde Celaena citea, tunica îi era şifonată, degetele îi erau jupuite, iar în ochii lui castanii era un licăr mortal care îi spuse Celaenei că paza de la temniţe avea să sufere schimbări serioase şi membri noi.

— Ştii, meditä Nehemia, împingând-o cu piciorul pe Fleetfoot în timp ce câinele încerca să

fure mâncare de pe tavă, curţile regale nu au fost întotdeauna aşa. Au fost vremuri în care oamenii preţuiau onoarea şi loialitatea, când să serveşti un conducător nu însemna doar supunere şi frică.

Dădu din cap, pletele aurii legănându-i-se uşor. În soarele dimineţii, pielea ei măslinie era fină şi atrăgătoare. Pe bune, era puţin cam nedrept că Nehemia era atât de frumoasă naturală, mai ales la revărsatul zorilor.

Nehemia continuă:

— Cred că o asemenea onoare a dispărut din Adarlan cu multe generaţii în urmă, dar înainte de căderea Terrasenului, curtea sa regală a fost cea care a dat acest exemplu. Tatăl meu obişnuia să-mi spună poveşti despre curtea din Terrasen, despre războinicii şi lorzii care îl slujeau pe regele Orlon, despre puterea fără rival şi curajul şi loialitatea curţii sale. De aceea regele Adarlanului a pus ochii mai întâi pe Terrasen. Pentru că era cel mai puternic şi pentru că, dacă Terrasenului i se dădea şansa să ridice o armată împotriva lui, Adarlanul ar fi fost anihilat. Tata încă spune că, dacă ar fi ca Terrasenul să se ridice din nou, ar putea avea o şansă; ar fi o ameninţare reală pentru Adarlan.

Celaena privi spre şemineu.

— Ştiu, reuşi ea să spună.

Nehemia se întoarse pentru a o privi.

— Crezi că va mai exista vreodată o curte regală ca aceea? Nu doar în Terrasen, ci oriunde? Am auzit că cea din Wendlyn încă se ghidează după vechile principii, dar ei sunt dincolo de ocean şi nu ne ajută cu nimic. Şi-au mutat privirea în altă

direcţie în timp ce regele ne-a cucerit pământurile şi încă refuză toate strigătele pentru ajutor.

Celaena se forţă să pufăie, să îşi fluture mâna cu nemulţumire.

— Asta este o discuţie teribil de greoaie pentru micul dejun.

Îşi umplu gura cu pâine prăjită. Când îndrăzni să îi arunce o privire prinţesei, expresia Nehemiei rămase meditativă.

— Ai vreo veste despre rege?

Nehemia ţâţâi.

— Doar că l-a inclus pe viermele ăla mic, Roland, în consiliul lui, iar lui Roland se pare că i s-a dat sarcina să se ocupe de *mine.* Aparent, am fost prea băgăreaţă cu ministrul Mullison, consilierul responsabil cu lagărul de muncă din Calaculla. Se presupune că Roland trebuie să mă liniştească.

— Nu pot să-ţi spun pentru cine îmi pare mai rău: pentru tine sau pentru Roland.

Nehemia o înghionti cu cotul, iar Celaena chicoti, dându-i mâna la o parte. Fleetfoot profită de neatenţia lor temporară şi fură o bucată de bacon direct de pe platou, iar Celaena strigă:

— Hoaţă neruşinată!

Dar Fleetfoot sări de pe pat, fugi lângă şemineu şi se holbă direct la Celaena în timp înfulecă restul de bacon.

Nehemia râse, iar Celaena se trezi făcând la fel, aruncându-i lui Fleetfoot încă o bucată de bacon.

— Hai să stăm în pat toată ziua, spuse Celaena, tolănindu-se pe perne şi ghemuindu-se în

pături.

— Fii sigură că mi-ar plăcea să pot, spuse Nehemia, oftând adânc. Of, am treburi de făcut.

Şi ea avea chestiuni de făcut, îşi dădu seama Celaena. Cum ar fi să se pregătească pentru cina cu Archer din acea seară.

Capitolul 10

Dorian tremură în timp ce intră la cuşti în acea după-amiază, scuturând zăpada de pe pelerina sa roşie. În urma lui, Chaol îşi sufla aer cald în mâini, iar cei doi tineri înaintară grăbiţi, podelele acoperite de paie scârţâind sub paşii lor. Dorian ura iarna – frigul insuportabil şi felul în care cizmele lui nu păreau niciodată uscate.

Aleseseră să intre prin castel pe la cuştile câinilor pentru că era cea mai simplă cale de a-l evita pe Hollin, fratele de zece ani al lui Dorian, care se întorsese de la şcoală în acea dimineaţă şi deja îşi striga dorinţele către orice ghinionist care îi apărea în cale. Hollin nu i-ar căuta niciodată aici. El ura animalele.

Merseră prin corul de lătrături şi scheunături, Dorian oprindu-se din când în când pentru a-şi saluta vreun preferat. Şi-ar fi putut petrece restul zilei aici, măcar de-ar fi putut scăpa de cina dată în onoarea lui Hollin!

— Nu pot să cred că mama l-a scos din şcoală, bombăni el.

— Îi era dor de fiul ei, spuse Chaol, încă frecându-şi mâinile, deşi cuştile erau destul de călduroase în comparaţie cu frigul de afară.

— Iar acum că mişcarea asta împotriva tatălui tău ia amploare, adăugă el, regele vrea ca Hollin să fie acolo unde îl poate supraveghea îndeaproape până când pune lucrurile la punct.

„Până când Celaena va ucide toţi trădătorii”, asta era ceea ce Chaol nu era nevoie să spună.

Dorian oftă.

— Nici nu vreau să-mi imaginez ce cadou absurd i-o fi cumpărat mama. Ţi-l aminteşti pe ultimul?

Chaol rânji. Era greu să *nu-şi* amintească ultimul cadou pe care Georgina i-l cumpărase fiului ei mai mic: patru ponei albi, cu o caleaşcă mică, aurită. Hollin călcase în picioare jumătate din grădina preferată a reginei.

Chaol îl conduse pe Dorian spre uşile îndepărtate de la capătul cuştilor.

— Nu-l poţi evita la nesfârşit.

Chiar în timp ce căpitanul vorbea, Dorian îl vedea scanând împrejurimile, ca întotdeauna, căutând orice semn de pericol, orice ameninţare. După atâţia ani, Dorian se obişnuise cu asta, dar încă îi deranja puţin mândria.

Intrară pe uşile din sticlă, în castel. Pentru Dorian, coridorul era călduros şi luminos; coroniţe şi ghirlande din flori nemuritoare încă decorau arcadele şi mesele. Pentru Chaol, presupuse el, un duşman putea aştepta oriunde.

— Poate că s-a schimbat în ultimele luni, poate s-a maturizat puţin, spuse Chaol.

— Ai spus asta şi vara trecută şi aproape că i-am scos dinţii cu un pumn.

Chaol dădu din cap.

— Slavă Wyrdului că fratele meu se temea prea mult de mine ca să-mi întoarcă vorbele.

Dorian încercă să nu pară surprins. De când Chaol renunţase la titlul de moştenitor în Anielle, nu-şi mai văzuse familia de ani de zile şi rar vorbea despre ea.

Dorian l-ar fi putut ucide bucuros pe tatăl lui Chaol pentru că îl renegase, refuzând chiar să-l vadă pe Chaol când îşi adusese familia în Rifthold pentru o întâlnire importantă cu regele. Deşi Chaol nu o spusese niciodată, Dorian ştia că rănile erau adânci.

Dorian oftă adânc.

— Adu-mi iar aminte... de ce merg la cina asta?

— Pentru că tatăl tău *ne* va ucide dacă nu apari să-l întâmpini cum se cuvine pe fratele tău.

— Poate că o va angaja pe Celaena să o facă.

— *Ea* are planuri pentru cina din seara asta. Cu Archer Finn.

— Nu se presupune că ar trebui să-l ucidă?

— Se pare că vrea informaţii. Nu-l plac, adăugă Chaol după o pauză lungă.

Dorian se încordă. Reuşiseră, cel puţin până atunci, să nu vorbească despre ea – iar pentru acele câteva ore fusese ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat vreodată între ei. Dar lucrurile se schimbaseră.

— Nu cred că trebuie să-ţi faci griji că Archer ar putea să o ia cu el, mai ales dacă va fi mort până la sfârşitul lunii.

Cuvintele îi ieşiră mai dure şi mai reci decât intenţionase.

Chaol îi aruncă o privire.

— Crezi că despre *asta* îmi fac griji?

„Da. Şi este evident pentru toată lumea, în afară de voi doi”.

Dar Dorian nu voia să poarte discuţia asta cu Chaol, iar Chaol, sigur ca naiba, nu voia să poarte discuţia asta cu el, aşa că Dorian doar ridică din umeri.

— Va fi bine, iar tu o să râzi mai târziu pentru că ţi-ai făcut griji. Chiar dacă Archer este aşa de bine păzit cum pretinde Celaena, ea este Campion pentru un motiv, nu-i aşa?

Chaol încuviinţă, deşi Dorian încă îi putea citi grija în ochi.

*

Celaena ştia că rochia de un roşu aprins era puţin cam scandaloasă. Şi ştia şi că *nu* era potrivită pentru iarnă, având în vedere cât de decoltată era în faţă, iar în spate şi mai decoltată. Suficient de decoltată cât să dezvăluie prin împletitura din dantelă neagră că nu purta corset pe dedesubt.

Dar lui Archer Finn mereu îi plăcuseră femeile care erau îndrăzneţe cu hainele lor, care erau cu un pas înaintea modei. Iar rochia asta, cu corsajul strâns pe corp, lungă, cu mâneci strâmte şi o fustă vaporoasă, era la fel de nouă şi de diferită pe cât arăta.

De aceea, când dădu de Chaol în drum spre ieşire din apartamentul ei, Celaena nu fu foarte surprinsă când el încremeni pe loc şi clipi. Apoi clipi din nou.

Celaena îi zâmbi.

— Bună şi ţie.

Chaol stătea nemişcat, ochii lui arămii plimbându-se peste rochia ei.

— Nu porţi asta.

Celaena pufăi şi trecu pe lângă el, oferindu-i, în mod intenţionat, o privelişte mult mai provocatoare a spatelui ei.

— O, ba da. O port.

Chaol îşi potrivi paşii cu ai ei în timp ce Celaena se îndrepta spre poarta principală, spre trăsura care o aştepta.

— O să răceşti cobză.

Celaena îşi puse pelerina din blană de hermină pe umeri.

— Nu cu asta.

— Ai măcar vreo armă la tine?

Ea coborî cu paşi fermi treptele care duceau pe coridorul de la intrare.

— *Da,* Chaol, am arme. Şi port rochia asta *pentru că* vreau ca Archer să se întrebe acelaşi lucru. Să creadă că nu am niciuna asupra mea.

Într-adevăr, avea cuţite legate de picioare, iar agrafele prinse în părul care îi curgea într-o cascadă ondulată pe un umăr erau lungi şi ascuţite – ascunse cu grijă, spre încântarea ei, de Philippa, pentru ca Celaena să nu fie nevoită „să meargă de colo-colo cu metal rece între sâni”.

— A, fu tot ce spuse Chaol. Ajunseră la intrarea principală în tăcere, iar Celaena îşi puse mănuşile din piele pe măsură ce se apropiau de uşile maiestuoase din sticlă care se deschideau spre curte. Era pe punctul de a coborî treptele din faţă, când Chaol îi atinse umărul.

— Ai grijă, spuse el, studiind trăsura, şoferul, lacheul.

Păreau să fi trecut inspecţia.

— Nu te pune în pericol, adăugă el.

— Ştii că asta este slujba mea.

Celaena nu ar fi trebuit să-i spună niciodată despre capturarea sa, nu ar fi trebuit să-l lase să vadă că putea fi vulnerabilă, pentru că acum el avea să se îngrijoreze pentru ea şi să se îndoiască de ea şi să o enerveze la nesfârşit. Nu ştia de ce o făcuse, dar se scutură de atingerea lui şi spuse printre dinţi:

— Ne vedem mâine.

Chaol încremeni, ca şi cum ar fi fost lovit de trăsnet, scrâşnind din dinţi.

— Cum adică, *mâine?*

Din nou, furia acea idioată preluă controlul, iar Celaena îi aruncă un zâmbet.

— Eşti băiat deştept, spuse ea, mergând spre trăsură. Dă-ţi singur seama.

Chaol continuă să o privească încremenit, de parcă nu ar fi cunoscut-o. Celaena nu avea să îi permită să o creadă vulnerabilă sau stupidă, sau lipsită de experienţă, nu când muncise din greu şi sacrificase atâtea ca să ajungă în acest punct. Poate că fusese o greşeală să îl lase să se apropie de ea; pentru că ideea că el se gândea că ea era slabă, că avea nevoie de protecţie, o făcea să vrea să snopească pe cineva.

— Noapte bună, spuse ea, iar înainte să mediteze asupra acelor gânduri, urcă în trăsură şi porni la drum.

Avea să se îngrijoreze în privinţa lui Chaol mai

târziu. Astă-seară, se concentra asupra lui Archer, ca să scoată adevărul de la el.

*

Archer aştepta într-un salon exclusivist, frecventat de elita din Rifthold. Majoritatea meselor erau deja ocupate, hainele şi bijuteriile elegante ale clienţilor licărind în lumina palidă.

Când servitorul de la intrare îi luă pelerina, Celaena se asigură că se întoarce cu spatele spre Archer, pentru ca el să poată privi bine dantela neagră care îi acoperea spatele gol (şi îi ascundea cicatricile din Endovier). Simţi şi ochii servitorului aţintiţi pe spatele ei, dar se prefăcu că nu observă.

Archer trase adânc aer în piept, iar ea se întoarse şi îl văzu rânjind şi dând uşor din cap.

— Cred că „uimitor”, „superb” şi „orbitor” sunt cuvintele pe care le cauţi, spuse ea.

Îi luă braţul în timp ce erau conduşi la o masă ascunsă într-un alcov din camera împodobită.

Archer îşi trecu un deget peste mâneca din catifea roşie a rochiei sale.

— Mă bucur să văd că gusturile tale s-au maturizat odată cu tine. Şi cu aroganţa ta, se pare.

Celaena ar fi zâmbit oricum, îşi spuse în sinea ei.

De îndată ce se aşezară la masă, li se citi meniul şi ordonară vinul, Celaena se trezi privind fix acel chip splendid.

— Deci, spuse ea, lăsându-se pe spate în scaun, câte domniţe vor să mă ucidă în seara asta pentru că îţi răpesc din timp?

El râse uşor.

— Dacă ţi-aş spune, ai fugi mâncând pământul înapoi la castel.

— Încă mai eşti aşa de faimos?

Archer luă o gură de vin şi îşi flutură graţios mâna.

— Încă mai am datorii faţă de Clarisse, spuse el, pomenind-o pe cea mai influentă şi bogată doamnă din capitală. Dar... da.

Ochii îi licăriră.

— Şi prietenul tău morocănos? continuă Archer. Ar trebui să-mi păzesc şi eu spatele în seara asta?

Totul era ca un dans, un preludiu la ceea ce avea să urmeze mai târziu. Celaena îşi flutură genele.

— El ştie mai bine decât să încerce să mă ţină închisă.

— Wyrdul să-l ajute pe bărbatul care o face. Încă îmi amintesc ce drăcuşor împieliţat erai.

— Şi eu care credeam că mă găseşti fermecătoare.

— În felul în care puiul unei pume este fermecător, presupun.

Celaena râse şi luă o gură mică de vin. Trebuia să îşi păstreze mintea cât mai limpede. Când puse paharul pe masă, observă că Archer o privea trist şi meditativ, la fel cum o făcuse cu o zi în urmă.

— Pot să te întreb cum ai ajuns să lucrezi pentru el?

Celaena ştia că se referea la rege – şi mai ştia şi că Archer era conştient că nu erau singuri în salon. Ar fi fost un asasin priceput. Poate că

suspiciunile regelui nu erau atât de exagerate.

Dar ea se pregătise pentru întrebarea asta şi pentru multe altele, aşa că îi aruncă un zâmbet răutăcios şi spuse:

— Se pare că talentul meu este mai potrivit pentru ajutarea imperiului decât pentru minerit. Să lucrez pentru el sau pentru Arobynn este aproape acelaşi lucru.

De fapt, asta nu era o minciună.

Archer încuviinţă uşor şi gânditor din cap.

— Profesiile noastre au fost întotdeauna asemănătoare. Mă refer la a ta şi la a mea. Nu pot spune ce e mai rău: să ne antrenăm pentru dormitor sau pentru câmpul de luptă.

Dacă Celaena îşi amintea bine, Archer avea doisprezece ani când Clarisse îl descoperise, un orfan hoinărind pe străzile capitalei, şi îl invitase să se antreneze cu ea. Iar când împlinise şaptesprezece ani şi avusese petrecerea de licitaţie pentru virginitatea lui, existaseră zvonuri despre certuri izbucnite între presupusele patroane.

— Nici eu nu pot spune care. Presupun că amândouă sunt la fel de groaznice. Celaena ridică paharul pentru un toast. În cinstea stimaţilor noştri stăpâni, spuse ea.

Ochii lui zăboviră un moment asupra ei, înainte să ridice paharul:

— În cinstea *noastră.*

Glasul lui era suficient să o facă să se încălzească, dar privirea din ochii lui în timp ce rostise cuvintele, curba gurii ăleia divine... Şi el era o armă. O armă superbă şi mortală.

Archer se aplecă peste marginea mesei, ţintuind-o cu privirea. O provocare şi o invitaţie intimă.

„Zeii din ceruri şi Wyrdul să mă salveze”.

De data asta, Celaena chiar avu nevoie de o gură serioasă de vin.

— Va fi nevoie de mai mult decât nişte priviri arzătoare ca să devin sclava ta, Archer. Ar trebui să ştii mai bine decât să îţi încerci trucurile pe mine.

El scoase un chicot care o răscoli pe Celaena.

— Şi cred că mă cunoşti destul de bine, cât să îţi dai seama când nu le folosesc. Dacă aş fi făcut-o, atunci am fi părăsit deja restaurantul.

— Asta este o afirmaţie foarte îndrăzneaţă. Nu cred că vrei să te pui cu mine când vine vorba de trucurile meseriei.

— O, vreau să fac o mulţime de lucruri cu tine.

Celaena nu fusese niciodată atât de fericită să vadă un servitor şi nu-şi dăduse până atunci seama că un bol cu supă putea să fie atât de interesant.

*

După ce îşi trimise trăsura înapoi la castel doar pentru a-l necăji pe Chaol, Celaena ajunse după cină în trăsura lui Archer. Cina în sine fusese destul de plăcută, povestiseră despre cunoştinţe vechi, teatru, cărţi, vremea urâtă. Numai despre subiecte sigure, confortabile, deşi el o tot privea de parcă ar fi fost prada lui şi totul era o îndelungă vânătoare.

Se aşezară unul lângă altul pe bancheta trăsurii, suficient de aproape ca ea să-i miroasă

parfumul fin pe care îl purta, o combinaţie elegantă şi ispititoare care o făcea pe Celaena să se gândească la cearşafuri din mătase şi lumânări. Aşa că se concentră asupra a ceea ce era pe punctul să facă.

Trăsura se opri, iar Celaena aruncă o privire pe fereastră, spre conacul elegant şi familiar. Archer o privi şi îşi uni degetele cu ale ei înainte să-i ridice mâna la buze. Fu un sărut uşor şi moale, care trimise un fior arzător prin trupul Celaenei.

— Vrei să intri? o întrebă el, buzele stăruindu-i pe mâna sa.

Celaena înghiţi în sec.

— Nu vrei şi tu o noapte liberă?

Nu se aşteptase la asta. Şi... *nu* asta voia, lăsând flirtul la o parte.

El îşi ridică uşor capul, dar încă nu îi eliberă mâna, degetul lui mare trasând cercuri micuţe pe pielea ei fierbinte ca focul.

— E foarte diferit când este alegerea mea, să ştii.

Altcineva ar fi putut-o rata, dar ea recunoscu nuanţa de amărăciune. Şi ea crescuse fără să poată face alegeri proprii. Îşi luă mâna dintr-a lui.

— Îţi urăşti viaţa?

Cuvintele Celaenei nu fură mai mult decât o şoaptă.

El o privi – o privi *cu adevărat,* ca şi cum nu ar fi văzut-o până atunci.

— Câteodată, spuse el, apoi privirea i se mută pe fereastra din spatele ei, spre casa de dincolo de ea. Dar într-o zi, continuă el, într-o zi voi avea destui bani ca să-i plătesc lui Clarisse toată

datoria, să fiu *liber* şi să trăiesc pe cont propriu.

— Ai renunţa la viaţa de curtezan?

Archer afişă un zâmbet timid, care fu mai real decât orice altă expresie de-a lui în acea seară.

— Până atunci, fie voi fi destul de bogat încât să nu trebuiască să mai muncesc vreodată, fie destul de bătrân încât să nu mă mai angajeze nimeni.

Celaenei îi trecu prin minte o amintire dintr-un timp când, doar pentru un moment, fusese liberă; când lumea se deschisese larg în faţa ei şi ea fusese pe punctul să intre alături de Sam. Era o libertate pentru care încă mai muncea, pentru că, deşi o gustase doar pentru o secundă, fusese cea mai minunată secundă pe care o trăise vreodată.

Trase adânc aer în piept şi îl privi în ochi. Era timpul.

— Regele m-a trimis să te ucid.

Capitolul 11

Antrenamentul lui cu asasinii probabil că dăduse roade, pentru că Archer era în partea opusă a trăsurii şi fluturând un pumnal ascuns între ei înainte ca ea să poată clipi.

— Te rog, gâfâi el, pieptul ridicându-i-se şi coborând sacadat. Te rog, Laena!

Ea deschise gura, pregătită să-i explice totul, dar el gâfâia, holbându-se la ea.

— Te pot plăti, continuă el.

O parte mică şi jalnică din ea era destul de îngâmfată la vederea fricii lui. Dar Celaena ridică mâinile, arătându-i că nu era înarmată – cel puţin,

din câte vedea el.

— Regele crede că faci parte dintr-o mişcare rebelă care intervine în planurile lui.

Un râset ascuţit, atât de aspru, încât bărbatul elegant şi adorabil nu putea fi recunoscut în el.

— Nu fac parte din nicio mişcare! Să mă ia Wyrdul, poate că mă prostituez, dar nu sunt un trădător!

Celaena îşi ţinu mâinile la vedere şi deschise gura ca să-i spună să tacă, să stea jos şi să o asculte. Dar el continuă:

— Nu ştiu nimic despre vreo mişcare de genul ăsta, nici măcar n-am *auzit* pe nimeni care să îndrăznească să se pună în calea regelui. Dar, dar... Respiraţia i se calmă. Dacă îmi cruţi viaţa, continuă el, îţi pot da informaţii despre un grup despre care *ştiu* că începe să capete putere în Rifthold.

— Regele mă trimite după persoanele greşite?

— Nu ştiu, spuse el repede, dar grupul ăsta... probabil că va vrea să ştie mai multe despre el. Se pare că au aflat de curând că regele ar putea plănui o nouă teroare pentru noi toţi şi vor să încerce să-l oprească.

Dacă Celaena ar fi fost o persoană amabilă şi drăguţă, i-ar fi spus să se calmeze, să-şi adune gândurile. Dar ea nu era aşa, iar panica îi dăduse frâu liber limbii lui Archer, aşa că îl lăsă să continue.

— Doar le-am auzit pe clientele mele şuşotind despre asta din când în când. Dar există un grup care s-a format chiar aici, în Rifthold, şi vor să o aducă înapoi pe tronul Terrasenului pe Aelin

Galathynius.

Inima încetă să-i mai bată. Aelin Galathynius, moştenitoarea pierdută a Terrasenului.

— Aelin Galathynius este moartă, murmură ea.

Archer dădu din cap.

— Ei nu cred asta. Ei spun că trăieşte şi că adună o armată împotriva regelui. Încearcă să îşi repună curtea pe picioare, să găsească ce a mai rămas din cercul de încredere al regelui Orlon.

Ea doar se holba la el, încercând să-şi descleştеze degetele, încercând să primească aerul în plămâni. Dacă era adevărat... Nu, nu era adevărat. Dacă oamenii ăştia chiar pretindeau că s-au întâlnit cu moştenitoarea tronului, atunci *trebuia* să fie o impostoare.

Era pură coincidenţă că Nehemia menţionase curtea Terrasenului în acea dimineaţă? Că Terrasen era singura forţă în stare să se ridice împotriva regelui – dacă se putea pune din nou pe picioare, cu sau fără adevăratul moştenitor? Dar Nehemia jurase să nu o mintă niciodată; dacă ar fi ştiut ceva, i-ar fi spus.

Celaena închise ochii, deşi era conştientă de fiecare mişcare a lui Archer. În întuneric, asasina îşi adună gândurile, alungă acea speranţă disperată şi prostească, până ce o teamă eternă o cuprinse din nou.

Deschise ochii. Archer se holba la ea, palid ca moartea.

— N-am nicio intenţie să te ucid, Archer, spuse ea.

El se prăbuşi uşurat pe spătarul banchetei.

— O să-ţi dau de ales. Îţi poţi înscena moartea

chiar acum şi zbori din oraş înainte de răsărit. *Sau* îţi dau timp până la sfârşitul lunii, patru săptămâni. Patru săptămâni ca să îţi pui discret toate afacerile la punct; presupun că învârți nişte bani pe aici, prin Rifthold. Dar timpul vine cu un preţ: te las să trăieşti doar dacă îmi poţi aduce informaţii despre orice ar fi mişcarea asta rebelă din Terrasen – şi orice ar şti ei despre planurile regelui. La sfârşitul lunii, îţi vei înscena moartea şi vei părăsi acest oraş, vei pleca undeva departe, şi nu vei mai folosi niciodată numele Archer Finn.

El o privea cu precauţie.

— Voi avea nevoie de restul lunii ca să-mi adun banii.

Răsuflă uşurat, apoi îşi frecă faţa cu mâinile. După un moment îndelungat, spuse:

— Poate că asta este o binecuvântare deghizată. Mă voi elibera de Clarisse şi o voi lua de la capăt în altă parte.

Deşi Celaena îi aruncă un zâmbet nesigur, ochii lui Archer încă păreau bântuiţi.

— De ce m-a bănuit regele?

Celaena se urî pe sine pentru mila pe care o simţea pentru el.

— Nu ştiu. Doar mi-a dat o bucată de hârtie cu numele tău pe ea şi mi-a spus că faci parte dintr-o mişcare pornită împotriva planurilor lor – oricare ar fi ele.

Archer pufăi.

— Aş fi vrut eu să fiu tipul ăla de bărbat!

Celaena îl studie: maxilarul puternic, corpul masiv, toate sugerau putere. Dar ce văzuse acum, asta nu era putere. Chaol ştiuse imediat ce fel de

om era Archer. Chaol văzuse prin iluzia puterii, iar ea nu. Ruşinea îi încălzi obrajii, dar se forţă să vorbească:

— Chiar crezi că poţi afla informaţii despre asta, despre mişcarea asta din Terrasen?

Deşi moştenitoarea trebuia să fie o impostoare, mişcarea însăşi merita cercetată. Elena spusese să caute indicii; ar putea găsi câteva cu ocazia asta.

Archer încuviinţă.

— Mâine-seară se dă un bal la casa unui client; l-am auzit pe el şi pe prietenii lui şuşotind despre mişcare. Dacă te strecor printre invitaţi, ai putea avea ocazia să îi inspectezi biroul. Poate acolo vei găsi trădători adevăraţi, nu doar suspecţi.

Şi poate câteva idei despre ce-ar putea pune la cale regele. O, informaţia asta ar putea *fi foarte* utilă.

— Trimite-mi toate detaliile la castel mâine-dimineaţă, pe numele Lillian Gordaina, îi spuse ea. Dar dacă petrecerea asta se dovedeşte a fi o adunătură de baliverne, îmi voi regândi oferta. Nu mă face să pic de fraieră, Archer!

— Eşti protejata lui Arobynn, spuse el încet, deschizând uşa trăsurii şi păstrând distanţa în timp ce coborî. N-aş îndrăzni să fac asta.

— Bun, spuse ea. Şi, Archer?

El se opri, cu mâna pe uşa trăsurii. Celaena se aplecă în faţă, lăsând o urmă din întunecimea aceea răutăcioasă să îi strălucească în ochi.

— Dacă aflu că nu eşti discret – dacă atragi prea mult atenţia asupra ta sau încerci să-ţi iei zborul – o să te termin. E clar?

Archer făcu o plecăciune joasă.

— Sunt eternul tău slujitor, milady, spuse el şi afişă un zâmbet care o făcu să se întrebe dacă avea să regrete decizia de a-l lăsa să trăiască.

Rezemându-se de spătarul banchetei, Celaena ciocăni în tavan, iar birjarul se îndreptă spre castel. Deşi era epuizată, mai avea un lucru de făcut înainte să meargă la culcare.

*

Ciocăni o dată, apoi deschise uşa dormitorului lui Chaol suficient cât să arunce o privire înăuntru. El stătea încremenit lângă şemineu, ca şi cum tocmai s-ar fi oprit din mers.

— Am crezut că dormi, spuse ea, păşind înăuntru. E trecut de doisprezece.

Chaol îşi încrucişă braţele la piept, uniforma lui de căpitan fiind şifonată şi nedescheiată la guler.

— Atunci, de ce te deranjezi să treci pe aici? Oricum, credeam că nu vii acasă în noaptea asta.

Celaena îşi strânse mai tare pelerina în jurul ei, degetele cufundându-i-se în blana moale. Ridică bărbia.

— Se pare că Archer nu mai e aşa viteaz cum mi-l aminteam. E amuzant cum un an în Endovier poate schimba modul în care priveşti oamenii.

Chaol aproape că zâmbi, dar chipul îi rămase serios.

— Ai obţinut informaţiile pe care le voiai?

— Da, chiar mai multe, spuse ea.

Îi explică ceea ce îi spusese Archer (prefăcându-se că el îi dăduse întâmplător

informaţiile, desigur). Îi explică zvonurile cu privire la moştenitoarea pierdută a Terrasenului, dar omise părţile despre cum Aelin Galathynius încerca să ridice o armată. Şi despre cum Archer nu făcea parte din mişcare. A, şi despre faptul că voia să demaşte adevăratele planuri ale regelui.

Când termină să îi povestească lui Chaol despre balul care urma, el merse lângă şemineu şi îşi puse mâinile pe el, privind tapiseria ce atârna pe peretele de deasupra. Deşi era decoloratăşi uzată, Celaena recunoscu imediat oraşul străvechi cuibărit în panta unui munte, deasupra unui lac argintiu: Anielle, casa lui Chaol.

— Când îi vei spune regelui? întrebă el, întorcându-se spre ea.

— Nu până când nu ştiu sigur că aşa este – sau până nu aflu tot ce pot de la Archer înainte să-l ucid.

Chaol încuviinţă, îndepărtându-se de şemineu.

— Doar ai grijă.

— Îmi tot spui asta.

— Şi e ceva greşit în asta?

— Da, este! Nu sunt vreo fraieră proastă care nu se poate proteja sau nu-şi poate folosi capul!

— Am spus eu vreodată asta?

— Nu, dar îmi tot spui „ai grijă” şi că eşti îngrijorat, şi insişti să mă ajuţi cu diverse lucruri, şi…

— Pentru că îmi *fac* griji!

— Păi, nu ar trebui! Sunt la fel de capabilă să am grijă de mine ca şi tine!

Chaol făcu un pas spre ea, dar Celaena rămase fermă pe poziţie.

— Crede-mă, Celaena, izbucni el, ochii strălucindu-i, ştiu că poţi avea grijă de tine. Dar îmi fac griji pentru că îmi *pasă.* Să mă ajute zeii, ştiu că nu ar trebui, dar îmi pasă. Aşa că îţi spun *mereu* să ai grijă, pentru că *mereu* îmi va păsa de ce se întâmplă!

Celaena clipi.

— O, fu însă tot ce reuşi să spună.

Chaol închise ochii şi trase adânc aer în piept. Celaena afişă un zâmbet timid.

Capitolul 12

Balul mascat se ţinea la o moşie de pe malul râului Avery şi era atât de aglomerat, încât Celaena nu avu nicio problemă să se strecoare înăuntru împreună cu Archer. Philippa reuşise să îi găsească o delicată rochie albă, croită din straturi de şifon şi mătase, suprapuse asemenea penelor. O mască asortată îi ascundea ochii şi nasul, iar pene ivorii şi perle fuseseră ţesute în părul ei.

Aveau noroc că era un bal mascat, şi nu o petrecere obişnuită, din moment ce ea recunoscu imediat câteva feţe în mulţime. În mare parte, erau alte curtezane pe care le cunoscuse demult, împreună cu Madame Clarisse. În timp ce mergeau cu trăsura spre bal, Archer îi promisese Celaenei că Arobynn Hamel nu avea să fie acolo, şi nici Lysandra, o curtezană cu care Celaena avea o poveste lungă şi violentă, o persoană pe care cu siguranţă avea să o ucidă dacă o mai vedea vreodată. De fapt, doar văzând-o pe Clarisse zburând de colo-colo, aranjând legături între

curtezanele ei şi oaspeţi, era suficient să o scoată din sărite.

Dacă ea venise deghizată în lebădă, Archer se deghizase în lup – tunica cu zale, pantalonii supli, cenuşii şi ghetele de un negru sclipitor. Masca lui de lup îi acoperea toată faţa, cu excepţia buzelor senzuale, care erau uşor despărţite într-un zâmbet viclean în timp ce strânse mâna Celaenei pe braţul lui.

— Nu este cea mai grandioasă petrecere la care am fost, spuse el, dar Davis are cel mai bun cofetar din Rifthold.

Într-adevăr, în tot salonul, mesele erau îmbelşugate cu cele mai frumoase şi ispititoare prăjituri pe care le văzuse ea vreodată. Prăjituri cu cremă, pudrate cu zahăr şi ciocolată, ciocolată, ciocolată peste tot, ispitind-o. Poate ar trebui să şterpelească vreo câteva înainte să plece. Fu un adevărat efort să îşi întoarcă privirea spre Archer.

— De cât timp este clientul tău?

Zâmbetul acela viclean tremură.

— De câţiva ani. Aşa am observat schimbarea din comportamentul lui. Glasul lui Archer deveni o şoaptă, cuvintele lui gâdilându-i urechea când se aplecă spre ea şi continuă: E mai paranoic, mănâncă mai puţin şi se ascunde în biroul lui cu fiecare ocazie.

În celălalt capăt al salonului boltit, ferestre imense dezvăluiau o curte care dădea spre întinderea sclipitoare a râului Avery. Celaena îşi putea imagina acele uşi fiind larg deschise pe timpul verii şi cât de minunat trebuia să fie să danseze pe malul râului sub stelele de pe cer şi

luminile oraşului.

— Am cam cinci minute înainte să îmi fac rondul, spuse Archer, ochii lui urmărind-o pe Clarisse plimbându-se prin salon. Probabil se aşteaptă să mă liciteze cineva într-o noapte ca asta.

Celaena simţi cum stomacul i se întoarce pe dos şi se trezi întinzându-se după mâna lui. Dar el doar afişă un zâmbet năucitor.

— Doar câteva săptămâni, nu-i aşa?

Încă mai era destulă amărăciune în glasul lui, aşa că Celaena îi strânse degetele liniştindu-l.

— Aşa e, îi promise ea.

Archer făcu semn cu bărbia către un bărbat îndesat, de vârstă mijlocie, întreţinându-se cu un grup de oameni bine îmbrăcaţi.

— Acela este Davis, şopti el. Nu am văzut prea multe în timpul vizitelor mele, dar cred că ar putea fi un lider-cheie în grupul ăsta.

— Presupui asta pentru că ai văzut vreun document prin casă?

Archer îşi strecură mâinile în buzunare.

— Într-o noapte, în urmă cu două luni, eram aici când trei dintre prietenii lui au venit – şi ei clienţi de-ai mei. Era urgent, au spus ei, iar când Davis a ieşit din dormitor...

Ea îi oferi un zâmbet palid.

— Întâmplător ai auzit totul?

Archer îi zâmbi înapoi, dar îi pieri zâmbetul când îl privi pe Davis, care turna vin în pahare pentru oamenii strânşi în jurul lui, inclusiv câtorva femei care păreau să aibă nici mai mult, nici mai puţin de şaisprezece ani. Şi zâmbetul Celaenei

pieri. Asta era o parte a Riftholdului de care nu-i fusese deloc dor.

— Au petrecut mai mult timp trăncănind despre rege decât făcând planuri. Şi indiferent de ce ar spune ei, nu cred că le pasă cu adevărat despre Aelin Galathynius. Cred că vor doar să găsească un conducător care să se potrivească cel mai bine cu interesele lor – şi poate că vor doar ca ea să adune o armată pentru ca afacerile lor să prospere în timpul războiului care va urma. Dacă ei îi dau o mână de ajutor, oferindu-i proviziile mult dorite...

— Atunci ea le-ar fi datoare. Ei vor o regină-marionetă, nu un lider adevărat. Desigur – desigur că ar vrea asta. Toţi tipii ăştia... sunt măcar din Terrasen?

— Nu. Familia lui Davis a fost, dar el şi-a petrecut toată viaţa în Rifthold. Dacă el pretinde că este loial Terrasenului, atunci este doar pe jumătate adevărat.

Celaena scrâşni din dinţi.

— Idioţi egoişti.

Archer ridică din umeri.

— Asta ar putea fi adevărat. Dar au salvat multe viitoare victime din spânzurătorile regelui, se pare. În noaptea în care prietenii lui au dat buzna în casă, a fost pentru că reuşiseră să-l salveze pe unul dintre informatorii lor de la a fi interogat de rege. L-au scos din Rifthold înainte de răsărit, a doua zi.

Chaol ştia despre asta? Având în vedere cum reacţionase când îl ucisese pe Cain, ea nu credea că torturarea trădătorilor şi spânzurarea lor făceau

parte din datoriile lui sau că îi erau măcar menţionate. De fapt, nici lui Dorian.

Dar dacă Chaol nu era răspunzător de interogarea posibililor trădători, atunci cine era? Oare persoana asta era sursa care îi dăduse regelui ultima listă cu trădători ai coroanei? Of, erau prea multe lucruri la care trebuia să se gândească, prea multe secrete şi planuri încâlcite.

— Crezi că m-ai putea duce acum în biroul lui Davis? întrebă Celaena. Vreau să arunc o privire.

Archer zâmbi cu superioritate.

— Draga mea, de ce crezi că te-am adus aici?

O conduse spre o uşă laterală din apropiere, intrarea servitorilor. Nimeni nu observă când se strecurară pe uşă, iar dacă o făcuseră, mâinile lui Archer plimbându-se peste corsajul, braţele, umerii şi gâtul ei sugerau că ei plecaseră din salon doar pentru puţină intimitate.

Cu un zâmbet seducător, Archer o conduse pe coridorul îngust, apoi în susul scărilor, având grijă să îşi plimbe mereu mâinile pe corpul ei, în caz că cineva îi vedea. Dar toţi servitorii erau ocupaţi, iar coridorul de la etaj era tăcut şi pustiu. Tablourile de aici, câteva pictate de artişti pe care Celaena îi recunoscu, valorau o mică avere. Archer se mişca cu o agilitate pe care probabil o exersase în atâţia ani în care se tot strecurase în şi afară din dormitoarele clienţilor. O conduse la un set de uşi duble, încuiate.

Înainte să scoată din păr o agrafă pentru a le descuia, Archer avea deja una în mână. Îi aruncă un zâmbet complice. O bătaie de inimă mai târziu, uşa biroului era larg deschisă, dezvăluind o cameră

aliniată cu rafturi cu cărţi pe un covor albastru, elegant şi ghivece cu ferigi. Un birou masiv se afla în centrul încăperii, cu două fotolii înaintea lui, şi o canapea în faţa unui şemineu din piatră neagră. Celaena se opri în pragul uşii, atingându-şi corsetul doar pentru a simţi pumnalul tăios ascuns în el. Îşi frecă picioarele unul de altul, verificând şi cele două pumnale prinse de coapsele ei.

— Ar trebui să merg jos, spuse Archer, aruncând o privire pe coridorul din spatele lor. Sunetul valsului se auzea din salon. Încearcă să fii rapidă, adăugă el.

Celaena ridică din sprâncene, deşi masca îi acoperea faţa.

— Ai de gând să îmi spui cum să îmi fac treaba?

El se aplecă spre ea, mângâindu-i gâtul cu buzele şi şopti:

— Nici n-aş îndrăzni să visez la asta.

Apoi se întoarse şi plecă.

Celaena închise repede uşa, apoi merse spre ferestrele din partea opusă a încăperii şi trase draperiile. Lumina plăpândă care se strecura pe sub uşă era suficientă ca să vadă în jur în timp ce se îndreptă spre biroul din lemn de esenţă tare şi aprinse o lumânare. Ziarele de seară, un teanc de scrisori de răspuns pentru balul mascat din acea noapte, un registru al cheltuielilor personale...

Normal. Absolut normal. Studie restul biroului, cotrobăind prin sertare şi ciocănind în fiecare uşiţă, căutând compartimente secrete. Când asta nu avu niciun rezultat, merse lângă bibliotecă, ciocănind în fiecare carte să vadă dacă vreuna era goală. Era

pe punctul de a se îndepărta, când un titlu îi atrase atenţia. O carte cu un singur semn Wyrd scris pe cotor în cerneală roşie ca sângele.

Celaena o scoase de pe raft şi merse la birou, punând jos lumânarea şi deschizând cartea. Era plină cu semne Wyrd – fiecare pagină era acoperită de ele şi de cuvinte într-o limbă pe care nu o recunoştea. Nehemia spusese că erau cunoştinţe secrete – că semnele Wyrd erau atât de vechi, încât fuseseră uitate de secole. Titluri ca acesta fuseseră arse cu restul cărţilor despre magie. Celaena găsise una în biblioteca din castel – *Morţii vii* –, dar ăla fusese doar noroc. Arta folosirii semnelor Wyrd era pierdută; doar familia Nehemiei ştia cum să le folosească în mod corect puterea. Dar aici, în mâinile ei... Răsfoi cartea.

Cineva scrisese o propoziţie în interiorul ultimei coperte, iar Celaena aduse lumânarea mai aproape, încercând să descifreze ceea ce fusese mâzgălit.

Ea o ghicitoare – sau vreun joc ciudat de cuvinte:

„Doar cu ochiul cineva poate vedea corect”.

Dar ce naiba însemna asta? Şi ce făcea Davis, un om de afaceri corupt, cu o carte despre semne Wyrd, dintre toate lucrurile? Dacă încerca să intervină în planurile regelui... Pentru binele Erileii, Celaena se ruga ca regele nici măcar să fi auzit vreodată de semne Wyrd.

Memoră ghicitoarea. Avea să o scrie când se întorcea la castel, poate să o întrebe pe Nehemia dacă ştia ce însemna. Sau dacă auzise de Davis. Era posibil ca Archer să îi fi oferit informaţii

valoroase, dar, evident, el nu ştia totul.

Averi fuseseră pierdute odată cu pierderea magiei; oameni care îşi câştigaseră traiul profitând de puterea ei fuseseră brusc lăsaţi fără nimic. Păruse firesc pentru ei să caute o altă sursă de putere, deşi regele interzisese asta. Dar ce...

Paşi răsunară pe coridor. Celaena puse uşor cartea înapoi pe raft, apoi privi spre fereastră. Rochia ei era prea voluminoasă, iar fereastra prea mică şi înaltă ca să poată ieşi pe acolo. Şi în lipsa altei ieşiri...

Încuietoarea uşii păcăni.

Celaena se sprijini de biroul masiv, scoţându-şi batista, plecându-şi umerii şi începând să plângă cu suspine în timp ce Davis intră în încăpere.

Bărbatul scund şi îndesat se opri la vederea ei, zâmbetul de pe faţa lui pierind. Din fericire, era singur. Ea tresări, străduindu-se să pară ruşinată.

— O! spuse ea, ştergându-şi ochii cu batista prin găurile măştii. O, îmi pare rău, eu aveam nevoie de un loc unde să fiu puţin singură, iar ei au s-s-spus că pot veni aici.

Davis miji ochii, apoi răsuci cheia în încuietoare.

— Cum ai intrat?

O voce vicleană şi calculată, cu o nuanţă de teamă.

Celaena lăsă să îi scape un suspin cutremurător.

— Menajera. Celaena spera ca biata femeie să nu fie jupuită de vie după asta. Îşi reluă rolul, împiedicându-se în cuvinte:

— L-l-logodnicul meu m-a părăsit.

Sincer, uneori chiar se întreba dacă era ceva în neregulă cu ea de putea să plângă atât de uşor.

Davis o studie din nou, ţuguindu-şi buzele, nu din simpatie, realiză Celaena, ci din dezgust faţă de femeia prostuţă şi plângăcioasă care se văicărea din cauza logodnicului ei. Ca şi cum ar fi fost o pierdere imensă de timp să consoleze o persoană îndureratã.

Gândul că Archer era nevoit să îi servească pe oamenii ăştia care îl priveau de parcă era o jucărie cu care să se joace până se strica... Se concentră pe răsuflarea ei. Trebuia doar să iasă de acolo fără să-i trezească lui Davis vreo suspiciune. Un singur cuvânt gărzilor de pe coridor şi ar avea mai multe probleme decât şi-ar fi dorit – şi era posibil să îl tragă pe Archer în jos, după ea.

Suspină din nou.

— Există o toaletă la primul etaj, spuse Davis, păşind spre ea – pentru a o escorta afară.

Perfect.

Pe măsură ce se apropia, bărbatul îşi scoase masca-pasăre pe care o purta, dezvăluind un chip care, în tinereţe, fusese probabil chipeş. Vârsta şi prea multă băutură îi ofiliseră obrajii şi îi oferiseră un păr blond şi rar şi un ten palid. Porii mari de pe vârful nasului aveau o roşeală purpurie care compensa cu ochii lui cenuşii şi apoşi.

Davis veni suficient de aproape cât să o atingă şi întinse o mână. Celaena îi mai privi o dată ochii, apoi îşi puse batista înapoi în buzunarul rochiei.

— Mulţumesc, şopti ea, privind în podea în timp ce îşi puse mâna într-a lui. Eu – îmi pare rău pentru deranj.

Celaena îl auzi trăgând aer în piept înainte să zărească licărul metalului.

Îl dezarmă şi îl puse la podea într-o secundă, dar nu suficient de rapid, cât să evite ca lama pumnalului lui Davis să îi zgârie braţul. Materialul rochiei cădea greoi pe lângă ea în timp ce îl ţintui la podea, o dâră subţire de sânge ieşind la suprafaţă şi prelingându-se pe braţul ei dezgolit.

— Nimeni nu are cheia de la biroul ăsta, şuieră Davis, în ciuda poziţiei incomode. Curaj sau prostie? Nici măcar menajera mea, continuă el.

Celaena îşi mută mâna, căutând punctele din gâtul lui care aveau să-l lase inconştient. Dacă îşi putea ascunde braţul, atunci încă putea pleca de acolo neobservată.

— Ce căutai? întrebă poruncitor Davis, zbătându-se în strânsoarea ei, respiraţia duhnindu-i a vin. Celaena nu se sinchisi să răspundă, iar el încercă să o dea la o parte. Asasina îşi lăsă toată greutatea pe el, ridicând mâna pentru a livra lovitura finală.

Apoi el chicoti uşor.

— Nu vrei să ştii ce era pe lama aia?

Celaena i-ar fi putut jupui faţa cu unghiile pentru zâmbetul mieros pe care i-l aruncase. Cu o mişcare rapidă, îi luă pumnalul şi îi mirosi lama.

Nu uitase mirosul ăla ca de mosc, nu avea să îl uite nici în o mie de vieţi: gloerila, o otravă blândă care cauza ore de paralizie. Fusese folosită în noaptea în care fusese prinsă, pentru a o împiedica să se opună în timp ce era predată oamenilor regelui şi aruncată în temniţele regale.

Zâmbetul lui Davis deveni triumfător.

— Suficient cât să te imobilizeze până sosesc gărzile mele – şi apoi te vor duce într-un loc mai intim.

Unde avea să fie torturată, nu mai era nevoie ca el să adauge şi asta.

„Nenorocitul”.

Cât de mult fusese atinsă? Tăietura era superficială, dar ştia că otrava deja gonea prin ea, la fel ca după acele zile în care zăcuse lângă cadavrul lui Sam, adulmecând mirosul de mosc ce încă mai stăruia pe el. Trebuia să plece. *Acum.*

Îşi mişcă mâna liberă ca să-l imobilizeze, dar îşi simţea degetele amorţite; şi, deşi era scund, bărbatul era puternic. Probabil că cineva îl antrenase, pentru că, dintr-o mişcare mult prea rapidă, el o prinse de încheieturi şi o puse la podea atât de violent, încât aerul îi părăsi plămânii, capul i se învârtea şi scăpă pumnalul. Otrava acţiona rapid – prea rapid. Trebuia să plece de acolo.

Un fior de panică o străfulgeră, pur şi nediluat. Rochia voluminoasă îi stătea în cale, dar Celaena îşi concentră puterea care îi mai rămase, ridică picioarele în sus şi lovi – atât de tare, încât el îi dădu drumul pentru o clipă.

— *Căţea!* Davis se repezi din nou spre ea, dar Celaena deja luase pumnalul lui otrăvit. O secundă mai târziu, bărbatul îşi ţinea disperat gâtul, în timp ce sângele lui ţâşnea peste Celaena, pe rochia şi pe mâinile ei.

Se prăbuşi într-o parte, strângându-şi gâtul cu mâinile, de parcă ar fi putut împiedica sângele atât de vital să se verse. Scoase un gâlgâit familiar, dar Celaenei nu îi fu milă de el, cât să-i ia viaţa rapid,

în timp ce se ridică în picioare, clătinându-se. Nu, nu-i aruncă nici măcar o ultimă privire când luă pumnalul şi sfâşie rochia până la genunchi. Un moment mai târziu, ieşea pe fereastra biroului, cercetând gărzile şi trăsurile parcate jos, fiecare gând fiind mai înceţoşat decât anteriorul în timp ce se căţără pe pervaz.

Nu ştia cum reuşise sau cât durase, dar deodată se trezi pe pământ, alergând spre poarta deschisă din faţă.

Gărzile sau lacheii, sau servitorii începură să strige. Celaena alerga – alerga cât de repede putea, pierzând controlul asupra corpului ei cu fiecare bătaie a inimii care pompa otrava prin ea.

Se aflau în partea înstărită a oraşului, aproape de Teatrul Regal, iar ea scană linia orizontului, căutând castelul de sticlă. Acolo! Turnurile sclipitoare nu îi păruseră niciodată mai frumoase şi mai primitoare. Trebuia să ajungă înapoi.

Cu vederea înceţoşată, Celaena scrâşni din dinţi şi alergă.

*

Era destul de conştientă, cât să şterpelească o pelerină de pe un beţiv care dormea într-un colţ şi îşi şterse sângele de pe faţă, deşi fu nevoie de câteva încercări ca să-şi ţină mâinile calme în timp ce alerga. Cu pelerina ascunzându-i rochia distrusă, se îndreptă spre porţile principale ale castelului – unde gărzile o recunoscură, deşi luminile erau prea slabe ca să distingă prea multe detalii. Rana fusese mică şi superficială; putea să

reuşească. Trebuia doar să ajungă înăuntru, în siguranţă...

Dar se împiedică pe cărarea şerpuită care ducea spre castel, iar fuga îi deveni un mers împleticit înainte să ajungă la castel. Nu putea merge în faţă aşa, nu dacă nu voia ca toată lumea să vadă – nu dacă nu voia ca toată lumea să vadă cine era răspunzător de moartea lui Davis.

Fiecare pas îi era legănat în timp ce se îndrepta spre intrarea laterală, unde porţile din fier erau deschise parţial pe timpul nopţii – spre barăci. Nu era cea mai bună intrare, dar era destul de bună. Poate că gărzile aveau să fie discrete.

„Un picior în faţa celuilalt. Încă puţin...”

Nu-şi amintea cum ajunse la uşile barăcilor, doar atingerea rece a metalului când le deschise. Lumina de pe coridor îi ardea ochii, dar măcar era înăuntru...

Uşa spre sala de mese era deschisă, iar sunetul râsetelor şi cănilor ciocnindu-se pluti spre ea. Oare era amorţită de la frig sau gloriela prelua controlul asupra ei?

Trebuia să spună cuiva ce antidot să-i dea – doar să spună cuiva...

Cu o mână sprijinindu-se de zid, iar cu cealaltă strângând pelerina în jurul ei, se îndreptă spre sala de mese, fiecare suflare părând să dureze o veşnicie. Nimeni nu o opri; nimeni nu privi măcar în direcţia ei.

Trebuia să ajungă la o uşă din josul coridorului – o cameră unde avea să fie în siguranţă. Îşi ţinu mâna pe zidul din piatră, numărând uşile în timp ce trecea pe lângă ele. Atât de aproape! Pelerina i

se agăţă în clanţa unei uşi şi se sfâşie.

Dar Celaena ajunse la acea uşă, la camera în care avea să fie în siguranţă. Degetele ei nu simţiră lemnul, iar ea se legănă în pragul uşii.

Lumină puternică, un amestec tulbure de lemn, piatră şi hârtie... iar prin ceaţă, un chip pe care îl cunoştea se holba la ea din spatele unui birou.

Un sunet sugrumat ieşi din gâtul ei, iar Celaena privi în jos, zărind sângele care-i acoperea rochia albă, braţele, mâinile. În sânge îl putea vedea pe Davis şi tăietura adâncă de pe gâtul lui.

— Chaol, gemu ea, căutând din nou chipul acela familiar.

Dar el deja alerga, spulberând totul în calea lui. Îi strigă numele când genunchii ei cedară, iar ea se prăbuşi. Celaena văzu doar auriul lichid al ochilor lui şi rezistă suficient, cât să-i şoptească „Gloriela” înainte ca totul să se întunece.

Capitolul 13

Fu una dintre cele mai lungi nopţi din viaţa lui Chaol.

Fiecare secundă trecuse cu o claritate teribilă – fiecare secundă fiind agonizantă pe când Celaena zăcea acolo, pe podeaua biroului lui, corsetul ei fiind acoperit de atâta sânge, încât el nu-şi putea da seama unde sângera. Şi cu toate straturile alea idioate de volănaşe şi pliuri, nu putea vedea rănile.

Aşa că se pierdu cu firea. Complet. Niciun gând din mintea lui nu rămase necuprins de panică în timp ce închise uşa, îşi scoase cuţitul de vânătoare şi îi sfâşie rochia chiar acolo.

Dar nu zări nicio rană, doar un pumnal care căzu din teacă pe podea şi o zgârietură pe braţ. Văzând-o fără rochie, de-abia era vreun strop de sânge pe ea. Iar în acel moment panica îl eliberă suficient cât să-şi amintească şoapta ei: *gloriela.*

O otravă folosită pentru a paraliza temporar victimele.

De acolo, totul deveni o serie de paşi: chemându-l în secret pe Ress; spunându-i tânărului şi talentatului gardian să îşi ţină gura şi să găsească cei mai apropiaţi vindecători; învelind-o în mantia lui pentru ca nimeni să nu vadă sângele de pe pielea ei; ridicând-o şi ducând-o în braţe în dormitorul ei; zbierând ordine la vindecători; şi, în cele din urmă, aşezând-o pe pat în timp ce o forţară să bea antidotul, aproape înecându-se cu el. Apoi orele lungi petrecute ţinând-o în braţe în timp ce vomita, ţinându-i părul pe spate, urlând la oricine intra în cameră.

Când Celaena adormi în cele din urmă, el rămase lângă ea, veghind-o. Îl trimise pe Ress şi pe cei mai de încredere oameni ai lui în oraş, avertizându-i să nu se întoarcă fără răspunsuri. Când reveniră şi îi povestiră despre omul de afaceri aparent ucis de propriul pumnal otrăvit, Chaol puse piesele cap la cap şi reuşi să fie sigur de un lucru:

Era bucuros că Davis era mort. Pentru că, dacă Davis ar fi supravieţuit, Chaol ar fi mers acolo şi ar fi terminat el însuşi treaba.

*

Celaena se trezi.

Gura îi era uscată şi capul îi bubuia, dar se putea mişca. Îşi mişcă degetele de la mâini şi de la picioare şi recunoscu mirosul cearşafurilor, dându-şi seama că se afla în patul şi în camera ei, şi că era în siguranţă.

Deschise pleoapele greoaie, clipind de mai multe ori pentru a alunga ceaţa care încă îi acoperea ochii. O durea stomacul, dar gloriela se evaporase din corpul ei. Privi în stânga sa, de parcă ar fi ştiut, chiar şi în somn, unde era Chaol.

Căpitanul gărzii moţăia pe fotoliu, cu braţele şi picioarele întinse, cu capul dat pe spate, expunând gulerul nedescheiat al tunicii sale şi gâtul puternic. După unghiul luminii soarelui, probabil că se crăpa de ziuă.

— Chaol, spuse ea răguşită.

El se trezi instantaneu, în alertă, aplecându-se spre ea de parcă şi el, de asemenea, ştia întotdeauna unde se afla ea. Când o văzu, mâna care îi ţâşnise spre sabie se relaxă.

— Te-ai trezit, spuse el, uşor furios. Cum te simţi?

Celaena se privi; cineva o spălase de sânge şi o îmbrăcase într-o cămaşă de noapte. Doar mişcând capul făcu totul să se învârtă.

— Oribil, recunoscu ea.

Chaol îşi puse capul în mâini, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

— Înainte să mai spui ceva, răspunde-mi doar atât: l-ai ucis pe Davis pentru că te-ai strecurat în biroul lui, el te-a prins şi te-a tăiat cu un pumnal otrăvit?

Un licăr de furie în ochii aceia de chihlimbar.

Stomacul i se încleştă din pricina amintirii, dar Celaena încuviinţă.

— Foarte bine, spuse el, ridicându-se.

— O să-i spui regelui?

Chaol îşi încrucişă braţele, venind lângă marginea patului ei şi privind-o.

— Nu. Din nou, licărul furios arse în ochii lui. Pentru că nu am chef să mă contrazic că încă eşti capabilă să spionezi fără să fii prinsă. Şi oamenii mei îşi vor ţine gurile. Dar data viitoare când mai faci ceva asemănător, te arunc în temniţă.

— Pentru că l-am ucis?

— Pentru că m-ai speriat de moarte! Îşi trecu mâinile prin păr, păşind agitat pentru un moment, apoi întorcându-se şi aţintindu-şi degetul spre ea. Ştii cum arătai când ai apărut aseară?

— O să încerc să ghicesc şi spun... rău?

O privire serioasă.

— Dacă nu ţi-aş fi ars rochia, te-aş fi pus să te uiţi la ea chiar acum.

— Mi-ai ars rochia?

— Vrei să vezi pe aici dovezi a ceea ce ai făcut?

— Ai putea avea probleme pentru că mă acoperi aşa.

— Mă ocup eu de asta dacă se ajunge acolo.

— A? Te ocupi tu?

Chaol se aplecă peste pat, sprijinindu-şi mâinile pe saltea şi mârâindu-i în faţă.

— Da. Mă *ocup* eu.

Celaena înghiţi, dar gura îi era atât de uscată, încât nu avu nimic să înghită. Dincolo de furia lui,

în ochii săi citea atât de multă teamă, încât asasina tresări.

— A fost chiar atât de rău?

Chaol se prăbuşi pe marginea patului.

— Ai fost bolnavă. Foarte bolnavă. Nu ştiam câtă otravă era în rană, aşa că vindecătorii, ca să se asigure, ţi-au dat o doză puternică de antidot – iar asta te-a făcut să petreci câteva ore cu capul în găleată.

— Nu-mi amintesc nimic din asta. De-abia îmi amintesc cum am ajuns înapoi la castel.

El scuturã din cap şi privi spre perete. Cearcăne întunecate se vedeau sub ochii lui, barba nerasă îi acoperea maxilarul, iar epuizarea zăcea în fiecare centimetru din corpul lui. Probabil că nu adormise până de curând.

Celaena de-abia ştiuse încotro mergea în timp ce gloriela gonea prin ea; tot ce ştiuse era că trebuia să ajungă într-un loc *sigur.*

Şi, cumva, ajunsese exact în locul unde ştia că va fi cel mai în siguranţă.

Capitolul 14

Celaena ura la culme faptul că avea nevoie de o doză serioasă de curaj ca să intre în biblioteca regală după ce dăduse peste... *chestia* aia în urmă cu câteva nopţi. Mai mult decât atât, îi displăcea profund că întâlnirea transformase locul ei preferat din castel în ceva necunoscut şi posibil mortal.

Se simţi puţin stupid când deschise masivele uşi din stejar ale bibliotecii, înarmată până în dinţi – majoritatea armelor nefiind la vedere. Nu era

nevoie ca cineva să înceapă să se întrebe de ce Campionul regelui mergea în bibliotecă arătând de parcă ar fi plecat la bătălie.

Neavând deloc chef să meargă în Rifthold după noaptea trecută, alesese să petreacă o zi digerând ceea ce aflase în biroul lui Davis şi căutând orice legătură între acea carte cu semne Wyrd şi planurile regelui. Şi din moment ce văzuse doar *un* indiciu despre faptul că ceva nu era în regulă în castel... Ei bine, îşi luase inima în dinţi şi încerca să afle ce căuta chestia aia în bibliotecă. Sau dacă lăsase vreo urmă care să îi spună încotro o luase.

Biblioteca arăta ca întotdeauna: întunecoasă, cavernoasă, dureros de frumoasă cu arhitectura ei antică din piatră şi coridoarele nesfârşite cu cărţi. Şi complet tăcută.

Ştia că erau câţiva bibliotecari şi bursieri pe acolo, dar de obicei rămâneau în sălile private de studiu. Dimensiunea locului era copleşitoare: era un castel în sine.

Ce făcuse chestia aia acolo?

Îşi lăsă capul pe spate, privind spre primele două etaje, ambele delimitate de balustrade împodobite. Candelabre din fier aruncau lumini şi umbre prin încăperea principală în care stătea ea. Celaena iubea camera asta, iubea mesele masive, scaunele tapisate cu catifea roşie şi canapelele întinse înaintea unor şemineuri măreţe.

Celaena se opri lângă masa unde se aşeza întotdeauna când studia semnele Wyrd, o masă la care petrecuse ore întregi împreună cu Chaol.

Putea vedea trei nivele. Multe ascunzători în fiecare dintre ele, camere şi alcovuri şi scări pe

jumătate prăbuşite.

Dar *sub* etajul ăsta? Biblioteca era probabil prea departe ca să fie legată de tunelele ataşate de apartamentul ei, dar puteau fi mai *multe* locuri uitate sub castel. Podeaua lustruită din marmură licărea sub picioarele ei.

Chaol spusese odată ceva despre o legendă cu privire la o *a doua* bibliotecă subterană – în catacombe şi tuneluri. Dacă *ea* ar fi făcut ceva despre care nu voia să afle nimeni, dacă ea ar fi fost o creatură care avea nevoie de o ascunzătoare...

Poate că era o proastă pentru că cerceta, dar trebuia să ştie. Poate chestia asta era în stare să îi ofere câteva indicii despre ce se petrecea în castel.

Se îndreptă spre cel mai apropiat perete şi fu în curând înghiţită de beznă. Îi luă câteva minute să ajungă în perimetrul zidului, care era presărat cu rafturi întunecoase şi mese din lemn scrijelit. Scoase o bucată de cretă din buzunar şi trasă un X pe una dintre mese. O mare parte din bibliotecă avea să i se pară că arată exact la fel după o vreme; ar fi fost bine să ştie când încercuise perimetrul. Chiar dacă îi lua ore bune să îl parcurgă pe tot.

Trecu pe lângă raft după raft, unele simple, altele cu modele sculptate. Felinarele erau puţine şi destul de departe unul de celălalt, astfel că Celaena era nevoită să meargă destul de mult pe întuneric. Podeaua se transformase din marmură sclipitoare în pavele cenuşii, iar sunetul cizmelor ei pe piatra veche era singurul sunet care se auzea. Se simţea de parcă acela fusese singurul sunet

care răzbătea acolo după o mie de ani.

Dar cineva trebuie să fi venit pe acest coridor ca să aprindă torţele. În caz că se pierdea, să nu stea în întuneric mereu.

Nu că ar fi fost o posibilitate să se piardă, se reasigură Celaena pe măsură ce liniştea bibliotecii deveni un lucru viu. Fusese antrenată să marcheze şi să îşi amintească traiectorii, ieşiri şi cotituri. Avea să fie bine.

Dar era posibil să fie nevoită să meargă cât mai departe în spatele bibliotecii – într-un loc unde nici măcar învăţăceii nu se deranjau să meargă.

Într-o zi, îşi amintea ea, o zi în care se lăsase absorbită de *Morţii vii* şi *simţise* ceva sub picioare. Chaol îi spusese mai târziu că trăsese dâre cu pumnalul pe podea ca să o sperie, dar vibraţia iniţială fusese... *diferită.*

Ca şi cum cineva trecea cu o gheară pe piatră.

„Încetează, îşi spuse ea. Încetează acum. Imaginaţia ta este absurdă. A fost doar Chaol care te tachina”.

Nu ştia de cât timp mergea când, în cele din urmă, lovi alt perete: un colţ. Rafturile de aici erau toate sculptate din lemn vechi, capetele lor având forma unor santinele, gărzi protejând pentru totdeauna cărţile de pe ele. Aici felinarele se stinseră, iar o privire înapoi, spre peretele din spate al bibliotecii, nu-i dezvălui Celaenei nimic altceva decât întuneric beznă.

Din fericire, cineva lăsase o torţă lângă ultimul felinar. Era destul de mică, astfel încât să nu ardă toată biblioteca din temelii, dar prea mică, nu avea să dureze prea mult.

Putea să-i pună capăt acum şi să se întoarcă în camera ei, să se gândească la metode de a scoate informaţii de la clienţii lui Archer. Un perete fusese explorat – un perete care nu-i dezvăluise nimic. Se putea ocupa de peretele din spate a doua zi.

Dar acum era deja aici.

Celaena ridică torţa.

*

Dorian tresări la auzul unui ceas sunând şi se trezi transpirat, în ciuda frigului teribil din dormitorul lui.

Era destul de straniu că adormise, dar temperatura extrem de rece era cea care îl uimi cel mai mult. Ferestrele erau toate sigilate, uşa închisă.

Şi totuşi, aburii respiraţiei i se învolburau în faţă. Se ridică, descoperind că avea şi o durere cruntă de cap.

Un coşmar, cu dinţi şi umbre şi pumnale. Doar un coşmar.

Dorian dădu din cap, temperatura din camera lui deja crescând treptat. Poate că fusese doar un curent de aer. Puiul de somn era doar rezultatul faptului că stătuse treaz până târziu cu o noapte în urmă; coşmarul probabil că fusese declanşat de povestea lui Chaol despre întâlnirea cu Celaena.

Scrâşni din dinţi. Slujba ei nu era lipsită de riscuri, dar, deşi era furios pe ceea ce se întâmplase, Dorian avea sentimentul că Celaena doar l-ar fi îndepărtat mai mult dacă ar fi ţipat la ea pentru asta.

Prinţul moştenitor se scutură, alungând ultimul fior rece, şi merse spre garderobă ca să-şi schimbe tunica şifonată. Când se întoarse, ar fi putut jura că zărise urma unei pojghiţe de gheaţă în jurul locului unde fusese corpul lui, pe canapea. Dar când merse să se uite mai atent, nu era nimic acolo.

*

Celaena auzi sunetul distant al unui ceas – şi nu prea îi veni să creadă când auzi cât era ora. Era aici de trei ore. „Trei ore”. Peretele din spate nu era precum cel lateral; se înclina şi se curba şi avea dulapuri şi alcovuri, şi mici săli de lectură pline de şoareci şi praf. Iar chiar când era pe punctul să deseneze un X pe perete şi să încheie ziua, observă tapiseria.

O văzu doar pentru că era singurul obiect de decor pe care îl întâlnise de-a lungul peretelui. Având în vedere cum se desfăşuraseră ultimele şase luni din viaţa ei, o parte din ea *ştia* că trebuia să însemne ceva.

Nu era nicio reprezentare de-a Elenei, niciun cerb, nimic verde şi adorabil.

Nu; tapiseria asta, ţesută din fibre de un roşu atât de închis, încât părea negru, nu înfăţişa... nimic.

Atinse materialul străvechi, minunându-se de culoarea lui atât de intensă, încât părea să îi înghită degetele în întuneric. Părul de pe ceafa i se ridică, iar Celaena îşi puse mâna pe pumnal când trase tapiseria la o parte. Înjură. Şi înjură din nou.

O altă uşă secretă o întâmpină.

Privind în jur, ascultând atentă după sunetul paşilor sau foşnetului vreunei pelerine, Celaena o deschise.

O briză, umedă şi densă, suflă pe lângă ea din adâncurile scării spiralate dezvăluite de uşa deschisă. Lumina torţei ei răzbătu doar câţiva metri în interior, luminând pereţii sculptaţi, pe care era reprezentată scena unei bătălii.

Era o crestătură subţire în peretele din marmură, nu mai adâncă de şase centimetri. Se curba de-a lungul întregului zid, întinzându-se dincolo de limitele ariei sale vizuale. Îşi trecu degetul prin adâncitură; era netedă precum sticla şi avea urme de ceva lipicios.

O mică lampă din argint atârna pe perete, iar Celaena puse torţa în suportul ei în timp ce luă lampa, lichidul împrăştiindu-se în interior.

— Deştept, şopti ea.

Zâmbind în sinea ei, asigurându-se că torţa era suficient de departe, Celaena fixă gura subţire a lămpii în crestătură şi picură. Uleiul curse şi se prelinse în josul pantei. Celaena luă torţa şi o atinse de perete. Instantaneu, micul canal se aprinse, asigurând o linie subţire de lumină în josul scării întunecate şi acoperită cu pânză de păianjen. Cu o mână în şold, privi în jos, admirând suprafaţa gravată a pereţilor.

Se îndoia că cineva avea să vină să o caute, dar tot puse tapiseria în poziţia iniţială şi scoase unul dintre pumnalele ei lungi. Pe măsură ce cobora, imaginile bătăliei se schimbau şi se mişcau în lumina flăcării, iar ea putea jura că feţele din piatră se întorceau să o privească trecând printre

ele. Se opri, privind pereţii.

O pală de aer rece îi mângâie chipul, iar ea zări în cele din urmă capătul de jos al scării. Era un coridor întunecat, care mirosea a lucruri străvechi şi putrezite. O torţă zăcea abandonată lângă ultima treaptă, acoperită cu destule pânze de păianjen, încât să sugereze că nimeni nu mai fusese aici jos de mult, mult timp.

„Doar dacă acea chestie poate vedea în întuneric”.

Alungă acel gând şi ridică torţa, aprinzând-o de la flacăra peretelui luminat al scării.

Pânze de păianjen atârnau din tavanul boltit, atingând podeaua din bolovani. Rafturi şubrede erau aliniate pe coridor, pline de cărţi atât de vechi, încât Celaena nu le putu citi titlurile. Pergamente şi bucăţi de hârtie erau îndesate în fiecare colţ şi crăpătură sau zăceau derulate pe lemnul antic, ca şi cum cineva tocmai plecase, renunţând să le mai citească. Cumva, acesta semăna mai mult cu un mormânt decât locul de veci al Elenei.

Înaintă în josul coridorului, oprindu-se din când în când să analizeze pergamentele. Erau hărţi şi chitanţe ale unor regi de mult deveniţi oale şi ulcele.

„Arhivele castelului. Tot mersul şi agitaţia asta şi tot ce ai descoperit sunt arhive inutile. Probabil asta căuta creatura: chitanţa de la băcănie a vreunui rege străvechi”.

Dezlănţuind un potop de blesteme de-a dreptul detestabile, Celaena legănă torţa înaintea ei până ce un coridor se ivi în stânga sa.

Probabil că ducea mai jos de mormântul Elenei – dar cât de jos? Pe perete era o lampă şi o crestătură în perete, aşa că Celaena aprinse din nou pasajul spiralat. De data asta, zidul cenuşiu înfăţişă o pădure. O pădure şi...

Fae. Era imposibil să ratezi acele urechi ascuţite şi delicate şi acei canini alungiţi. Fae leneveau, dansau şi cântau, mulţumiţi să se lăfăie în nemurirea şi frumuseţea lor diafană.

Nu, regele şi prietenii lui *nu* puteau şti despre locul ăsta; cu siguranţă ar fi distrus reprezentaţiile de pe ziduri până acum. Celaena nu avea nevoie de un istoric să ştie că scara aceasta era veche – mult mai veche decât cea pe care tocmai coborâse, poate mai veche decât castelul însuşi.

De ce alesese Gavin locul ăsta pentru construcţia castelului? Fusese ceva aici înainte?

„Sau ceva ce merita ascuns sub el?”

Un fior rece îi străbătu şira spinării pe când Celaena privi în casa scărilor. Împotriva tuturor şanselor, încă o briză suflă de dedesubt. Fier. Mirosea a fier.

Imaginile de pe pereţi pâlpâiau în timp ce ea cobora scările. Când în sfârşit ajunse la baza lor, trase aer în piept şi aprinse o torţă dintr-un suport alăturat. Se afla într-un coridor lung, pavat cu pietre cenuşii. Zări o singură uşă în centrul peretelui de pe partea dreaptă şi nicio ieşire cu excepţia scărilor din spatele ei.

Celaena scană holul cu privirea. Nimic. Nici măcar un şoarece. După ce mai studie locul pentru încă un moment, porni în josul coridorului, aprinzând cele câteva torţe de pe perete pe

măsură ce înainta.

Uşa din fier nu era cu nimic ieşită din comun, deşi, fără îndoială, părea de nepătruns. Suprafaţa ei încrustată părea o porţiune din cerul lipsit de stele.

Celaena întinse mâna, dar se opri înainte ca degetele ei să atingă metalul.

De ce era făcută în întregime din fier?

Fierul era singurul element imun la puterea magiei; măcar atâta lucru îşi amintea. În urmă cu mulţi ani, existau atât de mulţi mânuitori ai magiei – oameni despre a căror putere se credea că izvorâse în urmă cu mult timp chiar de la zei, în ciuda proclamaţiei regelui Adarlanului, cum că magia era un afront adus divinităţii. De oriunde ar fi venit, magia avea nenumărate variaţiuni: abilităţi de vindecare, de a schimba forma, de a invoca focul, apa sau furtuni, de a încuraja creşterea recoltelor şi plantelor, de a prevedea viitorul şi aşa mai departe. Multe dintre aceste daruri fuseseră diminuate de-a lungul timpului, dar pentru unii mai puternic – rari, de altfel – când se agăţau prea mult de putere, fierul din sângele lor provoca ameţeli şi leşinuri. Sau mai rău.

Văzuse sute de uşi în castel – uşi din lemn, din bronz, din sticlă – dar niciodată una din fier masiv. Aceasta era antică, dintr-un timp în care probabil fierul *însemna* ceva. Deci, se presupunea că trebuia să ţină pe cineva afară sau ceva înăuntru?

Celaena atinse Ochiul Elenei, privind din nou uşa. Nu descoperi niciun răspuns cu privire la ceea ce putea fi în spatele uşii, aşa că puse mâna pe mânerul ei şi trase.

Era încuiată. La prima vedere, nu se zărea nicio gaură de cheie. Îşi trecu degetele peste canelurile de pe uşă. Poate că rugina o blocase?

Se încruntă. Nu era nici urmă de rugină.

Celaena păşi înapoi, studiind uşa. De ce să pui un mâner pe ea dacă nu o puteai deschide? Şi de ce să foloseşti o încuietoare? Doar dacă nu cumva exista ceva care merita ascuns în spatele uşii.

Se întoarse cu spatele, dând să plece, dar amuleta se încălzi pe pielea ei şi un licăr de lumină străluci prin tunica sa. Celaena se opri.

Ar fi putut fi licărul torţei, dar... Celaena studie crăpătura subţire dintre uşă şi zid. O umbră, mai întunecată decât întunecimea din spatele ei, dăinuia într-o parte.

Încet, scoţând cel mai mic şi mai subţire pumnal al său cu mâna liberă, puse torţa jos şi se întinse pe burtă, cât de aproape de uşă îndrăzni. Doar umbre – erau doar umbre. Sau şobolani.

Orice ar fi, trebuia să afle.

Într-o tăcere absolută, strecură pumnalul pe sub uşă. Reflecţia de pe lama sclipitoare nu dezvălui nimic altceva decât întuneric – întuneric şi lumina unei torţe.

Mişcă pumnalul, împingându-l puţin mai în faţă.

Două sfere verzi, sclipitoare, licăriră în umbrele din încăpere.

Celaena se retrase, trăgând şi pumnalul de sub uşă, muşcându-şi buza ca să nu înjure cu voce tare. „Ochi”. Ochi sclipind în întuneric – ochi precum ai unui... ai unui...

Trase aer în piept, relaxându-se treptat. Ochi

precum ai unui animal. Un şobolan. Sau un şoarece. Sau o pisică feroce.

Totuşi, se târî din nou spre uşă, ţinându-şi răsuflarea şi băgă din nou lama pe sub uşă pentru a scana întunericul.

Nimic. Absolut nimic.

Privi lama pumnalului pentru un minut, aşteptând ca ochii să reapară.

Dar orice ar fi fost, o zbughise deja.

„Un şobolan. Probabil a fost un şobolan”.

Totuşi, Celaena nu putea scăpa de fiorul care o învăluise şi nu putea ignora căldura amuletei de la gâtul ei. Chiar dacă nu era o creatură în spatele uşii, acolo erau răspunsuri. Şi ea avea să le găsească, doar că nu azi. Nu până când nu era pregătită.

Pentru că e posibil să existe metode să treacă de uşă. Având în vedere cât de vechi era locul acela, Celaena avea sentimentul că puterea care o sigilase avea legătură cu semnele Wyrd.

Dar dacă *era* ceva dincolo de uşă... Îşi dezmorţi degetele de la mâna dreaptă când ridică torţa, privind cicatricea căpătată în urma muşcăturii rideracului.

Era doar un şobolan. Iar ea nu avea niciun interes – *niciunul* – să i se demonstreze acum că se înşela.

Capitolul 15

Salonul Mare era aglomerat la cina din acea seară. Deşi Celaena prefera de obicei să cineze în camera ei, când auzi că Rena Goldsmith avea să

cânte în onoarea prinţului Hollin, se înghesui la una dintre mesele lungi din spatele sălii. Era singurul loc unde nobilimea mai puţin importantă, unii dintre ofiţerii superiori ai lui Chaol şi alţii care voiau să sfideze cuibul de vulturi al curţii aveau voie să stea.

Familia regală cina la masa aşezată pe podium, în faţa sălii, împreună cu Perrington, Roland şi o femeie care putea să fie mama lui Roland, după înfăţişare. Din celălalt capăt al salonului, Celaena de-abia îl putea vedea pe micuţul prinţ Hollin, dar părea să fie palid, grăsun şi binecuvântat cu un cap plin cu bucle negre ca abanosul. Părea mai degrabă nedrept să îl aşeze pe Hollin lângă Dorian, unde puteau fi cu uşurinţă făcute comparaţii şi, deşi auzise fiecare zvon răutăcios despre Hollin, nu se putea abţine să nu simtă milă pentru băiat.

Chaol, spre surprinderea ei, alese să stea lângă ea, cinci dintre oamenii lui alăturându-li-se la masă. Deşi erau câteva gărzi postate de jur-împrejurul încăperii, ea nu avea nicio îndoială că cele de la masa ei erau la fel de vigilente precum cele postate lângă uşi şi podium. Comesenii ei erau politicoşi cu ea – precauţi, dar politicoşi. Nu menţionaseră ce se întâmplase cu o noapte în urmă, dar o întrebară destul de discret cum se simte. Ress, care o supraveghease în timpul competiţiei, părea sincer uşurat că se simţea mai bine, şi era cel mai vorbăreţ dintre toţi, pălăvrăgind la fel de mult ca o bătrână bârfitoare.

— *Şi atunci,* spunea Ress, chipul lui copilăresc având o expresie ştrengărească, chiar când el s-a

băgat în patul ei, gol-puşcă, *tatăl* ei a dat buzna peste ei – înfiorări şi suspine venind dintre gărzi, chiar şi dinspre Chaol – şi l-a *târât* din pat de picioare, l-a dus pe hol şi l-a aruncat pe scări. El a guiţat ca un porc în tot timpul ăsta.

Chaol se lăsă pe spătarul scaunului, încrucişându-şi braţele la piept.

— Şi tu ai face-o dacă cineva ţi-ar târî corpul gol pe podeaua rece ca gheaţa.

Zâmbi compătimitor în timp ce Ress încerca să nege. Chaol părea să se simtă atât de bine cu oamenii lui, corpul îi era relaxat şi ochii luminoşi. Iar ei îl respectau, la rândul lor, căutând întotdeauna din priviri aprobarea lui, confirmarea şi sprijinul.

Pe măsură ce râsul Celaenei se stinse, Chaol o privi, ridicând din sprâncene.

— Tu n-ar trebui să râzi. Te plângi de podelele reci mai mult decât oricine altcineva.

Ea se îndreptă, iar gărzile îşi aruncară zâmbete ezitante.

— Dacă îmi amintesc bine, *tu* te plângi de ele fiecare dată când mătur podeaua cu tine atunci când ne antrenăm.

— Ohoo! strigă Ress, iar Chaol ridică din nou din sprâncene. Celaena rânji.

— Periculoase cuvinte, spuse Chaol. Vrei să mergem în sala de antrenament ca să vedem dacă le poţi susţine?

— Bine, atâta timp cât oamenii tăi nu au nimic împotrivă să te vadă mâncând bătaie.

— Cu siguranţă, *nu* avem nimic împotrivă, spuse vesel Ress. Chaol îi aruncă o privire, mai

mult amuzată decât amenințătoare. Căpitane, adăugă rapid Ress.

Chaol deschise gura să răspundă, dar o femeie înaltă şi zveltă păşi pe mica scenă aranjată de-a lungul unui perete.

Celaena îşi ridică gâtul în timp ce Rena Goldsmith înainta pe platforma din lemn, spre locul unde aşteptau o harpă masivă şi un bărbat cu o vioară. O mai văzuse pe Rena cântând o singură dată – cu ani în urmă, la Teatrul Regal, într-o noapte rece de iarnă, ca aceasta. Vreme de două ore, teatrul fu atât de tăcut, încât părea că toată lumea încetase să mai respire. Vocea Renei răsunase în capul Celaenei multe zile după aceea.

De la masa lor, Celaena de-abia o putea vedea pe Rena – suficient cât să-şi poată da seama că purta o rochie lungă, verde (fără jupă, fără corset, fără alte accesorii, cu excepţia cingătorii din piele neagră care îi cuprindea talia îngustă), şi că părul roşcat-auriu îi era desprins. Liniştea puse stăpânire pe salon, iar Rena făcu o plecăciune spre podium. Când îşi ocupă locul înaintea harpei verzi-aurii, spectatorii aşteptară nerăbdători. Dar cât timp avea să dureze interesul curţii?

Rena dădu aprobator din cap spre violonistul subţirel, iar degetele ei lungi şi albe începură să cânte o melodie la harpă. După câteva note, ritmul se stabiliză de la sine, urmat de notele triste şi lente ale viorii. Se împleteau una cu alta, înălţându-se şi înălţându-se până când Rena deschise gura.

Iar când începu să cânte, întreaga lume dispăru. Vocea îi era lină, diafană, ca sunetul unui

cântec de leagăn. Cântecele ei, unul după altul, o ţintuiau pe Celaena în loc. Cântece despre ţinuturi îndepărtate, despre legende uitate, despre iubiţi aşteptând pentru eternitate să se regăsească.

Nici măcar un suflet nu se mişcă în încăpere. Chiar şi servitorii rămaseră vrăjiţi pe lângă pereţi, pe coridoare şi în alcovuri. Rena făcea pauză între cântece doar cât să smulgă un ropot de aplauze, apoi harpa şi vioara o luau de la început şi îi hipnotizau din nou pe toţi.

Apoi Rena privi spre podium.

— Cântecul acesta, spuse ea melodios, este în cinstea stimatei familii regale care m-a invitat aici în această seară.

Cântecul era o legendă străveche, un poem antic, de fapt. Unul pe care Celaena nu îl mai auzise din copilărie, şi niciodată pus pe muzică.

Îl auzi acum pentru prima oară astfel: povestea unei femei Fae binecuvântate cu o putere atât de teribilă şi intensă, încât era căutată de regii şi lorzii din fiecare regat. În timp ce o foloseau ca să câştige războaie şi să cucerească naţiuni, cu toţii se temeau de ea – şi păstrau distanţa.

Cât curaj să cânte acest cântec; să îl dedice familiei regelui era o îndrăzneală şi mai mare. Dar familia regală nu protestă. Chiar şi regele doar o privi indiferent pe Rena, ca şi cum nu ar fi cântat tocmai despre puterea pe care el o exilase în urmă cu zece ani. Poate că era ceva magic de neoprit în muzică şi artă.

Rena continuă, dezvăluind povestea anilor în care femeia Fae îi slujise pe acei regi şi lorzi şi a singurătăţii care o consumase încetul cu încetul.

Iar apoi, într-o zi, venise un cavaler, căutându-i puterea în numele regelui său. În timpul călătoriei spre regatul lui, teama lui se transformase în dragoste, iar el o descoperise nu pentru puterea pe care o deţinea, ci pentru femeia din ea. Dintre toţi regii şi împăraţii care o curtaseră cu promisiunile unor bogăţii dincolo de orice imaginaţie, darul cavalerului, de a o vedea drept cine era ea, nu *ce* era, îi câştigă inima.

Celaena nici măcar nu îşi dădu seama că începuse să plângă. Cumva, îi scăpă un suspin, iar buzele îi tremurau.

Nu ar trebui să plângă, nu acolo, nu cu toţi oamenii ăştia în jurul ei. Dar apoi, o mână caldă şi aspră i-o luă pe a ei pe sub masă, iar ea se întoarse şi îl văzu pe Chaol privind-o. El îi zâmbi uşor, iar ea ştiu că el o înţelegea.

Aşa că Celaena îşi privi Căpitanul şi îi întoarse zâmbetul.

*

Hollin se foia lângă el, şuşotind şi văicărindu-se despre cât de plictisit era şi despre cât de idiot era cântecul, dar atenţia lui Dorian era îndreptată spre masa lungă din spatele sălii.

Muzica supranaturală a Renei Goldsmith era ţesută în spaţiul cavernos, învăluindu-i într-o vrajă pe care ar fi numit-o magie dacă n-ar fi ştiut mai bine. Dar Celaena şi Chaol doar stăteau acolo, privindu-se unul pe celălalt.

Şi nu se priveau, era ceva mai intens de atât. Dorian nu mai auzea muzica.

Pe el nu îl privise niciodată aşa. Nici măcar o dată. Nici măcar pentru o fracţiune de secundă.

Rena îşi încheia cântecul, iar Dorian îşi luă privirea de pe ei. Nu credea că se întâmplase ceva între ei, nu încă. Chaol era încăpăţânat şi destul de loial încât să nu facă mişcarea – sau măcar să îşi dea seama că o privea pe Celaena aşa cum ea îl privea pe el.

Văicărelile lui Hollin se auzeau acum mai tare, iar Dorian trase adânc aer în piept.

Avea să meargă mai departe. Pentru că el nu avea să fie ca acei regi străvechi din cântec şi să o păstreze pentru sine.

Ea merita un cavaler curajos şi loial care să o vadă pentru ceea ce era şi care să nu se teamă de ea. Iar *el* merita pe cineva care să îl privească astfel, chiar dacă dragostea nu ar fi aceeaşi, chiar dacă fata nu ar fi ea.

Aşa că Dorian închise ochii şi trase din nou aer în piept. Iar când deschise ochii, o lăsă să plece.

*

Câteva ore mai târziu, regele Adarlanului stătea lângă uşa temniței în timp ce gărzile sale secrete o târau înainte pe Rena Goldsmith. Eşafodul călăului din centrul încăperii era deja acoperit de sânge. Cadavrul decapitat al partenerului ei zăcea la câţiva metri distanţă, sângele lui prelingându-se spre gura de scurgere din podea.

Perrington şi Roland stăteau tăcuţi lângă rege, privind, aşteptând.

Gărzile o împinseră pe cântăreaţă în genunchi, înaintea podelei mânjite de sânge. Una dintre ele o apucă de păr şi trase, obligând-o să îl privească pe rege păşind spre ea.

— Să vorbeşti despre magie sau să o încurajezi se pedepseşte cu moartea. Este o insultă adusă zeilor şi o insultă adusă mie faptul că ai cântat acel cântec în salonul meu.

Rena Goldsmith doar îl privea, ochii arzându-i luminoşi. Nu opusese rezistenţă când oamenii lui o înșfăcară după reprezentaţie, nici nu ţipase când îi decapitaseră partenerul. Ca şi cum s-ar fi aşteptat la asta.

— Ai vreun ultim cuvânt de spus?

O furie stranie, calmă se citea pe chipul ei, iar Rena ridică bărbia.

— Am muncit zece ani ca să devin destul de faimoasă cât să obţin o invitaţie la acest castel. Zece ani, ca să pot veni aici şi să cânt cântece despre magia pe care ai încercat să o distrugi. Să cânt aceste cântece, iar *tu* să ştii că suntem încă aici – că poţi exila magia, că ne poţi măcelări cu miile, dar noi, cei care ne ghidăm după vechile obiceiuri, încă ne amintim.

În spatele lui, Roland pufăi.

— Destul, spuse regele şi pocni din degete.

Gărzile îi puseră capul pe eşafod.

— Fiica mea avea şaisprezece ani, continuă ea. Lacrimile îi curgeau pe obraji şi pe nas, dar vocea îi rămase puternică. Şaisprezece, când i-ai dat foc. Numele ei era Kaleen, şi avea ochii precum norii de furtună. Încă îi aud glasul în vise.

Regele ridică bărbia spre călău, care păşi în

faţă.

— Sora mea avea treizeci şi şase de ani. Numele ei era Liessa şi avea doi băieţi care erau bucuria ei.

Călăul ridică securea.

— Vecinul meu şi soţia lui aveau şaptezeci de ani. Numele lor erau Jon şi Estrel. Au fost ucişi pentru că au îndrăznit să încerce să o protejeze pe fiica mea când oamenii tăi au venit după ea.

Rena Goldsmith încă îşi recita lista cu morţi când securea căzu.

Capitolul 16

Celaena îşi cufundă lingura în terciul de ovăz, îl gustă, apoi turnă peste el un munte de zahăr.

— Prefer să luăm micul dejun împreună decât să ieşim afară, în frig.

Fleetfoot, cu capul în poala Celaenei, pufăi zgomotos.

— Cred că şi ea, adăugă Celaena, rânjind.

Nehemia râse blând înainte să muşte din pâine.

— Se pare că ăsta este singurul moment al zilei când te putem vedea, spuse ea în Eyllwe.

— Am fost ocupată.

— Vânând conspiratorii de pe lista regelui?

O privire dură în direcţia ei; încă o muşcătură din pâine.

— Ce vrei să-ţi spun?

Celaena amestecă zahărul în terci, concentrându-se pe asta în loc să se uite la prietena ei.

— Vreau să mă priveşti în ochi şi să-mi spui că tu crezi că libertatea ta merită preţul ăsta.

— De *asta* ai fost atât de nervoasă în ultima vreme?

Nehemia lăsă pâinea prăjită pe platou.

— Cum să le pot spune părinţilor mei despre tine? Ce scuze să inventez care să-i convingă că prietenia mea cu *Campionul regelui,* folosi limba comună pentru cele două cuvinte, rostindu-le de parcă ar fi fost otrăvite, este, în orice fel, un lucru onorabil? Cum să îi conving că sufletul tău nu a putrezit?

— Nu mi-am dat seama că aveam nevoie de acordul părinţilor.

— Eşti într-o poziţie a puterii – şi a cunoştinţelor – şi totuşi, nu faci altceva decât să te supui. Te supui şi nu protestezi, şi o faci doar cu un singur scop: libertatea *ta.*

Celaena scutură din cap şi privi în altă direcţie.

— Nu mă poţi privi pentru că ştii că este adevărat.

— Şi ce este atât de greşit în faptul că vreau să fiu liberă? Nu am suferit destul ca să o merit? Şi ce dacă mijloacele spre ea sunt neplăcute?

— Nu o să neg că ai suferit, Elentiya, dar sunt mii de oameni care au suferit – şi au suferit mai mult. Iar ei nu se vând regelui ca să obţină ceea ce şi ei merită. Cu fiecare persoană pe care o ucizi, găsesc din ce în ce mai puţine scuze ca să rămân prietena ta.

Celaena aruncă lingura pe masă şi merse lângă şemineu. Îşi dorea să rupă tapiseriile şi tablourile şi să spargă toate bibelourile şi ornamentele pe care

le cumpărase ca să-şi decoreze camera. Dar cel mai mult îşi dorea să o facă pe Nehemia să nu o privească aşa, de parcă ea era la fel de rea ca monstrul care stătea pe tronul de cleştar. Trase adânc aer în piept, apoi iar, ascultând orice mic sunet care ar fi putut dezvălui că mai era cineva în apartamentul ei, apoi se întoarse.

— N-am ucis pe nimeni, spuse ea încet.

Nehemia încremeni.

— Poftim?

— N-am ucis pe nimeni. Rămase pe loc, având nevoie de distanţa dintre ele pentru a putea rosti cuvintele. Le-am înscenat morţile şi i-am ajutat să fugă.

Nehemia îşi trecu mâinile peste faţă, întinzând pudra aurie cu care îşi machiase pleoapele. După o clipă, îşi coborî degetele. Ochii ei negri şi frumoşi erau mari de uimire.

— Nu ai ucis nicio persoană pe care el ţi-a ordonat să o ucizi?

— Nici măcar una.

— Şi Archer Finn?

— I-am propus lui Archer un târg: îi las timp până la sfârşitul lunii să îşi pună afacerile în ordine înainte să-şi însceneze moartea şi să fugă, iar el îmi dă informaţii despre *adevăraţii* duşmani ai regelui.

Îi putea spune mai târziu Nehemiei restul poveştii – planurile regelui, catacombele de sub bibliotecă –, dar să le menţioneze acum nu ar fi făcut altceva decât să atragă şi mai multe întrebări.

Nehemia luă o gură de ceai, lichidul bălăcindu-

se în ceaşcă din pricina mâinilor ei tremurânde.

— Te va ucide dacă află.

Celaena privi spre uşile balconului, unde o zi minunată răsărea în lumea largă de dincolo de ele.

— Ştiu.

— Şi informaţiile astea pe care ţi le dă Archer, ce vei face cu ele? Ce fel de informaţii sunt?

Celaena îi explică pe scurt ceea ce el îi spusese despre oamenii care se presupunea că vor să o aducă pe tron pe moştenitoarea pierdută a Terrasenului, spunându-i chiar şi ceea ce se întâmplase cu Davis. Nehemia deveni palidă. Când Celaena termină, Nehemia luă o altă gură de ceai din ceaşca tremurândă.

— Şi ai încredere în Archer?

— Cred că ţine la viaţa lui mai mult decât la orice altceva.

— E un curtezan; cum poţi fi sigură că poţi avea încredere în el?

Celaena se aşează în fotoliu, Fleetfoot ghemuindu-se între picioarele ei.

— Păi, tu ai încredere în mine, iar eu sunt o asasină.

— Nu e acelaşi lucru.

Celaena privi tapiseria de pe peretele din stânga ei şi la dulapul din faţa sa.

— Dacă tot îţi spun toate lucrurile astea care m-ar putea trimite la spânzurătoare, ar trebui să-şi mai spun ceva.

Nehemia îi urmă privirea spre tapiserie. După un moment, i se tăie răsuflarea.

— Aceea este... este *Elena* pe tapiserie, nu-i aşa?

Celaena zâmbi ştrengăreşte şi îşi încrucişă braţele.

— Asta nu e nici măcar partea cea mai rea.

*

În timp ce coborau spre mormânt, Celaena îi spuse Nehemiei tot ce se întâmplase între ea şi Elena de la Samhuinn – şi toate aventurile care se abătuseră asupra ei. Îi arătă încăperea unde Cain chemase rideracul, iar pe măsură ce se apropiau de mormânt, Celaena tresări, amintindu-şi un nou detaliu nenorocit.

— Ai adus un prieten?

Nehemia scânci. Celaena salută mânerul-craniu din bronz de pe uşă.

— Bună, Mort.

Nehemia se uită cruciş la craniu.

— Cum e... Privi peste umăr, la Celaena. Cum e posibil?

— Vrăji antice şi prostii, spuse Celaena, întrerupându-l pe Mort, care începuse să recite povestea despre cum îl crease regele Brannon. Cineva a folosit o vrajă cu semnele Wyrd.

— Cineva! bolborosi Mort. Acel *cineva* este...

— Taci din gură, spuse Celaena şi deschise uşa mormântului, invitând-o pe Nehemia înăuntru. Păstrează-te pentru cineva căruia îi pasă.

Mort mormăi ceea ce suna ca o înlănţuire de blesteme violente, iar ochii Nehemiei licăriră când intră în mormânt.

— E incredibil, şopti prinţesa, privind pereţii pe care fuseseră scrijelite semnele Wyrd.

— Ce spun?

— Moarte, Eternitate, Conducători, recită Nehemia. Poziţii standard în morminte.

Nehemia continuă să se plimbe prin încăpere, iar Celaena se rezemă de perete şi se lăsă pe podea. Oftând, îşi frecă piciorul de una dintre stelele în relief de pe podea, studiind curbura pe care o formau în cameră.

„Oare alcătuiesc o constelaţie?”

Celaena se ridică în picioare şi privi în jos. Nouă dintre stele alcătuiau o imagine familiară – Libelula. Ridică din sprâncene. Nu-şi dăduse niciodată seama de asta înainte. La câţiva metri distanţă, o altă constelaţie se contura pe podea – Balaurul. Stătea la capul sarcofagului lui Gavin.

„Un simbol al casei Adarlanului, la fel ca şi a doua constelaţie de pe cer”.

Celaena urmări liniile făcute de forme, împletindu-se în întreg mormântul. Cerul nopţii trecea pe sub picioarele ei, iar până să ajungă la ultima constelaţie, s-ar fi ciocnit de perete dacă Nehemia nu ar fi apucat-o de braţ.

— Ce este?

Celaena privea ultima constelaţie – Cerbul, Regele Nordului. Simbolul Terrasenului, ţinutul natal al Elenei.

Constelaţia era cu faţa spre perete, iar capul părea să îi fie îndreptat în sus, ca şi cum ar fi privit ceva...

Celaena urmări privirea cerbului printre zecile de semne Wyrd care acopereau peretele, până când...

— În numele Wyrdului. Uită-te la asta, spuse

ea, arătând în sus.

Un ochi, nu mai mare decât palma ei, era gravat în perete. O gaură era dată în centrul lui, o puncţie perfectă în mijlocul ochiului. Însuşi semnul Wyrd alcătuia o faţă, iar dacă celălalt ochi era plin şi neted, acesta avea un iris gol.

„Doar cu ochiul cineva poate vedea corect”. Nu avea cum să fie atât de norocoasă – cu siguranţă, nu era nimic mai mult decât o coincidenţă. Calmându-şi entuziasmul, se ridică pe vârful degetelor şi privi cu atenţie în ochi.

Cum de nu observase asta înainte? Făcu un pas înapoi, iar semnul Wyrd dispăru în perete. Păşi înapoi pe constelaţie şi semnul reapăru.

— Poţi să vezi faţa doar când stai pe cerb, şopti Nehemia.

Celaena îşi trecu mâinile peste faţa din perete, căutând crăpături sau curenţi blânzi de aer care să poată sugera o uşă spre o altă cameră. Nimic. Trase adânc aer în piept, se ridică pe vârful degetelor şi privi ochiul, ţinând pumnalul în sus în caz că o ataca ceva. Nehemia chicoti uşor. Iar Celaena îşi ascunse zâmbetul în timp ce îşi puse ochiul pe piatră şi privi în întuneric.

Nu era nimic. Doar un perete îndepărtat, luminat de o rază palidă a lunii.

— E doar – doar un perete gol. Are asta vreun sens?

Deja sărea la concluzii pripite, încercând să vadă lucruri şi să facă legături care nu erau acolo. Celaena se dădu la o parte pentru ca Nehemia să poată privi şi ea.

— Mort! strigă ea în timp ce prinţesa arunca o

privire. Ce naiba e asta pe perete? Are vreun sens pentru tine? Ştii de ce este aici?

— Nu, spuse Mort sec.

— Nu mă minţi.

— Să te mint? Pe tine? Nu aş putea să *te* mint. M-ai întrebat dacă are sens, iar eu ţi-am spus că nu. Trebuie să înveţi să pui corect întrebările, ca să poţi primi răspunsurile corecte.

— Ce fel de întrebare ar trebui să pun ca să primesc răspunsul corect? urlă Celaena.

Mort ţâţâi.

— Nu tolerez asemenea comportament. Întoarce-te când vei avea întrebări corespunzătoare.

— Promiţi că îmi spui atunci?

— Sunt doar un mâner de uşă; nu e în firea mea să fac promisiuni.

Nehemia păşi de lângă perete şi îşi dădu ochii peste cap.

— Nu-l asculta, te tachinează. Nici eu nu văd nimic. Poate e doar o farsă. Castelele sunt pline de prostii din astea, cu scopul de a te induce în eroare şi de a bulversa generaţiile viitoare. Dar – toate semnele Wyrd de aici...

Celaena trase rapid aer în piept, apoi rosti cererea la care se gândea deja de ceva timp:

— Ai putea – ai putea să mă înveţi cum să le citesc?

— Oho! râse Mort de pe coridor. Eşti sigură că nu eşti prea redusă ca să înţelegi?

Celaena îl ignoră. Nu-i spusese Nehemiei despre ultima cerinţă a Elenei, de a descoperi sursa puterii regelui, pentru că ştia că răspunsul

prinţesei avea să fie: ascultă de regina moartă. Dar semnele Wyrd păreau atât de strâns legate de orice, cumva – chiar şi de ghicitoarea aia cu ochiul şi de trucul ăsta stupid cu peretele. Şi poate dacă afla cum să le folosească, putea descuia uşa din fier de sub bibliotecă şi să găsească nişte răspunsuri dincolo de ea.

— Poate... măcar esenţialul?

Nehemia zâmbi.

— Esenţialul este partea cea mai grea.

Lăsând la o parte utilitatea lor, era un limbaj secret uitat, un sistem pentru accesarea unei puteri stranii. Cine nu ar fi vrut să înveţe despre ele?

— Atunci, lecţii matinale în locul plimbării?

Nehemia radia, iar Celaena simţi un fior de vină pentru că nu-i spusese despre catacombe, iar prinţesa zise:

— Desigur.

Înainte să plece, Nehemia rămase câteva minute să îl studieze pe Mort – în general punându-i întrebări despre vraja care îl crease, pe care mânerul pretindea că o uitase, apoi că era privată, apoi că nu era treaba ei.

După ce răbdarea aproape nesfârşită a Nehemiei se stinse, îl boscorodiră pe Mort şi se întoarseră sus, unde Fleetfoot le aştepta nerăbdătoare în dormitor. Câinele refuzase să intre în pasajul secret – probabil din pricina vreunei duhori dubioase lăsate în urmă de Cain şi creatura lui. Nici măcar Nehemia nu putuse să o atragă după ele, jos.

De îndată ce uşa fu închisă şi ascunsă de

tapiserie, Celaena se rezemă de biroul ei. Ochiul din mormânt nu fusese soluţia la ghicitoare. Acum se întreba dacă Nehemia avea o idee mai bună despre ce ar fi putut însemna.

— Am găsit o carte despre semne Wyrd în biroul lui Davis, îi spuse ea Nehemiei. Nu-mi dau seama dacă este o ghicitoare sau un proverb, dar cineva a scris asta în interiorul copertei din spate: „Doar cu ochiul cineva poate vedea corect”.

Nehemia se încruntă.

— Mie îmi sună a bazaconiile vreunui lord puturos.

— Dar crezi că este doar o coincidenţă că el făcea parte din mişcarea asta împotriva regelui şi că avea o carte despre semne Wyrd? Dacă asta este un fel de ghicitoare despre ele?

Nehemia pufăi.

— Dacă Davis nici măcar nu făcea parte din grup? Poate că Archer avea informaţia greşită. Pun pariu că acea carte era acolo de ani buni – şi pun pariu că Davis nici măcar nu ştia că există. Sau poate că a văzut-o într-o librărie şi a cumpărat-o ca să pară îndrăzneţ.

Sau poate că nu – şi poate că Archer punea ceva la cale. Avea să-l întrebe când urma să-l vadă data viitoare. Celaena se juca cu lănţişorul amuletei sale – apoi încremeni. Ochiul.

— Crezi că ar putea fi Ochiul *ăsta?*

— Nu, spuse Nehemia. Nu ar fi atât de uşor.

— Dar...

Celaena plecă de lângă birou.

— Crede-mă, spuse Nehemia. Este doar o coincidenţă – ca şi ochiul ăla din perete. „Ochiul”

poate să însemne orice... orice. Să faci ochi din gips pe toate lucrurile obişnuia să fie un lucru destul de comun în urmă cu câteva secole, ca protecţie împotriva răului. O să o iei razna, Elentiya! Pot să fac nişte cercetări pe tema asta, dar e posibil să dureze o vreme până să găsesc ceva.

Celaena se înroşi. Bine; poate că se înşela. Nu voia să o creadă pe Nehemia, nu voia să creadă că ghicitoarea era atât de imposibil de rezolvat, dar... prinţesa ştia mai multe despre ştiinţele antice decât ea. Aşa că Celaena se aşează din nou la masă. Terciul se răcise, dar îl mâncă oricum.

— Mulţumesc, spuse ea printre înghiţituri, în timp ce Nehemia se aşează şi ea. Pentru că nu ai reacţionat violent.

Nehemia râse.

— Elentiya, sincer, sunt surprinsă că mi-ai spus.

O uşă deschizându-se, apoi închizându-se, apoi paşi, apoi Philippa ciocăni şi intră, aducând o scrisoare pentru Celaena.

— Bună dimineaţa, frumoase domnişoare, spuse ea, făcând-o pe Nehemia să zâmbească. O scrisoare pentru stimatul nostru Campion.

Celaena radia către Philippa şi o luă, iar zâmbetul îi crescu în timp ce citi conţinutul scrisorii, după ce servitoarea plecă.

— E de la Archer, îi spuse ea Nehemiei. Mi-a dat câteva nume care ar putea fi implicate în mişcarea asta – oameni asociaţi cu Davis.

Era puţin şocată că el riscase să pună totul într-o scrisoare. Poate că era nevoie ca Celaena să-

l învеţe câteva lucruri despre scrierea codificată.

Totuşi, Nehemia încetă să mai zâmbească.

— Cine dă informaţii ca şi cum n-ar fi nimic altceva decât bârfele dimineţii?

— Un bărbat care vrea să fie liber şi care s-a săturat să slujească porci.

Celaena împături scrisoarea şi se ridică. Dacă bărbaţii de pe lista asta erau ca Davis, atunci poate că nu ar fi un lucru atât de oribil să-i dea pe mâna regelui.

— Ar trebui să mă îmbrac; trebuie să merg în oraş. Ajunsese la jumătatea drumului spre garderobă când se întoarse. Mâine, la micul dejun, avem prima lecţie?

Nehemia încuviinţă, întorcându-se la mâncarea ei.

*

Îi luă toată ziua să îi urmărească pe cei de pe listă – să afle unde locuiesc, cu cine vorbeau, cât de bine păziţi erau. Nu descoperi nimic folositor.

Era obosită, irascibilă şi moartă de foame când ajunse înapoi la castel la apus, iar starea i se înrăutăţi când intră în camera ei şi găsi un bilet de la Chaol. Regele îi ordona să fie din nou de gardă la balul regal din acea seară.

Capitolul 17

Chaol ştia fără să vorbească cu ea că Celaena nu era prea bine dispusă. De fapt, nu îndrăznise să discute cu ea înainte de începerea balului, în afară

de a o poziţiona în curte, ascunsă în umbrele unei coloane. Câteva ore în noaptea de iarnă aveau să o răcorească puţin.

Din locul lui dinăuntru, ascuns într-un alcov de lângă intrarea servitorilor, Chaol putea fi cu ochii atât pe balul sclipitor, cât şi pe asasina care stătea de pază sub uşile impunătoare ale balconului salonului. Nu că nu avea încredere în ea, dar când Celaena era în starea asta, întotdeauna îl făcea şi pe el să se enerveze.

Acum ea stătea rezemată de coloană, cu braţele încrucişate. Nu se ascundea în umbre, aşa cum îi spusese el. Putea vedea aburii respiraţiei ei învolburându-se în aerul nopţii şi lumina lunii licărind pe mânerul unuia dintre pumnalele pe care le purta la brâu.

Sala de bal fusese decorată în nuanţe de alb şi albastru glaciar, cu fâşii din mătase plutind din tavan şi bibelouri din porţelan atârnând printre ele. Era ceva parcă desprins dintr-un vis de iarnă şi, dintre toţi oamenii, era tocmai în cinstea lui Hollin. Câteva ore de distracţie şi o mică avere cheltuită pentru un băiat care, momentan, stătea încruntat pe micul lui tron de cleştar, îndopându-se cu dulciuri în timp ce mama lui îi zâmbea blând.

Nu avea să-i spună niciodată lui Dorian, dar Chaol se temea de ziua în care Hollin avea să devină un bărbat adevărat. Era uşor să te ocupi de un copil răsfăţat, dar un conducător crud şi răsfăţat ar fi fost o cu totul altă chestiune. Spera că, între el şi Dorian, aveau să poată controla orice urmă de corupţie începuse deja să putrezească inima lui Hollin – de îndată ce Dorian urca pe tron.

Moştenitorul era pe ringul de dans, împlininduşi obligaţia faţă de curte şi coroană, dansând cu orice domniţă îi cerşea atenţia. Deloc surprinzător, asta se întâmpla cu aproape toate. Dorian îşi juca bine rolul şi valsa zâmbind, un partener graţios şi priceput, fără să se plângă măcar o dată şi fără să refuze vreo domnişoară. Dansul se încheia, Dorian făcea o plecăciune înaintea partenerei sale, iar înainte să poată face un pas, o altă parteneră făcea o reverenţă înaintea lui. Dacă Chaol ar fi fost în locul lui Dorian, ar fi tresărit, dar prinţul doar zâmbea, luă mâna domnişoarei şi o purta în paşi de dans prin salonul de bal.

Chaol privi din nou spre grădină şi se încordă. Celaena nu era lângă coloană.

Îşi înăbuşi un mârâit. A doua zi aveau să poarte o discuţie lungă şi drăguţă despre reguli şi consecinţele abandonării postului în timpul datoriei.

O regulă pe care şi el, de asemenea, o încălca, realiză Chaol în timp ce se strecură afară din alcov şi ieşi pe uşa lăsată întredeschisă pentru a permite aerului proaspăt să împrospăteze sala de bal.

Unde naiba plecase Celaena? Poate chiar văzuse vreun semn de pericol – nu că avusese vreodată loc un atac asupra palatului şi nu că ar fi cineva atât de prost încât să încerce să o facă în timpul unui bal regal.

Dar el puse o mână pe mânerul sabiei sale pe măsură ce se apropia de coloanele de la baza treptelor care duceau în grădină. Ea stătuse chiar acolo şi…

Chaol o zări.

Ei bine, cu siguranţă îşi abandonase postul. Dar nu ca să se confrunte cu vreun potenţial pericol.

Chaol îşi încrucişă braţele la piept. Celaena îşi părăsise postul ca să *danseze.*

Muzica era suficient de tare încât să se audă până în grădină, iar la baza treptelor, Celaena valsa cu ea însăşi. Chiar îşi ţinea marginea pelerinei negre într-o mână, ca şi cum ar fi fost faldurile unei rochii de bal, iar cealaltă mână era suspendată în aer, pe braţul unui partener invizibil. El nu ştia dacă trebuia să râdă sau doar să se întoarcă înăuntru şi să pretindă că nu văzuse nimic.

Ea se întoarse cu o mişcare elegantă care o aduse faţă în faţă cu el şi tresări.

Ei bine, ultima opţiune nu mai era o posibilitate. Râsul sau strigătele, atunci. Deşi nicio variantă nu părea prea potrivită în acel moment.

Chiar şi în lumina lunii, el o putu vedea încruntându-se.

— M-am plictisit de moarte şi mor de frig, spuse ea, dând drumul pelerinei.

El rămase în capul scărilor, privind-o.

— Şi este vina ta, continuă ea, îndesându-şi mâinile în buzunare. Tu m-ai pus să stau aici şi cineva a lăsat uşa de la balcon deschisă ca să pot auzi muzica aia minunată.

Valsul încă plutea în jurul lor, umplând aerul rece.

— Aşa că ar trebui să te gândeşti a cui e vina, adăugă Celaena. A fost ca şi cum ai pune un om mort de foame în faţa unui ospăţ şi i-ai spune să nu

mănânce. Ceea ce, apropo, chiar ai făcut când m-ai pus să merg la cina aia oficială.

Celaena se bâlbâia, iar chipul îi era suficient de furios, încât el să-şi dea seama că era mai mult decât ofticată că o prinsese. Chaol îşi muşcă buza pentru a-şi suprima zâmbetul şi coborî cele patru trepte spre aleea pietruită din grădină.

— Eşti cel mai mare asasin din Erilea şi totuşi nu poţi sta de pază câteva ore?

— Ce e de păzit? şuieră ea. Cupluri care se strecoară din salon ca să se pupăcească printre gardurile vii? Sau Alteţa Sa dansând cu fiecare fecioară eligibilă?

— Eşti geloasă?

Celaenei îi scăpă un hohot de râs.

— Nu! Pe toţi zeii, nu. Dar nu pot să spun că este extraordinar de distractiv să-l privesc. Sau să privesc pe oricine altcineva simţindu-se bine. Cred că sunt mai geloasă pe bufetul ăla uriaş de care nu se atinge nimeni.

El chicoti şi privi în susul scării, spre curtea interioară şi uşile salonului de dincolo de ea. Ar fi trebuit să se întoarcă acolo deja. Dar el era aici, apropiindu-se de limita aceea de care nu putea sta departe.

Reuşise să rămână de partea lui a liniei cu o seară în urmă, deşi faptul că o văzuse plângând în timpul cântecului Renei Goldsmith îl răscolise atât de mult, încât fusese ca şi cum ar fi găsit o parte din el despre care nu realizase vreodată că lipsea. O pusese să alerge doi kilometri în plus în acea dimineaţă, nu ca să o pedepsească, ci pentru că nu se putea abţine să nu se gândească la felul în care

ea îl privise.

Ea oftă zgomotos şi privi luna. Era atât de luminoasă, încât îneca stelele.

— Am auzit muzica şi am vrut doar să dansez câteva minute. Doar să... uit totul pentru un vals şi să mă prefac că sunt o fată normală. Aşa că – ea se încruntă la el acum – dă-i înainte şi zbiară la mine pentru asta. Care va fi pedeapsa mea? Şase kilometri în plus mâine? O oră de antrenament? Să curăţ ieslea?

În vocea ei simţea o durere sumbră, care nu-i pică prea bine lui Chaol. Şi da, aveau să poarte o discuţie despre părăsirea postului, dar chiar acum – chiar acum...

Chaol păşi peste linie.

— Dansează cu mine, spuse el şi întinse mâna spre ea.

*

Celaena privea mâna întinsă a lui Chaol.

— Ce?

Lumina lunii se reflecta în ochii lui de chihlimbar, făcându-i să strălucească.

— Ce n-ai înţeles?

Nimic. Totul. Pentru că atunci când Chaol o spusese, nu fusese ca atunci când Dorian o invitase la dans, la balul de Yulemas. Aceea nici nu prea se putea numi o invitaţie. Dar acum... Mâna lui rămase întinsă spre ea.

— Din câte îmi amintesc, spuse ea, ridicând bărbia, de Yulemas *te*-am rugat să dansezi cu mine, iar tu m-ai refuzat categoric. Ai spus că era

prea *periculos* să fim văzuţi dansând împreună.

— Lucrurile sunt diferite acum.

Din nou, încă o afirmaţie cu subînţeles pe care ea nu-şi permitea să o analizeze acum.

Gâtul i se încleştă, iar Celaena privi mâna lui întinsă, brăzdată de cicatrici.

— Dansează cu mine, Celaena, spuse el din nou, uşor răguşit.

Când ochii ei îi întâlniră pe ai lui, Celaena uită de frig, de lună şi de castelul de sticlă, care se înălţa ameninţător în spatele lor. Uită de biblioteca secretă, de planurile regelui, de Mort şi de Elena. Îşi puse mâna într-a lui, iar tot ce mai ştiu după aceea era că existau doar muzica şi Chaol.

Degetele lui erau calde, chiar şi prin mănuşi. Chaol îşi strecură mâna liberă în jurul taliei asasinei, iar Celaena şi-o puse pe a ei pe braţul lui. Ridică privirea spre el când începură să se mişte – un pas timid, apoi altul şi încă unul, lăsându-se purtaţi de ritmul lent al valsului.

El o privi înapoi, fără ca vreunul din ei să schiţeze vreun zâmbet – totul era mai presus de zâmbete acum. Valsul se revărsa în jurul lor, mai tare, mai repede, iar Chaol îi ghidă paşii, neîmpiedicându-se nicio secundă.

Celaena simţi cum respiraţia îi devine sacadată, dar nu-şi putea lua privirea de la el, nu se putea opri din dans. Lumina lunii şi grădina şi licărul auriu al sălii de bal se amestecară într-o ceaţă distantă.

— N-o să fim niciodată o fată şi un băiat obişnuiţi, nu-i aşa? reuşi ea să spună.

— Nu, spuse el, ochii sclipindu-i. N-o să fim.

Apoi muzica explodă în jurul lor, iar Chaol o purtă în ritmul valsului, învârtind-o astfel încât pelerina plutea în jurul ei. Fiecare pas era perfect, letal, ca în acea primă dată când se duelaseră, cu multe luni în urmă. Celaena îi ştia fiecare mişcare, iar el o ştia pe a ei, ca şi cum ar fi dansat împreună toată viaţa. Din ce în ce mai repede, fără să ezite vreo clipă, fără să îşi ia privirea unul de pe celălalt.

Restul lumii căzu într-o tăcere adâncă. În acel moment, după zece ani îndelungaţi, Celaena îl privi pe Chaol şi îşi dădu seama că ajunsese acasă.

*

Dorian Havilliard stătea la una dintre ferestrele sălii de bal, privindu-i pe Celaena şi Chaol dansând în grădina de dedesubt, pelerinele negre plutind în jurul lor ca şi cum n-ar fi fost nimic mai mult decât două himere purtate de vânt. După ore întregi de dans, prinţul reuşise să se elibereze de domnişoarele care îi cerşeau atenţia şi venise la fereastră pentru o gură binemeritată de aer.

Intenţionase să iasă în grădină, dar apoi îi zărise. Asta fusese de ajuns să îi oprească paşii – dar nu suficient cât să-l facă să se îndepărteze de la fereastră. Ştia că asta ar fi trebuit să facă. Ar fi trebuit să plece şi să pretindă că nu văzuse niciodată scena, pentru că, deşi era doar un dans...

Cineva veni lângă el, iar Dorian privi peste umăr la timp pentru a o vedea pe Nehemia oprindu-se lângă fereastră. După luni întregi în care de-abia o văzuse pe la curte din pricina masacrului rebelilor din Eyllwe, ea apăruse în seara

asta. Arăta splendid într-o rochie de culoarea cobaltului, cu fire de aur, iar părul îi era împletit şi prins asemenea unei diademe pe capul ei. Cerceii delicaţi din aur licăreau în lumina candelabrului, atrăgând ochii prinţului asupra gâtului ei graţios. Nehemia era de departe cea mai uimitoare femeie din sala de bal, iar el observase câţi bărbaţi – şi femei – o priviseră întreaga seară.

— Nu le face probleme, spuse ea încet, accentul ei încă fiind rigid, dar se îmbunătăţise de când sosise în Rifthold. Dorian ridică din sprâncene. Nehemia trasă o urmă invizibilă pe panoul din sticlă al ferestrei.

— Tu şi cu mine... Mereu vom sta departe unul de altul. Mereu vom avea... Nehemia căuta cuvântul potrivit. Responsabilităţi. Mereu vom avea griji pe care nimeni altcineva nu le poate înţelege. Pe care ei – făcu un semn cu capul către Chaol şi Celaena – nu le vor înţelege niciodată. Iar dacă ar face-o, atunci nu le-ar vrea.

„Nu ne-ar vrea pe noi, asta vrei să spui”.

Chaol o învârti pe Celaena, iar ea plutea uşor prin aerul rece înainte să se întoarcă în braţele lui.

— Deja m-am hotărât să merg mai departe, spuse Dorian la fel de încet. Era adevărul. Se trezise în acea dimineaţă simţindu-se mai uşor decât se simţise în ultimele săptămâni.

Nehemia încuviinţă, aurul şi bijuteriile din părul ei legănându-se uşor.

— Atunci, îţi mulţumesc pentru asta. Trasă un alt simbol pe fereastră. Vărul tău, Roland, mi-a spus că tatăl tău a aprobat planurile consilierului Mullison de a mări graniţele lagărului din Calaculla

– să extindă lagărul ca să adăpostească mai mulţi… oameni.

Chipul lui Dorian rămase inexpresiv. Erau prea mulţi ochi aţintiţi asupra lor.

— Roland ţi-a spus asta?

Nehemia îşi coborî mâna de pe fereastră.

— Vrea să îi spun tatălui meu că îi susţin planurile – să îl conving pe tata să facă expansiunea cât mai accesibilă. Am refuzat. El spune că mâine va avea loc o întrunire a consiliului, unde se va vota planul lui Mullison. Nu mi se permite să particip.

Dorian se concentră pe respiraţia lui.

— Roland nu avea niciun drept să facă asta. Deloc.

— Atunci, vei opri întâlnirea? Ochii ei negri erau aţintiţi pe faţa lui. Vorbeşte cu tatăl tău; convinge-i pe ceilalţi să spună nu.

Nimeni, cu excepţia Celaenei, nu îndrăznea să îi vorbească astfel. Dar tupeul ei nu avea nicio legătură cu răspunsul lui.

— Nu pot, spuse Dorian.

Obrajii i se înroşiră în timp ce rostise cuvintele, dar era adevărat. Nu putea asalta Calaculla, nu fără să cauzeze o mulţime de probleme, atât pentru el, cât şi pentru Nehemia. Deja îşi convinsese tatăl să o lase pe Nehemia în pace, în afara planurilor lor. Să ceară închiderea lagărului l-ar putea forţa să aleagă o tabără – şi să facă o alegere care putea distruge tot ce avea.

— Nu poţi sau nu vrei? Dorian oftă, dar Nehemia i-o reteză: Dacă Celaena ar fi dusă în Calaculla, ai elibera-o? Ai pune capăt existenţei

lagărului? Când ai luat-o din Endovier, te-ai gândit măcar o clipă la miile de oameni pe care îi laşi în urmă?

Dorian se gândise, dar... dar nu atât de mult cât ar fi trebuit.

— Oameni nevinovaţi muncesc şi mor în Calaculla şi Endovier. Cu miile. Întreab-o pe Celaena despre mormintele pe care le sapă acolo, prinţule! Priveşte cicatricile de pe spatele ei şi dă-ţi seama că ceea ce a îndurat ea este o *binecuvântare* în comparaţie cu ceea ce îndură alţii.

Poate că doar se obişnuise cu accentul ei, dar Dorian putea jura că Nehemia vorbea mai clar. Prinţesa arătă spre grădină, către Celaena şi Chaol, care se opriseră din dans şi acum vorbeau.

— Dacă ar fi trimisă înapoi, ai elibera-o?

— Normal că aş elibera-o, spuse el precaut. Dar este complicat.

— Nu e nimic complicat. Este diferenţa dintre corect şi greşit. Sclavii din lagărele acelea au rude care îi iubesc la fel de mult cum ai iubit-o tu pe prietena mea.

Dorian privi în jur. Domnişoarele priveau curioase din spatele evantaielor şi chiar şi mama lui observase discuţia lor îndelungată. Afară, Celaena îşi reluase postul lângă coloană. În celălalt capăt al încăperii, Chaol se strecură prin uşile curţii interioare şi îşi ocupă locul din alcov, chipul fiindu-i inexpresiv, ca şi cum dansul nu ar fi avut loc niciodată.

— Acesta nu este locul potrivit pentru discuţia asta.

Nehemia îl privi un moment îndelungat, apoi încuviinţă.

— Ai puterea în tine, prinţule. Mai multă putere decât realizezi.

Îi atinse pieptul, trasând şi acolo un simbol, iar câteva dintre domniţe icniră de spaimă. Dar ochii Nehemiei erau fixaţi pe ochii lui.

— Doarme, şopti ea, bătându-l pe inimă. Aici. Când va veni timpul, când se va trezi, să nu-ţi fie teamă. Îşi luă mâna de pe el şi afişă un zâmbet trist. Când va veni timpul, eu te voi ajuta.

Apoi prinţesa se întoarse şi plecă, curtenii dându-se din calea ei. Dorian o privi îndepărtându-se, întrebându-se ce însemnau ultimele ei cuvinte.

Şi de ce, atunci când le spusese, ceva străvechi şi amorţit în adâncul lui se trezise.

Capitolul 18

Celaena stătea în salonul casei lui Archer, încruntându-se la focul care ardea în şemineu. Nu se atinsese de ceaiul pe care majordomul i-l adusese pe măsuţa joasă din marmură, deşi cu siguranţă cedase tentaţiei unui tort de ciocolată în timp ce aştepta ca Archer să se întoarcă. Celaena ar fi putut veni mai târziu, dar afară era ger, iar după ce stătuse de gardă toată noaptea, era epuizată. Şi avea mare nevoie de ceva care să îi distragă atenţia de la amintirea atât de vie a dansului cu Chaol.

După ce valsul se terminase, el îi spusese doar că, dacă îşi mai abandona o dată postul, avea să facă o gaură în gheaţa din iaz şi să o arunce în ea.

Iar apoi, ca şi cum nu ar fi dansat cu ea într-un fel care îi făcuse genunchii să tremure, se întorsese în sala de bal şi o lăsase să sufere în frig. Chaol nici măcar nu menţionase dansul în dimineaţa asta, în timpul alergării. Poate că Celaena îşi închipuise totul. Poate că aerul îngheţat al nopţii o făcuse să o ia razna.

Fusese distrată în timpul primei lecţii despre semnele Wyrd cu Nehemia în acea dimineaţă, iar drept rezultat, căpătase o porţie bună de mustrări. Dăduse vina pe limba complexă şi aproape lipsită de sens. Învăţase câteva limbi înainte – destule cât să ajungă în locuri unde legile lingvistice ale Adarlanului nu prinseseră rădăcini –, dar semnele Wyrd erau complet diferite. Să încerce să le înveţe şi, în acelaşi timp, să încerce să descifreze labirintul care era Chaol Westfall era imposibil.

Celaena auzi uşa din faţă deschizându-se. Cuvinte înăbuşite, paşi grăbiţi, iar apoi chipul frumos al lui Archer apăru în prag.

— Dă-mi doar un minut să mă reîmprospătez puţin.

Celaena se ridică.

— Nu va fi nevoie, spuse ea. Nu te reţin mult.

Ochii verzi ai lui Archer licăriră, dar el se strecură în salon, închizând uşa din mahon în urma sa.

— Ia loc, îi spuse ea, nepăsându-i în mod special că aceasta era casa lui.

Archer se supuse, aşezându-se în fotoliul de lângă canapea. Faţa îi era roşie de la frig, făcând ca ochii lui să pară şi mai verzi.

Celaena îşi încrucişă picioarele.

— Dacă majordomul tău mai ascultă mult pe la uşă, o să-i tai urechile şi o să i le îndes pe gât.

Se auzi o tuse înăbuşită, urmată de paşi care se retrăgeau. De îndată ce fu sigură că nimeni nu mai asculta, se rezemă de pernele canapelei.

— Am nevoie de mai mult decât de o listă cu nume. Trebuie să ştiu mai exact ce plănuiesc ei – şi cât de multe ştiu despre rege.

Archer deveni palid.

— Am nevoie de mai mult timp, Celaena.

— Ţi-au mai rămas puţin mai mult de trei săptămâni.

— Dă-mi cinci.

— Regele mi-a dat doar o lună să te ucid. Deja mi-e greu să îi conving pe toţi că eşti o ţintă dificilă. Nu-ţi pot da mai mult timp.

— Dar am nevoie de timp ca să îmi aranjez situaţia aici, în Rifthold, şi să-ţi aduc mai multe informaţii. Acum că Davis e mort, vor fi mult mai grijulii şi precauţi. Nimeni nu vorbeşte. Nimeni nu îndrăzneşte nici măcar să şoptească.

— Ştiu că Davis a fost o greşeală?

— În Rifthold se petrec atât de des greşeli, încât e suficient să ne dăm seama că sunt orice altceva, numai greşeli nu. Îşi trecu mâna prin păr. Te rog! Încă puţin timp.

— Nu-ţi pot da aşa ceva. Am nevoie de mai mult decât o listă cu nume, Archer!

— Dar prinţul moştenitor? Şi căpitanul gărzii? Poate că ei au informaţiile de care ai nevoie. Eşti apropiată de amândoi, nu-i aşa?

Celaena îşi dezveli colţii spre el.

— Ce ştii despre ei?

Archer îi aruncă o privire serioasă, calculată.

— Crezi că nu l-am recunoscut pe căpitanul gărzii în ziua în care s-a întâmplat să dai peste mine la Willows? Atenţia lui Archer se mută spre dreapta ei, unde mâna Celaenei se odihnea momentan pe un pumnal. Le-ai spus despre planul tău de a mă ţine în viaţă? o întrebă el.

— Nu, spuse ea, relaxându-şi mâna de pe pumnal. Nu, nu le-am spus. Nu vreau să-i implic.

— Sau este din pricină că nu ai, de fapt, încredere în ei?

Celaena se ridică în picioare.

— Nu pretinde că ştii ceva despre mine, Archer!

Merse spre uşă şi o deschise brusc. Majordomul nu se zărea pe nicăieri. Se uită peste umăr, la Archer, care o privea cu ochi mari.

— Mai ai până la sfârşitul săptămânii – şase zile – ca să îmi aduci mai multe informaţii. Dacă nu-mi dai nimic până atunci, următoarea vizită nu va fi nici pe-aproape atât de plăcută.

Fără să îi dea dreptul la replică, Celaena ieşi năvală pe uşă, îşi luă pelerina din cuier şi ieşi pe străzile friguroase ale oraşului.

*

Hărţile şi cifrele dinaintea lui Dorian trebuiau să fie greşite. Cineva probabil că îi juca o festă, pentru că, în niciun caz, în Calaculla *nu* puteau exista atâţia sclavi. Aşezat la masa lungă din camera de consiliu a tatălui său, Dorian aruncă o privire oamenilor din jurul său. Nimeni nu părea

surprins, nimeni nu părea afectat. Consilierul Mullison, care arătase un interes special pentru Calaculla, aproape că radia.

Ar fi trebuit să facă tot ce-i stătea în putinţă să o aducă pe Nehemia la această întrunire. Dar probabil că nu exista nimic din ce-ar fi putut ea spune care să aibă vreun impact asupra unei decizii care, în mod evident, fusese deja luată.

Tatăl lui zâmbea uşor spre Roland, cu bărbia proptită în pumn. Inelul negru de pe mâna regelui licărea în lumina blândă revărsată de şemineul în formă de gură care părea gata să devoreze încăperea.

Din locul lui de lângă Perrington, Roland gesticula către hartă. Un alt inel negru licări pe degetul lui Roland, identic cu cel pe care îl purta Perrington, de asemenea.

— După cum puteţi vedea, Calaculla nu poate suporta numărul prezent al sclavilor. Sunt prea mulţi ca să încapă în mine aşa cum sunt ele – şi, deşi i-am pus să sape noi depozite, munca a stagnat.

Roland zâmbi şi continuă:

— *Dar,* uşor spre nord, chiar în lungul limitei sudice din Oakwald, oamenii noştri au descoperit un depozit de fier care pare să acopere o zonă destul de vastă. Este destul de aproape de Calaculla şi putem construi câteva clădiri noi care să găzduiască gărzile şi supraveghetorii în plus, putem chiar să aducem mai mulţi sclavi dacă vrem şi să începem munca imediat.

Murmure impresionate şi o încuviinţare din cap a tatălui său către Roland îl făcură pe Dorian să-şi

încleşteze maxilarul. Trei inele asortate; trei inele negre care să semnifice – ce? Că, într-un fel, erau legaţi unul de celălalt? Cum trecuse Roland atât de repede de apărarea tatălui său şi a lui Perrington? Datorită sprijinului său pentru un loc precum Calaculla?

Cuvintele Nehemiei de noaptea trecută îi tot răsunau în cap. Văzuse de aproape cicatricile de pe spatele Celaenei – un amestec brutal de carne care îl înfuriase peste măsură. Câţi oameni ca ea putrezeau în aceste lagăre?

— Şi unde vor dormi sclavii? întrebă brusc Dorian. Veţi construi adăposturi şi pentru ei?

Toată lumea, inclusiv tatăl său, se întoarse spre el. Dar Roland doar ridică din umeri.

— Sunt sclavi. De ce să îi adăpostim undeva când pot să doarmă în mine? Aşa nu am mai pierde timp scoţându-i şi trimiţându-i la loc în fiecare zi.

Mai multe şuşoteli şi murmure aprobatoare. Dorian se holba la Roland.

— Dacă avem un surplus de sclavi, de ce nu lăsăm o parte din ei să plece? Sunt sigur că nu toţi sunt rebeli sau criminali.

Un tunet răsună din capul mesei – tatăl lui.

— Ai grijă ce spui, prinţule!

Nu ca un tată către fiul său, ci ca un rege către moştenitorul lui. Totuşi, furia aceea de gheaţă creştea, iar el continua să vadă înaintea ochilor cicatricile Celaenei şi corpul ei prea slăbit în ziua când o scosese din Endovier, chipul ei supt, numai piele şi os, şi speranţa şi disperarea amestecându-se în ochii ei. Dorian auzi cuvintele Nehemiei: „Ceea ce a îndurat ea este o *binecuvântare* în

comparaţie cu ceea ce îndură alţii”.

Dorian privi spre tatăl lui, care era negru de furie.

— Ăsta e planul? Acum că am cucerit continentul, o să arunci pe toată lumea în Calaculla sau Endovier, până când nu va mai rămâne nimeni în regate cu excepţia oamenilor din Adarlan?

Tăcere.

Furia îl împingea în locul unde simţise acel licăr de putere antică atunci când Nehemia îi atinsese inima.

— Tot continui să întinzi coarda şi va plesni, îi spuse Dorian tatălui său, apoi îşi întoarse privirea spre Roland şi Mullison. Ce-ar fi să petreceţi *voi* un an în Calaculla şi, când terminaţi, puteţi să vă întoarceţi aici şi să-mi povestiţi despre planurile voastre de expansiune.

Regele lovi cu pumnii în masă, zdrăngănind paharele şi urcioarele.

— Îţi vei măsura cuvintele, prinţule, altfel vei fi dat afară din camera asta înainte de vot.

Dorian se ridică din scaunul lui. Nehemia avusese dreptate. Nu îi privise pe ceilalţi din Endovier. Nu îşi permisese asta.

— Am auzit destul, şuieră el spre tatălui lui, spre Roland şi Mullison, spre Perrington şi toţi ceilalţi lorzi şi bărbaţi din încăpere. Vreţi votul meu? Atunci, poftim: *nu.* Nici în o mie de ani.

Regele bombăni, dar Dorian deja traversa podeaua din marmură roşie, trecu pe lângă oribilul şemineu, ieşi pe uşă, pe coridoarele luminate ale castelului de sticlă.

Nu ştia încotro mergea, doar că îngheţa de frig

– un frig care îi alimenta furia calmă, mocnită. Coborî seturi după seturi de trepte până în castelul de piatră, apoi străbătu lungile şi îngustele coridoare până ce găsi unul uitat, unde nu erau ochi care să îl vadă lovind zidul cu pumnul.

Piatra se crăpă sub pumnul său.

Nu o crăpătură mică, ci o reţea de mici crăpături care continuă să se întindă şi să se tot întindă spre fereastra din dreapta, până ce...

Fereastra explodă, aruncând sticlă peste tot, în timp ce Dorian se ghemui la pământ şi îşi acoperi capul. Aerul pătrunse pe coridor, atât de rece încât privirea i se înceţoşă, dar el rămase îngenuncheat acolo, cu degetele în păr, inspirând adânc aer în piept pe măsură ce furia se revărsa din el.

Nu era posibil. Poate că lovise peretele în locul greşit, iar blestemăţia era atât de veche, încât doar aştepta să se întâmple ca una ca asta. Nu auzise niciodată de vreo piatră care să se spargă în halul acela – să se împrăştie ca o chestie vie – şi apoi fereastra...

Cu inima gonindu-i, Dorian îşi coborî mâinile de pe cap şi şi le privi. Nu vedea nicio zgârietură sau vreo tăietură, nici măcar nu simţea vreo urmă de durere. Dar lovise peretele cât de tare putuse. Ar fi putut să – ar fi *trebuit* să – îşi rupă mâna. Cu toate astea, articulaţiile degetelor sale erau nevătămate – doar că erau albe de la cât de tare îşi strânsese degetele în pumn.

Cu picioarele tremurându-i, Dorian se ridică şi studie paguba.

Peretele se crăpase, dar rămăsese intact. Fereastra străveche, totuşi, fu spulberată complet.

Şi în jurul lui, în jurul locului unde îngenunchease...

Un cerc perfect, fără cioburi, ca şi cum sticla şi lemnul acoperiseră totul în afară de el.

Nu era posibil. Pentru că magia...

Magia...

Dorian căzu în genunchi şi o senzaţie violentă de greaţă îl străbătu.

*

Ghemuită pe canapea lângă Chaol, Celaena luă o gură de ceai şi se încruntă.

— Nu poţi angaja o servitoare ca Philippa, care să ne aducă bunătăţi?

Chaol ridică o sprânceană.

— Tu nu mai stai în apartamentul tău?

Nu. Nu şi dacă putea evita asta. Nu cu Elena şi Mort şi toate prostiile alea la doar o uşă secretă distanţă. În mod normal, ea ar fi căutat adăpost în bibliotecă, dar nu acum. Nu când biblioteca deţinea atât de multe secrete, încât îi făceau capul să se învârtă dacă se gândea la ele. Pentru o clipă, se întrebă dacă Nehemia descoperise ceva despre ghicitoarea din biroul lui Davis. Avea să o întrebe a doua zi.

Îl lovi pe Chaol în coaste cu piciorul acoperit de şosetă.

— Tot ce spun este că mi-ar plăcea câte un tort de ciocolată din când în când.

Chaol închise ochii.

— Şi o tartă cu mere, şi o franzelă de pâine, şi o oală cu tocană, un munte de prăjituri şi o... Chaol chicoti când ea îşi puse piciorul pe faţa lui şi

împinse. Îi prinse piciorul şi nu îi dădu drumul când Celaena încercă să şi-l retragă. Este adevărat, şi ştii asta, *Laena.*

— Şi dacă este, ce? Nu mi-am câştigat dreptul să mănânc atât cât vreau şi când vreau?

Îşi smulse piciorul din strânsoarea lui, iar zâmbetul pieri de pe chipul lui Chaol.

— Ba da, spuse el încet, glasul lui de-abia auzindu-se pe fundalul focului ce ardea în şemineu. L-ai câştigat.

După câteva momente de tăcere, Chaol se ridică şi merse spre uşă.

Celaena se sprijini în coate.

— Unde pleci?

El deschise uşa.

— Să-ţi aduc un tort de ciocolată.

Când se întoarse şi după ce mâncară împreună jumătate din tortul pe care Chaol îl şterpelise de la bucătărie, Celaena se întinse pe spate pe canapea, cu o mână pe burta plină. Chaol era întins pe perne, dormind zgomotos. Să stea treaz până la miezul nopţii la bal şi apoi să se trezească pentru alergarea lor de dimineaţă fusese de-a dreptul epuizant. De ce nu amânase pur şi simplu alergarea?

— „Ştii, curţile regale nu au fost întotdeauna aşa, spusese Nehemia. Era o vreme când oamenii preţuiau onoarea şi loialitatea – când servirea unui rege nu însemna doar supunere şi teamă... Crezi că este posibil ca o altă curte ca aceea să se mai ridice vreodată?”

Celaena nu-i dăduse Nehemiei un răspuns. Nu voise să vorbească despre asta. Dar acum,

privindu-l pe Chaol, privind bărbatul care era şi care încă devenea...

„Da, gândi ea. Da, Nehemia. S-ar putea ridica din nou dacă am găsi mai mulţi oameni ca el”.

Dar nu într-o lume cu acest rege, realiză ea. Ar zdrobi o curte ca asta înainte ca Nehemia să poată forma una. Dacă regele ar dispărea, atunci curtea la care visează Nehemia ar putea schimba lumea. Acea curte ar putea repara pagubele unui deceniu de brutalitate şi teroare; ar putea reface pământurile răvăşite de cuceriri şi reuni inimile regatelor care se destrămaseră când Adarlanul a dat buzna.

Iar în lumea aceea... Celaena înghiţi în sec. Ea şi Chaol nu aveau să fie niciodată un băiat normal şi o fată obişnuită, dar poate în lumea aceea şi-ar putea face o viaţă a lor. Ea *voia* viaţa aia. Pentru că, deşi el pretinsese că nimic nu se întâmplase după dansul lor de noaptea trecută, ceva se petrecuse. Şi poate că ei îi luase prea mult ca să îşi dea seama, dar bărbatul acesta – Celaena îşi dorea viaţa aia *cu* el.

Lumea la care visa Nehemia, şi lumea la care Celaena îndrăznea uneori să se gândească, nu era nimic mai mult decât o fărâmă de speranţă şi o amintire a ceea fuseseră odată regatele. Dar poate că mişcarea aceea a rebelilor chiar ştia despre planurile regelui şi cum să le distrugă – cum să *îl* distrugă, cu sau fără Aelin Galathynius şi orice armată despre care pretindeau că o adună ea.

Celaena oftă şi se ridică de pe canapea, mutând uşor picioarele lui Chaol ca să nu-l deranjeze. Se întoarse, totuşi – doar o dată,

aplecându-se pentru a-şi trece degetele prin părul lui scurt, apoi îi mângâie obrazul. Apoi se strecură tăcută afară din încăpere, luând cu ea rămăşiţele tortului de ciocolată.

*

Se gândea să mănânce şi restul tortului şi se întreba dacă avea să i se facă rău sau nu, când intră pe coridor şi îl zări pe Dorian stând pe podea, lângă uşa apartamentului ei. El auzi paşi şi ridică privirea spre ea, ochii căzându-i pe tortul din mâinile ei. Celaena roşi şi ridică bărbia. Nu mai vorbiseră de când cu cearta lor despre Roland. Poate că el venise să-şi ceară scuze. Să se înveţe minte!

Dar pe măsură ce se apropie, iar Dorian se ridică în picioare, Celaena observă expresia ochilor lui safirii şi ştiu că el nu se afla acolo pentru scuze.

— E puţin cam târziu pentru vizite, spuse ea pe post de salut.

Dorian îşi afundă mâinile în buzunare şi se rezemă de perete. Era palid, iar ochii îi erau bântuiţi de ceva necunoscut, dar reuşi să afişeze un zâmbet timid.

— Şi pentru tort cu ciocolată e puţin cam târziu. Ai dat năvală în bucătărie?

Celaena rămase lângă uşa apartamentului ei, studiindu-l din priviri. Părea bine – nicio zgârietură, nici urmă de vreo rană – şi totuşi, ceva nu era în regulă.

— Ce faci aici?

Dorian îi evita privirea.

— O căutam pe Nehemia, dar servitorii ei mi-au spus că este plecată. Am crezut că s-au referit la apartamentul tău; apoi m-am gândit că poate aţi plecat împreună la o plimbare.

— N-am mai văzut-o de dimineaţă. Vrei ceva de la ea?

Dorian trase aer în piept, părând un gest dureros, iar brusc Celaena realiză cât de *frig* era pe coridor. De când stătea acolo pe podeaua îngheţată?

— Nu, spuse el, dând din cap de parcă ar fi vrut să se convingă pe sine de ceva. Nu, nu vreau nimic.

Dădu să plece. Celaena începu să vorbească, înainte să-şi dea seama că deschisese gura:

— Dorian. Ce s-a întâmplat?

Prinţul se întoarse. Pentru o secundă, citi în ochii lui ceva ce îi aminti de o lume demult apusă – un licăr de culoare şi putere care încă îi bântuia coşmarurile. Dar Dorian clipi şi licărul dispăru.

— Nimic. Nu s-a întâmplat nimic.

Se întoarse şi plecă, cu mâinile încă în buzunare.

— Bucură-te de tortul tău, spuse el peste umăr, apoi dispăru.

Capitolul 19

Chaol stătea înaintea tronului regelui, plictisindu-se de moarte în timp ce dădea raportul zilei trecute. Încerca să nu se gândească la noaptea trecută – la felul cum atingerea scurtă a degetelor Celaenei prin părul şi pe obrazul lui

trimisese un fior de dorinţă atât de puternic prin el, încât îşi dorise să o ia în braţe şi să o ţintuiască de canapea. Fusese nevoie de tot autocontrolul lui ca să îşi păstreze respiraţia calmă şi să se prefacă în continuare că dormea. După ce plecase ea, inima îi bătuse atât de tare, încât îi luă aproape o oră să se calmeze şi să poată dormi de-a binelea.

Privindu-l acum pe rege, Chaol era bucuros că se controlase. Linia dintre el şi Celaena era acolo cu un motiv. Să o depăşească putea să pună sub semnul întrebării loialitatea lui faţă de regele dinaintea lui – ca să nu mai spunem de cum ar afecta asta prietenia lui cu Dorian. Prinţul se cam făcuse nevăzut în ultima săptămână; Chaol trebuia să vorbească despre asta cu el.

Dorian şi regele erau cei către care se îndrepta loialitatea lui. Fără ea, el era un nimeni. Fără loialitate, Chaol renunţase la familie, la titlul lui, în zadar.

Chaol termină de explicat planurile lui pentru carnavalul care urma să sosească în acea zi, iar regele încuviinţă:

— Foarte bine, căpitane. Asigură-te că oamenii tăi păzesc şi terenurile din jurul castelului. Ştiu prea bine ce fel de scursuri obişnuiesc să călătorească împreună cu aceste bâlciuri şi nu vreau să umble pe aici.

Chaol făcu o plecăciune.

— Consideraţi-o misiune îndeplinită.

În mod normal, regele i-ar fi făcut semn să plece cu un mormăit şi o fluturare a mâinii, dar astăzi, bărbatul îl studie cu cotul proptit pe braţul tronului său de cleştar. După un moment de tăcere

– timp în care Chaol se întreba dacă vreun spion se uitase prin gaura cheii când Celaena îl atinsese – regele vorbi:

— Prinţesa Nehemia trebuie supravegheată.

Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut spune regele, Chaol nu se aştepta la asta. Dar îşi menţinu expresia senină şi nu puse la îndoială cuvintele care insinuau atât de multe.

— Ea... influenţa ei începe să se simtă pe coridoarele astea. Iar eu încep să mă întreb dacă nu cumva a venit timpul s-o trimitem înapoi în Eyllwe. Ştiu că o supraveghează deja câţiva gardieni, dar, de asemenea, am primit veste că a avut loc o ameninţare anonimă pentru viaţa ei.

Zeci de întrebări năvăliră în capul lui, împreună cu un fior crescând de teamă. Cine o ameninţase? Ce făcuse sau spusese Nehemia să atragă ameninţarea?

Chaol se încordă.

— N-am auzit nimic despre asta.

Regele zâmbi.

— Nimeni nu a auzit. Nici măcar prinţesa. Se pare că şi-a făcut câţiva duşmani şi în afara zidurilor castelului.

— Voi pune pază dublă lângă apartamentul ei şi patrule în aripa ei de castel. O voi anunţa imediat despre...

— Nu e nevoie să o anunţi. Pe ea sau pe oricine altcineva. Regele îi aruncă o privire tăioasă. Ar putea încerca să folosească faptul că cineva o vrea moartă ca să se tocmească, ar putea încerca să se transforme într-un fel de martir. Aşa că spune-le oamenilor tăi să-şi ţină gura.

Chaol nu credea că Nehemia ar face aşa ceva, dar nu spuse nimic. Avea să le spună oamenilor săi să fie discreţi.

Şi nu avea să-i spună prinţesei sau Celaenei. Doar pentru că el se purta prietenos cu ea, doar pentru că ea era prietena Celaenei, nu schimba nimic. Deşi ştia că Celaena avea să se înfurie pentru că nu-i spusese, el era totuşi căpitanul gărzii. Se luptase pentru asta şi sacrificase aproape la fel de multe ca şi Celaena pentru postul lui. Îi permisese să se apropie prea mult de el când o invitase la dans, îşi permisese lui însuşi să se apropie prea mult.

— Căpitane?

Chaol clipi, apoi făcu o plecăciune adâncă.

— Aveţi cuvântul meu, Maiestate.

*

Dorian gâfâia, răsucind sabia în aer cu o parare precisă care îl dezechilibră pe gardian. Al treilea meci şi al treilea oponent pe punctul de a fi răpus. Nu dormise noaptea trecută, nici nu avusese stare în dimineaţa asta. Aşa că venise la barăci, sperând să găsească pe cineva dispus să-l obosească suficient cât epuizarea să preia controlul asupra lui.

Pară şi devie atacul gărzii. Trebuia să fie o greşeală. Poate că visase totul. Poate că fusese doar o combinaţie a elementelor potrivite la momentul nepotrivit. Magia dispăruse şi nu exista niciun motiv pentru care el ar trebui să aibă puterea aia, când nici măcar tatăl lui nu fusese

înzestrat cu magie. Magia era adormită în descendenţa Havilliard de generaţii bune.

Dorian străpunse apărarea adversarului său cu o manevră simplă, deşi, când bărbatul ridică mâinile în semn de înfrângere, prinţul fu nevoit să se întrebe dacă îl lăsase să câştige. Gândul îl făcu să bombăne morocănos.

Era pe punctul de a cere încă un meci, când cineva îşi croi drum printre ei.

— Te superi dacă mă bag şi eu?

Dorian îl privi pe Roland, a cărui spadă arăta de parcă nu ar fi fost folosită niciodată. Gardianul îi aruncă o privire lui Dorian, făcu o plecăciune şi îşi găsi loc lângă celelalte gărzi. Dorian îşi privi vărul, apoi inelul negru de pe degetul lui Roland.

— Nu cred că vrei să dansezi cu mine astăzi, vere.

— Ah, spuse Roland, încruntându-se. Cât despre ieri... îmi pare rău. Dacă aş fi ştiut că lagărele erau un subiect atât de sensibil pentru tine, nu aş fi abordat niciodată subiectul şi nici nu aş fi lucrat cu consilierul Mullison. Am anulat votul după ce ai plecat. Mullison a fost furios.

Dorian ridică din sprâncene.

— Da?

Roland ridică din umeri.

— Aveai dreptate. Nu ştiu nimic despre cum este în lagărele alea. Am preluat cauza doar pentru că Perrington mi-a sugerat să lucrez cu Mullison, care urma să câştige mult din expansiune datorită legăturilor lui cu industria fierului.

— Şi eu ar trebui să te cred?

Roland îi aruncă un zâmbet victorios.

— La urma urmei, *suntem* o familie.

Familie. Dorian nu se gândise niciodată cu adevărat la el însuşi ca făcând parte dintr-o familie. Şi cu siguranţă nu acum. Dacă cineva afla despre ce se întâmplase în hol cu o zi în urmă, despre magia care era posibil să existe în el, tatăl lui l-ar ucide. Mai avea un fiu, la urma urmei. Se presupunea că familiile nu ar trebui să gândească aşa, nu?

Dorian plecase în căutarea Nehemiei noaptea trecută din disperare, dar de dimineaţă era recunoscător că nu o găsise. Dacă prinţesa deţinea tipul acela de informaţii despre el, le putea folosi în avantajul ei – îl putea şantaja după bunul plac.

Iar Roland… Dorian începu să se îndepărteze.

— De ce nu-ţi păstrezi manevrele pentru cineva căruia îi pasă?

Roland ţinu pasul cu el.

— Ah, dar cine altcineva merită mai mult decât propriul meu văr? Ce altă provocare este mai mare decât să te câştig de partea mea prin schemele mele?

Dorian îi aruncă o privire de avertizare şi îl văzu pe tânăr rânjind.

— Dacă ai fi văzut haosul care a izbucnit după ce ai plecat, continuă Roland. N-o să uit cât voi trăi privirea tatălui tău atunci când ai urlat la toţi. Roland râse şi, în ciuda sa, Dorian se trezi zâmbind uşor. Credeam că bătrânul nemernic avea să izbucnească în flăcări chiar acolo, râse din nou Roland.

Dorian dădu din cap.

— Să ştii că a trimis oameni la spânzurătoare

pentru asemenea adresări.

— Da, dar când eşti aşa de frumos ca mine, dragul meu văr, vei fi surprins cu cât de multe poţi scăpa nepedepsit.

Dorian îşi dădu ochii peste cap, dar se gândi la vărul său pentru câteva clipe. Poate că Roland era apropiat de Perrington şi de tatăl său, dar... poate doar fusese atras în schemele lui Perrington şi avea nevoie ca cineva să îl ghideze în direcţia corectă. Iar dacă tatăl său şi ceilalţi consilieri se gândeau că-l puteau folosi pe Roland ca să câştige sprijin pentru înţelegerile lor necurate, ei bine, atunci era timpul ca şi Dorian să intre în joc. Îl putea întoarce pe pionul tatălui său împotriva lui. Între ei doi, cu siguranţă puteau influenţa suficient consiliul, încât să se opună mai multor propuneri dezgustătoare.

— Chiar ai anulat votul?

Roland îşi flutură nepăsător mâna.

— Cred că ai dreptate când spui că ne forţăm norocul cu celelalte regate. Dacă vrem să păstrăm controlul, trebuie să găsim un echilibru. Să-i aruncăm în sclavie nu este o soluţie; ar putea doar să întoarcă mai mulţi oameni împotriva noastră.

Dorian încuviinţă timid şi se opri.

— Trebuie să ajung undeva, minţi el, punându-şi sabia în teacă, dar poate ne întâlnim în salon, la cină.

Roland afişă un zâmbet relaxat.

— Voi încerca să conving câteva domniţe adorabile să ne ţină companie.

Dorian aşteptă până când Roland dădu colţul şi porni afară, unde haosul curţii îl învălui. Carnavalul

pe care mama lui îl organizase pentru Hollin – cadoul ei întârziat pentru el – în sfârşit sosise.

Nu era un carnaval grandios; doar câteva corturi negre, vreo zece vagoane cu cuşti şi vagoane acoperite fuseseră instalate în curtea deschisă. Întreaga adunare părea mai degrabă sumbră, în ciuda scripcarului care cânta şi a strigătelor vesele ale muncitorilor care se grăbeau să termine de instalat corturile la timp pentru a-l surprinde pe Hollin în acea după-amiază.

Oamenii de-abia priveau în direcţia lui Dorian în timp ce îşi croia drum prin mulţime. Şi apoi, el purta nişte haine vechi, transpirate şi avea pelerina strâns înfăşurată în jurul lui. Doar gărzile – bine antrenate şi conştiente de orice se petrecea în jurul lor – îl observară, dar înţeleseră nevoia lui de anonimitate fără să li se spună.

O femeie uimitor de frumoasă ieşi dintr-unul din corturi – blondă, suplă, înaltă şi îmbrăcată în haine fine de călărie. De asemenea, mai apăru şi un munte de om, cărând prăjine lungi din fier, despre care Dorian se îndoia că puteau fi ridicate de majoritatea bărbaţilor.

Dorian trecu pe lângă unul dintre vagoanele acoperite, oprindu-se să citească ceea ce fusese scris cu vopsea albă în lateral:

CARNAVALUL OGLINZILOR!
VEDEŢI CUM ILUZIILE ŞI REALITATEA SE CIOCNESC!

Se încruntă. Oare mama lui se gândise măcar o clipă la cadoul ăsta, la cum ar putea părea, la

mesajul pe care îl trimitea? Carnavalurile, cu iluziile şi trucurile lor, împingeau întotdeauna limita trădării făţişe. Dorian pufni. Poate că locul *lui* era într-una din cuştile alea.

O mână ateriză pe umărul lui, iar Dorian se întoarse şi îl văzu pe Chaol zâmbindu-i.

— Mă gândeam că te voi găsi aici, spuse Chaol.

Dorian nu era deloc surprins că fusese recunoscut de căpitanul gărzii. Era pe punctul de a-i întoarce zâmbetul, dar apoi văzu cu cine era Chaol. Celaena stătea lângă una dintre cuştile acoperite, ascultând prin cortina neagră din catifea la orice era înăuntru.

— Ce faci aici atât de devreme? Startul se dă de-abia diseară.

În apropiere, bărbatul masiv începu să bată ţăruşi de lungimea unui picior în pământul îngheţat.

— Ea voia să se plimbe şi – deodată Chaol dezlănţui o înjurătură violentă. Dorian nu prea voia să o facă, dar îl urmă pe Chaol în timp ce merse lângă Celaena şi îi smulse braţul de lângă cortina neagră.

— O să-ţi pierzi braţul aşa, o avertiză căpitanul, iar ea se uită urât la el.

Apoi Celaena îi aruncă un zâmbet cu jumătate de gură lui Dorian. El nu o minţise cu o seară în urmă, când îi spusese că voia să o vadă pe Nehemia. Dar se trezise, de asemenea, că îşi dorea să o vadă şi pe ea – până când apăruse cu tortul ăla ridicol, mâncat pe jumătate, pe care era evident că plănuise să-l devoreze de una singură.

Dorian nu-şi putea imagina cum l-ar fi privit

Celaena dacă ar fi aflat că el ar putea – *putea,* îşi tot spunea în sinea lui – să aibă o urmă de magie în interiorul său.

În apropiere, femeia blondă se cocoţă pe un scaun şi începu să cânte la lăută. Ştia că bărbaţii şi gărzile care începuseră să se strângă în jurul ei nu erau acolo doar pentru muzica minunată.

Chaol se mută de pe un picior pe altul, iar Dorian îşi dădu seama că rămăseseră acolo tăcuţi, fără să scoată vreun cuvânt. Celaena îşi încrucişă braţele la piept.

— Ai găsit-o pe Nehemia noaptea trecută?

Dorian avea sentimentul că ea deja ştia răspunsul, dar spuse:

— Nu. M-am întors în camera mea după ce m-am întâlnit cu tine.

Chaol o privi pe Celaena, care de-abia ridică din umeri. Ce însemna asta?

— Deci, spuse Celaena, privind prin carnaval, chiar trebuie să îl aşteptăm pe fratele tău ca să vedem ce este în toate cuştile astea? Se pare că interpreţii deja încep.

Şi aşa şi făceau. Tot felul de jongleri şi înghiţitori de săbii şi scuipători de flăcări forfoteau prin jur, în timp ce acrobaţii stăteau în echilibru pe chestii imposibile: pe spătarele scaunelor, pe bârne, pe paturi din cuie.

— Cred că asta este doar o repetiţie, spuse Dorian, şi speră să aibă dreptate, pentru că, dacă Hollin afla că cineva începuse fără acordul lui... Dorian avea să se asigure că era cât mai departe de castel posibil când aveau să-l apuce pandaliile.

— Hmm, spuse Celaena şi înaintă printre

vagoane.

Chaol îl privea pe prinţ cu precauţie. Erau întrebări în ochii lui Chaol, întrebări la care Dorian nu avea nicio intenţie să răspundă, aşa că porni pe urmele Celaenei, pentru că, dacă ar fi părăsit carnavalul, ar fi părut că trage o linie între ei. Îşi croiră drum spre ultimul şi cel mai mare vagon din semicercul de corturi şi cuşti.

— Bun venit! Bun venit! striga o femeie bătrână, adusă de spate şi butucănoasă, de la baza scărilor unui podium. O coroană de stele îi împodobea părul argintiu şi, deşi chipul bronzat îi era tras şi pistruiat, în ochii ei căprui licărea o scânteie.

— Priviţi în oglinzile mele şi vedeţi viitorul! Lasă-mă să îţi citesc în palmă şi ţi l-aş putea spune eu însumi! Bătrâna arătă cu un baston către Celaena. Ţi-ar plăcea să-ţi afli norocul, fato?

Dorian clipi – apoi clipi din nou la vederea dinţilor femeii. Erau ascuţiţi ca lama, ca ai unui peşte, şi erau din metal. Din – din fier.

Celaena îşi strânse mai tare pelerina verde în jurul ei, dar rămase cu privirea pe babă.

Dorian auzise legendele regatului căzut al vrăjitoarelor, unde vrăjitoare însetate de sânge detronaseră paşnica dinastie Crochan şi apoi destrămaseră regatul piatră cu piatră. Cinci sute de ani mai târziu, încă mai erau cântate cântece despre războaiele mortale în urma cărora cei din clanurile Dinţi-din-fier rămaseră ultimii pe câmpul de luptă, cu regine Crochan moarte în jurul lor. Dar ultima regină Crochan aruncase o vrajă asupra lor, ca să se asigure că atâta timp cât drapelul Dinţilor-

din-fier avea să fluture, nicio bucată de pământ nu avea să rodească pentru ei.

— Vino în căruţa mea, drăguţă, o invită bătrâna pe Celaena, şi las-o pe Baba Picioare-galbene să arunce o privire în viitorul tău.

De sub roba ei maronie se zăreau – Celaena era destul de sigură – gleznele ei de culoarea şofranului.

Celaena deveni palidă, iar Chaol merse lângă ea şi o luă de braţ. În ciuda faptului că gestul protector îi făcu stomacul lui Dorian să se încleşteze, prinţul se bucura că o făcuse. Dar totul era doar o scamatorie – probabil că femeia îşi pusese dinţi falşi din fier şi ciorapi subţiri, galbeni, şi îşi spusese Baba Picioare-galbene ca să câştige banii naivilor la carnaval.

— Eşti o vrăjitoare, spuse Celaena cu vocea gâtuită.

Se părea că ea nu credea că era o scamatorie. Nu, faţa încă îi era palidă ca moartea. Pe toţi zeii – chiar era speriată?

Baba Picioare-galbene râse – croncănitul unei ciori, mai degrabă – şi făcu o plecăciune.

— Ultima vrăjitoare născută în Regatul Vrăjitoarelor.

Spre surprinderea lui Dorian, Celaena făcu un pas în spate, mai aproape de Chaol, ducând mâna la colierul pe care nu-l dădea niciodată jos de la gât.

— *Acum* ai vrea să îţi citesc viitorul?

— Nu, spuse Celaena, aproape lipindu-se de Chaol.

— Atunci, dă-te din calea mea şi lasă-mă să-mi

fac treaba! N-am văzut niciodată oameni aşa zgârciţi! Baba Picioare-galbene se strâmbă şi ridică uşor capul, privind în spatele lor. Noroc! Noroc!

Chaol făcu un pas spre ea, cu mâna pe sabia lui.

— Nu fi atât de nepoliticoasă cu clienţii tăi!

Cotoroanţa zâmbi, dinţii ei licărind în lumina după-amiezii.

— Şi ce i-ar putea face un bărbat care miroase a Lacul Argintiu unei bătrâne vrăjitoare ca mine?

Un fior îl străbătu pe Dorian şi fu rândul Celaenei să îl apuce pe Chaol de braţ, încercând să îl ia de acolo. Dar Chaol refuză să se mişte.

— Nu ştiu ce truc pui la cale, femeie bătrână, dar mai bine ţi-ai controla limba, altfel o să rămâi fără ea.

Baba Picioare-galbene îşi linse dinţii ascuţiţi ca un ferăstrău.

— Vino şi ia-o, spuse ea mieros.

Provocarea sclipi în ochii lui Chaol, dar Celaena încă era atât de palidă, încât Dorian o luă de braţ, încercând să o ia de acolo.

— Să mergem, spuse el, iar privirea bătrânei poposi asupra lui. Dacă femeia chiar putea să îşi dea seama de lucruri pe care ei le ascundeau, atunci acela era ultimul loc în care îşi dorea să fie.

— Chaol, să mergem, spuse Dorian.

Vrăjitoarea rânjea la el, folosindu-şi o unghie lungă, din metal, ca să se scobească între dinţi.

— Poţi să te ascunzi cât vrei de soartă, spuse Baba Picioare-galbene când ei se întoarseră să plece, dar în curând te va găsi!

*

— Tremuri.

— Ba nu, nu tremur, şuieră Celaena, înlăturând mâna lui Chaol de pe braţul ei.

Era şi aşa destul de rău că Dorian era acolo, dar ca la întâlnirea ei cu Baba Picioare-galbene să fie martor Chaol...

Celaena cunoştea poveştile, legendele care îi dăduseră atâtea coşmaruri când era copil, spuse de un fost prieten. Având în vedere cum acel prieten o trădase şi aproape o ucisese, Celaena sperase că acele poveşti de groază despre vrăjitoare cu dinţi din fier erau, mai degrabă, minciuni. Dar văzând-o pe femeia aceea...

Celaena înghiţi în sec. Văzând-o pe femeia aceea, simţind aerul de *unicitate* pe care îl emana, Celaenei nu îi venea greu să creadă că acele vrăjitoare erau în stare să mănânce un copil până când nu mai rămâneau decât oasele din el.

Îngheţată din cap până în picioare, îl urmă pe Dorian departe de carnaval. În timp ce stătuse în faţa acelui vagon, tot ce îşi dorise, din cine ştie ce motiv, era să intre înăuntru. Ca şi cum ceva ar fi aşteptat-o acolo. Şi coroana aceea de stele pe care o purta vrăjitoarea... Şi apoi amuleta sa devenise greoaie şi caldă, aşa cum se întâmplase şi în noaptea în care o văzuse pe persoana aceea pe coridor.

Dacă era să se întoarcă la carnaval, avea să o aducă pe Nehemia cu ea, să vadă dacă Picioare-galbene era într-adevăr cine pretindea. Nu-i păsa de ce putea fi în cuşti. Nu şi acum, când Picioare-

galbene îi captase tot interesul. Îi urmă pe Dorian şi pe Chaol fără să îi audă rostind vreun cuvânt, până când ajunseră la grajdurile regale, iar Dorian îi invită înăuntru.

— Aveam de gând să îţi dau cadoul de ziua ta, îi spuse el lui Chaol, dar de ce să mai aştept încă două zile?

Dorian se opri în faţa unei boxe.

— Ţi-ai pierdut minţile?! exclamă Chaol.

Dorian rânji – o expresie pe care nu i-o mai văzuse de mult timp şi care îi aduse aminte de nopţile petrecute cu el, de căldura respiraţiei lui pe pielea ei.

— Ce? Îl meriţi!

Un armăsar din rasa Asterion, negru ca noaptea, stătea în ţarc, privindu-i cu ochi negri, străvechi.

Chaol se dădu înapoi, cu mâinile ridicate.

— Ăsta este un cadou pentru un prinţ, nu...

Dorian bătu din palme.

— Prostii. M-aş simţi jignit dacă nu l-ai accepta.

— Nu pot.

Chaol îşi mută privirea, care parcă cerea ajutor, spre Celaena, dar ea ridică din umeri.

— Am avut o iapă Asterion odată, recunoscu ea şi amândoi clipiră. Celaena merse lângă ţarc şi întinse mâna, lăsându-l pe armăsar să o adulmece. Numele ei era Kasida, continuă ea, zâmbind şi mângâind nasul moale, ca de catifea, al calului. Însemna „Băutor al vântului” în dialectul celor din Deşertul Roşu. Arăta ca o mare învolburată.

— Cum de ai avut *tu* o iapă Asterion? Valorează mai mult decât armăsarii, spuse Dorian.

Era prima întrebare normală pe care i-o adresase în ultimele săptămâni.

Celaena privi peste umăr şi le aruncă un rânjet răutăcios.

— Am furat-o de la lordul Xandriei.

Chaol căscă ochii mari, iar Dorian dădu din cap. Erau atât de caraghioşi, încât Celaena începu să râdă.

— Jur pe Wyrd că este adevărat. O să vă spun altă dată povestea.

Celaena se dădu în spate, împingându-l pe Chaol spre ţarc. Calul nechează lung, iar bestia şi omul se priviră ochi în ochi.

Dorian încă o privea surprins, dar când asasina îi observă privirea, el se întoarse spre Chaol.

— E prea devreme să te întreb ce vei face de ziua ta?

Celaena îşi încrucişă braţele.

— Avem planuri, spuse ea înainte ca el să răspundă. Nu intenţionase să sune atât de dură, dar – ei bine, plănuise noaptea aceea de câteva săptămâni.

Chaol o privi peste umăr.

— Avem?

Celaena îi aruncă un zâmbet dulce, dar veninos.

— O, da. Poate că nu e un armăsar Asterion, dar...

Ochii lui Dorian licăriră.

— Păi, sper să vă distraţi, îi întrerupse el.

Chaol se uită repede înapoi la cal când Celaena şi Dorian se priviră unul pe celălalt. Orice expresie familiară afişase odată, acum dispăruse. Şi o parte

din ea – acea parte care petrecuse atâtea nopţi aşteptând cu nerăbdare să vadă chipul acela frumos – chiar îi ducea dorul. Devenise dificil să îl privească.

Celaena le ură scurt noapte bună şi îi lăsă pe amândoi la grajduri, felicitându-l pe Chaol pentru cadoul primit. Nu îndrăzni să se întoarcă în direcţia carnavalului, unde uralele mulţimii sugerau că Hollin îşi făcuse apariţia şi dezvelise cuştile. În schimb, alergă pe scări, spre căldura apartamentului ei, încercând să alunge imaginea dinţilor vrăjitoarei şi ceea ce strigase în urma lor, cuvintele acelea despre soartă, atât de asemănătoare cu ceea ce-i spusese Mort în noaptea eclipsei...

Poate că era intuiţie sau poate era din cauză că ea era o persoană nefericită, care nu putea nici măcar să se încreadă în sfatul unui prieten, dar simţi nevoia să meargă înapoi, în mormânt. Singură. Poate că Nehemia se înşela, iar amuleta era importantă. Şi era sătulă să aştepte ca prietena ei să îşi găsească timp ca să cerceteze ghicitoarea cu ochiul.

Avea să mai meargă acolo o singură dată şi nu-i va spune niciodată Nehemiei despre asta. Pentru că gaura din zid avea forma unui ochi, iar în irisul din perete se potrivea perfect în amuleta pe care o purta la gât.

Capitolul 20

— Mort, spuse Celaena, iar mânerul-craniu deschise un ochi.

— E teribil de nepoliticos să trezeşti pe cineva din somn, spuse el adormit.

— Ţi-ar fi plăcut mai mult dacă ţi-aş fi ciocănit în faţă? Craniul se încruntă. Trebuie să ştiu ceva, continuă Celaena, scoţându-şi amuleta. Colierul ăsta – chiar are putere?

— Bineînţeles că are.

— Dar este vechi de mii de ani.

— Şi? Mort căscă. Este magic. Obiectele magice nu îmbătrânesc precum cele normale.

— Dar *ce face?*

— Te protejează, aşa cum a spus Elena. Te păzeşte de rău, deşi tu pari să faci tot posibilul să intri în belele.

Celaena deschise uşa.

— Cred că ştiu ce face.

Poate că era o simplă coincidenţă, dar ghicitoarea fusese formulată atât de precis! Poate că Davis căuta acelaşi lucru pe care Elena voia ca ea să îl găsească: sursa puterii regelui. Acesta putea fi primul pas spre a afla asta.

— Probabil te înşeli, spuse Mort în timp ce ea trecu pe lângă el. Doar te-am avertizat.

Ea nu îl asculta. Merse direct la ochiul gol din perete şi se ridică pe vârfurile picioarelor ca să privească prin el. Zidul de pe partea cealaltă încă era alb. Scoţându-şi colierul de la gât, Celaena ridică amuleta în dreptul ochiului şi...

Se potrivea. Cumva. Îşi ţinu răsuflarea şi se aplecă spre gaură, privind printre fâşiile delicate de auriu.

Nimic. Nicio schimbare pe perete sau pe uriaşul semn Wyrd. Întoarse colierul cu susul în jos,

dar era la fel. Îl încercă pe partea opusă, cu spatele, înclinat – nimic. Doar acelaşi perete alb din piatră, luminat de o rază de lumină printr-un sistem de ventilaţie de deasupra. Se împinse în zid, căutând o uşă, orice panou mobil.

— Dar este Ochiul Elenei! „Doar cu ochiul cineva poate vedea corect”. Ce alt ochi mai există?

— Ai putea să ţi-l smulgi pe al tău şi să vezi dacă se potriveşte, spuse Mort de pe uşă.

— De ce nu merge? Trebuie să spun vreo incantaţie?

Celaena aruncă o privire spre sarcofagul Elenei. Poate că vraja avea să fie declanşată de cuvinte străvechi – cuvinte ascunzându-se chiar sub nasul ei. Nu aşa se întâmpla mereu?

Repotrivi amuleta în piatră.

— Ah! strigă ea în aerul nopţii, recitând cuvintele gravate la picioarele Elenei. Scurgerea timpului!

Nu se întâmplă nimic.

Mort chicoti. Celaena scoase amuleta din perete.

— Ah, urăsc asta! Urăsc mormântul ăsta stupid şi urăsc ghicitorile astea idioate şi misterioase!

Bine – bine. Nehemia avea dreptate cu privire la amuletă; era o pistă moartă. Iar ea era o prietenă oribilă, fiind atât de lipsită de încredere şi de nerăbdătoare.

— Ţi-am spus că n-o să meargă.

— Atunci, ce va merge? Ghicitoarea aia face referire la ceva din mormântul ăsta – de după peretele ăla. Nu-i aşa?

— Da, aşa este. Dar încă nu ai pus întrebarea

potrivită.

— Ţi-am pus *zeci* de întrebări! Şi tu nu-mi dai niciun răspuns!

— Vino în altă... începu el, dar Celaena deja urca grăbită scările.

*

Celaena stătea pe marginea stearpă a unei râpe, un vânt rece dinspre nord ciufulindu-i părul. Mai avusese visul ăsta înainte; mereu acelaşi decor, mereu în noaptea aceea din an.

În spatele ei, o câmpie deşartă şi pietroasă, iar în faţa ei o prăpastie atât de lungă, încât dispărea în orizontul aprins de stele. Dincolo de râpă era o pădure întunecată, foşnind de viaţă.

Iar pe buza înverzită a părţii opuse stătea cerbul alb, privind-o cu ochi străvechi. Coarnele lui uriaşe străluceau în lumina lunii, învăluindu-l în glorie ivorie, aşa cum şi-l amintea. Într-o noapte rece ca aceea îl zărise printre zăbrelele vagonului cu care era dusă în Endovier, un licăr al unei lumi înainte să fie transformată în cenuşă.

Se priviră unul pe altul în tăcere.

Făcu un pas mai aproape de margine, dar se opri când pietricele începură să se rostogolească în râpă. Întunericul din acea râpă nu avea sfârşit. Nici sfârşit, nici început. Părea să respire, să pulseze cu şoapte ale unor amintiri şterse, ale unor chipuri uitate. Uneori, simţea ca şi cum întunericul o privea înapoi – iar chipul pe care îl purta era al ei.

Dincolo de întuneric, putea să jure că auzise susurul unui râu pe jumătate îngheţat, brăzdat pe

margini de zăpezile topite de pe munţii Cerbului. Un licăr de alb, un ropot de copite pe pământul moale, iar Celaena ridică privirea din râpă. Cerbul veni mai aproape, plecându-şi uşor capul, ca şi cum ar fi invitat-o să i se alăture.

Dar râpa părea doar să se lăţească mai mult, ca gura unei bestii uriaşe deschizându-se ca să devoreze lumea.

Aşa că Celaena nu traversă hăul, iar cerbul se întoarse, dispărând silenţios în încrengătura de copaci seculari ai pădurii.

*

Celaena se trezi în întuneric. Din focul din cămin rămăsese doar cenuşa, iar luna răsărise.

Cercetă tavanul şi umbrele palide aruncate de la depărtare de luminile oraşului. Era mereu acelaşi vis, mereu în noaptea aceea.

De parcă ar putea vreodată să uite ziua în care tot ce iubea îi fusese luat, iar ea se trezise plină de sânge care nu era al ei.

Se dădu jos din pat, Fleetfoot sărind şi ea pe podea. Făcu câţiva paşi, apoi se opri în mijlocul camerei, holbându-se în întuneric, în abisul nesfârşit care încă o ademenea. Fleetfoot îi atinse cu nasul picioarele goale, iar Celaena se aplecă pentru a o mângâia pe cap.

Rămaseră acolo pentru un moment, privind în întunericul fără sfârşit.

Celaena părăsi castelul înainte de ivirea zorilor.

*

Când Celaena nu apăru la uşa barăcilor în zori, Chaol îi dădu un avans de zece minute înainte să urce în camera ei. Doar pentru că ea nu avea chef să iasă în frig, nu era o scuză să rămână în urmă cu antrenamentul. Ca să nu mai spunem că era extrem de interesat de povestea furtului iepei Asterion de la lordul Xandriei. Gândul îl făcu să zâmbească, dând din cap. Doar Celaena ar avea tupeul să facă aşa ceva.

Zâmbetul îi pieri când ajunse în apartamentul ei şi o găsi pe Nehemia stând la măsuţa din foaier, cu o ceaşcă cu ceai aburind în faţă. Câteva cărţi zăceau pe masă, iar ea ridică privirea dintr-una când Chaol intră, făcând o plecăciune.

— Nu e aici, spuse scurt Nehemia.

Uşa de la dormitorul Celaenei era deschisă suficient cât să dezvăluie că patul ei era gol şi deja făcut.

— Unde este?

Ochii Nehemiei se îmblânziră şi ridică un bilet care zăcea printre cărţi.

— Şi-a luat liber azi, spuse ea, citind din bilet înainte de a-l pune pe masă. Dacă ar fi să ghicesc, aş spune că este atât de departe de oraş, pe cât putea ajunge în jumătate de zi.

— De ce?

Nehemia zâmbi trist.

— Pentru că azi se împlinesc zece ani de la moartea părinţilor ei.

Capitolul 21

Chaol uită să mai respire. Şi-o aminti ţipând la duelul cu Cain, când Cain o tachinase despre moartea oribilă a părinţilor ei, când ea se trezise plină de sângele lor. Ea nu îi mai spusese nimic altceva, iar el nu îndrăznise să întrebe. Ştia că era mică, dar nu realizase că atunci avea doar opt ani. *Opt.*

Cu zece ani în urmă, Terrasenul fusese în schimbare, iar oricine sfidase forţele invadatoare ale Adarlanului fusese măcelărit. Familii întregi fuseseră târâte din casele lor şi ucise. Stomacul i se încleştă. La ce orori fusese martoră în ziua aceea?

Chaol îşi trecu o mână peste faţă.

— Ţi-a spus despre părinţii ei în bilet?

Poate că era acolo o fărâmă de informaţie – ceva care să îl ajute să înţeleagă mai bine cu ce fel de femeie urma să aibă de-a face când avea să se întoarcă, cu ce fel de amintiri urma să se lupte.

— Nu, spuse Nehemia. Nu mi-a spus. Dar ştiu.

Îl privi cu o tăcere calculată, în schimbul aerului defensiv pe care îl recunoscu la Chaol.

Ce fel de secrete ascundea Celaena faţă de prietena ei? Şi ce secrete avea Nehemia de ceruse regele ca ea să fie supravegheată? Faptul că nu ştia nimic despre asta, despre cât de multe ştia regele, îl înfuria peste măsură. Şi apoi, mai exista o întrebare: cine ameninţa viaţa prinţesei? Dăduse ordin ca mai multe gărzi să o supravegheze, dar, până atunci, nu primise niciun semn că cineva ar fi atentat la viaţa sa.

— De unde ştii despre părinţii ei? întrebă Chaol.

— Sunt lucruri pe care le auzi cu urechile. Altele, le auzi cu inima.

Chaol îşi feri privirea de intensitatea din ochii prinţesei.

— Când se întoarce?

Nehemia se întoarse la cartea din faţa ei. Părea să fie plină cu simboluri stranii; semne vag familiare care îi înghionteau amintirile.

— A spus că nu se va întoarce înainte de căderea nopţii. Dacă ar fi să ghicesc, aş spune că nu vrea să petreacă nici măcar un moment din zi în acest oraş – mai ales în acest castel.

În casa bărbatului ai cărui soldaţi probabil îi măcelăriseră familia.

Chaol făcu alergarea de dimineaţă singur. Alergă prin parcul de vânătoare până când îşi simţi epuizate chiar şi oasele.

*

Pe dealurile înceţoşate de deasupra Riftholdului, Celaena se plimba printre copacii micuţei păduri. Se plimba dinainte de ivirea zorilor, lăsând-o pe Fleetfoot să o urmeze. Astăzi, chiar şi pădurea părea tăcută.

Bine. Astăzi nu era o zi pentru sunetele vieţii. Ziua de azi era pentru vântul vuind printre ramuri, pentru susurul râului pe jumătate îngheţat, pentru scrâşnetul zăpezii sub greutatea cizmelor ei.

În această zi, anul trecut, ştiuse ce avea de făcut – văzuse fiecare pas cu o claritate atât de

brutală, încât fusese uşor când venise timpul. Odată le spusese lui Dorian şi Chaol că se pierduse cu firea în ziua aceea, în minele din Endovier, dar era o minciună. Să se piardă cu firea implica un sentiment mult prea uman; nimic asemănător cu furia de gheaţă care pusese stăpânire pe ea şi alungase orice strop de umanitate când ea se trezise din visul cu cerbul şi râpa.

Găsi un bolovan mare cuibărit într-un şănţuleţ şi se aşeză pe suprafaţa lui fină şi îngheţată, cu Fleetfoot lângă ea. Îmbrăţişându-şi câinele, Celaena privi pădurea tăcută din jurul ei şi îşi aminti ziua în care se dezlănţuise asupra Endovierului.

*

„Celaena gâfâi printre dinţii încleştaţi în timp ce scoase târnăcopul din burta supraveghetorului. Bărbatul gâlgâia sânge, ţinându-şi maţele, în timp ce privea la sclavii care îi înconjurau. Dar o privire din partea Celaenei, o scânteiere a acelor ochi care arătau că întrecuse limita, îi ţinu pe sclavi la distanţă.

Zâmbi la supraveghetor şi apoi îi înfipse târnăcopul în faţă. Sângele lui îi împroşcă picioarele.

Sclavii încă stăteau la distanţă când lovi cu târnăcopul în lanţurile care îi legau gleznele de restul sclavilor. Nu se oferi să îi elibereze, iar ei nu îi cerură; ştiau cât de inutil ar fi fost.

Femeia de la capătul lanţului era inconştientă. Spatele îi era plin de sânge, brăzdat de biciul cu

vârf din fier al supraveghetorului mort. Avea să moară până a doua zi dacă rănile nu îi erau tratate. Şi chiar dacă ar fi fost, probabil avea să moară din pricina vreunei infecţii. Se întâmpla destul de des în Endovier.

Celaena se întoarse cu spatele la femeie. Avea treabă de făcut, iar patru supraveghetori trebuiau să îşi plătească o datorie înainte ca ea să termine.

Ieşi din puţul minei, legănând târnăcopul în mână. Cei doi paznici de la capătul tunelului muriră înainte să înţeleagă ce se întâmpla. Sângele i se prelingea pe haine şi pe braţele goale, iar Celaena şi-l şterse de pe faţă în timp ce se îndrepta spre camera unde ştia că lucrează cei patru supraveghetori.

Le marcase feţele în ziua în care ei o târâseră pe acea tânără Eyllwe în spatele clădirii şi o folosiseră ca pe o cârpă, apoi îi tăiaseră gâtul de la o ureche la alta.

Celaena ar fi putut lua săbiile de la gărzile moarte, dar pentru aceşti patru bărbaţi, trebuia să fie târnăcopul. Voia ca ei să ştie cum se simţea Endovierul.

Ajunse la intrarea secţiunii lor din mine. Primii doi supraveghetori muriră când le înfipse târnăcopul în gât. Sclavii lor ţipară, lipindu-se de pereţi când ea trecu furioasă printre ei.

Când ajunse la ceilalţi doi supraveghetori, îi lăsă să o vadă, îi lăsă să îşi scoată săbiile. Ştia că nu arma din mâna ei îi speria de moarte, ci mai degrabă ochii ei – ochi care le transmiteau că fuseseră păcăliţi în acele ultime luni, că nu fusese suficient să îi taie părul şi să o biciuiască, că îi

păcălise să uite că Asasinul Adarlanului era printre ei.

Dar ea nu uitase nicio secundă de durere, nici ce îi văzuse făcându-le altora – acelei tinere femei din Eyllwe, care îi implorase pe zeii care nu o salvaseră.

Bărbaţii muriră prea repede, dar Celaena mai avea o sarcină de îndeplinit înainte *să-şi* găsească sfârşitul. Merse înapoi la tunelul principal, care ducea afară din mine. Gărzile ieşiră grăbite să o întâmpine la gurile tunelelor.

Ea sări în sus, răsucindu-se şi brăzdând aerul. Alţi doi gardieni fură doborâţi, iar ea le luă săbiile, lăsând târnăcopul din mână. Sclavii nu izbucniră în urale în timp ce asupritorii lor căzeau pe capete; doar priviră în linişte, înţelegând. Aceea nu era o luptă pentru scăpare.

Lumina suprafeţei o făcu să clipească, dar ea era pregătită. Faptul că ochii ei erau nevoiţi să se adapteze la lumina soarelui avea să fie cea mai mare slăbiciune a ei. De aceea aşteptase lumina mai blândă a după-amiezii. Amurgul ar fi fost o opţiune mai bună, dar în acel moment al zilei era prea bine păzită şi erau prea mulţi sclavi prin preajmă care ar fi putut fi prinşi nevinovaţi în vâltoarea sinucigaşă. Această ultimă oră de lumină, când soarele cald îi atrăgea pe toţi la somn, era momentul când santinelele se retrăgeau înainte de inspecţia de seară.

Cele trei santinele de la intrarea în mine nu ştiau ce se petrece dedesubt. Toată lumea ţipa întotdeauna în Endovier. Toţi sunau la fel când mureau. Iar cele trei santinele ţipară exact ca toţi

ceilalţi.

Iar apoi ea fugi, grăbindu-se spre moartea care o chema, îndreptându-se spre zidul impunător din piatră de la capătul curţii.

Săgeţi treceau şuierând pe lângă ea, iar Celaena le evită. Nu aveau să o ucidă, din ordinul regelui. O săgeată în umăr sau în picior, poate. Dar avea să îi facă să se gândească mai bine la ordinele lor de îndată ce carnagiul avea să devină prea masiv ca să-l ignore.

Alte santinele se iviră grăbite de pretutindeni, iar săbiile ei cântau un cântec furios, de oţel, în timp ce îi doborau unul câte unul. Liniştea se abătu peste Endovier.

Primi o lovitură în picior – o tăietură adâncă, dar nu suficient de adâncă, încât să îi taie tendonul. Încă voiau ca ea să poată munci. Dar ea nu avea să mai muncească, nu iar, nu pentru ei. Când numărul de cadavre avea să fie îngrijorător de mare, nu vor mai avea de ales decât să îi înfigă o săgeată în gât.

Dar apoi se apropie de poartă, iar ploaia de săgeţi se opri.

Începu să râdă când se trezi înconjurată de patruzeci de gărzi şi râse şi mai tare când cerură să li se aducă lanţuri.

Râdea când ţâşni pentru ultima oară – o ultimă încercare de a atinge zidul. Încă patru gărzi căzură în fuga ei.

Încă râdea când îşi pierdu cunoştinţa, iar degetele îi atinseră pământul pietros – la nu mai mult de câţiva centimetri de zid”.

*

Chaol se ridică de la masa ei din foaier când uşa se deschise uşor. Coridorul era întunecat, torţele arseseră complet; aproape tot castelul era adormit. Căpitanul auzise ceasul bătând miezul nopţii în urmă cu ceva timp, dar ştia că nu epuizarea apăsa pe umerii Celaenei când se strecură în apartamentul ei. Avea cearcăne vineţii sub ochi, chipul îi era palid, iar buzele lipsite de culoare.

Fleetfoot alergă spre el, legănându-şi coada, şi îi linse de câteva ori mâna, înainte ca ea să îşi târască picioarele spre dormitor, lăsându-i singuri.

Celaena îl privi o dată, ochii ei turcoaz-aurii părând bântuiţi, şi începu să desfacă pelerina în timp ce trecu pe lângă el, intrând în dormitor.

Tăcut, Chaol o urmă, doar pentru că în expresia Celaenei nu citise nici urmă de avertisment sau reproş – mai degrabă o nepăsare care sugera că nu ar fi contat nici dacă l-ar fi găsit pe regele Adarlanului în camera ei.

Îşi scoase haina şi cizmele, lăsându-le pe podea. Chaol privi în altă parte când Celaena îşi descheie tunica şi merse în garderobă. O clipă mai târziu, se întoarse, purtând o cămaşă de noapte mult mai modestă decât lenjeria ei obişnuită din dantelă. Fleetfoot deja sărise pe pat, tolănindu-se între perne.

Chaol înghiţi în sec. Ar fi trebuit să îi ofere intimitate în loc să aştepte acolo. Dacă ea l-ar fi vrut acolo, i-ar fi scris şi lui un bilet.

Celaena se opri înaintea şemineului şi agită

cărbunii cu vătraiul, apoi puse două lemne pe foc. Privi flăcările. Încă era cu spatele la el când vorbi:

— Dacă încerci să îţi dai seama ce să îmi spui, nu te deranja. Nu există nimic ce să poată fi spus sau făcut.

— Atunci, lasă-mă să îţi ţin companie.

Chiar dacă Celaena realiza cât de multe ştia Chaol, nu îi păsa să afle cum se întâmplase.

— Nu vreau companie.

— A vrea şi a avea nevoie sunt lucruri diferite.

Probabil că Nehemia ar fi trebuit să fie acolo – un alt copil al unui regat cucerit. Dar el nu voia ca Nehemia să fie persoana la care să apeleze Celaena. Şi, în ciuda loialităţii lui faţă de rege, Chaol nu îi putea întoarce spatele – nu astăzi.

— Deci, ai de gând să stai aici toată noaptea?

Celaena îşi aruncă ochii pe canapeaua dintre ei.

— Am dormit în locuri mai rele.

— Cred că experienţa mea cu „locuri mai rele” este mult mai oribilă decât a ta.

Din nou, stomacul lui Chaol se încleştă. Dar apoi, Celaena privi prin uşa deschisă, zărind masa din foaier, şi ridică uimită din sprâncene.

— Ăla e... tort de ciocolată?

— Am crezut că e posibil să ai nevoie de puţină ciocolată.

— Să am *nevoie,* nu să *vreau?*

Urma unui zâmbet fantomatic jucă pe buzele ei, iar Chaol aproape că răsuflă uşurat în timp ce spuse:

— Pentru tine, aş spune că tortul de ciocolată este cu siguranţă o *nevoie.*

Celaena veni lângă Chaol, oprindu-se la o mână distanţă şi ridicând privirea spre el. Puţină culoare revenise în obrajii ei.

Chaol ar trebui să se dea înapoi, să pună mai multă distanţă între ei. În schimb, se trezi păşind spre ea, strecurându-şi o mână pe mijlocul ei şi cealaltă în părul asasinei, îmbrăţişând-o strâns la pieptul lui. Inima îi bătea atât de tare, încât ştia că ea putea simţi asta. După o secundă, braţele ei îl cuprinseră, degetele ei săpând în spatele lui într-un fel care îl făcu să realizeze cât de apropiaţi erau unul de celălalt.

Chaol alungă acel sentiment, chiar când textura mătăsoasă a părului ei pe degetele lui îl făcu să vrea să îşi îngroape faţa în el, iar mirosul ei, amestecat cu ceaţă şi noapte, îl făcură să îşi plimbe nasul pe gâtul ei. Existau şi alte feluri de a o consola, în afară de cuvinte, iar dacă ea avea nevoie de genul acela de distragere... Chaol alungă şi gândul acela, înghiţind în sec până ce aproape se înecă.

Degetele ei se plimbau pe spatele lui, încă înfigându-se în muşchii săi cu un simţ sălbatic al posesiei. Dacă Celaena continua să-l atingă aşa, Chaol avea să-şi piardă complet controlul.

Apoi ea se retrase din îmbrăţişare, doar cât să îl poată privi din nou, încă atât de aproape, încât răsuflările lor se împleteau. Chaol se trezi măsurând distanţa dintre buzele lor, ochii lui plimbându-se între gura şi ochii ei, mâna încă rămânându-i în părul ei moale.

Dorinţa clocotea în el, arzând din temelii orice zid de apărare pe care îl ridicase, ştergând orice

limită pe care se convinsese să o menţină.

Apoi, atât de încet, încât aproape că era doar un murmur, Celaena spuse:

— Nu-mi dau seama dacă ar trebui să îmi fie ruşine pentru că vreau să te strâng în braţe în ziua asta sau să fiu recunoscătoare că, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat înainte de asta, cumva, m-a adus la tine.

Chaol fu atât de uimit de cuvintele ei, încât se desprinse, se desprinse de lângă ea şi păşi înapoi. El avea de depăşit obstacolele sale, dar, la fel şi ea – poate mai multe decât realiza el.

Nu avea răspuns pentru ceea ce spusese ea. Dar Celaena nu îi dădu timp să se gândească la cuvintele potrivite şi merse la tortul de ciocolată din foaier, se trânti în scaun, şi se înfipse în el.

Capitolul 22

Liniştea din bibliotecă se aşternu pe umerii lui Dorian ca o pătură greoaie, întreruptă doar de întoarcerea paginilor, în timp ce citea tabelele genealogice extinse ale familiei sale şi povestea ei. Nu putea fi singurul dintre ei; dacă el chiar avea magie, atunci, cum rămânea cu Hollin? La el de-abia acum se manifestase, aşa că, probabil, avea să se manifeste la Hollin cam peste vreo nouă ani. Cu puţin noroc, până atunci, avea să descopere cum să suprime magia şi să îl înveţe şi pe Hollin să facă la fel. Nu-i era prea drag de fratele lui, dar nu-l voia mort pe băiat – în special, nu-i dorea genul de moarte la care i-ar fi trimis tatăl lor dacă ar fi aflat ce zăcea în sângele lor. Decapitare, dezmembrare,

apoi incendiere. Anihilare totală.

Nu era de mirare că Fae părăsiseră continentul. Fuseseră puternici şi înţelepţi, dar Adarlanul avea putere militară şi un public fanatic căutând orice soluţie la foametea şi sărăcia care se abătuseră ca o plagă asupra regatului de atâtea decenii. Nu doar armatele fuseseră cele care îi puseseră pe Fae pe fugă – nu, vinovaţi fuseseră, de asemenea, şi oamenii care trăiseră într-un armistiţiu incomod cu ei, dar şi muritorii înzestraţi cu magie, de generaţii întregi. Cum ar reacţiona acei oameni dacă ar şti că moştenitorul lor la tron era bântuit de aceleaşi puteri?

Dorian îşi trecu un deget peste arborele genealogic al mamei sale. Era presărat cu Havilliarzi din belşug; o împletire a celor două familii din ultimele secole care dăduse naştere atâtor regi.

Dar deja era în bibliotecă de trei ore şi niciuna dintre cărţile alea nenorocite nu îi oferise vreo informaţie despre existenţa vreunui moştenitor cu magie în sânge. De fapt, fusese o secetă în linia de sânge de câteva secole. Câţiva oameni înzestraţi se căsătoriseră în cadrul liniei de sânge, dar copiii lor nu se născuseră cu puterea, indiferent de felul darurilor avute de părinţii lor. Era coincidenţă sau voinţă divină?

Dorian închise cartea şi se întoarse printre rafturi. Ajunse la secţiunea de lângă peretele din spatele bibliotecii, cel care cuprindea toate arhivele genealogice, şi scoase cea mai veche carte pe care o găsi – una care deţinea arhive datând de la fondarea Adarlanului.

Acolo, în vârful arborelui genealogic, era Gavin Havilliard, prinţul muritor care îşi condusese armata în străfundurile munţilor Ruhnn pentru a-l provoca pe Lordul Întunecat, Erawan. Războiul fusese lung şi brutal, iar în cele din urmă, doar o treime din oamenii care plecaseră împreună cu Gavin ieşiseră din acei munţi. Dar Gavin, de asemenea, ieşi din acest război împreună cu mireasa lui – prinţesa Elena, fiica pe jumătate Fae a lui Brannon, primul rege al Terrasenului. Brannon însuşi i-a oferit lui Gavin teritoriul Adarlanului ca dar de nuntă şi răsplată pentru sacrificiile prinţului şi prinţesei din timpul războiului. Iar de atunci, nicio picătură de sânge Fae nu a mai intervenit în linia lor. Dorian urmări arborele în jos. Doar familii de mult uitate, ale căror teritorii erau acum strigate după diferite nume.

Dorian oftă, puse jos cartea şi cotrobăi din nou printre rafturi. Dacă Elena înzestrase linia cu puterea ei, atunci poate că avea să găsească răspunsuri în altă parte...

Fu surprins să vadă cartea zăcând acolo, având în vedere cum tatăl lui distrusese acea casă nobilă în urmă cu zece ani. Dar iat-o acolo: o istorie a descendenţei Galathynius, începând cu regele Fae Brannon însuşi. Dorian răsfoi paginile cu sprâncenele ridicate. Ştiuse că linia era binecuvântată cu magie, dar *asta...*

Era blindată. O linie de sânge atât de puternică, încât alte regate trăiseră gândindu-se cu groază la ziua în care lorzii Terrasenului aveau să vină şi să îşi ceară pământurile.

Dar nu o făcuseră niciodată.

Deşi fuseseră înzestraţi, nu îşi împinseseră niciodată graniţele, nici măcar când războaiele le băteau la uşă. Când regi străini îi ameninţaseră, răspunsul lor fusese scurt şi brutal. Dar întotdeauna, indiferent de situaţie, rămăseseră în graniţele lor. Păstraseră pacea.

„Aşa cum ar fi trebuit să facă şi tata”.

În ciuda puterii pe care o avea, familia Galathynius pierise şi nobilii ei lorzi împreună cu ei. În cartea pe care o găsise, nimeni nu se deranjase să marcheze casele pe care tatăl său le exterminase sau pe supravieţuitorii pe care îi trimisese în exil. Fără curajul şi cunoştinţele pentru a o face singur, Dorian închise cartea, încruntându-se la toate acele nume arzând în privirea sa. Ce fel de tron avea să moştenească într-o zi?

Dacă moştenitoarea Terrasenului, Aelin Galathynius, ar fi trăit, i-ar fi devenit un prieten, un aliat? Mireasa lui, poate?

O întâlnise odată, înainte ca regatul ei să devină o casă mortuară. Amintirea era vagă, dar ea fusese o fată sălbatică, precoce şi îl asmuţise pe brutalul ei văr asupra lui Dorian, ca să-l înveţe o lecţie pentru că îi vărsase ceai pe rochie. Dorian îşi frecă gâtul. Desigur, ca o ironie a sorţii, vărul ei sfârşise prin a deveni Aedion Ashryver, generalul-minune al tatălui său şi cel mai de temut războinic din nord. Îl întâlnise pe Aedion de câteva ori de-a lungul anilor şi, la fiecare întâlnire cu tânărul şi arogantul general, avusese impresia că Aedion voia să-l ucidă.

„Şi pe bună dreptate”.

Tremurând, Dorian puse cartea la loc şi privi

rafturile, de parcă ar fi conţinut răspunsuri. Dar deja ştia că nu era nimic aici care să-l poată ajuta.

„Când va veni timpul, eu te voi ajuta”.

Oare Nehemia ştia ce sălăşluia înăuntrul lui? Se purtase atât de straniu în acea zi, la duel, desenând simboluri în aer şi apoi leşinând. Şi apoi mai fusese şi momentul când semnul acela arsese pe fruntea Celaenei...

Un ceas bătu ora undeva în bibliotecă. Ar trebui să plece. Era ziua lui Chaol şi ar trebui măcar să îşi salute prietenul înainte ca Celaena să-l ia pe sus. Bineînţeles că el nu fusese invitat. Şi nici Chaol nu încercase să sugereze că Dorian ar fi bine-venit. Oare ce plănuia ea, mai exact?

Temperatura din bibliotecă scăzu, o rafală îngheţată suflând dintr-un coridor îndepărtat.

Nu că i-ar fi păsat. Vorbise serios când îi jurase Nehemiei că o terminase cu Celaena. Şi poate că ar fi trebuit să îi spună lui Chaol că o putea avea. Nu că i-ar fi aparţinut lui vreodată – sau că ea ar fi încercat vreodată să sugereze că el i-ar fi aparţinut ei.

Se putea desprinde de ea. Se desprinsese de ea. O lăsase să plece. Să plece. Să...

Cărţi zburară din rafturile lor, zeci peste zeci lansându-se în aer, iar de data asta se loviră de el, trimiţându-l împleticindu-se spre capătul rândului de rafturi. Îşi feri chipul, iar când foşnetul hârtiei şi al pielii se stinse, Dorian puse o mână pe zidul de piatră din spatele lui şi rămase cu gura căscată.

Jumătate din cărţi fuseseră aruncate de pe rafturile lor şi erau împrăştiate pe podea, ca şi cum ar fost aruncate de o forţă invizibilă.

Se grăbi să le strângă, îndesând volumele în rafturi, nu într-o ordine anume, înainte ca vreunul dintre bibliotecarii regali să vină şi să verifice de la ce provenise zgomotul. Îi luă câteva minute să le pună la loc, inima bătându-i atât de tare, încât credea că are să i se facă rău din nou.

Mâinile îi tremurau – şi nu doar de teamă. Nu, încă simţea o forţă gonind prin el, implorându-l să o dezlănţuie din nou, să se deschidă...

Dorian puse ultima carte pe raft şi o rupse la fugă.

Nu putea spune nimănui. Nu putea avea încredere în nimeni.

Când ajunse în holul principal al bibliotecii, îşi reluă pasul obişnuit, simulând o indiferenţă leneşă. Reuşi chiar să-i zâmbească bibliotecarului bătrân, care se aplecă înaintea lui când trecu pe lângă el. Dorian îi făcu prieteneşte cu mâna înainte să iasă pe uşile masive din stejar.

Nu putea avea încredere în nimeni.

Vrăjitoarea aceea de la carnaval – nu îl recunoscuse ca fiind prinţul. Totuşi, darul ei se dovedise adevărat, cel puţin când i se adresase lui Chaol. Era un risc, dar poate că Baba Picioare-galbene avea răspunsurile de care avea el nevoie.

*

Celaena nu era agitată. Nu avea absolut niciun motiv pentru care să se îngrijoreze. Era doar o cină. O cină pentru a cărei aranjare petrecuse săptămâni întregi, în orice moment liber pe care şi-l lua de la spionarea acelor bărbaţi din Rifthold. O

cină la care avea să fie singură. Cu Chaol. Şi după noaptea trecută...

Celaena trase adânc aer în piept, tremurând uşor, şi se privi pentru o ultimă dată în oglindă. Rochia îi era de un albastru pal, aproape alb şi încrustată cu mărgele din cristal, care făceau materialul să arate ca suprafaţa sclipitoare a mării. Poate că era puţin cam prea mult, dar îi spusese lui Chaol să se îmbrace elegant, aşa că acum spera ca el să poarte ceva care să o facă să nu se mai simtă atât de ruşinată şi timidă.

Celaena pufni. Pe toţi zeii, chiar se simţea timidă, nu-i aşa? Era ridicol, pe bune. Era doar o cină. Fleetfoot avea să stea cu Nehemia în timpul nopţii şi... şi dacă nu pleca acum, avea să întârzie.

Refuzând să îşi mai permită să transpire o secundă în plus, Celaena îşi luă pelerina din blană de hermelină de unde o lăsase Philippa, în garderobă.

Când ajunse pe holul de la intrare, Chaol deja o aştepta la uşă. Deşi îi despărţea un spaţiu considerabil, Celaena îşi dădu seama că ochii lui erau aţintiţi asupra ei în timp ce cobora scările. Deloc surprinzător, căpitanul purta negru, dar măcar nu era uniforma lui. Nu, tunica şi pantalonii săi păreau să aibă o croială elegantă, şi părea chiar să-şi fi trecut pieptănul prin părul scurt.

Chaol îi privea fiecare pas traversând coridorul, chipul fiindu-i indescifrabil. În cele din urmă, se opri în faţa lui, aerul rece ce pătrundea prin uşile deschise mângâindu-i faţa.

Celaena nu mersese la alergarea din dimineaţa aceea, iar el nu se dusese după ea, să o tragă

afară.

— La mulţi ani, spuse ea, înaintea ca el să poată protesta în legătură cu hainele ei.

Ochii lui poposiră pe faţa ei, iar Chaol afişă un zâmbet timid, expresia aceea indescifrabilă dispărând.

— Vreau să ştiu unde mă duci?

Celaena rânji, emoţiile stingându-i-se.

— Într-un loc teribil de nepotrivit pentru Căpitanul Gărzii. Făcu un semn cu capul către trăsura care aştepta în faţa porţilor castelului. Bun. Îi ameninţase cu decapitarea pe şofer şi pe oamenii lui dacă aveau să întârzie. Mergem? îl întrebă ea.

În timp ce erau purtaţi prin oraş, stând în părţi opuse ale trăsurii, vorbiră despre orice, în afară de noaptea trecută – despre carnaval, Fleetfoot, despre mofturile zilnice ale lui Hollin. Dezbătură chiar şi subiectul vreme, întrebându-se dacă primăvara avea să sosească în sfârşit sau nu. Când ajunseră la clădire, o veche farmacie, Chaol ridică nedumerit din sprâncene.

— Aşteaptă, spuse ea şi îl conduse în magazinul blând luminat.

Proprietarii îi zâmbiră, invitându-i în sus, pe scara îngustă din piatră. Chaol nu spuse nimic în timp ce urcară treptele, trecând de al doilea şi al treilea etaj, până ce ajunseră la o uşă de la ultimul etaj. Palierul era îngust, iar Chaol atingea faldurile rochiei ei. Când Celaena se întoarse spre el, cu o mână pe mânerul uşii, îi zâmbi timid.

— Poate că nu este un armăsar Asterion, dar…

Deschise uşa, păşind în lateral pentru ca el să

poată intra. Rămas fără cuvinte, Chaol intră.

Celaena petrecuse ore în şir aranjând totul, iar în lumina zilei arătase minunat, dar noaptea... Era exact aşa cum îşi imaginase că va arăta.

Acoperişul clădirii era o seră închisă din sticlă, plină cu flori, plante în ghivece şi pomi fructiferi care fuseseră împodobiţi cu luminiţe scânteietoare. Întreg locul fusese transformat într-o grădină parcă ieşită dintr-o legendă străveche. Aerul era cald şi dulceag, iar lângă ferestrele care le oferea o privelişte minunată asupra râului Avery era o masă mică, aranjată pentru două persoane.

Chaol cercetă încăperea, întorcându-se pe călcâie.

— Este grădina femeii Fae – din cântecul Renei Goldsmith, spuse el blând.

Ochii lui de chihlimbar erau luminoşi.

Celaena înghiţi în sec.

— Ştiu că nu e cine ştie ce...

— Nimeni nu a mai făcut vreodată aşa ceva pentru mine. Scutură uimit din cap, privind din nou sera. Nimeni, repetă el.

— Este doar o cină, spuse ea, frecându-şi gâtul şi mergând spre masă, doar pentru că dorinţa de a se apropia de el era atât de puternică, încât avea nevoie de o masă între ei.

El o urmă şi, o secundă mai târziu, doi servitori apărură şi le traseră scaunele. Celaena zâmbi când mâna lui Chaol ţâşni spre sabie, dar văzând că nu erau atacaţi, Chaol îi aruncă o privire ruşinată şi se aşeză.

Servitorii le turnară vin în două pahare sclipitoare, apoi merseră să aducă mâncarea care

fusese pregătită toată ziua în bucătăria farmaciei. Celaena reuşise să o angajeze pe bucătăreasa de la Willows pentru o noapte – pentru o sumă care o făcuse să vrea să îi rupă gâtul femeii. Meritase, totuşi. Ridică pocalul cu vin.

— La multe aniversări fericite, spuse ea.

Îşi pregătise un mic discurs, dar acum că ajunseseră acolo, acum că ochii lui erau atât de luminoşi, iar el o privea la fel cum o făcuse cu o noapte în urmă... toate cuvintele pieriseră din mintea ei.

Chaol ridică paharul şi bău.

— Stai, înainte să uit: mulţumesc. Asta este... Privi din nou sera, apoi spre râul de dincolo de sticlă. Asta este...

Scutură din cap încă o dată, punând jos paharul, iar Celaena zări un licăr argintiu în ochii lui, licăr care îi strânse inima ca într-un pumn.

— Nimeni nu a mai dat o petrecere pentru mine de când eram copil.

Celaena râse, luptându-se cu încordarea din pieptul ei.

— Nu cred că aş putea numi asta o *petrecere...*

— Încetează. Nu mai încerca să minimalizezi asta. Este cel mai grozav cadou pe care l-am primit de multă vreme.

Celaena îşi încrucişă braţele, lăsându-se pe spate în scaunul ei când sosiră servitorii cu primul fel de mâncare – tocană de porc mistreţ.

— Dorian ţi-a luat un armăsar Asterion.

Chaol privea uimit în farfuria lui.

— Dar Dorian nu ştie care este tocana mea preferată, nu-i aşa? Ridică privirea spre ea, iar

Celaena îşi muşcă buza. De cât timp eşti atentă la ce îmi place?

Celaena deveni foarte interesată de tocana ei.

— Nu te flata. Doar l-am convins pe bucătarul-şef de la castel să îmi spună care sunt mâncărurile tale preferate.

Chaol pufni, zâmbind.

— Oi fi tu Asasinul Adarlanului, dar nici măcar tu n-ai putea să-l convingi pe Meghra. Dacă ai fi încercat, cred că acum ai fi stat aici cu doi ochi vineţi şi nasul spart.

Celaena zâmbi, luând o gură de tocană.

— Păi, poate tu crezi că eşti misterios şi secretos, căpitane, dar odată ce ştii unde să cauţi, eşti o carte destul de uşor de citit. De fiecare dată când avem la masă tocană de mistreţ, de-abia apuc să iau o lingură, că tu ai şi mâncat tot castronul.

Chaol îşi dădu capul pe spate şi râse, iar sunetul trimise un fior cald prin corpul asasinei.

— Şi eu care credeam că reuşesc destul de bine să îmi ascund slăbiciunile.

Celaena afişă un rânjet viclean.

— Stai să vezi şi celelalte feluri de mâncare.

*

După ce mâncară şi ultima firimitură din tortul de ciocolată cu alune şi băură ultimul strop de vin, iar după ce servitorii strânseră farfuriile şi îşi luară la revedere, Celaena se trezi stând în micul balcon din capătul îndepărtat al acoperişului, unde plantele de vară erau îngropate sub o pătură de

zăpadă. Îşi strânse pelerina în jurul ei, privind în depărtare, unde Avery se întâlnea cu oceanul. Chaol stătea lângă ea, sprijinit de balustrada din fier.

— Se simte miros de primăvară în aer, spuse el când un vânt blând le mângâie chipurile.

— Slavă zeilor! Cred că aş înnebuni dacă ar mai ninge o dată.

În licărul luminiţelor din seră, chipul lui Chaol era uşor luminat. Celaena intenţionase ca cina să fie o surpriză plăcută – un mod de a-i spune cât de mult îl aprecia –, dar reacţia lui... Oare de cât timp nu se mai simţise preţuit? În afară de fata care se purtase atât de urât cu el, mai era şi chestiunea familiei care îl renegase doar pentru că voise să devină gardian, iar ei erau prea mândri ca să aibă un fiu care să servească în acel fel coroana.

Oare părinţii lui ştiau că nu mai exista nimeni mai nobil şi mai loial decât el în întreg castelul, în întreg regatul? Că băiatul pe care îl alungaseră din vieţile lor devenise genul de bărbat la care regii şi reginele puteau doar să viseze că îi vor servi? Genul de bărbat despre care ea nu credea că există, nu după Sam, nu după tot ceea ce se întâmplase.

Regele ameninţase să îl ucidă pe Chaol dacă ea nu se supunea ordinelor lui. Şi, având în vedere cât de mare era pericolul în care îl punea tocmai în acel moment, şi cât de mult voia să câştige – nu doar pentru ea, ci pentru *ei...*

— Trebuie să îţi spun ceva, zise ea blând. Sângele îi bubuia în urechi, mai ales când el se întoarse zâmbind spre ea. Şi înainte să îţi spun,

trebuie să îmi promiţi că nu o vei lua razna.

Zâmbetul căpitanului pieri.

— De ce am un sentiment rău în legătură cu asta?

— Doar promite-mi.

Mâinile Celaenei se încleştară pe balustradă, metalul rece înţepându-i pielea.

Chaol o privi cu atenţie, apoi spuse:

— Voi încerca.

Destul de corect. Ca o laşă nenorocită, se întoarse cu spatele la el, concentrându-se în schimb pe oceanul îndepărtat.

— Nu i-am ucis pe niciunul dintre oamenii pe care regele mi-a ordonat să îi asasinez.

Tăcere. Nu îndrăznea să îl privească.

— Le-am înscenat morţile şi i-am pus să plece din oraş. Lucrurile lor personale îmi sunt date după ce îi abordez cu oferta mea, iar părţile corpurilor sunt din aziluri, de la oameni bolnavi. Singurul pe care l-am ucis până acum este Davis, iar el nici măcar nu era o ţintă oficială. La sfârşitul lunii, de îndată ce Archer îşi va pune afacerile în ordine, îi voi înscena moartea, iar el se va îmbarca pe primul vas care pleacă din Rifthold.

Pieptul îi era atât de încordat, încât o durea, iar Celaena se întoarse uşor spre el.

Chipul lui Chaol era alb precum ceara. Făcu un pas înapoi, dând din cap.

— Ai luat-o razna.

Capitolul 23

Probabil că nu o auzise bine. Pentru că era

imposibil ca ea să fi fost atât de nesăbuită, atât de proastă, de nebună, de idealistă şi de curajoasă.

— Ţi-ai pierdut complet minţile?

Cuvintele lui fură mai mult un strigăt, un clocot de furie şi teamă care îl străbătu atât de violent, încât de-abia mai putea gândi.

— Te va ucide! Te va *ucide* dacă află!

Celaena făcu un pas spre el, rochia ei minunată licărind ca mii de stele pe cer.

— *Nu* va afla!

— E doar o chestiune de timp, scrâşni el din dinţi. Are spioni care supraveghează *totul.*

— Şi ai prefera să ucid oameni nevinovaţi?

— Oamenii ăia sunt trădători ai coroanei!

— Trădători! Celaena râse. Trădători. Pentru că refuză să se umilească în faţa unui cuceritor? Pentru că adăpostesc sclavi care încearcă să ajungă acasă? Pentru că îndrăznesc să creadă într-o lume care e mai bună decât locul ăsta uitat de zei? Celaena scutură din cap, câteva şuviţe din păr desprinzându-i-se din coafură. Nu voi fi măcelarul lui, continuă ea.

Iar Chaol nu voia ca ea să fie asta. Din secunda în care fusese încoronată Campion, lui i se făcuse greaţă la gândul că ea trebuia să facă ceea ce îi ordona regele. Dar *asta...*

— Ai făcut *un jurământ* în faţa lui!

— Şi el câte jurăminte a făcut conducătorilor străini înainte să mărşăluiască peste ei cu armatele lui şi să distrugă totul? Câte jurăminte a făcut când a urcat pe tron, doar ca apoi să scuipe pe promisiunile alea?

— Te va *ucide,* Celaena! O prinse de umeri şi o

scutură zdravăn. Te va ucide şi mă va pune pe *mine* să o fac drept pedeapsă că am fost prietenul tău.

Aceea era groaza cu care se lupta Chaol, groaza care îl măcina, lucrul care îl ţinuse de partea lui de linie atâta timp.

— Archer mi-a dat câteva informaţii reale...

— Nu dau doi bani pe Archer. Ce informaţii ar putea avea măgarul ăla încrezut, încât să îţi fie de folos?

— Mişcarea aia secretă din Terrasen chiar există, spuse ea cu un calm înnebunitor. Aş putea folosi informaţiile pe care le-am strâns ca să mă târguiesc cu regele să mă lase să plec sau măcar să îmi facă un contract mai scurt. Destul de scurt, încât să fiu deja de mult plecată de aici dacă află vreodată adevărul.

Chaol bombăni furios:

— Te-ar putea biciui doar pentru impertinenţa asta.

Dar apoi, creierul lui Chaol procesă ultimele ei cuvinte, lovindu-l ca un pumn în faţă. „Să fiu deja de mult plecată”.

— Unde vei merge?

— Oriunde, spuse ea. Cât de departe pot ajunge.

Chaol de-abia putea respira, dar reuşi să continue:

— Şi ce vei face?

Ea ridică din umeri şi amândoi realizară că el îi strângea umerii. Reduse strânsoarea, dar degetele lui tânjeau să o apuce din nou, să o împiedice cumva să plece.

— O să îmi trăiesc viaţa, presupun. Aşa cum vreau, măcar de data asta. Voi învăţa cum să fiu o fată obişnuită.

— Cât de departe?

Ochii ei de un albastru-auriu licăriră.

— O să călătoresc până când voi găsi un loc unde nu a auzit nimeni de Adarlan. Dacă există un astfel de loc.

Şi nu avea să se mai întoarcă vreodată.

Şi pentru că era tânără şi atât de inteligentă, şi de amuzantă şi de minunată, oriunde şi-ar fi ales casă, acolo avea să existe un bărbat care să se îndrăgostească de ea şi care avea să o ia de soţie, iar *ăsta* era cel mai crud adevăr dintre toate. Se strecuraseră în mintea lui durerea asta şi groaza şi furia la gândul că altcineva putea fi cu ea. Fiecare privire, fiecare cuvânt de-al ei... Chaol nici măcar nu ştia când se întâmplase.

— Atunci, vom găsi locul ăla, spuse el încet.

— Poftim?

Celaena ridică uimită din sprâncene.

— Voi veni cu tine.

Şi deşi el nu întrebase, amândoi ştiau că acele cuvinte ridicau o întrebare. Chaol încercă să nu se gândească la ce spusese ea cu o noapte în urmă – la ruşinea pe care ea o simţise îmbrăţişându-l, când el era un fiu al Adarlanului, iar ea o fiică a Terrasenului.

— Cum rămâne cu Căpitanul Gărzii?

— Poate că sarcinile mele nu sunt tocmai cele la care mă aştept să fie, spuse Chaol. Regele îi ascundea lucruri; existau prea multe secrete şi poate că el era puţin mai mult decât o marionetă,

decât o parte din iluzia prin care începea să vadă limpede...

— Îţi iubeşti ţara, spuse Celaena. Nu te pot lăsa să renunţi la toate astea.

Chaol surprinse licărul de durere şi speranţă din ochii ei, iar înainte să îşi dea seama ce face, alungă distanţa dintre ele, punându-şi o mână pe talia asasinei şi pe cealaltă pe umărul ei.

— Aş fi cel mai mare fraier din lume dacă te-aş lăsa să pleci singură.

Iar apoi lacrimile începură să curgă pe obrajii ei, iar gura îi tremura.

Chaol se trase înapoi, dar nu îi dădu drumul.

— De ce plângi?

— Pentru că, şopti ea cu vocea tremurândă, îmi aminteşti de cum ar trebui să fie lumea. De cum *poate* fi lumea.

Nu existase vreodată o linie, o limită între ei, doar teama lui stupidă şi mândria. Pentru că din momentul în care el o scosese din mina aia din Endovier, iar ea îl privise cu ochii aceia minunaţi, încă vii în ciuda unui an petrecut în iad, Chaol mersese spre momentul ăsta, mersese spre *ea.*

Aşa că îi şterse lacrimile, îi ridică uşor bărbia şi o sărută.

*

Sărutul o făcu să uite de toate grijile.

Se simţea ca şi cum ar fi ajuns acasă în sfârşit, ca şi cum ar fi renăscut sau ca şi cum şi-ar fi găsit o jumătate din ea care lipsea.

Buzele lui erau fierbinţi şi moi pe ale ei, încă

ezitante, iar după o clipă Chaol se trase înapoi, cât să o privească în ochi. Celaena tremură de dorinţa de a-l atinge peste tot deodată, să îl simtă atingând-o peste tot deodată. Ar renunţa la tot ca să plece cu ea.

Îşi puse braţele după gâtul lui, gurile lor unindu-se într-un al doilea sărut, care îi luă lumea de sub picioare.

*

Celaena nu ştia cât timp stătuseră pe acoperiş, îmbrăţişaţi, gurile şi mâinile lor hoinărind unele pe altele, până ce ea gemu, şi îl trase prin seră, coborând scările şi urcând în trăsura care îi aştepta afară. Iar apoi urmă drumul spre casă, când el făcu tot felul de chestii gâtului şi urechii ei, chestii care o făcură să îşi uite propriul nume. Reuşiră să se calmeze când ajunseră la porţile castelului şi păstrară o distanţă considerabilă în timp ce se îndreptau spre apartamentul ei, deşi fiecare centimetru din corpul ei se simţea atât de viu şi de arzând, încât era un miracol că Celaena reuşise să ajungă la uşa apartamentului ei fără să îl tragă în vreun dulap.

Dar de îndată ce intrară în hol, iar apoi la uşa dormitorului ei, Chaol se opri când ea îi luă mâna, conducându-l înăuntru.

— Eşti sigură?

Celaena ridică mâna pe chipul lui, explorând fiecare linie şi pistrui care deveniseră atât de imposibil de preţioase pentru ea. Mai aşteptase o dată înainte – aşteptase cu Sam, iar apoi fusese

prea târziu. Dar acum, acum nu avea nicio îndoială, nicio fărâmă de teamă sau nesiguranţă, ca şi cum fiecare moment dintre ea şi Chaol fusese un pas dintr-un dans care îi adusese aici.

— Niciodată în viaţa mea nu am fost mai sigură de ceva, îi spuse ea. Ochii lui, ca şi ai ei, ardeau de dorinţă, iar Celaena îl sărută din nou, trăgându-l în dormitor. Chaol se lăsă tras, fără să se rupă din sărut când închise uşa cu piciorul în urma lor.

Iar apoi erau doar ei doi, piele pe piele, iar când ajunseră la momentul în care nu îi mai despărţea nimic, Celaena îl sărută cu pasiune pe Chaol şi îi dădu tot ce avea ea de oferit.

*

Celaena se trezi când zorile se revărsau în camera ei. Chaol încă o ţinea în braţe, aşa cum o ţinuse întreaga noapte, ca şi cum ar fi putut-o pierde cumva în timpul somnului. Asasina zâmbi în sinea ei, ascunzându-şi nasul în gâtul lui şi inspirându-i mirosul. El se mişcă uşor, ca ea să ştie că se trezise.

Mâinile lui începură să se mişte, împletindu-se în părul ei.

— În niciun caz nu mă dau jos din patul ăsta pentru alergarea de dimineaţă, îi şopti el.

Celaena chicoti. Mâinile lui coborâră mai jos, pe spatele ei, fără să se lase împiedicate de ţesutul cicatrizat. Chaol îi sărutase fiecare cicatrice de pe spate, de pe tot corpul, în noaptea trecută. Ea zâmbi.

— Cum te simţi? o întrebă el.

Ca şi cum ar fi fost pretutindeni şi nicăieri în acelaşi timp. Ca şi cum fusese pe jumătate oarbă toată viaţa ei, iar acum putea vedea totul clar. Ca şi cum ar fi putut sta acolo o veşnicie şi ar fi fericită.

— Obosită, recunoscu ea. El se încordă. Dar fericită, adăugă Celaena.

Aproape scânci când el îi dădu drumul, cât să se sprijine în cot şi să o privească.

— Dar eşti bine, totuşi?

Celaena îşi dădu ochii peste cap.

— Sunt destul de sigură că „obosită, dar fericită", este o reacţie absolut normală după prima oară a unei fete.

Şi era destul de sigură că trebuia să discute cu Philippa despre un tonic contraceptiv de îndată ce avea să se dea jos din pat. Pentru că, pe toţi zeii, un copil... Celaena pufni.

— Ce e?

Ea doar dădu din cap, zâmbind.

— Nimic, îi răspunse, plimbându-şi degetele prin părul lui. Un gând o izbi, iar zâmbetul îi pieri. În cât bucluc vei intra pentru asta? îl întrebă ea.

Îi privi pieptul ridicându-se în timp ce inspiră adânc, aplecându-şi capul şi odihnindu-şi fruntea pe umărul ei.

— Nu ştiu. Poate că regelui nu-i va păsa. Poate mă va alunga. Poate mai rău. E greu de spus; e atât de imprevizibil!

Celaena îşi muşcă buza şi îşi plimbă mâinile peste spatele lui puternic. Tânjea de atâta timp să îl atingă aşa – mai mult decât realizase.

— Atunci, va fi secretul nostru. Petrecem

destul timp împreună şi nimeni nu ar trebui să observe schimbarea.

Chaol se ridică din nou, privind-o în ochi.

— Nu vreau să crezi că sunt de acord să păstrăm secretul pentru că mi-e ruşine în vreun fel.

— Cine a spus ceva despre ruşine? Celaena gesticulă spre corpul ei gol, deşi era acoperit de pătură. Sincer, sunt surprinsă că nu mergi ţanţoş pe aici, lăudându-te la toată lumea. *Eu* cu siguranţă aş face-o dacă m-aş fi cu culcat cu *mine.*

— Dragostea ta de sine nu cunoaşte limite?

— Absolut niciuna.

Chaol se aplecă să îi sărute urechea, iar Celaena simţi fiorul până în vârful degetelor de la picioare.

— Nu-i putem spune lui Dorian, continuă ea încet. Îşi va da seama, pun pariu, dar... Nu cred că ar trebui să îi spunem direct.

Chaol încetă să o mai muşte de ureche.

— Ştiu. Dar apoi se retrase, iar Celaena tresări involuntar când el o privi din nou. Tu încă îl mai...

— Nu. De ceva timp. Uşurarea din ochii lui o făcu să-l sărute. Dar ar fi o altă complicaţie dacă ar şti.

Şi nu ştia cum avea să reacţioneze Dorian, având în vedere cât de tensionate fuseseră lucrurile între ei. Prinţul era destul de important în viaţa lui Chaol, iar ea nu voia să le distrugă relaţia.

— Deci, spuse el, atingându-i nasul cu degetul, de cât timp îţi doreşti...

— Nu văd cum este asta treaba ta, căpitane Westfall. Şi nu o să-ţi spun până când nu-mi spui tu.

El îi atinse din nou nasul, iar ea îi îndepărtă degetele. Chaol îi prinse mâna într-a lui, ridicând-o în aşa fel, încât să-i poată privi inelul cu ametist – inelul pe care ea nu-l scotea niciodată, nici când făcea baie.

— De la balul de Yulemas. Poate mai devreme. Poate chiar e Samhuinn, când ţi-am adus inelul ăsta. Dar de Yulemas am realizat prima dată că uram ideea că tu puteai fi... cu altcineva. Îi sărută vârfurile degetelor. Acum e rândul tău, spuse el.

— Nu-ţi spun, zise ea.

Pentru că nu ştia; încă încerca să îşi dea seama când se îndrăgostise de el. Cumva, simţea că *întotdeauna* fusese Chaol, chiar de la început, chiar dinainte să se cunoască.

El începu să protesteze, dar Celaena îl trase înapoi peste ea.

— Şi gata cu vorba. Oi fi eu obosită, dar încă mai sunt o mulţime de lucruri de făcut în locul alergării de dimineaţă.

Chaol afişă un rânjet arzător de dorinţă, iar Celaena ţipă când o trase sub pături.

Capitolul 24

Dorian trecu pe lângă corturile negre ale carnavalului, întrebându-se pentru a nu ştiu câta oară dacă făcea greşeala vieţii lui. Îşi pierduse curajul să vină cu o zi în urmă, dar după încă o noapte fără somn, se hotărâse să vină la bătrâna vrăjitoare şi să înfrunte urmările mai târziu. Dacă avea să ajungă pe eşafodul călăului din cauza asta, cu siguranţă avea să se mustre pentru că fusese

atât de nechibzuit, dar epuizase orice alte căi de a afla de ce era bântuit de magie. Aceasta era singura lui opţiune.

O găsi pe Baba Picioare-galbene stând pe treptele din spate ale căruţei ei imense, ţinând pe genunchi o farfurie ciobită, cu resturi de pui fript, o grămăjoară de oase zăcând pe pământ.

Bătrâna ridică ochii galbeni spre el, dinţii săi din fier licărind în lumina soarelui amiezii în timp ce muşcă dintr-un copan de pui.

— Carnavalul e închis pe timpul prânzului.

Dorian îşi înghiţi iritarea. Să primească răspunsuri depindea de două lucruri: să fie de partea ei, iar ea să nu ştie cine era el.

— Speram să vă pot răpi câteva minute pentru câteva întrebări.

Copanul de pui se rupse în două. Dorian încercă să nu se tragă înapoi din pricina sunetelor pe care le scotea femeia când sugea măduva din oase.

— Clienţii care au întrebări în timpul prânzului plătesc dublu.

Dorian scoase patru monede de aur din buzunar.

— Sper că astea îmi vor cumpăra toate întrebările pe care vreau să le pun, plus discreţia dumneavoastră.

Aruncă jumătatea goală de copan în grămadă şi trecu la cealaltă, sugând-o şi mestecând-o.

— Pun pariu că te ştergi la fund cu aur.

— Nu cred că ar fi prea confortabil.

Baba Picioare-galbene râse.

— Foarte bine, boiernaşule. Să auzim

întrebările.

Dorian se aplecă şi puse aurul pe treaptă, lângă ea, dar păstrând distanţa de corpul ei ofilit. Mirosea îngrozitor, a mucegai şi a sânge putred, dar el îşi păstră expresia plictisită în timp ce se retrase. Femeia luă aurul cu mâna ei noduroasă.

Dorian privi în jur. Muncitorii erau împrăştiaţi prin carnaval, aşezaţi pe oriunde găsiseră locuri pentru masa de prânz.

Niciunul dintre ei, observă el, nu stătea în apropierea vagonului vopsit în negru. Nici măcar nu priveau în direcţia lui.

— Chiar eşti vrăjitoare?

Femeia luă o aripă de pui. *Trosc. Cranţ.*

— Ultima vrăjitoare născută în Regatul Vrăjitoarelor.

— Asta înseamnă că ai peste cinci sute de ani.

Bătrâna îi zâmbi.

— E o minune că am rămas atât de tânără, nu-i aşa?

— Deci este adevărat: vrăjitoarele sunt binecuvântate cu speranţă de viaţă mai mare decât oamenii Fae.

Ea aruncă un alt os la picioarele treptelor din lemn.

— Fae sau Valg. Nu am aflat niciodată care.

Valg. Dorian ştia numele acela.

— Demonii care furau femeile Fae ca să se împerecheze cu ele; de unde au rezultat vrăjitoare, nu-i aşa?

Iar dacă el îşi amintea corect, frumoasele vrăjitoare Crochan le moşteneau pe strămoaşele lor Fae, iar cele trei clanuri de vrăjitoare Dinţi-din-

fier moşteneau rasa de demoni care invadase Erilea la începutul timpului.

— De ce şi-ar bate un boiernaş frumuşel ca tine capul cu asemenea poveşti păcătoase? Femeia îndepărtă pielea de pe pieptul de pui şi îl mâncă nemestecat, lingându-şi buzele.

— Când nu ne ştergem la fund cu aur, avem nevoie de ceva care să ne amuze. De ce să nu învăţăm puţină istorie?

— Corect, spuse vrăjitoarea. Deci, ai te gând să te învârţi pe lângă subiect toată ziua, în timp ce mă coc în soarele ăsta nenorocit, sau mă întrebi odată ce te interesează?

— Magia chiar a dispărut?

Femeia nici măcar nu ridică privirea din farfurie.

— Tipul *tău* de magie a dispărut, da. Dar mai sunt şi altele, puteri uitate care funcţionează.

— Ce fel de puteri?

— Puteri care pe boiernaşi nu au de ce să îi intereseze. Acum, următoarea întrebare.

Dorian îi aruncă o expresie jucăuşă, uşor rănită, care o făcu pe femeie să îşi dea ochii peste cap. Îl făcea să vrea să fugă în direcţia opusă, dar trebuie să reziste, să continue cu prefăcătoria cât de mult putea.

— Ar putea o persoană să aibă, cumva, magie?

— Băiete, am călătorit de pe un continent pe altul, am traversat fiecare munte şi am fost în cele mai întunecate locuri de care oamenii încă se tem. Nu a mai rămas deloc magie; nici măcar Fae care au supravieţuit nu îşi pot accesa puterile. Unii dintre ei rămân captivi în formele lor de animal.

Nefericiţi mizerabili. Au şi gust de animal, de asemenea.

Femeia râse, mai degrabă croncănitul unui corb, care îi ridică părul de pe ceafă.

— Deci, nu – o singură persoană *nu* poate fi excepţia de la regulă, încheie ea.

Dorian îşi păstră masca plictisită.

— Şi dacă cineva descoperă deodată că are magie...?

— Atunci, ar fi un prost nenorocit şi ar cere să fie spânzurat.

Dorian deja ştia lucrul ăsta. Dar nu asta întreba.

— Dar dacă ar fi adevărat – ipotetic vorbind. Cum ar fi măcar posibil aşa ceva?

Femeia se opri din mâncat, aplecându-şi uşor capul într-o parte. Părul ei argintiu sclipea ca zăpada proaspăt aşternută, echilibrând bronzul feţei sale.

— Nu ştim cum sau de ce a dispărut magia. Mai aud zvonuri din când în când că ar mai exista încă puteri pe alte continente, dar nu aici. Deci, asta este adevărata întrebare: de ce magia a dispărut doar aici, şi nu pe tot cuprinsul Erileii? Ce fărădelegi am comis de i-am făcut pe zei să ne blesteme în halul ăsta, să ne ia ceea ce ne-au dat odinioară?

Aruncă osul pieptului pe pământ şi continuă:

— *Ipotetic* vorbind, dacă cineva ar avea magie şi eu aş fi vrut să aflu de ce, aş începe încercând să îmi dau seama de ce magia a plecat, în primul rând. Poate aşa mi-aş putea explica de ce ar putea exista o excepţie de la regulă. Stranii întrebări de

la un boiernaş care locuieşte în castelul de cleştar. Vrăjitoarea îşi linse degetele de grăsime. Stranii, stranii de tot.

Dorian rânji uşor.

— Şi mai straniu e că ultima vrăjitoare din Regatul Vrăjitoarelor a coborât atât de jos, încât îşi petrece viaţa făcând trucuri de carnaval.

— Zeii care au blestemat pământurile astea în urmă cu zece ani le-au blestemat pe vrăjitoare cu multe secole înainte de asta.

Posibil să fi fost norii care acoperiseră parţial soarele, dar Dorian putea jura că zări un licăr întunecat în ochii ei – un întuneric care îl făcu să se întrebe dacă nu cumva ea era chiar mai bătrână decât lăsa să se înţeleagă. Poate că titlul de „ultima vrăjitoare născută” era o minciună. O născocire care să ascundă o istorie atât de violentă, încât el nu îşi putea imagina ororile pe care le comisese ea în timpul acelor vremuri apuse ale războaielor vrăjitoarelor.

Împotriva voinţei lui, Dorian se trezi încercând să ajungă la acea forţă străveche dinăuntrul lui, întrebându-se dacă l-ar putea proteja cumva de Picioare-galbene, aşa cum o făcuse de fereastra spartă. Gândul îi întoarse stomacul pe dos.

— Alte întrebări? spuse ea, lingându-şi unghiile de fier.

— Nu. Îţi mulţumesc pentru timpul acordat.

— Ptiu, scuipă ea şi îi făcu semn să plece.

Dorian se întoarse şi plecă, dar nu ajunse mai departe de cel mai apropiat cort când văzu soarele strălucind pe un cap blond, iar Roland veni spre el, plecând de la masa unde stătuse de vorbă cu

muziciana aceea blondă, superbă, care cântase la lăută cu o seară în urmă. Oare îl urmărise acolo? Dorian se încruntă, dar îşi salută vărul, dând aprobator din cap.

— Ţi-ai citit viitorul?

Dorian ridică din umeri.

— Mă plictiseam.

Roland privi peste umăr, spre locul unde era parcată caravana Babei Picioare-galbene.

— Femeia aia îmi îngheaţă sângele în vine, spuse el.

— Cred că ăsta este unul dintre talentele ei, spuse Dorian.

Roland îl privi cu coada ochiului.

— Ţi-a spus ceva interesant?

— Doar balivernele obişnuite: în curând îmi voi întâlni adevărata dragoste, mă aşteaptă un destin glorios şi voi fi mai bogat decât în cele mai frumoase vise. Nu cred că ştia cu cine vorbeşte. Îl privi cu atenţie pe lordul din Meah. Dar tu, ce faci aici?

— Te-am văzut ieşind afară şi m-am gândit că poate ai nevoie de companie. Dar apoi am văzut încotro mergeai şi am decis să stau departe de locul ăla.

Fie Roland îl spiona, fie spunea adevărul; Dorian chiar nu îşi putea da seama. Dar îşi propusese să se poarte frumos cu vărul lui în ultimele zile – şi la fiecare întrunire a consiliului, Roland susţinuse fără ezitare fiecare decizie a lui Dorian. Iritarea de pe chipul tatălui său şi a lui Perrington era o plăcere neaşteptată, de asemenea.

Aşa că Dorian nu se mai întrebă de ce îl urmărise Roland, dar când aruncă o privire înapoi spre Picioare-galbene, ar fi putut jura că bătrâna rânjea la el.

*

Trecuseră câteva zile de când Celaena dăduse de urma ţintelor ei. Ascunsă de întuneric, asasina stătea în umbrele docurilor, nevenindu-i să creadă ceea ce vedea. Toţi bărbaţii de pe lista ei, toţi cei pe care îi urmărise, cei care puteau şti ce plănuia regele – *plecau.* Îl văzuse pe unul dintre ei strecurându-se într-o trăsură nemarcată şi îl urmărise până acolo, unde se îmbarcase pe un vas care pleca la miezul nopţii. Iar atunci, spre disperarea ei, apăruseră şi ceilalţi trei, împreună cu familiile lor, şi coborâră cu toţii sub punte.

Toţi oamenii aceia, toate informaţiile pe care le adunase, doar...

— Îmi pare rău, spuse un glas familiar din spatele ei, iar ea se răsuci şi îl văzu pe Archer apropiindu-se.

Cum de se furişase atât de bine? Nici măcar nu îl auzise apropiindu-se.

— A trebuit să îi avertizez, continuă el, privind vasul care se pregătea de plecare. N-aş fi putut trăi cu mâinile murdare de sângele lor. Au copii; ce s-ar fi ales de ei dacă tu i-ai fi predat pe părinţii lor regelui?

— Tu ai organizat asta? rosti Celaena printre dinţi.

— Nu, spuse el blând, de-abia auzindu-se de

strigătele marinarilor care dezlegau parâmele şi pregăteau vâslele. Un membru al organizaţiei. Am menţionat că este posibil ca vieţile lor să fie în pericol, iar el a aranjat ca oamenii lui să fie scoşi din Rifthold cu prima corabie.

Celaena îşi puse mâna pe pumnal.

— O parte din târgul ăsta se bazează pe faptul că tu ar trebui să îmi dai informaţii utile.

— Ştiu. Îmi pare rău.

— Ai prefera să îţi înscenez moartea acum şi să te urci şi tu pe vasul ăla?

Poate că avea să găsească o altă cale de a-l convinge pe rege să o elibereze mai devreme.

— Nu. Nu se va mai întâmpla.

Celaena se îndoia de asta, dar se sprijini de peretele clădirii şi îşi încrucişă braţele pe piept, privindu-l pe Archer studiind corabia. După o clipă, bărbatul se întoarse spre ea.

— Zi ceva, spuse el.

— Nu am nimic de spus. Sunt prea ocupată să mă gândesc dacă să te ucid chiar acum şi să îţi duc cadavrul înaintea regelui.

Celaena nu glumea. După noaptea petrecută cu Chaol, începuse să se întrebe dacă nu cumva simplitatea ar fi fost cea mai bună alegere. Orice ca să-l ţină pe Chaol departe de un potenţial scandal.

— Îmi pare rău, spuse din nou Archer, dar ea îi făcu semn să tacă şi privi corabia care se pregătea să iasă din port.

Era impresionant că reuşiseră să organizeze o evadare atât de repede. Poate că nu erau cu toţii la fel de proşti ca Davis.

— Persoana căreia i-ai spus asta, zise ea după o vreme. Este un lider al grupului?

— Aşa cred, şopti Archer. Sau ocupă o poziţie destul de înaltă, pentru că atunci când i-am spus de potenţialul pericol, a putut să organizeze imediat toată fuga.

Celaena îşi muşca interiorul obrazului. Poate că Davis fusese un accident. Şi poate Archer avea dreptate. Poate că oamenii ăştia doar voiau un lider care să fie mai potrivit gusturilor lor. Dar oricare ar putea fi motivele lor financiare şi politice, când oameni nevinovaţi fuseseră ameninţaţi, se mobilizaseră şi îi încercau să îi ducă undeva în siguranţă. Puţini oameni din imperiu îndrăzneau să facă asta şi chiar mai puţini reuşeau să scape.

— Vreau nume noi şi mai multe informaţii până mâine-seară, îi spuse ea lui Archer când se întoarse cu spatele la docuri, pornind înapoi spre castel. Altfel, îţi arunc capul la picioarele regelui şi îl las pe el să hotărască dacă vrea să ţi-l azvârlu în canal sau să-l înfig în ţeapă, pe porţile din faţă.

Nu aşteptă răspunsul lui Archer, pur şi simplu dispăru în umbre şi ceaţă.

Nu se grăbi să ajungă la castel, merse alene, gândindu-se la ceea ce văzuse. Nu exista bun sau rău absolut (deşi regele era, cu siguranţă, o excepţie). Şi deşi oamenii aceia erau corupţi din anumite puncte de vedere, de asemenea salvau şi vieţi.

Era absurd că ei pretindeau că au legături cu Aelin Galathynius, dar Celaena nu se putea abţine să nu se întrebe dacă existau cu adevărat forţe

care se adunau în numele moştenitoarei lor. Dacă undeva, în ultimul deceniu, membri ai puternicei curţi regale a Terrasenului reuşiseră să se ascundă? Mulţumită regelui Adarlanului, Terrasen nu mai avea o armată stabilă – doar cine ştie ce forţe răspândite prin regat. Dar acei bărbaţi *aveau* ceva resurse. Iar Nehemia spusese că, dacă Terrasenul avea să se ridice din nou, avea să devină o ameninţare reală pentru Adarlan.

Poate că ea nu trebuia să facă nimic, la urma urmei. Poate că nu avea să fie nevoie să îşi rişte viaţa sau pe a lui Chaol. Poate, doar poate, oricare ar fi fost motivele lor, oamenii ăştia aveau să găsească o cale de a-l opri pe rege – şi de a elibera întreaga Erilee.

Un zâmbet ezitant i se întinse pe chip şi deveni mai mare şi mai curajos când se apropie de castelul de sticlă şi de căpitanul gărzii, care o aştepta acolo.

*

Trecuseră patru zile de la ziua de naştere a lui Chaol, iar el petrecuse fiecare noapte de atunci cu Celaena. Şi după-amiezile, şi dimineţile. Şi fiecare moment pe care şi-l putea rupe din obligaţiile lor individuale. Din păcate, întâlnirea aceasta cu şefii gărzii lui nu era opţională, dar pe măsură ce asculta rapoartele oamenilor săi, gândurile lui continuau să alerge spre ea.

Chaol de-abia respirase şi făcuse tot posibilul să fie blând, să fie totul cât mai puţin dureros pentru ea. Ea tresărise din când în când, iar ochii i

se umpluseră de lacrimi, dar când el o întrebase dacă voia să se oprească, Celaena doar îl sărutase. Iar şi iar. În acea primă noapte, el o ţinuse în braţe şi îşi permisese să îşi imagineze că aşa avea să arate fiecare noapte din restul vieţii lui.

Şi de atunci, în fiecare noapte, el îi sărutase fiecare cicatrice care îi brăzda spatele, jurând tăcut de fiecare dată că, într-o zi, avea să se întoarcă în Endovier şi avea să dărâme locul ăla piatră cu piatră.

— Căpitane?

Chaol clipi, realizând că cineva îi pusese o întrebare, şi se foi în scaun.

— Repetă, ordonă el, refuzând să îşi permită să roşească.

— Avem nevoie de gardieni în plus la carnaval?

La naiba, nici măcar nu ştia de ce era întrebat asta. Oare avusese loc vreun incident? Dacă i-ar fi întrebat, atunci oamenii lui şi-ar fi dat seama că nici măcar nu îi ascultase.

Fu scutit de la a arăta ca un fraier când cineva bătu la uşa micii încăperi de consiliu din barăci, iar apoi un cap blond îşi făcu apariţia.

Doar văzând-o, Chaol uită de lumea din jurul lor. Toţi cei din încăpere priviră spre uşă, iar când ea zâmbi, căpitanul se luptă cu dorinţa de a-i pocni peste ochi pe gardienii care o priveau admirativ. Aceştia erau oamenii lui, îşi spuse Chaol în sinea sa. Iar ea *era* frumoasă – şi aproape că îi speria de moarte. Bineînţeles că o priveau şi o apreciau.

— Căpitane, spuse ea, rămânând în prag.

Obrajii îi erau îmbujoraţi, iar culoarea îi făcea ochii să scânteieze, trimiţându-l cu gândul la cum

arătase când fuseseră un singur trup. Celaena făcu un semn din cap spre coridor.

— Regele vrea să te vadă, continuă ea.

Chaol s-ar fi tensionat, ar fi început să se gândească la ce era mai rău, dacă nu ar fi surprins licărul acela ştrengăresc din ochii ei.

Căpitanul se ridică din scaunul lui, plecând capul înaintea oamenilor săi.

— Hotărâţi între voi în legătură cu carnavalul şi raportaţi-mi mai târziu, spuse el, părăsind grăbit încăperea.

Păstră o distanţă respectabilă până când dădură colţul şi intrară pe un coridor pustiu, iar el veni lângă ea, simţind nevoia să o atingă.

— Philippa şi ceilalţi servitori sunt plecaţi până la cină, spuse ea uşor răguşită.

Chaol scrâşni din dinţi la efectul pe care vocea ei îl avu asupra sa, ca şi cum cineva şi-ar fi trecut un deget invizibil pe spatele lui.

— Am întâlniri toată ziua, reuşi el să spună, şi era adevărat. Am încă una în douăzeci de minute. La care cu siguranţă avea să întârzie dacă o urma pe Celaena, având în vedere cât de mult le-ar fi luat să ajungă în camera ei.

Ea se opri, încruntându-se la el. Dar ochii lui căzură pe o uşă mică din lemn, la doar câţiva paşi de ei. Un dulap cu mături. Celaena îi urmări privirea, un zâmbet timid luminându-i chipul. Se întoarse spre uşă, dar el o prinse de mână, apropiindu-şi faţa de a ei.

— Va trebui să fii *foarte* tăcută.

Celaena deschise uşa, împingându-l înăuntru.

— Am sentimentul că eu o să îţi spun asta în

câteva clipe, spuse ea zâmbind, ochii sclipindu-i provocator.

Sângele îi clocotea în vene lui Chaol, iar după ce închise uşa, propti o măturăsub mâner.

*

— Un dulap cu mături? spuse Nehemia, rânjind ca un spiriduş. *Pe bune?*

Celaena stătea întinsă pe patul Nehemiei şi aruncă în gură o stafidă îmbrăcată în ciocolată.

— Jur pe viaţa mea.

Nehemia sări pe saltea. Fleetfoot ţopăi lângă ea şi se aşeză pe faţa Celaenei, dând din coadă spre prinţesă.

Celaena împinse blând câinele de pe ea şi zâmbi atât de larg încât o duru.

— Cine ştia că ratez atât de multă distracţie?

Şi, pe toţi zeii, Chaol era... ei bine, Celaena roşi la gândul că îl dorea atât de mult după ce corpul ei se obişnuise. Doar atingerea degetelor lui pe pielea ei o putea transforma într-o bestie.

— Ţi-aş fi putut spune eu asta, zise Nehemia, întinzându-se peste Celaena ca să ia o bucată de ciocolată de pe platoul de pe noptieră. Deşi cred că întrebarea corectă este, cine ar fi ghicit că solemnul căpitan al gărzii poate fi atât de pasional? Se întinse zâmbind lângă Celaena. Sunt fericită pentru tine, prietenă dragă.

Celaena îi zâmbi înapoi.

— Cred... cred că şi eu sunt fericită pentru mine.

Chiar era. Pentru prima dată în atâţia ani, era

cu adevărat *fericită.* Sentimentul îi învălui orice gând, un fior de speranţă care creştea cu fiecare suflare. Îi era teamă să se gândească prea mult la el, ca şi cum faptul că era conştientă de el avea să îl facă să dispară cumva. Poate că lumea nu avea să fie niciodată perfectă, poate că unele lucruri nu aveau niciodată să fie cum trebuie, dar poate că ea mai avea o şansă să îşi găsească un fel de pace şi libertate.

Simţi schimbarea în Nehemia înainte ca prinţesa să spună vreun cuvânt, asemenea unui curent de aer care bate deodată mai rece. Celaena o privi pe Nehemia, care se holba la tavan.

— Ce s-a întâmplat?

Nehemia îşi trecu o mână peste faţă, trăgând adânc aer în piept.

— Regele mi-a cerut să vorbesc cu forţele rebele. Să îi conving să se retragă. Altfel îi va măcelări pe toţi.

— A ameninţat el că face asta?

— Nu direct, dar asta s-a sugerat. La sfârşitul lunii, îl trimite pe Perrington la fortăreaţa ducelui, în Morath. Nu mă îndoiesc nici măcar o secundă că îl vrea pe Perrington la graniţa de sud ca să poată monitoriza lucrurile. Perrington este mâna lui dreaptă. Deci, dacă ducele decide că este nevoie ca rebelii să fie înfruntaţi, el are permisiunea să folosească orice forţă consideră că este necesară ca să îi doboare.

Celaena se ridică în fund, aşezându-se turceşte.

— Deci, te întorci în Eyllwe?

Nehemia scutură din cap.

— Nu ştiu. Trebuie să fiu acolo. Sunt... sunt lucruri pe care trebuie să le fac aici. În castelul ăsta şi în oraşul ăsta. Dar nu-mi pot lăsa oamenii de izbelişte în faţa unui alt masacru.

— Nu se pot ocupa părinţii sau fraţii tăi de rebeli?

— Fraţii mei sunt prea tineri şi lipsiţi de experienţă, iar părinţii mei au şi aşa destule pe cap în Banjali.

Prinţesa se ridică în şezut, iar Fleetfoot îşi odihni capul în poala Nehemiei, întinzându-se între ele – şi lovind-o pe Celaena de câteva ori cu picioarele din spate.

— Am crescut cunoscând prea bine greutatea coroanei mele, continuă prinţesa. Când regele a invadat Eyllwe în urmă cu atâţia ani, am ştiut că într-o zi voi fi nevoită să fac alegeri care mă vor bântui. Dar nu credeam că va fi atât de greu, spuse ea după o scurtă pauză. Nu pot fi în două locuri deodată.

Celaena simţi cum pieptul i se încordează şi puse o mână pe spatele Nehemiei. Nu era de mirare că prinţesei îi lua atât de mult să descifreze ghicitoarea cu ochiul. Ruşinea îi coloră obrajii.

— Ce voi face, Elentiya, dacă el ucide încă cinci sute de oameni? Ce voi face dacă se hotărăşte să dea un exemplu, măcelărindu-i pe toţi cei din Calaculla? Cum le pot întoarce spatele?

Celaena nu avea niciun răspuns. Îşi petrecuse săptămâna gândindu-se la Chaol. Nehemia îşi petrecuse săptămâna încercând să echilibreze soarta regatului ei. Iar Celaena avea indicii – indicii care o puteau ajuta pe Nehemia în lupta ei

împotriva regelui – şi un ordin din partea Elenei pe care practic îl ignorase.

Nehemia îi luă mâna într-a ei.

— Promite-mi, spuse ea, ochii săi negri sclipind. Promite-mi că mă vei ajuta să eliberez Eyllwe de sub tirania lui.

Celaena simţi cum îi îngheaţă sângele în vine.

— Să *eliberezi* Eyllwe?

— Promite-mi că vei face ca tatăl meu să îşi recupereze coroana. Că oamenii mei se vor întoarce din Endovier şi Calaculla.

— Sunt doar o asasină. Celaena îşi luă mâna dintr-a Nehemiei. Iar lucrul despre care vorbeşti, Nehemia... Se dădu jos din pat, încercând să-şi controleze ritmul accelerat al inimii. Ar fi o nebunie.

— Nu există altă cale. Eyllwe *trebuie* eliberat. Iar dacă tu mă ajuţi, am putea începe să strângem o armată.

— *Nu.* Nehemia clipi, dar Celaena dădu din cap. Nu, repetă ea. Pentru nimic în lume nu te voi ajuta să ridici o armată împotriva lui. Eyllwe a fost greu lovit de rege, dar de-abia ai simţit gustul violenţei pe care a dezlănţuit-o în alte părţi. Dacă ridici o armată împotriva lui, te va măcelări. Nu voi face parte din asta.

— Şi din ce vei face tu parte, *Celaena?* Nehemia se ridică, împingând-o pe Fleetfoot din poala ei. Pentru ce vei lupta? Sau vei lupta doar pentru tine însăţi?

Gâtul o ardea, dar Celaena se luptă să spună cuvintele:

— Habar nu ai ce poate să îţi facă, Nehemia.

Ţie şi oamenilor tăi.

— A masacrat cinci sute de rebeli şi familiile lor!

— Şi mi-a distrus *întreg* regatul! Visezi cu ochii deschişi la puterea şi onoarea curţii regale din Terrasen, şi totuşi nu realizezi ce înseamnă faptul că regele a fost în stare să îi distrugă. Era cel mai puternic regat de pe continent – de pe orice continent, iar el i-a ucis pe toţi!

— A avut elementul surpriză de partea lui, replică Nehemia.

— Iar acum are o armată al cărei număr este de ordinul *milioanelor.* Nu se poate face nimic.

— Când vei spune *stop,* Celaena? Ce te va face să nu mai fugi şi să înfrunţi ceea ce este în faţa ta? Dacă Endovier şi durerea oamenilor mei nu te pot impresiona, ce o va face?

— Eu sunt *o persoană.*

— O persoană aleasă de regina Elena – o persoană pe a cărei frunte a ars un semn sacru în ziua aceea, la duel! O persoană care, în ciuda sorţii, încă respiră. Drumurile noastre s-au intersectat cu un motiv. Dacă tu nu eşti binecuvântată de zei, atunci cine este?

— Asta este ridicol. Este stupid.

— Stupid? Stupid să lupţi pentru ceea ce este corect, pentru oameni care nu pot lupta pentru ei înşişi? Crezi că soldaţii sunt cel mai rău lucru pe care îl poate trimite asupra noastră?

Vocea Nehemiei se îmblânzi, apoi continuă:

— Se zăresc lucruri mult mai sumbre la orizont. Visele mi-au fost bântuite de umbre şi aripi, bătăi de aripi răsunând în trecătorile din munţi. Iar

spionii pe care îi trimitem în munţii Colţ Alb, în trecătoarea Ferian, nu se mai întorc. Ştii ce spun oamenii în văile din munţi? Spun că şi ei aud bătăi de aripi purtate de vânturile din trecătoare.

— Nu înţeleg un cuvânt din ce spui.

Dar Celaena văzuse chestia aia lângă bibliotecă.

Nehemia merse lângă ea, apucând-o de încheieturile mâinilor.

— Ba înţelegi. Când te uiţi la el, simţi că acolo este o putere mai mare, stranie în jurul lui. Cum a putut un asemenea om să cucerească întreg continentul atât de repede? Doar cu putere militară? Cum se face că Terrasenul a căzut atât de repede, când ei erau antrenaţi de generaţii să fie războinici? Cum a putut cea mai puternică dintre curţi să fie rasă de pe faţa pământului în câteva zile?

— Eşti obosită şi supărată, spuse Celaena cât de calm putu, încercând să nu se gândească la cât de asemănătoare erau cuvintele Nehemiei şi Elenei. Se eliberă din strânsoarea prinţesei. Poate ar trebui să vorbim despre asta mai târziu...

— Nu vreau să vorbesc mai târziu despre asta!

Fleetfoot scânci, plimbându-se între ele.

— Dacă nu lovim acum, continuă Nehemia, orice plănuieşte va deveni din ce în ce mai puternic. Iar apoi nu vom mai avea nicio speranţă.

— Nu există speranţă, spuse Celaena. Nu există speranţă să ne putem ridica împotriva lui. Nici acum, nici vreodată.

Acesta era un adevăr pe care îl realizase treptat. Dacă Nehemia şi Elena aveau dreptate în

legătură cu această sursă misterioasă de putere, atunci cum îl puteau detrona?

— Iar eu nu voi face parte din orice plan ai avea tu. Nu te voi ajuta să te sinucizi şi să iei cu tine şi mai mulţi oameni nevinovaţi în proces.

— Nu mă vei ajuta pentru că îţi pasă doar de *tine.*

— Şi dacă e aşa, ce? Celaena îşi aruncă mâinile în aer. Ce dacă vreau să îmi petrec restul vieţii în pace?

— Nu va fi niciodată pace – nu atâta timp cât el e pe tron. Când ai spus că nu i-ai ucis pe oamenii de pe lista lui, am crezut că în sfârşit faci un pas spre a te ridica împotriva sa. Am crezut că, atunci când va veni timpul, voi putea conta pe tine să mă ajuţi cu planurile. Nu mi-am dat seama că o făceai doar ca să îţi ai tu conştiinţa curată!

Celaena porni furioasă spre uşă.

— Nu mi-am dat seama că eşti doar o laşă, spuse Nehemia.

Celaena o privi peste umăr.

— Mai spune-o o dată.

Nehemia nici nu se clinti.

— Eşti o laşă. Nu eşti nimic altceva decât o laşă.

Celaena îşi încleştă pumnii.

— Când oamenii tăi vor zăcea morţi în jurul tău, şuieră ea printre dinţi, să nu vii să te plângi la mine.

Nu-i dădu prinţesei şansa la replică, ieşind din încăpere, Fleetfoot urmând-o îndeaproape.

Capitolul 25

— Unul din ei trebuie să cedeze, îi spuse regina prinţesei. Doar atunci poate începe.

— Ştiu, spuse blând prinţesa. Dar prinţul nu este pregătit. Trebuie să fie ea.

— Atunci, înţelegi ce îţi cer?

Prinţesa ridică privirea, spre raza de lumină care se revărsa în mormânt. Când privi înapoi spre regina străveche, ochii îi erau luminoşi.

— Da.

— Atunci fă ceea ce trebuie făcut.

Prinţesa încuviinţă şi plecă din mormânt. Se opri în prag, întunericul din spatele ei chemând-o, şi se întoarse spre regină.

— Ea nu va înţelege. Iar când va păşi peste margine, nu va mai exista nimic care să o tragă înapoi.

— Îşi va găsi drumul înapoi. Întotdeauna o face.

Lacrimile apărură în colţul ochiului, dar prinţesa le alungă.

— Pentru binele nostru, al tuturor, sper că ai dreptate.

Capitolul 26

Chaol ura partidele de vânătoare. Mulţi dintre lorzi de-abia puteau ţine în mână un arc, darămite să se furişeze. Era dureros să îi priveşti – iar bieţii câini de vânătoare se agitau prin tufişuri, încercând să anime un joc pe care lorzii oricum aveau să îl piardă. De obicei, doar ca să termine odată cu

vânătoarea, Chaol ucidea cu discreţie câteva animale şi se prefăcea că lorzii cutare şi cutare o făcuseră. Dar regele, Perrington, Roland şi Dorian ieşiseră în parcul de vânătoare astăzi, ceea ce însemna că trebuia să stea aproape de ei.

De fiecare dată când călărea suficient de aproape de lorzi, cât să îi audă râzând şi bârfind, Chaol îşi permitea să se întrebe ce ar fi ajuns dacă nu ar fi ales această cale. Nu-şi mai văzuse fratele mai mic de ani buni; oare tatăl lui îi permisese lui Terrin să se transforme într-unul dintre idioţii ăştia? Sau îl trimisese să se antreneze ca un războinic, aşa cum făcuseră toţi lorzii din Anielle în secolele după atacul sălbaticilor din munţi asupra oraşului de lângă Lacul Argintiu?

În timp ce Chaol mergea în spatele regelui, noul lui armăsar Asterion primind multe priviri admirative şi invidioase din partea grupului, Chaol îşi permise să se gândească, pentru o secundă, ce ar fi crezut tatăl lui despre Celaena. Mama lui era o femeie blândă, liniştită, al cărei chip devenise o amintire înceţoşată în anii de când o văzuse ultima oară. Dar încă îşi amintea vocea ei cristalină şi râsul blând, şi felul cum îi cânta când era bolnav. Deşi căsătoria lor fusese aranjată, tatăl lui şi-ar fi dorit pe cineva ca mama lui – pe cineva supus. Ceea ce însemna că cineva precum Celaena... Chaol tresări la gândul că Celaena şi tatăl lui puteau sta împreună într-o încăpere. Tresări, apoi zâmbi, pentru că *aceea* era o bătălie a caracterelor, care ar fi putut deveni o legendă.

— Eşti distras astăzi, căpitane, spuse regele, ivindu-se dintre copaci.

Era un om masiv; dimensiunile regelui întotdeauna îl surprindeau pe Chaol, dintr-un oarecare motiv.

Era flancat de două dintre gărzile lui Chaol – unul era Ress, care părea mai degrabă agitat decât triumfător pentru că fusese ales să îl protejeze pe rege în acea zi, deşi încerca din răsputeri să nu o arate. De aceea Chaol îl alesese şi pe Dannan, celălalt gardian – mai bătrân şi mai experimentat, având o răbdare aproape legendară. Chaol îşi plecă uşor capul spre rege, apoi încuviinţă aprobator spre Ress. Tânărul îşi îndreptă umerii, dar rămase în alertă – concentrarea lui îndreptându-se acum asupra împrejurimilor, asupra lorzilor din preajmă, câinilor şi săgeţilor şuierând printre copaci.

Regele îşi trase calul negru lângă al lui Chaol, pornind într-un mers domol. Ress şi Dannan rămaseră în spate, la o distanţă care încă le permitea să intercepteze orice pericol ascuns.

— Ce-o să se facă lorzii mei fără prada ucisă de tine pentru ei?

Chaol încercă să îşi ascundă zâmbetul. Poate că nu fusese aşa de discret pe cât crezuse.

— Îmi cer scuze, milord.

Călare pe calul lui de război, regele arăta pe deplin precum cuceritorul care era. În ochii lui era ceva care trimise un fior pe spatele lui Chaol – şi îl făcu să realizeze de ce atât de mulţi conducători străini aleseseră să îi ofere de bunăvoie coroanele lor, şi nu să îl înfrunte în luptă.

— Mâine-seară o voi interoga pe prinţesa din Eyllwe în camera de consiliu, spuse regele,

suficient de încet încât doar Chaol să audă, îndreptându-şi armăsarul spre ceata de câini care alerga prin pădure. Vreau şase oameni la intrare. Asigură-te că nu sunt complicaţii şi că nu ne va întrerupe nimeni.

Privirea regelui îi sugeră exact genul de complicaţie la care se gândea – Celaena.

Chaol ştia că era riscant să pună întrebări, dar spuse:

— Ar trebui să îmi pregătesc oamenii pentru ceva specific?

— Nu, spuse regele, fixându-şi o săgeată în arc şi trăgând spre un fazan care apăru dintr-un tufiş. O lovitură curată, direct în ochi. Asta e tot, încheie el.

Regele îşi fluieră câinii şi se îndreptă spre prada pe care o răpusese, urmat îndeaproape de Ress şi Dannan.

Chaol îşi opri calul, privind muntele de om călărind printre copaci.

— Despre ce era vorba? întrebă Dorian, care apăru deodată în spatele lui.

Chaol dădu din cap.

— Nimic.

Dorian întinse mâna peste umăr, spre tolba care era prinsă pe spatele lui, şi scoase o săgeată.

— Nu te-am mai văzut de câteva zile.

— Am fost ocupat. Ocupat cu sarcinile lui şi ocupat cu Celaena. Nici eu nu te-am mai văzut.

Se forţă să îl privească pe Dorian.

Buzele prinţului erau ţuguiate şi chipul serios în timp ce spuse:

— Şi eu am fost ocupat.

Prinţul moştenitor îşi întoarse calul, îndreptându-se în direcţia opusă, dar se opri.

— Chaol, spuse el, privind peste umăr. Ochii lui Dorian erau reci, maxilarul încordat. Poartă-te frumos cu ea.

— Dorian, începu el, dar prinţul porni să i se alăturі lui Roland.

Deodată singur în pădurea stranie, Chaol îşi privi prietenul dispărând din raza lui vizuală.

*

Chaol nu îi împărtăşi Celaenei ce spusese regele, deşi o parte din el se opusese atât de tare, încât îl durea. Regele nu ar răni-o pe Nehemia – nu când ea era o figură publică, şi una apreciată. Nu când el îl avertizase pe Chaol în legătură cu acea ameninţare anonimă la adresa Nehemiei. Dar avea sentimentul că orice avea să fie spus în acea cameră de consiliu nu avea să fie plăcut.

Faptul că Celaena ştia sau nu nu făcea nicio diferenţă, îşi spuse în sinea lui în timp ce stătea întins în braţele ei, în patul lui. Dacă Celaena ar fi ştiut, chiar dacă i-ar fi spus Nehemiei, nu ar fi împiedicat conversaţia să aibă loc şi nu ar fi făcut ameninţarea aceea anonimă să dispară. Nu, dacă fetele ar şti, lucrurile doar s-ar înrăutăţi – pentru toţi.

Chaol oftă, despletindu-şi picioarele dintre ale Celaenei, se ridică şi îşi luă pantalonii de unde îi aruncase, pe podea. Ea se mişcă, dar nu se ridică. Acela în sine era un miracol, realiză Chaol – ea se simţea destul de în siguranţă lângă el cât să

doarmă buştean.

Merse şi o sărută uşor pe cap, apoi îşi adună restul hainelor de prin cameră şi se îmbrăcă, deşi ceasul bătuse ora trei cu puţin timp în urmă.

Poate că era un test, se gândi el când se strecură afară din apartamentul său. Poate că regele îi testa loialitatea – voia să vadă dacă încă mai putea avea încredere în el. Iar dacă el afla că Nehemia şi Celaena ştiau de interogatoriul de a doua zi, atunci ele ar fi putut afla într-un singur mod...

Avea nevoie doar de puţin aer rece, să simtă briza sărată a râului Avery pe chipul lui. Vorbise serios când îi spusese Celaenei că într-o zi avea să părăsească Rifthold împreună cu ea. Şi ar fi protejat până la moarte secretul ei despre oamenii pe care nu îi ucidea.

Chaol ajunse la grădinile întunecate şi tăcute şi porni printre gardurile vii. Ar ucide pe oricine ar răni-o pe Celaena; iar dacă regele avea să-i ordone vreodată să scape de ea, atunci mai degrabă şi-ar înfige sabia în inimă decât să se supună. Sufletul lui era legat de al ei printr-un lanţ invincibil. Pufăi, imaginându-şi ce ar crede tatăl său dacă ar fi aflat că el ar fi luat-o de soţie pe asasina Adarlanului.

Gândul îl făcu pe Chaol să se oprească în loc. Ea avea doar optsprezece ani. Uita asta uneori, uita că el era mai în vârstă decât ea. Iar dacă el o cerea acum de soţie...

— Pe toţi zeii, bombăni el, scuturând din cap.

Ziua aia era destul de departe.

Dar nu se putea abţine să nu şi-o imagineze – strălucirea viitorului şi cum ar fi să îşi întemeieze o

viaţă împreună, să o numească soţia lui, să o audă spunându-i soţ, să crească o droaie de copii care probabil ar fi prea deştepţi şi talentaţi pentru propriul bine (şi pentru sănătatea lui psihică).

Încă îşi imagina acel viitor imposibil de frumos când cineva îl apucă de la spate şi îi acoperi nasul şi gura cu ceva mirositor şi rece, iar el îşi pierdu cunoştinţa.

Capitolul 27

Chaol nu era în pat când ea se trezi, iar Celaena le mulţumi zeilor pentru îndurarea lor, pentru că era prea epuizată ca să poată alerga. Partea lui de pat era destul de rece cât să îşi dea seama că plecase în urmă cu ceva ore bune – probabil pentru a-şi îndeplini sarcinile de căpitan al gărzii.

Rămase întinsă pentru o vreme, mulţumindu-se să viseze cu ochii deschişi, să îşi imagineze vremuri în care puteau petrece zile întregi împreună, fără să fie deranjaţi de cineva. Când stomacul ei începu să mormăie, hotărî că era un semn că ar fi trebuit să se dea jos din pat. Îşi lăsase câteva haine în camera lui, aşa că făcu un duş şi se îmbrăcă înainte să se întoarcă în apartamentul ei.

În timpul micului dejun, primi o listă cu nume de la Archer – scrisă codat, aşa cum îi ceruse ea – cu mai mulţi bărbaţi de vânat. Spera doar ca el să nu-i mai ascundă chestii de data asta. Nehemia nu apăru pentru lecţia lor zilnică despre semnele Wyrd, deşi Celaena nu fu surprinsă.

Nu prea avea starea necesară să vorbească cu prietena ei –, iar dacă prinţesa era suficient de nesăbuită cât să se gândească să pornească o revoltă... Avea să stea departe de Nehemia până când urma să îi vină mintea la cap. Îşi făcuse speranţe că putea găsi o cale să folosească semnele Wyrd ca să treacă de uşa secretă din bibliotecă, dar asta putea aştepta – cel puţin până când se calmau amândouă.

După ce îşi petrecu ziua în Rifthold, urmărind bărbaţii de pe lista lui Archer, Celaena se întoarse la castel, nerăbdătoare să îi spună lui Chaol ce mai descoperise. Dar căpitanul nu apăruse la cină. Nu era atât de neobişnuit ca el să fie foarte ocupat, aşa că Celaena cină singură şi se tolăni pe canapeaua din dormitorul ei cu o carte în mână.

Probabil că avea nevoie şi de puţină odihnă, din moment ce, Wyrdul îi era martor, nu prea dormise în acea ultimă săptămână. Nu că asta ar fi deranjat-o.

Când ceasul bătu ora zece, iar Chaol deja nu apăruse în camera ei, se trezi mergând spre apartamentul lui. Poate că o aştepta acolo. Poate că adormise fără să vrea.

Dar merse grăbită pe coridoare şi scări, palmele transpirându-i mai tare cu fiecare pas. Chaol era căpitanul gărzii. Nu putea ceda în faţa ei în fiecare zi. O învinsese în primul lor duel cu săbiile. Totuşi, şi Sam fusese egalul ei în multe privinţe. Şi tot fusese prins şi torturat de Rourke Farran – tot avusese parte de cea mai brutală moarte pe care o văzuse vreodată. Iar dacă Chaol...

Celaena deja alerga acum.

Ca şi Sam, Chaol era admirat de aproape toată lumea. Iar când i-l luaseră pe Sam, nu o făcuseră pentru ceea ce făcuse Sam.

Nu, o făcuseră ca să ajungă la *ea.*

Ajunse în apartamentul lui, o parte din ea încă rugându-se să fi fost doar paranoică, rugându-se ca el să doarmă în pat, iar ea să se cuibărească lângă el şi să facă dragoste şi să îl îmbrăţişeze întreaga noapte.

Dar apoi deschise uşa dormitorului său şi văzu un plic sigilat, adresat ei, pe masa de după uşă – aşezat peste sabia lui, care nu fusese acolo în dimineaţa aceea. Era aşezat destul de neglijent; servitorii ar fi putut presupune că era un bilet de la Chaol însuşi – şi că nimic nu era în neregulă. Smulse sigiliul roşu şi despături hârtia.

ÎL AVEM PE CĂPITAN. CÂND VEI OBOSI SĂ NE MAI URMĂREŞTI, NE GĂSEŞTI AICI.

Mai jos era scrisă adresa unui depozit dintr-o mahala a oraşului.

VINO SINGURĂ, ALTFEL CĂPITANUL MOARE ÎNAINTE SĂ PUI PICIORUL ÎN CLĂDIRE. DACĂ NU AJUNGI PÂNĂ MÂINE-DIMINEAŢĂ, VOM LĂSA CE MAI RĂMÂNE DIN EL PE MALUL RÂULUI AVERY.

Celaena se holbă la scrisoare.

Toată reţinerile pe care le blocase adânc în interiorul ei, după momentul ei de turbare din Endovier, se dezlănţuiră libere.

O furie rece, infinită, o străbătu, ştergând din mintea ei totul, cu excepţia planului pe care îl putea vedea cu o claritate violentă. *Calmul ucigaş,* îl numise odată Arobynn Hamel. Deşi el nu realizase niciodată cât de calmă putea fi ea când depăşea limitele.

Dacă o voiau pe Asasina Adarlanului, atunci aveau să o primească.

Iar Wyrdul să îi ajute când ea avea să sosească.

*

Chaol nu ştia de ce îl legaseră în lanţuri, ştia doar că îi era sete, că avea o durere cruntă de cap şi că lanţurile care îl ţintuiau de zidul din piatră nu aveau să se urnească. Îl ameninţaseră cu bătaia de fiecare dată când încercase să tragă de ele. Deja ei îl loviseră suficient cât să îl convingă că nu se jucau.

Ei. Nici măcar nu ştia cine erau. Cu toţii purtau robe lungi, cu glugi care le ascundeau feţele mascate. Unii dintre ei erau înarmaţi până în dinţi. Vorbeau în şoaptă şi deveneau din ce în ce mai agitaţi pe măsură ce ziua trecea.

Din ce îşi putea da seama Chaol, avea o buză spartă şi probabil câteva zgârieturi pe faţă şi coaste. Nu-i puseseră nicio întrebare înainte ca doi dintre oamenii lor să se năpustească asupra lui, deşi nici el nu fusese foarte cooperant când se trezise şi se văzuse acolo. Celaena ar fi fost impresionată de cât de pline de imaginaţie fuseseră înjurăturile lui înainte, în timpul şi după

acea primă bătaie.

În orele care trecuseră, el se mişcase doar ca să se uşureze în colţ, din moment ce atunci când ceruse să fie lăsat să folosească toaleta, ei doar se holbaseră la el. Şi îl supravegheau tot timpul, cu mâinile pe săbii. Chaol încercă să nu râdă.

Aşteptau ceva, realiză el cu o claritate stranie ca lumina zilei. Faptul că nu îl uciseseră sugera că voiau un fel de recompensă.

Poate că era o grupare rebelă care căuta să îl şantajeze pe rege. Mai auzise de nobilime care fusese răpită în acel scop. Şi îl auzise pe rege însuşi ordonându-le rebelilor să îl ucidă pe neînsemnatul lord sau domniţă, pentru că el nu avea să se coboare la nivelul trădătorilor mizerabili.

Chaol nu îşi permise să se gândească la acea posibilitate, nici măcar când începu să îşi păstreze energia pentru rezistenţa pe care avea de gând să o opună când avea să îşi găsească sfârşitul.

Câţiva dintre răpitorii lui şuşotiră câteva argumente rapide, dar fură reduşi la tăcere de alţii care le spuseră să aştepte. Chaol se prefăcea că doarme când o ceartă avu loc, şoapte care spuneau că ar trebui să îl elibereze, iar apoi...

— Are timp până la răsărit. Ea va veni.

Ea.

Cuvântul acela era cel mai groaznic lucru pe care îl auzise vreodată.

Pentru că exista o singură *ea* care s-ar fi deranjat să vină după el. O *ea* împotriva căreia el putea fi folosit.

— Dacă o răniţi, spuse el, vocea fiindu-i

răguşită de sete, vă spintec pe toţi cu mâinile goale.

Ei erau treizeci, jumătate fiind înarmaţi, şi toţi se întoarseră spre el.

Chaol îşi dezgoli dinţii, deşi faţa îl durea.

— Doar să o atingeţi şi vă iau gâturile.

Unul dintre ei, înalt, cu două săbii încrucişate pe spate, se apropie. Deşi chipul îi era acoperit, Chaol îl recunoscu după arme ca fiind unul dintre bărbaţii care îl bătuseră mai devreme. Se opri la o distanţă la care puteau ajunge doar lovind din picioare.

— Noroc cu asta, spuse bărbatul. După voce, ar fi putut avea între douăzeci şi patruzeci de ani. Ai face bine să te rogi la ce zei vrei tu ca mica ta asasină să coopereze.

Chaol urlă, trăgând de lanţuri.

— Ce vreţi de la ea?

Războinicul – era un războinic, Chaol îşi dăduse seama după felul în care se mişca – îşi aplecă uşor capul într-o parte.

— Nu este treaba ta, *căpitane.* Şi tacă-ţi gura când apare, altfel îţi tai limba regală şi murdară.

Un alt indiciu. Bărbatul ura regalitatea. Ceea ce însemna că acei bărbaţi...

Archer ştiuse cât de periculoasă era gruparea asta rebelă? Când avea să se elibereze, avea să îl ucidă pentru că o amestecase pe Celaena în asta. Şi apoi avea să se asigure că regele şi gărzile lui secrete puneau mâna pe toţi nenorociţii ăştia.

Chaol smuci lanţurile, iar bărbatul scutură din cap.

— Mai fă o dată asta şi te las lat din nou.

Pentru un căpitan al Gărzii Regale, ai fost destul de uşor de capturat.

Ochii lui Chaol licăriră.

— Doar un laş capturează oameni aşa cum ai făcut-o tu.

— Un laş? Sau un pragmatic?

Deci nu era un războinic needucat. Cineva cu şcoală, dacă putea folosi un asemenea vocabular.

— Ce spui mai bine de un prost? spuse Chaol. Nu cred că îţi dai seama cu cine ai de-a face.

Bărbatul ţâţâi.

— Dacă erai atât de bun, ai fi mai mult decât căpitanul gărzii.

Chaol scoase un râset jos, chinuit.

— Nu vorbeam despre mine.

— Ea e doar o fată.

Deşi stomacul i se întorcea pe dos la gândul că ea putea veni în locul ăsta, cu oamenii ăştia, deşi el se gândea la orice cale posibilă de a se scoate pe el şi pe Celaena vii de acolo, îi aruncă un rânjet bărbatului.

— Atunci, *chiar* te aşteaptă o surpriză.

Capitolul 28

Furia o duse într-un loc în care Celaena ştia doar trei lucruri: Chaol fusese luat de lângă ea, ea era o armă făurită să ia vieţi, iar dacă Chaol era rănit, nimeni nu avea să iasă din acel depozit.

Traversă oraşul repede şi cu calm, paşii ei de prădător rămânând silenţioşi pe străzile pavate. Îi spuseseră să vină singură şi îi ascultase.

Dar nu spuseseră să vină neînarmată.

Aşa că luase fiecare armă pe care o putea pune pe ea, inclusiv sabia lui Chaol, care îi era prinsă pe spate, împreună cu a sa, mânerele celor două săbii fiindu-i la îndemână peste umeri. De acolo în jos, era o armonie în mişcare.

Când se apropie de mahala, trăsăturile fiindu-i ascunse de o pelerină neagră şi o glugă greoaie, se căţără pe zidul unei clădiri dărăpănate până ce ajunse pe acoperiş.

Nu-i spuseseră nici să folosească uşa din faţă.

Merse pe acoperişuri, ghetele ei păşind cu uşurinţă pe şindrilele mucegăite, ascultând, privind, *simţind* noaptea în jurul ei. Sunetele obişnuite ale mahalalei o întâmpinară pe măsură ce se apropie de enormul depozit cu două etaje: orfani sălbatici ţipând unii la alţii, clipocitul beţivilor uşurându-se pe pereţii clădirilor, târfe strigând spre potenţiali angajatori...

Dar depozitul din lemn era cufundat într-o linişte stranie, un balon de tăcere care îi sugeră că în faţa clădirii erau destui oameni cât să-i ţină la distanţă pe locuitorii mahalalei.

Acoperişurile din apropiere erau pustii şi plate, distanţele dintre clădiri fiind uşor de acoperit.

Nu-i păsa ce voia grupul ăsta de la ea. Nu-i păsa ce fel de informaţii sperau să scoată de la ea. Când i-l luaseră pe Chaol, făcuseră cea mai mare greşeală a vieţii lor. Şi ultima, de asemenea.

Ajunse pe acoperişul clădirii de lângă depozit, se lăsă în genunchi, se târî spre margine şi privi în jos.

În aleea îngustă de dedesubt, patrulau trei oameni în pelerine. Pe strada de lângă se zăreau

uşile depozitului, lumina revărsându-se din crăpături şi dezvăluind cel puţin alţi patru oameni afară. Nimeni nu privea spre acoperiş. Proştii!

Depozitul din lemn era un imens spaţiu deschis, înalt de trei nivele, iar prin fereastra deschisă de la al doilea etaj, din faţa ei, putea vedea podeaua de dedesubt.

Mezaninul ocupa mare parte din al doilea etaj, iar la etajul al treilea şi pe acoperiş ajungea un set de trepte – o posibilă cale de scăpare, dacă uşa din faţă nu era o opţiune. Zece dintre bărbaţi erau înarmaţi până în dinţi, iar şase arcaşi erau poziţionaţi în jurul mezaninului din lemn, cu arcurile îndreptate spre primul etaj.

Acolo era Chaol, legat cu lanţuri de unul dintre pereţii din lemn.

Chaol, cu faţa zgâriată şi însângerată, cu hainele sfâşiate şi murdare, cu capul plecat între umeri.

Gheaţa din stomacul ei i se împrăştie prin vene.

Se putea căţăra până pe acoperiş, apoi să coboare de la al treilea etaj. Dar asta i-ar lua mult timp şi nimeni nu privea spre fereastra deschisă dinaintea ei.

Îşi dădu capul pe spate şi îi aruncă lunii un zâmbet viclean. Fusese numită Asasinul Adarlanului cu un motiv. Intrările dramatice erau practic o formă de artă.

Celaena se târî de lângă margine şi făcu înapoi câţiva paşi, judecând cam cât de departe şi de repede trebuia să alerge. Fereastra deschisă era destul de largă şi nu trebuia să îşi facă griji că

spărgea geamul sau că săbiile i se puteau prinde în cadrul ferestrei, iar mezaninul avea un parapet care să o oprească, în caz că îşi rata aterizarea.

Mai făcuse o asemenea săritură o dată înainte, în noaptea în care lumea ei fusese zdruncinată complet. Dar în noaptea aceea, Sam deja era mort de câteva zile, iar ea sărise prin fereastra casei lui Rourke Farran din pură răzbunare.

De data asta, nu avea să dea greş.

Bărbaţii nici măcar nu priveau spre fereastră când ea sări spre ea. Iar când ateriză pe mezanin şi se ghemui, două dintre pumnalele ei deja îşi luau zborul.

*

Chaol surprinse lumina lunii reflectată în lama de oţel înainte ca ea să sară prin fereastra de la al doilea etaj, aterizând pe mezanin şi aruncând două pumnale spre arcaşii situaţi cel mai aproape de ea. Ei se prăbuşiră, ea se ridică – alte două pumnale aruncate spre alţi doi arcaşi. Chaol nu ştia dacă să îi privească pe ei sau pe ea în timp ce prinse balustrada mezaninului şi sări peste ea, aterizând pe pământul de dedesubt când câteva săgeţi loviră balustrada în locul unde fuseseră mâinile ei cu câteva secunde înainte.

Bărbaţii din încăpere strigau, unii ascunzându-se după coloane sau fugind spre ieşire, iar alţii alergau spre ea cu armele în mâini. Iar Chaol putea doar să privească îngrozit şi uimit cum ea scoase două săbii – din care una era a lui – şi le dezlănţui asupra lor.

Nu avură nicio şansă.

În învălmăşeala de trupuri, cei doi arcaşi rămaşi nu îndrăzniră să tragă de teama că puteau lovi pe unul de-al lor – o altă mişcare intenţionată din partea ei, Chaol ştia asta. Smuci lanţurile iar şi iar, încheieturile durându-l îngrozitor; dacă ar fi putut doar să ajungă la ea, poate împreună ar putea...

Celaena era un vârtej de oţel şi sânge. Privind-o tăind oamenii ca şi cum ar fi fost spice de grâu pe câmp, Chaol înţelese cum ajunsese atât de aproape de zidul Endovierului în acea zi. În sfârşit, după toate lunile astea, văzu prădătorul letal pe care se aşteptase să îl găsească în mine. Nu era nimic uman în ochii ei, nici cea mai mică urmă de milă. Îi îngheţă inima.

Gardianul care îl tachinase toată ziua rămase în apropiere, cu cele două săbii scoase, aşteptând-o.

Unul dintre bărbaţii cu glugă ajunsese destul de departe de ea, cât să aibă curaj să strige:

— Destul! *Destul!*

Dar Celaena nu îl ascultă, iar Chaol se aruncă înainte, încă încercând să disloce lanţurile din perete, ea croi o alee printre bărbaţi, lăsând trupuri tânguinde în urma ei. Spre cinstea sa, persecutorul lui rămase nemişcat pe când Celaena se îndrepta spre el.

— *Nu trageţi!* le ordonă bărbatul cu glugă arcaşilor. *Nu trageţi!*

Celaena se opri în faţa gardianului, îndreptând spre el sabia plină de sânge.

— Dă-te din calea mea, altfel te tai în bucăţi!

Gardianul lui Chaol, prostul, pufni, ridicându-şi săbiile puţin mai sus.

Celaena zâmbi. Dar apoi, bărbatul cu glugă şi vocea străveche se grăbi spre ei, cu mâinile întinse ca să arate că nu era înarmat.

— Destul! Pune armele jos, îi spuse el gardianului.

Acesta tresări, dar săbiile Celaenei rămaseră în alertă. Bătrânul făcu un pas spre Celaena.

— Destul! spuse el din nou. Avem destui duşmani şi aşa! Sunt lucruri mai rele de care trebuie să ne ocupăm!

Celaena se întoarse uşor spre el, cu faţa murdară de sânge şi ochii sclipindu-i luminoşi.

— Ba nu, nu sunt, spuse ea. Pentru că eu sunt aici acum.

*

Sânge care nu era al ei îi îmbiba hainele, îi curgea pe mâini, pe gât, dar tot ce putea vedea erau arcaşii pregătiţi pe mezaninul de deasupra ei şi duşmanul încă stând între ea şi Chaol. Chaol al *ei.*

— Vă rog, spuse bărbatul cu glugă, dându-şi jos masca şi dezvăluind un chip care se potrivea cu vocea lui străveche. Păr alb şi scurt, riduri jucăuşe în jurul gurii şi ochi de un cenuşiu limpede precum cristalul, care erau mari şi rugători.

— Poate că metodele noastre au fost greşite, continuă el, dar...

Celaena aţinti o sabie spre el, iar gardianul mascat dintre ea şi Chaol se îndreptă.

— Nu ştiu cine eşti şi ce vrei. Îl iau acum.

— Te rog, ascultă, spuse blând bătrânul.

Celaena putea simţi mânia şi agresiunea emanate de gardianul cu glugă din faţa ei, putea vedea cât de strâns şi hotărât ţinea mânerele săbiilor lui gemene. Nici ea nu era pregătită să înceteze vărsarea de sânge. Nu era deloc pregătită să cedeze.

Aşa că ştia exact ce avea să se întâmple când se întoarse spre gardian şi îi aruncă un rânjet leneş.

El şarjă. Când săbiile ei le întâlniră pe ale lui, bărbaţii care erau afară dădură buzna înăuntru. Nu se auzea altceva în afară de metal răsunând şi strigătele celor răniţi căzând în jurul ei, iar ea se avânta printre ei, bucurându-se de cântecul funebru care îi răsuna în sânge şi în oase.

Cineva îi striga numele, totuşi – o voce familiară care nu era a lui Chaol, iar când se întoarse, zări sclipirea unei săgeţi cu vârful din oţel îndreptându-se spre ea, apoi licărul părului de un şaten-auriu, iar apoi...

Archer se prăbuşi, săgeata care îi era destinată ei ieşind din umărul lui. Îi luă două mişcări să lase o sabie şi să scoată pumnalul din cizmă, aruncându-l spre gardianul care trăsese. Când se întoarse spre Archer, el deja se ridica în picioare, aşezându-se între ea şi zidul de bărbaţi, cu un braţ întins înaintea ei – cu faţa spre ea. Protejându-i pe bărbaţi.

— Asta este o neînţelegere, îi spuse el, gâfâind.

Sângele din rana din umăr i se prelingea pe

roba neagră. *Robă.* Aceeaşi robă pe care o purtau şi ceilalţi bărbaţi.

Archer făcea parte din grupul ăsta; Archer o păcălise.

Iar apoi furia aceea, furia care îmbina evenimentele din noaptea în care fusese capturată cu cele din noaptea aceasta, care făcu feţele lui Chaol şi a lui Sam să sângereze împreună, care puse stăpânire pe ea cu atâta violenţă, încât scoase un alt pumnal pe care îl avea prins în talie.

— *Te rog,* spuse Archer, făcând un pas spre ea, tresărind când săgeata i se mişcă în umăr. Lasă-mă să îţi explic.

Când Celaena văzu sângele curgând pe roba lui, când văzu agonia, teama şi disperarea din ochii săi, furia ei tremură.

— Scoate-i lanţurile, spuse ea cu un calm mortal. Acum.

Archer refuză să îşi desprindă privirea dintr-a ei.

— Mai întâi ascultă-mă.

— *Scoate-i lanţurile acum.*

Archer făcu un semn din cap către gardianul care lansase ca un prost ultimul atac asupra ei. Şchiopătând, dar încă întreg, în mod surprinzător, şi încă ţinând cele două săbii, gardianul îl eliberă pe căpitanul gărzii.

Chaol fu în picioare într-o secundă, dar Celaena observă felul în care se legăna, tremurul pe care el încerca să îl ascundă. Totuşi, reuşi să îl privească pe gardianul care stătea înaintea lui, ochii sclipindu-i cu promisiunea unei răzbunări violente. Gardianul păşi înapoi, luându-şi din nou săbiile.

— Ai o singură propoziţie la dispoziţie să mă convingi să nu vă ucid pe toţi, îi spuse ea lui Archer când Chaol veni lângă ea. O propoziţie.

Archer începu să dea din cap, privind de la ea la Chaol, în ochii lui citindu-se tristeţe, şi nu teamă, furie sau stăruinţă.

— Am lucrat cu Nehemia ca să-i conducem pe oamenii ăştia în ultimele şase luni.

Chaol se încordă, dar Celaena clipi uimită. Fu suficient pentru Archer ca să îşi dea seama că trecuse testul. Făcu un semn din cap către oamenii din jurul lui.

— Lăsaţi-ne singuri, spuse el cu o autoritate pe care ea nu-l mai auzise folosind-o până atunci.

Bărbaţii se supuseră, cei care rămăseseră în picioare târându-şi tovarăşii răniţi. Celaena nu-şi permise să se gândească la cât de mulţi erau morţi.

Bătrânul care îşi expusese faţa înaintea ei o privea cu un amestec de uimire şi neîncredere, iar ea se întrebă cu ce fel de monstru semăna în acel moment. Dar când el îi observă atenţia, îşi plecă uşor capul spre ea şi plecă împreună cu ceilalţi, luându-l cu el pe gardianul impulsiv şi pripit.

Singură, îşi îndreptă din nou sabia spre Archer, făcând un pas mai aproape, ţinându-l pe Chaol în spatele ei. Bineînţeles, căpitanul gărzii păşi imediat în dreapta ei.

Archer continuă:

— Eu şi Nehemia am condus mişcarea asta împreună. Ea a venit aici să ne organizeze – să formeze un grup care să poată merge în Terrasen şi să înceapă să strângă forţe împotriva regelui. Şi

să dejoace adevăratele planuri ale regelui pentru Erilea.

Chaol se încordă, iar Celaena încercă să îşi ascundă surprinderea.

— E imposibil.

Archer pufăi.

— Este? De ce crezi că prinţesa este atât de ocupată tot timpul? Ştii unde merge în timpul nopţii?

Furia rece licări din nou, încetinind, încetinind şi iar încetinind lumea.

Apoi îşi aminti: îşi aminti cum Nehemia o convinsese să nu studieze ghicitoarea găsită în biroul lui Davis şi cum fusese atât de înceată şi uitucă în legătură cu promisiunea ei de a o descifra; îşi aminti noaptea în care Dorian venise în apartamentul ei pentru că Nehemia era plecată şi el nu reuşise să o găsească nicăieri în castel; îşi aminti cuvintele Nehemiei înainte de cearta lor, despre cum avea chestiuni importante în Rifthold de rezolvat, chestiuni la fel de importante ca Eyllwe...

— Vine aici, spuse Archer. Vine aici ca să ne pună la curent cu informaţiile pe care tu ai încredere să i le împărtăşeşti.

— Dacă ea face parte din grupul tău, zbieră Celaena, atunci unde este?

Archer îşi scoase sabia şi o îndreptă spre Chaol.

— Întreabă-l pe el.

O durere ascuţită îi străpunse stomacul.

— Despre ce vorbeşte? îl întrebă ea pe Chaol.

Dar Chaol se holba la Archer.

— Nu ştiu.

— Mincinos nenorocit, izbucni Archer, dezgolindu-şi dinţii cu o sălbăticie care îl făcu să arate, pentru prima dată, deloc atractiv. Sursele mele mi-au spus că regele te-a informat în urmă cu o săptămână despre ameninţarea asupra vieţii Nehemiei. Când aveai de gând să spui cuiva despre asta?

Apoi Archer se întoarse spre Celaena şi continuă:

— L-am adus aici pentru că i s-a ordonat să o interogheze pe Nehemia despre comportamentul ei. Am vrut să ştim ce fel de întrebări i s-a cerut să o întrebe. Şi pentru că am vrut ca *tu* să vezi ce fel de om este el cu adevărat.

— Nu este adevărat, scuipă Chaol. E o minciună sfruntată. Nu m-ai întrebat nimic, nenorocit mizerabil.

Se întoarse cu ochi rugători spre Celaena. Ea încă încerca să priceapă cuvintele, fiecare fiind mai groaznic decât următorul.

— Ştiam despre ameninţarea anonimă la adresa vieţii Nehemiei, da, continuă el. Dar mi s-a spus că va fi interogată de către *rege.* Nu de mine.

— Şi ne-am dat seama de asta, spuse Archer. Înainte să apari tu, Celaena, ne-am dat seama că nu căpitanul era acela. Dar nu vor să o interogheze în noaptea asta, nu-i aşa, căpitane?

Chaol nu răspunse, iar Celaenei nu-i păsa de ce.

Se desprindea uşor de propriul corp. Centimetru cu centimetru. Ca o maree retrăgându-se de la ţărm.

— Tocmai ce am trimis oameni la castel în urmă cu câteva minute, continuă Archer. Poate ei pot împiedica asta.

— Unde este Nehemia? se auzi ea întrebând.

— Asta au descoperit spionii mei în noaptea asta. Nehemia a insistat să rămână la castel, să vadă ce întrebări voiau să-i pună, să vadă cât de mult bănuiau sau ştiau...

— Unde este Nehemia?

Dar Archer doar dădu din cap, ochii sclipindu-i de lacrimi.

— Nu au de gând să o interogheze, Celaena. Şi până vor ajunge oamenii mei acolo, cred că va fi prea târziu.

„Prea târziu”.

Celaena se întoarse spre Chaol. Căpitanul era palid ca moartea.

Archer dădu din nou din cap.

— Îmi pare rău.

Capitolul 29

Celaena gonea pe străzile oraşului, renunţând la pelerină şi la armele mai grele pe măsură ce înainta, la orice îi putea mări viteza, la orice o putea aduce la castel înainte ca Nehemia... Înainte ca Nehemia...

Un ceas începu să bată undeva în capitală şi trecu o veşnicie între fiecare bătaie a orei.

Era destul de târziu, iar străzile erau aproape pustii, dar oamenii care o văzură se ţinură la distanţă de ea când trecea alergând pe lângă ei, simţind cum plămânii îi cedează. Alungă durerea,

împingând forţa în picioarele ei, rugându-se la orice zei cărora le mai păsa să îi dea putere. Pe cine avea să folosească regele? Dacă nu pe Chaol, atunci pe cine?

Nu-i păsa nici dacă era regele însuşi. Avea să îi distrugă. Iar ameninţarea aceea anonimă la viaţa Nehemiei – avea să o descifreze şi pe aceea.

Castelul de sticlă se zări înaintea ei, turnurile lui cristaline strălucind cu o lumină de un verde palid.

„Nu din nou. Nu din nou, îşi spuse în sinea ei cu fiecare pas, cu fiecare bătaie a inimii. Te rog”.

Nu putea intra pe poarta din faţă. Gărzile aveau să o oprească, cu siguranţă, sau ar fi cauzat o hărmălaie care l-ar putea determina pe asasinul necunoscut să acţioneze mai repede. Un zid înalt din piatră limita una dintre grădini; era mai aproape şi mai puţin supravegheat.

Putea jura că auzise copite tropăind în spatele ei, dar nu mai exista nimic în lume cu excepţia ei şi a distanţei care o despărţea de Nehemia. Se apropie de zidul din piatră care înconjura grădina, inima bubuindu-i în urechi în timp ce îşi luă avânt să sară.

Se prinse de zid cât de tăcută putu, degetele de la mâini şi de la picioare găsind imediat puncte de sprijin, săpând atât de adânc în zid, încât unghiile i se sparseră. Sări de partea cealaltă a zidului înainte ca gărzile să privească în direcţia ei.

Ateriză pe aleea pietruită din grădină, căzând în mâini. Undeva în fundul minţii sale înregistră durerea din palme, dar deja o luase din nou la fugă, îndreptându-se spre uşile din sticlă care

duceau spre castel. Petice de zăpadă licăreau albastre în lumina lunii. Avea să meargă în camera Nehemiei întâi – şi, dacă o găsea acolo, să o încuie în siguranţă şi să îl termine pe nemernicul care venea după ea.

Oamenii lui Archer puteau să se ducă dracului. Scăpase de ei în câteva secunde. Oricine ar fi fost trimis să o rănească pe Nehemia – acea persoană era a *ei.* A ei să o distrugă, bucată cu bucată. Avea să îi arunce rămăşiţele la picioarele regelui.

Deschise una din uşile de sticlă. Gărzi erau împrăştiate pe coridor, dar alesese intrarea aceea tocmai pentru că o cunoşteau – şi îi ştiau chipul. Nu se aştepta să-l zărească pe Dorian, totuşi, vorbind cu ei. Ochii lui de safir nu erau altceva decât un licăr de culoare când trecu alergând pe lângă el.

Putea auzi strigăte din spatele ei, dar nu avea de gând să se oprească. „Nu din nou. Niciodată”.

Ajunse la scări, urcând câte două şi câte trei cu picioarele tremurânde. Încă puţin – apartamentul Nehemiei era doar cu un etaj mai sus, la două coridoare distanţă. Ea era Asasina Adarlanului – era Celaena Sardothien. Nu avea să dea greş. Zeii îi erau datori. Wyrdul îi era dator. Nu avea să o dezamăgească pe Nehemia. Nu când rămăseseră atâtea cuvinte groaznice între ele.

Celaena ajunse în capul scărilor. Strigătele din spatele ei crescură în intensitate; oameni care îi strigau numele. Nu avea să se oprească pentru nimeni.

O coti pe coridorul familiar, aproape plângând de uşurare la vederea uşii din lemn. Era închisă; nu zărea semne de intrare forţată.

Scoase două dintre pumnalele rămase, invocând cuvintele de care avea nevoie pentru a-i explica Nehemiei cum şi unde să se ascundă. Când atacatorul ei avea să sosească, tot ce trebuia să facă Nehemia era să stea liniştită şi ascunsă. Celaena avea să se ocupe de restul. Şi avea să-i facă plăcere.

Ajunse la uşă şi se împinse în ea, spărgând încuietoarea.

Lumea încetini într-o secundă infinită.

Celaena privi camera.

Sângele era peste tot.

Înaintea patului, bodyguarzii Nehemiei zăceau cu gâturile tăiate de la o ureche la alta, organele lor interne revărsându-se pe podea.

Iar pe pat...

Pe pat...

Putea auzi strigătele apropiindu-se, ajungând în cameră, dar cuvintele lor fură oarecum înăbuşite, ca şi cum ea ar fi fost sub apă, iar sunetele veneau de la suprafaţa apei.

Celaena stătea în mijlocul dormitorului încremenit, holbându-se la pat şi la trupul frânt al prinţesei.

Nehemia era moartă.

Partea a doua

Săgeata reginei

Capitolul 30

Celaena se holba la cadavru.

Un corp gol, mutilat cu pricepere, atât de ciopârţit încât patul aproape că era negru de sânge.

Oamenii se năpustiră în cameră în urma ei, iar Celaena simţi mirosul acru al vomei când cuiva i se făcu rău lângă ea.

Dar ea rămase acolo, lăsându-i pe ceilalţi să se răspândească în jurul ei, grăbindu-se să evalueze cele trei trupuri reci din încăpere. Acea tobă străveche, eternă – inima ei – îi bubuia îi urechi, stingând orice alt sunet.

Nehemia nu mai era. Acel suflet vibrant, curajos, iubitor; prinţesa care fusese numită Lumina din Eyllwe; femeia care adusese o rază de speranţă – pur şi simplu, ca şi cum nu ar fi fost altceva decât o flacără în vânt, Nehemia dispăruse.

Când contase cel mai mult, Celaena nu fusese acolo. Nehemia era moartă.

*

Cineva îi şopti numele, dar nu o atinse.

Un licăr al unor ochi ca de safir se aprinse în faţa ei, blocându-i imaginea patului şi a trupului dezmembrat de pe el. Dorian. Prinţul Dorian. Lacrimi îi curgeau pe obraji. Celaena întinse mâna să le atingă. Erau straniu de calde în ciuda degetelor ei reci, distante. Unghiile îi erau murdare, însângerate, rupte – atât de respingătoare pe obrazul alb şi fin al prinţului.

Iar apoi, vocea din spatele ei îi rosti din nou numele:

— Celaena.

Ei făcuseră asta.

Degetele ei însângerate alunecară pe chipul lui Dorian, spre gâtul lui. Prinţul doar o privea, deodată nemişcat.

— Celaena, spuse vocea aceea familiară. Un avertisment.

Ei făcuseră asta. O trădaseră. O trădaseră pe Nehemia.

O luaseră de lângă ea. Unghiile ei zgâriară gâtul lui Dorian.

— *Celaena,* spuse vocea.

Celaena se întoarse uşor.

Chaol se holba la ea, cu mâna pe sabia sa. Sabie pe care ea o adusese la depozit – sabie pe care ea o lăsase acolo. Archer îi spusese că Chaol ştiuse că aveau să facă asta.

„El ştiuse”.

Celaena se lăsă pradă durerii şi se repezi spre el.

*

Chaol avu timp doar să dea drumul sabiei când ea se aruncă spre el, cu o mână spre faţa lui.

Îl împinse în perete, iar durerea ţâşni din cele patru dâre pe care Celaena i le brăzdă cu unghiile pe obraz.

Asasina dădu să ia pumnalul din talie, dar Chaol îi prinse încheietura. Sângele se prelingea pe obrazul lui, pe gât.

Gărzile lui strigară, grăbindu-se să îi vină în ajutor, dar el puse un picior în spatele piciorului ei, răsucindu-se şi aruncând-o la podea.

— *Înapoi,* le ordonă el, dar îl costă.

Captivă sub greutatea lui, Celaena îi trase un pumn atât de tare, încât dinţii îi clănţăniră.

Iar apoi ea începu să mârâie, să mârâie ca un animal sălbatic în timp ce se repezi la gâtul lui. Chaol se trase înapoi, aruncând-o din nou pe podeaua din marmură.

— *Opreşte-te.*

Dar Celaena pe care o ştia el dispăruse. Fata pe care şi-o imaginase ca soţia lui, fata cu care împărţise patul în ultima săptămână, dispăruse complet. Hainele şi mâinile îi erau pătate cu sângele bărbaţilor din depozit. Celaena ridică genunchiul, lovindu-l atât de tare între picioare, încât Chaol o eliberă din strânsoare, iar apoi ea ajunse deasupra lui, scoţând pumnalul şi îndreptându-l spre pieptul lui...

El îi prinse din nou încheietura, aproape zdrobindu-i-o când pumnalul zăbovi deasupra inimii lui. Tot corpul ei tremura de efort, încercând să îl înfigă în pieptul căpitanului. Se întinse după celălalt pumnal, dar el îi prinse şi cealaltă încheietură.

— *Opreşte-te,* gâfâi Chaol, răpus de lovitura cu genunchiul, încercând să ignore durerea orbitoare. Celaena, *opreşte-te.*

— Căpitane, se aventură unul dintre oamenii lui.

— *Înapoi,* zbieră el din nou.

Celaena îşi lăsă toată greutatea pe pumnalul pe care îl ţinea deasupra lui, câştigând vreo doi centimetri. Braţele lui Chaol se încordară. Avea să îl ucidă. Chiar avea să îl ucidă.

Se forţă să o privească în ochi, să privească faţa aceea atât de schimonosită de furie, încât nu o găsi pe Celaena nicăieri.

— Celaena, spuse el, strângându-i atât de tare încheieturile, încât spera ca ea chiar să simtă durerea – de oriunde ar fi plecat. Dar ea tot nu slăbea pumnalul din mână. Celaena, sunt prietenul tău.

Ea se holbă la el, gâfâind printre dinţii încleştaţi, respiraţia devenindu-i din ce în ce mai sacadată înaintă să ragă, sunetul răscolind încăperea, năruindu-i lumea şi îngheţându-i sângele:

— *Tu nu vei fi* niciodată *prietenul meu. Mereu vei fi* duşmanul *meu.*

Celaena urlă ultimul cuvânt cu o ură atât de profundă, încât Chaol îl simţi ca pe un pumn în stomac. Asasina îşi smuci mâna, iar Chaol o scăpă din prinsoare. Pumnalul plonjă în jos.

Şi se opri. Urmă o tăcere bruscă în încăpere, iar mâna Celaenei doar se *opri,* ca şi cum ar fi îngheţat în aer. Ochii ei părăsiră chipul lui Chaol, dar căpitanul nu putea vedea la cine mârâia asasina. Pentru o secundă, i se păru că Celaena se lupta cu cine ştie ce forţă invizibilă, dar apoi Ress apăru în spatele ei, iar ea era prea ocupată să îl observe în timp ce gardianul o lovi în cap cu mânerul sabiei sale.

Când Celaena se prăbuşi peste el, o parte din Chaol se prăbuşi odată cu ea.

Capitolul 31

Dorian ştia că Chaol nu avea de ales, nu avea cum să iasă din această situaţie, în timp ce prietenul lui o scotea pe Celaena din camera aia însângerată, pe scara de serviciu a servitorilor şi tot mai jos, până ajunseră în temniţele castelului. Încercă să nu privească faţa curioasă, de om nebun, a lui Kaltain, când Chaol o întinse pe Celaena în celula de lângă a ei. Când încuie uşa celulei.

— Lasă-mă să-i dau pelerina mea, spuse Dorian, grăbindu-se să şi-o scoată.

— Nu, spuse încet Chaol. Obrazul încă îi sângera. Celaena îi brăzdase patru dungi adânci pe obraz cu unghiile. Cu *unghiile.* Pe toţi zeii.

— Nu am încredere în ea cu altceva în celulă decât cu fân.

Chaol deja îi luase toate armele rămase asupra ei – inclusiv cele şase agrafe de păr din coada ei – şi îi verificase cizmele şi tunica pentru alte arme ascunse.

Kaltain îi zâmbea palid Celaenei.

— Nu o atinge, nu vorbi cu ea şi nu te uita la ea, spuse Chaol, ca şi cum pe cele două nu le-ar fi despărţit un zid de gratii.

Kaltain doar pufăi şi se ghemui pe o parte.

Chaol strigă ordine gărzilor cu privire la apă şi raţiile de hrană, la cât de des trebuia schimbată paza, apoi ieşi din temniţă.

Dorian îl urmă tăcut. Nu ştia de unde să înceapă. Un val de durere îl năpădi când realiză iar şi iar că Nehemia era moartă; apoi mai erau şi

teroarea şi greaţa a ceea ce văzuse în dormitorul ăla; şi apoi groaza şi uşurarea că îşi folosise cumva puterea ca să oprească mâna Celaenei înainte să îl înjunghie pe Chaol şi că nimeni, în afară de Celaena, nu mai observase.

Iar când ea mârâise la el... văzuse ceva atât de sălbatic în ochii ei, încât se cutremurase.

Ajunseseră la jumătatea scărilor de piatră care ieşeau din temniţe când Chaol se prăbuşi brusc pe o treaptă, cuprinzându-şi capul cu mâinile.

— Ce am făcut? şopti Chaol.

Şi în ciuda a tot ceea ce se schimbase între ei, Dorian nu putu să plece de lângă Chaol. Nu în seara asta. Nu când şi el avea nevoie de companie.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, spuse încet Dorian, aşezându-se lângă el pe treaptă şi privind în gol, în întunericul din urma lor.

Iar Chaol îi povesti.

Dorian ascultă povestea răpirii căpitanului, ascultă despre un grup de rebeli care încercase să îl folosească pentru a o face pe Celaena să aibă încredere în ei, despre cum Celaena năvălise în depozit, spintecând oameni ca şi cum ar fi fost nimic. Cum regele îi spusese lui Chaol despre o ameninţare anonimă la viaţa Nehemiei în urmă cu o săptămână şi îi ordonase să o supravegheze pe prinţesă. Cum regele voia ca Nehemia să fie interogată şi îi spusese lui Chaol să o ţină departe pe Celaena în acea noapte. Iar apoi Archer – bărbatul pe care i se ordonase să îl ucidă în urmă cu câteva săptămâni – îi explicase că fusese o înscenare pentru ca Nehemia să fie asasinată. Şi cum Celaena fugise apoi din mahala până aici,

doar ca să descopere că ajunsese prea târziu ca să îşi salveze prietena.

Erau lucruri pe care Chaol nu i le spunea, dar Dorian înţelese destul de bine.

Prietenul lui tremura – ceea ce era un lucru îngrozitor în sine, o altă piatră de temelie alunecând de sub picioarele lor.

— N-am mai văzut pe nimeni să se mişte ca ea, gâfâi Chaol. N-am văzut pe nimeni care să alerge atât de repede. Dorian, a fost ca şi cum... Chaol scutură din cap. Am găsit un cal la câteva *secunde* după ce a plecat ea, şi *tot* m-a depăşit. Cine poate să facă asta?

Poate că Dorian ar fi pus explicaţia pe seama deformării timpului din pricina fricii şi a durerii, dar lui tocmai cu câteva minute în urmă îi cursese *magie* prin vene.

— Nu am ştiut că asta se va întâmpla, spuse Chaol, punându-şi fruntea pe genunchi. Dacă tatăl tău...

— Nu a fost tata, spuse Dorian. Am cinat cu părinţii mei astă-seară.

Tocmai plecase de la cină când Celaena trecuse în fugă pe lângă el, iadul arzând în ochii ei. Privirea aceea fusese suficientă cât să îl convingă să fugă după ea, până când Chaol aproape se ciocni de ei pe coridor.

— Tata a spus că vrea să vorbească cu Nehemia mai târziu, după cină. Din câte am văzut, asta s-a întâmplat cu ceva ore înainte de cină.

— Dar dacă regele nu o voia moartă, atunci cine a fost? Am pus gărzi suplimentare în alertă pentru orice ameninţare; eu însumi i-am ales pe

bărbaţii ăia. Oricine a făcut asta...

Dorian încercă să nu se gândească la scena crimei. Unul dintre oamenii lui Chaol văzuse cele trei cadavre şi vomitase pe podea. Iar Celaena doar stătuse acolo, holbându-se la Nehemia, ca şi cum şi-ar fi părăsit corpul.

— Oricine a făcut asta i-a făcut o plăcere bolnavă, încheie Chaol.

Cadavrele îi străfulgerară din nou mintea lui Dorian: aranjate cu grijă şi pricepere.

— Ce înseamnă asta, totuşi? Era mai uşor să vorbească în continuare decât să se gândească la ce se întâmplase. La felul în care Celaena îl privise fără să îl vadă cu adevărat, la felul cum îi ştersese lacrimile cu un deget, la cum îi zgâriase gâtul cu unghiile, ca şi cum ar fi simţit sângele pulsând prin vene. Iar când se năpustise asupra lui Chaol...

— Cât o vei ţine acolo? spuse Dorian, privind în josul scărilor.

Celaena îl atacase pe căpitanul gărzii în faţa oamenilor lui. Mai rău decât atacase.

— Cât va fi nevoie, spuse încet Chaol.

— Pentru ce?

— Pentru ca ea să decidă să nu ne ucidă pe toţi.

*

Celaena ştia unde se afla dinainte să se trezească. Şi nu-i păsa. Retrăia aceeaşi poveste iar şi iar.

În noaptea în care fusese prinsă, de asemenea, se pierduse cu firea şi ajunsese atât de aproape să

o ucidă pe persoana pe care îşi dorea cel mai mult să o distrugă, dar şi atunci cineva o lovise şi se trezise într-o temniţă împuţită. Zâmbi amar când deschise ochii. Era mereu aceeaşi poveste, aceeaşi pierdere.

O tavă cu pâine şi brânză dulce, împreună cu o ceaşcă din fier cu apă, zăcea pe podea în capătul celălalt al temniţei. Celaena se ridică, capul bubuindu-i, şi simţi umflătura de pe craniul ei.

— Am ştiut mereu că o să ajungi aici, spuse Kaltain din celula alăturată. Înălţimile lor Regale s-au săturat şi de tine?

Celaena trase tava mai aproape, apoi se rezemă de peretele din piatră din spatele patului din paie.

— Eu m-am săturat de ei, spuse ea.

— Ai ucis pe cineva care merita în mod special?

Celaena pufăi, închizând ochii, încercând să alunge bubuiturile din mintea ei.

— Aproape.

Simţea sângele lipicios pe mâinile sale şi sub unghii. Sângele lui Chaol. Spera ca cele patru zgârieturi să lase în urmă cicatrici. Spera să nu-l mai vadă niciodată, altfel avea să îl ucidă. El ştiuse că regele voia să o interogheze pe Nehemia. Ştiuse că regele – cel mai brutal şi criminal monstru din lume – voise să o *interogheze* pe prietena ei. Şi nu îi spusese. Nu o avertizase.

Totuşi, nu fusese regele. Nu – Celaena pricepuse destul în câteva minute petrecute în dormitorul ăla blestemat, cât să ştie că acolo nu fusese mâna regelui. Dar Chaol tot fusese avertizat

despre ameninţarea anonimă, ştiuse că cineva voia să-i facă rău Nehemiei. Şi nu îi spusese.

El era atât stupid de onorabil şi de loial regelui, încât nici măcar nu se gândise că ea ar fi putut face ceva să împiedice tragedia.

Celaena nu mai avea nimic de dăruit. După ce îl pierduse pe Sam şi fusese trimisă în Endovier, se adunase bucată cu bucată în pustiul minelor. Iar când venise aici, fusese destul de proastă cât să creadă că ultima bucată fusese pusă la loc de către Chaol. Destul de naivă cât să creadă, doar pentru un moment, că putea scăpa de rege şi putea fi fericită.

Dar moartea era blestemul şi darul ei, iar moartea îi fusese o bună prietenă în anii aceia lungi.

— Au ucis-o pe Nehemia, şopti ea în întuneric, simţind nevoia ca cineva, oricine, să audă că acel suflet, cândva plin de viaţă şi luminos, fusese distrus.

Să ştie că Nehemia fusese aici, pe acest pământ, şi că fusese tot ce era mai bun, mai curajos şi mai minunat.

Kaltain rămase tăcută pentru un moment îndelungat.

Apoi spuse în şoaptă, ca şi cum ar fi făcut schimb de secrete:

— Ducele Perrington pleacă în Morath în cinci zile, iar eu trebuie să merg cu el. Regele mi-a spus că, fie mă căsătoresc cu el, fie putrezesc aici pentru restul vieţii.

Celaena întoarse capul, deschizând ochii şi văzând-o pe Kaltain stând rezemată de perete, cu

genunchii la piept. Era şi mai murdară şi mai zdrenţăroasă decât în urmă cu câteva săptămâni. Încă ţinea pe umeri pelerina Celaenei.

— L-ai trădat pe duce, spuse Celaena. De ce te-ar vrea de soţie?

Kaltain râse uşor.

— Cine ştie ce jocuri mai urzesc oamenii ăştia şi ce sfârşituri au în cap? Îşi frecă mâinile murdare pe faţă. Durerile mele de cap sunt din ce în ce mai rele, bombăni ea. Iar aripile alea... nu se opresc niciodată.

„Visele mi-au fost bântuite de umbre şi aripi”, spusese Nehemia; Kaltain, de asemenea.

— Ce treabă are una cu cealaltă? întrebă cu asprime Celaena.

Kaltain clipi, ridicând din sprâncene, ca şi cum nu ar fi avut habar de ceea ce spusese.

— Cât te vor ţine aici? întrebă ea.

Pentru că încercase să îl ucidă pe căpitanul gărzii? Pentru totdeauna, poate. Nu-i păsa. Lasă-i să o execute.

Lasă-i să termine şi cu ea.

Nehemia fusese speranţa unui regat, a multor regate. Curtea la care visase Nehemia nu avea să existe. Eyllwe nu avea să se elibereze vreodată. Celaena nu mai avea şansa să îşi ceară scuze pentru tot ce spusese. Toate astea aveau să rămână lângă acele cuvinte pe care Nehemia i le spusese. Ultimul lucru pe care prietena ei îl gândise despre ea.

„Nu eşti nimic altceva decât o laşă”.

— Dacă te lasă să ieşi de aici, spuse Kaltain, ambele privind în întunericul temniţelor lor,

asigură-te că vor fi pedepsiţi într-o zi. Până la ultimul dintre ei.

Celaena îşi ascultă propria răsuflare, simţi sângele lui Chaol sub unghiile ei şi sângele bărbaţilor pe care îi doborâse, simţi răceala din camera Nehemiei, unde tot sângele acela închegat îmbibase patul.

— Vor fi, jură Celaena în întuneric.

Nu mai avea nimic de dăruit, cu excepţia răzbunării.

Ar fi fost mai bine să fi rămas în Endovier. Ar fi fost mai bine să fi murit acolo.

Nu-şi simţi corpul ca fiind al ei când trase tava spre ea, metalul scrâşnind pe piatra străveche şi umedă. Nici măcar nu îi era foame.

— Au pus sedative în apă, spuse Kaltain când Celaena se întinse după cana din fier. Aşa fac şi cu mine.

— Foarte bine, spuse Celaena şi bău toată apa.

*

Trecură trei zile. Şi fiecare masă pe care i-o aduceau era drogată cu acel sedativ.

Celaena privea pierdută în abisul care acum îi bântuia visele, atât când dormea, cât şi când era trează. Pădurea de pe partea cealaltă dispăruse, la fel şi cerbul; doar pământ pustiu pretutindeni, pietre fărâmiţate şi un vânt aspru care îi şoptea cuvintele iar şi iar.

„Nu eşti nimic altceva decât o laşă”.

Aşa că Celaena bea apa sedată de fiecare dată când o primea, lăsând-o să o amorţească.

*

— A băut apa acum o oră, îi spuse Ress lui Chaol în dimineaţa celei de-a patra zi.

Chaol încuviinţă. Celaena zăcea inconştientă pe podea, cu chipul supt şi trist.

— A mâncat?

— O înghiţitură, două. Nu a încercat să scape. Şi nu ne-a vorbit deloc.

Chaol descuie uşa celulei, iar Ress şi celelalte gărzi se încordară.

Dar el nu mai putea suporta încă o clipă fără să o vadă. Kaltain dormea şi nu se clinti când Chaol traversă celula Celaenei.

Îngenunche lângă ea. Duhnea a sânge uscat, iar hainele îi erau pline de el. Gâtul i se încleştă.

În castelul de deasupra, se dezlănţuise iadul în ultimele zile. Chaol pusese oameni să răscolească oraşul şi castelul în căutarea asasinului Nehemiei. Stătuse în faţa regelui de multe ori deja, încercând să îi explice ce se întâmplase: cum fusese răpit şi cum, în ciuda gărzilor suplimentare care o supravegheau pe Nehemia, cineva reuşise să se strecoare pe lângă ei. Era uimit că regele nu îl alungase – sau mai rău.

Cea mai urâtă parte era că regele părea *îngâmfat.* Nu el fusese cel care să îşi murdărească mâinile ca să scape de o problemă. Principala lui îngrijorare era legată de zarva care cu siguranţă avea să se işte în Eyllwe. Nu-şi luase un moment din timpul lui ca să o plângă pe Nehemia sau ca să arate cea mai mică urmă de remuşcare. Chaol

avusese nevoie de o cantitate surprinzătoare de autocontrol ca să nu-i conteste autoritatea.

Dar mai mult decât pe propria soartă se baza pe supunerea şi comportamentul lui. Când Chaol îi explica regelui situaţia Celaenei, el nu păruse prea surprins. Îi spusese doar să o pună pe picioare şi atât.

„Pune-o pe picioare”.

Chaol o ridică uşor în braţe pe Celaena, încercând să nu geamă din pricina greutăţii, şi o scoase din celulă. Nu avea să se ierte niciodată pentru că o aruncase în temniţa aia împuţită, deşi nu avusese de ales. Nici măcar nu-şi permisese să doarmă în propriul pat – patul care încă mirosea a ea. Se întinsese în el în acea primă noapte, apoi îşi dădu seama unde era ea şi alese să doarmă pe canapea. Acum putea măcar să o ducă înapoi în apartamentul ei.

Dar nu ştia cum să o pună pe picioare. Nu ştia cum să repare ceea ce fusese distrus. Atât în interiorul asasinei, cât şi între ei doi.

Oamenii lui îl flancară de o parte şi de alta când el o duse în camera ei.

Moartea Nehemiei plutea în jurul lui, îi urmărea fiecare pas. Trecuseră zile în şir de când nu mai îndrăznise să se privească în oglindă. Chiar dacă nu fusese regele cel care ordonase moartea Nehemiei, dacă el ar fi avertizat-o pe Celaena în legătură cu ameninţarea necunoscută, cel puţin ea ar fi fost cu ochii în patru. Dacă ar fi avertizat-o pe Nehemia, oamenii săi ar fi fost şi ei în alertă. Uneori, realitatea deciziei lui îl lovea atât de violent, încât nu putea să respire.

Iar apoi, mai era realitatea *asta,* realitatea pe care o ţinea în braţe în timp ce Ress deschise uşa apartamentului ei. Philippa deja aştepta, făcându-i semn din uşa camerei de baie. Chaol nici măcar nu se gândise la asta – că Celaena ar trebui spălată înainte de a fi pusă în pat.

Nu putu să o privească pe servitoare în ochi când intră în baie, pentru că ştia ce adevăr avea să citească în ei.

Îl înţelesese în momentul în care Celaena se întorsese spre el în dormitorul Nehemiei.

O pierduse.

Iar ea nu avea să îl mai lase, nici într-o mie de vieţi, să se mai apropie de ea.

Capitolul 32

Celaena se trezi în patul ei şi ştiu că nu avea să mai primească apă cu sedative.

Nu aveau să mai existe conversaţii cu Nehemia la micul dejun, nici alte lecţii despre semnele Wyrd. Nu aveau să mai existe prieteni ca ea.

Ştiu, fără să se uite, că cineva o spălase. Clipind în lumina soarelui care îi inunda camera – capul începu să o doară instantaneu, după zile de întuneric în temniţă –, o simţi pe Fleetfoot dormind lipită de ea. Câinele ridică uşor capul ca să lingă de câteva ori braţul Celaenei, apoi se culcă la loc, cu nasul cuibărit între cotul şi mijlocul fetei. Se întrebă dacă şi Fleetfoot putea să simtă pierderea. Se întrebase adesea dacă Fleetfoot o iubea pe prinţesă mai mult decât pe ea.

„Nu eşti nimic altceva decât o laşă”.

Nu o putea învinui pe Fleetfoot. Afară din curtea asta putredă şi din regatul ăsta bolnav, tot restul lumii o iubise pe Nehemia. Era greu să nu o iubeşti. Celaena o adorase pe Nehemia din clipa în care o văzuse, ca şi cum ar fi fost suflete gemene, care în sfârşit se găsiseră unul pe celălalt. Iar acum, nu mai era.

Celaena îşi puse o mână pe piept. Cât de absurd – cât de absurd şi de inutil – că inima ei încă bătea, iar a Nehemiei nu.

Ochiul Elenei era cald, ca şi cum ar fi încercat cumva să o consoleze. Celaena îşi lăsă mâna să cadă pe pătură.

Nici măcar nu încercă să se dea jos din pat în ziua aceea, după ce Philippa o convinsese să mănânce şi îi spusese, din greşeală, că ratase înmormântarea Nehemiei. Fusese mult prea ocupată îndopându-se cu sedative şi ascunzându-se de durerea ei pentru a fi prezentă atunci când o puseseră pe prietena ei în pământul rece, atât de departe de solul încălzit de soare din Eyllwe.

„Nu eşti nimic altceva decât o laşă”.

Aşa că Celaena nu se dădu jos din pat în ziua aceea. Şi nici în următoarea.

Sau în următoarea.

Sau în următoarea.

Capitolul 33

Minele din Calaculla erau înăbuşitoare, iar sclava putea doar să îşi imagineze cât de rău avea să fie acolo când soarele verii avea să fie deasupra lor.

Era în mine de şase luni – mai mult decât supravieţuise oricine altcineva, aşa i se spusese. Mama, bunica şi fratele ei nu rezistaseră nicio lună. Tatăl ei nici măcar nu ajunsese în mine, fusese ucis de măcelarii Adarlanului, împreună cu alţi rebeli din satul lor. Toţi ceilalţi fuseseră adunaţi şi trimişi aici.

Era deja singură de cinci luni şi jumătate; singură, şi totuşi înconjurată de mii de oameni. Nu-şi putea aminti ultima oară când văzuse cerul sau pajiştile din Eyllwe unduindu-se în adierea unei brize răcoroase.

Avea să le vadă din nou pe amândouă, totuşi – cerul şi pajiştile. Ştia că avea să se întâmple asta, pentru că stătuse trează în nopţi în care ar fi trebuit să doarmă, ascultând prin crăpăturile din podea cum tatăl ei şi camarazii lui rebeli vorbeau despre căi de a doborî Adarlanul şi despre prinţesa Nehemia, care se afla în capitală în acel moment, lucrând pentru libertatea lor.

Dacă ar putea să aştepte, dacă ar continua să respire, ar putea să reziste până când Nehemia îşi îndeplinea scopul. Avea să reuşească şi apoi să îşi îngroape morţii; iar când lunile de doliu aveau să se sfârşească, avea să găsească cel mai apropiat grup rebel şi să li se alăture lor. Cu fiecare viaţă Adarlaniană pe care o lua, avea să rostească iar numele morţilor ei, pentru ca ei să o audă din viaţa de apoi şi să ştie că nu erau uitaţi.

Lovi cu târnăcopul în zidul neiertător din piatră, fiecare răsuflare fiind ca un ghimpe în gâtul ei uscat. Supraveghetorul lenevea lângă un perete apropiat, bălăcind apa din canistra lui, aşteptând

momentul în care unul dintre ei avea să se prăbuşească, doar pentru ca el să dezlănţuie asupra lor biciul ăla nenorocit.

Ea îşi ţinu capul în jos, continuând să lucreze, continuând să respire.

Avea să reuşească.

Nu ştia cât timp trecuse, dar simţi fiorul străbătând minele asemenea unui cutremur în pământ. Un fior de linişte, urmat de plânsete.

Îl simţi venind, strecurându-se spre ea, din ce în ce mai aproape cu fiecare cap care se întorcea şi cu fiecare cuvânt şoptit.

Apoi le auzi – cuvintele care schimbară totul.

„Prinţesa Nehemia este moartă. Asasinată de Adarlan”.

Cuvintele trecură mai departe înainte să apuce să le înţeleagă.

Se auzi scrâşnetul uşor al pielii pe piatră. Supraveghetorul avea să tolereze pauza doar pentru alte câteva secunde, apoi avea să-şi dezlănţuie biciul.

„Nehemia este moartă”.

Se holbă la târnăcopul din mâinile ei.

Se întoarse uşor pentru a privi chipul supraveghetorului ei, chipul Adarlanului. El îşi răsuci încheietura, cu biciul bifurcat pregătit.

Fata îşi simţi lacrimile înainte să îşi dea seama că i se prelingeau pe obraji, curgând peste şase luni de mizerie.

„Destul”. Cuvântul urla prin ea, atât de tare, încât începu să tremure.

În tăcere, începu să recite numele morţilor ei. Iar când supraveghetorul ridică biciul, ea îşi

adăugă propriul numele la capătul listei şi îşi înfipse târnăcopul în burta lui.

Capitolul 34

— Vreo schimbare în comportamentul ei?

— S-a dat jos din pat.

— Şi?

Stând în coridorul luminat de soare de la nivelele superioare ale castelului din sticlă, chipul de obicei vesel al lui Ress era posomorât.

— Iar acum stă într-un scaun, în faţa şemineului. E la fel ca ieri: s-a dat jos din pat, a stat în scaun toată ziua, iar seara s-a întors în pat.

— Încă nu vorbeşte?

Ress scutură din cap, coborându-şi vocea când un curtean trecu pe lângă ei.

— Philippa spune că doar stă acolo şi se holbează la foc. Nu vrea să vorbească. De-abia se atinge de mâncare.

Ochii lui Ress deveniră prudenţi în timp ce analizară zgârieturile care brăzdau obrazul lui Chaol. Două dintre ele formaseră crustă şi aveau să dispară, dar una era surprinzător de lungă şi de adâncă, şi încă era roşie. Chaol se întreba dacă avea să îi lase o cicatrice. Dacă da, o merita.

— Probabil că îmi depăşesc atribuţiile...

— Atunci, nu o spune, urlă Chaol.

Ştia prea bine ce avea să spună Ress: acelaşi lucru pe care i-l spusese şi Philippa, şi oricine îl văzuse şi îi aruncase acea privire plină de milă. „Ar trebui să încerci să vorbeşti cu ea”.

Chaol nu ştia cum de se răspândise atât de

repede vorba că ea încercase să îl ucidă, dar se părea că toţi ştiau cât de adâncă era ruptura dintre el şi Celaena. Crezuse că împreună fuseseră discreţi, iar el ştia că Philippa nu era o bârfitoare. Dar poate că ceea ce simţea pentru ea se citea pe tot corpul lui. Şi ce simţea ea acum pentru *el...* Rezistă tentaţiei de a atinge tăieturile de pe faţa lui.

— Încă mai vreau gărzi la uşa şi ferestrele ei, îi ordonă el lui Ress.

Se îndrepta spre o altă întâlnire; un alt meci de zbierete despre cum ar trebui să facă faţă durerii din Eyllwe pentru moartea prinţesei.

— Nu o opriţi dacă pleacă, dar încercaţi să o încetiniţi puţin.

Suficient de mult cât să poată ajunge la el vestea că ea ieşise în sfârşit din apartamentul ei. Dacă cineva avea să o intercepteze pe Celaena, dacă cineva avea să o confrunte cu privire la ceea ce i se întâmplase Nehemiei, acela avea să fie el. Până atunci, avea să îi ofere spaţiul de care avea nevoie, deşi îl omora să nu poată vorbi cu ea. Celaena devenise jumătate din viaţa lui – de la alergările de dimineaţă, la prânzurile împreună, la săruturile pe care ea i le fura când nimeni nu se uita în direcţia lor –, iar acum, fără ea, se simţea pustiit. Dar tot nu ştia cum avea să o mai privească în ochi.

Întotdeauna vei fi *duşmanul* meu.

Vorbise serios.

Ress încuviinţă:

— Se rezolvă.

Tânărul gardian îşi luă rămas-bun când Chaol

se îndreptă spre camera de consiliu. Avea multe întâlniri astăzi – multe întâlniri, din moment ce dezbaterea încă stăruia referitor la cum ar trebui să reacţioneze Adarlanul la moartea Nehemiei. Şi, deşi nu-i plăcea să recunoască, avea alte lucruri pentru care să îşi facă griji decât durerea nesfârşită a Celaenei.

Regele îi convocase pe lorzii din sud şi pe însoţitorii lor în Rifthold.

Inclusiv pe tatăl lui Chaol.

*

De obicei, pe Dorian nu-l deranjau oamenii lui Chaol. Dar îl deranja să fie urmărit pretutindeni, zi şi noapte, de către gărzi care erau în alertă pentru orice ameninţare. Moartea Nehemiei dovedise că impunătorul castel nu era deloc invincibil. Mama lui şi Hollin erau sechestraţi în camerele lor, iar o mare parte din nobilime fie părăsise oraşul, fie se ascundea, de asemenea.

Cu excepţia lui Roland. Deşi mama lui Roland plecase înapoi în Meah în dimineaţa după asasinarea prinţesei, Roland rămăsese, insistând că Dorian avea nevoie de sprijinul lui mai mult ca niciodată. Şi avea dreptate. La întrunirile consiliului, care deveniseră din ce în mai aglomerate odată cu sosirea lorzilor din sud, Roland susţinea orice argument sau obiecţie a lui Dorian. Împreună, erau împotriva trimiterii mai multor trupe în Eyllwe în caz de revoltă, iar Roland susţinuse propunerea lui Dorian, conform căreia trebuiau să îşi ceară iertare în public părinţilor

Nehemiei pentru moartea ei.

Regele izbucnise la propunerea lui, dar Dorian tot le scrisese părinţilor prinţesei un mesaj, exprimându-şi sincerele condoleanţe. Din partea lui, regele putea să se ducă dracului.

Iar asta începea să fie o problemă, realiză el în timp ce stătea în camera lui din turn şi răsfoia toate documentele pe care le avea de citit înainte de întâlnirea de a doua zi cu lorzii din sud. Petrecuse atât de mult timp încercând să evite să îşi sfideze tatăl, dar ce fel de om putea spune despre el că era dacă se supunea orbeşte?

„Unul inteligent”, îi şoptea o parte din el, licărind cu acea putere rece şi străveche.

Cel puţin patru gărzi stăteau la uşa apartamentului său. Turnul personal era destul de înalt, cât să nu poată ajunge nimeni în balcon, şi o singură scară urca şi cobora. Uşor de apărat. Dar era şi o cuşcă nenorocită.

Dorian privea condeiul din sticlă de pe birou. În noaptea în care murise Nehemia, nu intenţionase să îi oprească mâna Celaenei în aer. Ştiuse doar că femeia pe care o iubise era pe punctul de a-l ucide pe vechiul lui prieten din pricina unei neînţelegeri. El fusese prea departe ca să o oprească, dar apoi... fusese ca un braţ fantomatic care se întinsese dinspre el şi o prinsese de încheietură. Îi putuse *simţi* sângele uscat de pe piele, ca şi cum el însuşi ar fi atins-o.

Dar nu ştiuse ce făcea. Acţionase doar din instinct, disperare şi nevoie.

Trebuia să înveţe să controleze această putere, orice ar fi fost. Dacă o putea controla, atunci o

putea împiedica să mai apară în momente inoportune. Ca atunci când era în blestematele de întâlniri ale consiliului şi se enerva, simţind magia agitându-se drept răspuns.

Dorian trase adânc aer în piept, concentrându-se pe condei, încercând să-l facă se mişte. Oprise mâna Celaenei înainte de a-l ucide pe Chaol, aruncase în aer un raft cu cărţi – putea mişca un condei.

Nu se mişcă.

După ce îl privi până ce ochii aproape i se încrucişară, Dorian gemu şi se lăsă pe spate în scaun, acoperindu-şi ochii cu mâinile.

Poate că o luase razna. Poate că îşi imaginase totul.

Nehemia îi promisese că avea să fie acolo când el avea nevoie de ajutor – când avea să se trezească o putere din interiorul lui. Ea ştiuse.

Oare asasinul ei, ucigând-o, îi ucisese şi orice speranţă de a găsi nişte răspunsuri?

*

Celaena începuse să stea în scaun doar pentru că Philippa venise cu o zi în urmă şi se plânsese de lenjeria murdară. I-ar fi putut spune Philippei să se ducă la dracu', dar apoi îşi aminti cu cine împărţise ultima oară patul şi acceptă să fie schimbate. Voia să dispară orice urmă de-a lui.

Când soarele apuse, ea stătea înaintea focului, privind cărbunii sclipitori, care deveneau din ce în mai luminoşi pe măsură ce lumea se întuneca.

Timpul se schimba şi se dilata în jurul ei.

Câteva zile trecuseră într-o oră, altele într-o veşnicie. Făcuse baie o dată, destul cât să îşi spele părul, iar Philippa o supraveghease ca să se asigure că nu se îneacă.

Celaena îşi trecu un deget peste braţul scaunului. Nu avea nicio intenţie să îşi ia viaţa. Nu înainte să facă ceea ce trebuia făcut.

Umbrele din încăpere deveniră mai întunecate, iar tăciunii păreau să respire când îi privi. Să respire odată cu ea, pulsând cu fiecare bătaie a inimii ei.

În aceste zile de linişte şi somn, înţelesese un lucru: asasinul venise din afara palatului.

Poate că fusese angajat de oricine o ameninţase înainte pe Nehemia – poate că nu. Dar nu era asociat cu regele.

Celaena strânse braţele scaunului, unghiile ei săpând în lemnul lustruit. Nu fusese niciunul dintre asasinii lui Arobynn. Le cunoştea stilul şi nu era atât de monstruos. Revăzu detaliile din dormitor, acum întipărite în mintea ei.

Cunoştea un criminal atât de monstruos!

Mormânt.

Aflase cât de multe putuse despre el atunci când se confruntaseră în competiţia pentru titlul de Campionul regelui. Auzise despre ceea ce le făcea el trupurilor victimelor sale.

Îşi dezgoli dinţii.

Mormânt cunoştea castelul: se antrenase acolo la fel de mult ca şi ea. Şi ştiuse, de asemenea, pe cine ucidea şi dezmembra – şi ce avea să însemne asta pentru ea.

Un foc familiar, întunecat îi răscoli stomacul,

răspândindu-se prin ea, trăgând-o într-un abis fără sfârşit.

Celaena Sardothien se ridică din scaunul ei.

Capitolul 35

Nu aveau să existe lumânări aprinse pentru aceste fapte în miez de noapte, nici să se sune din corn pentru a marca începutul acestei vânători. Îşi îmbrăcă cea mai neagră tunică şi în buzunarul mantiei ascunse o mască neagră. Toate armele ei, chiar şi agrafele de păr, îi fuseseră luate din apartament. Ştia, fără să verifice, că uşile şi ferestrele ei erau supravegheate. Bun. Acesta nu era genul de vânătoare care să înceapă la uşa din faţă.

Celaena încuie uşa dormitorului şi îi aruncă o privire lui Fleetfoot, care se ascunse sub pat când asasina deschise uşa secretă. Câinele încă scâncea uşor când Celaena intră în pasajul secret.

Nu avea nevoie de lumină ca să coboare în mormânt. Deja ştia drumul pe de rost, fiecare pas, fiecare cotitură.

Pelerina ei mătura treptele în urma sa. Coborî şi tot coborî.

Războiul îi păştea pe toţi. Lasă-i să tremure de frica a ceea ce dezlănţuiseră!

Lumina lunii se revărsa pe palier, luminând uşa deschisă a mormântului şi micul chip din bronz al lui Mort.

— Îmi pare rău pentru prietena ta, spuse mânerul cu o amărăciune surprinzătoare când ea se îndreptă spre el.

Celaena nu răspunse. Şi nu îi păsa cum aflase. Doar continuă să meargă, intrând pe uşă, ajungând între sarcofage şi oprindu-se lângă mormanul de comori din spatele încăperii.

Pumnale, cuţite de vânătoare – luă tot ce putea fi prins în cureaua ei şi îndesa în cizme. Luă un pumn cu aur şi bijuterii şi le vârî în buzunar.

— Ce faci? o întrebă Mort poruncitor.

Celaena se apropie de piedestalul pe care stătea Damaris, sabia lui Gavin, primul rege al Adarlanului. Mânerul auriu sclipi în lumina lunii când scoase teaca din piedestal şi şi-o prinse pe spate.

— Aceea este o sabie *sacră,* şuieră Mort, ca şi cum ar fi putut vedea înăuntrul mormântului.

Celaena afişă un zâmbet sinistru când porni înapoi spre uşă, trăgându-şi gluga peste cap.

— Oriunde ai merge, continuă Mort, orice ai plănui să faci, profanezi sabia aia doar luând-o de aici. Nu ţi-e teamă că îi vei mânia pe zei?

Celaena doar râse uşor înainte să urce scările, savurând fiecare pas, fiecare mişcare care o aducea mai aproape de prada ei.

*

Savură durerea din braţele ei când ridică grilajul canalului, învârtind roata străveche până ce fu complet ridicat, de pe el scurgându-se mizerie, iar apa de sub castel curse liberă în micul râu de afară. Aruncă o piatră spartă dintr-un zid în râul de dincolo de arcadă, ascultând vreun semn al gărzilor.

Niciun sunet, niciun scrâşnet de armură sau o şoaptă de avertizare.

Un asasin o ucisese pe Nehemia, un asasin cu înclinări spre grotesc şi sete de notorietate. Trebuia doar să pună câteva întrebări pentru a-l găsi pe Mormânt.

Legă lanţul în jurul manetei, testându-i rezistenţa, şi se asigură că Damaris era bine prinsă pe spatele ei. Apoi, cătărându-se pe pietrele castelului, se legănă pe lângă zid, rostogolindu-se în lateral. Nu se deranjă să privească spre castel când căzu pe ţărmul îngheţat al râului.

Apoi dispăru în noapte.

*

Învăluită de întuneric, Celaena străbătu străzile din Rifthold. Nu scoase niciun sunet pe aleile întunecate.

Într-un singur loc putea găsi răspunsurile de care avea nevoie.

Deşeuri şi excremente zăceau sub fiecare fereastră din mahala, iar străzile pavate erau crăpate şi diforme după multe ierni aprige. Clădirile se sprijineau unele de altele, atât de dărăpănate, încât chiar şi cei mai săraci cetăţeni ai oraşului le abandonaseră. Pe majoritatea străzilor, tavernele dădeau pe afară de beţivi şi curve şi de oricine altcineva căuta o eliberare temporară din vieţile lor mizerabile.

Nu-i păsa cât de mulţi oameni o vedeau. Niciunul nu avea să o deranjeze în seara aceasta.

Pelerina se învolbura în urma ei, iar chipul îi

rămase inexpresiv sub masca neagră. Vaults era la doar câteva case distanţă.

Celaena îşi încleştă mâinile înmănuşate. De îndată ce avea să afle unde se ascundea Mormânt, avea să-i întoarcă pielea pe dos. De fapt, mai mult decât atât.

Se opri înaintea unei uşi stranii din fier, într-o alee tăcută. Bătăuşi angajaţi stăteau de pază afară; ea le plăti taxa de intrare în arginţi, iar ei îi deschiseră uşa. În dugheana subterană puteai găsi asasinii, monştrii şi damnaţii Adarlanului. Scursurile veneau aici ca să facă schimb de poveşti şi să încheie târguri, şi aici avea să audă zvonuri despre unde îl putea găsi pe asasinul Nehemiei.

Cu siguranţă, Mormânt primise un onorariu substanţial pentru serviciile lui, iar acum probabil îşi cheltuia ca un nesăbuit banii mânjiţi de sânge – un chef care nu avea să treacă neobservat. El *voia* ca oamenii să ştie că o ucisese pe prinţesă; voia să fie numit noul Asasin al Adarlanului. Voia şi ca Celaena să ştie, de asemenea.

În timp ce cobora scările spre Vaults, duhoarea de bere şi corpuri nespălate o lovi ca o piatră în faţă. Nu mai fusese de ceva timp într-o grotă mizerabilă ca asta.

Camera principală era luminată în mod strategic: un candelabru atârna în centrul încăperii, dar de-a lungul pereţilor nu era atât de multă lumină pentru cei care căutau să nu fie văzuţi. Toate râsetele încetară când ea trecu printre mese. Ochii roşii de fum şi alcool îi urmăreau fiecare pas.

Celaena nu cunoştea identitatea noului lord al crimei care stăpânea acel loc şi nu îi păsa. Treaba

ei nu era cu el, nu în seara asta. Nu îşi permise să privească spre numeroasele arene de luptă care ocupau capătul îndepărtat al camerei – arene unde încă se adunau oameni, aplaudând pentru oricine lupta cu pumnii şi picioarele.

Mai fusese în Vaults înainte, de multe ori în acele zile dinaintea capturării ei. Acum că Ioan Jayne şi Rourke Farran erau morţi, locul părea să fi trecut sub conducere nouă fără să îşi piardă vreun pic din depravare.

Celaena merse direct la hangiu. El nu o recunoscu, dar nici ea nu se aştepta să o facă – nu când îşi ascunsese cu atâta grijă identitatea în toţi anii aceia.

Hangiul deja devenise palid, iar părul lui rar se rărise şi mai mult în ultimul an şi jumătate. Încercă să tragă cu ochiul sub gluga ei când Celaena se opri la bar, dar masca şi gluga îi ascundeau trăsăturile.

— Ceva de băut? întrebă el, ştergându-şi sudoarea de pe frunte.

Toţi cei din bar încă o priveau, fie discret, fie direct.

— Nu, spuse ea, vocea fiindu-i distorsionată şi gravă sub mască.

Hangiul apucă marginea tejghelei.

— Tu – te-ai întors, spuse el încet, mai multe capete întorcându-se spre ei. Ai scăpat.

Deci, o recunoscuse. Se întrebă dacă noii proprietari îi purtau pică pentru că îl ucisese pe Ioan Jayne – şi cât de multe cadavre ar fi trebuit să lase în urmă dacă se hotărau să înceapă o luptă chiar acolo, chiar atunci. Ceea ce plănuia să facă în

această seară încălca deja prea multe reguli, depăşea prea multe limite.

Se aplecă peste bar, încrucişându-şi picioarele. Hangiul îşi şterse din nou fruntea şi îi turnă un coniac.

— Din partea casei, spuse el, împingând paharul spre ea. Celaena îl prinse, dar nu-l bău. Cum... cum ai scăpat? o întrebă el după ce îşi umezi buzele.

Oamenii se lăsară pe spate în scaunele lor, încercând să-i audă. Lasă-i să împrăştie zvonuri. Lasă-i să ezite înainte să îi iasă în cale. Spera ca zvonurile să ajungă şi la Arobynn. Spera ca el să audă şi să stea naibii departe de ea.

— O să afli în curând, spuse ea. Dar am nevoie de tine.

El ridică din sprâncene.

— De mine?

— Am venit să caut un bărbat, spuse ea cu vocea răguşită şi spartă. Un bărbat care a câştigat recent o sumă foarte mare în aur. Pentru uciderea prinţesei din Eyllwe. I se spune Mormânt. Trebuie să aflu unde este.

— Nu ştiu.

Chipul hangiului deveni şi mai palid.

Celaena băgă mâna în buzunar şi scoase un pumn plin de bijuterii vechi, sclipitoare, şi aur. Toţi ochii erau acum aţintiţi asupra lor.

— Dă-mi voie să repet întrebarea, hangiule, spuse ea.

*

Asasinul care îşi spunea Mormânt fugea.

Nu ştia de cât timp îl vâna ea. Trecuse mai bine de o săptămână de când o ucisese pe prinţesă; o săptămână şi nimeni nu privise măcar în direcţia lui. Credea că scăpase cu crima – şi chiar începuse să se întrebe dacă ar fi trebuit să fie şi mai inventiv cu cadavrul, dacă ar fi trebuit să lase un fel de carte de vizită în urmă. Dar toate astea se schimbaseră în acea noapte.

Stătuse şi băuse la tejgheaua tavernei lui preferate când camera ticsită de oameni devenise brusc tăcută. Se întorsese şi o văzuse stând în prag, strigându-l pe nume, arătând mai mult ca o fantomă decât ca un om. Ecoul numelui său nici nu apucă să se stingă în încăpere, că Mormânt o şi rupse la fugă, ieşind prin uşa din spate. Nu auzea paşi, dar ştia că ea era în urma lui, ivindu-se din umbre şi ceaţă.

El alergă pe alei şi străzi lăturalnice, sărind peste ziduri, împleticindu-se prin mahala. Orice pentru a o obosi, pentru a o epuiza. Avea să se oprească pe o stradă pustie şi tăcută. Acolo avea să scoată cuţitele pe care le avea prinse pe piele şi să o facă să plătească pentru felul în care îl umilise în competiţie. Pentru felul în care îl batjocorise, pentru cum îi spărsese nasul şi îi aruncase batista pe piept.

Căţea arogantă şi proastă.

Se clătină când luă colţul, respirând greoi şi sacadat. Avea doar trei pumnale la el. Avea să le facă să conteze, totuşi. Când ea apăruse la tavernă, el observase imediat sabia lată peste umărul ei şi cuţitele sclipitoare prinse la şoldurile

ei. Dar o putea face să plătească, deşi el avea doar câteva cuţite.

Mormânt ajunsese la jumătatea unei alei pavate când îşi dădu seama că era o fundătură, iar zidul din capăt era prea înalt ca să-l poată sări. Aici, deci. În curând avea să o facă să ceară îndurare, înainte să o taie în bucăţi şi bucăţele. Scoţându-şi unul dintre pumnale, zâmbi şi se întoarse spre strada din spatele lui.

O ceaţă albăstruie plutea în aer, iar un şobolan traversă aleea îngustă. Nu auzea niciun zgomot, doar sunetele îndepărtate ale unei petreceri. Poate că o făcuse să îi piardă urma. Proştii ăia regali făcuseră cea mai mare greşeală când o numiseră Campion. Asta spusese clientul lui când îl angajase.

Aşteptă un moment, încă privind intrarea dinspre stradă, apoi îşi permise să respire, surprins să descopere că se simţea puţin dezamăgit.

Campionul regelui, pe naiba. Nu fusese deloc greu să scape de ea. Iar acum avea să meargă acasă şi să primească o altă ofertă de muncă în câteva zile. Şi apoi alta. Şi alta. Clientul lui îi promisese că ofertele aveau să vină. Arobynn Hamel avea să blesteme ziua în care nu îl primise pe Mormânt în Breasla Asasinilor pentru că era prea crud cu prada lui.

Mormânt chicoti, răsucind pumnalul în mâini. Apoi ea apăru.

Ieşi din ceaţă, nimic mai mult decât o dâră de întuneric. Nu alerga – avea mersul ăla ţanţoş şi nesuferit. Mormânt studie clădirile din jurul lor. Zidurile erau prea alunecoase şi nu aveau ferestre.

Ea se apropia, pas cu pas. Chiar avea să îi facă plăcere să o facă să sufere, aşa cum suferise prinţesa.

Zâmbind, Mormânt se retrase spre capătul aleii, oprindu-se doar când lovi zidul din piatră cu spatele. Într-un spaţiu mai îngust, o putea răpune. Iar în strada asta uitată, putea să o ia încetişor şi să îi facă orice voia.

Celaena încă se apropia, iar sabia de pe spatele ei scânci când o scoase din teacă. Lumina lunii licări pe lama alungită. Probabil un cadou de la prinţişorul ei iubit.

Mormânt scoase al doilea pumnal din gheată. Asta nu era o competiţie simandicoasă, ridicolă, condusă de nobilime. Aici se aplica orice regulă.

Ea nu spunea nimic în timp ce se apropia.

Nici Mormânt nu spuse nimic când se repezi spre ea cu ambele cuţite.

Celaena păşi în lateral, evitându-l cu o uşurinţă înnebunitoare. Mormânt atacă din nou. Dar mult mai repede decât o putea urmări el, Celaena se ghemui şi îi crestă tibiile cu sabia.

El se prăbuşi pe pământul umed înainte să simtă durerea. Deodată văzu negru şi cenuşiu şi roşu în faţa ochilor, iar agonia îl sfâşie. Cu un pumnal încă rămas în mână, Mormânt încercă să fugă spre zid. Dar picioarele nu răspundeau comenzilor lui, iar braţele îl ajutară să se târască prin murdăria umedă.

— Căţea, şuieră el printre dinţi. *Căţea.*

Ajunse la zid, sângele curgând din picioarele lui. Osul fusese tăiat. Nu avea să mai poată merge. Dar tot putea găsi o cale să o facă să plătească.

Celaena se opri la câţiva metri de el şi îşi puse sabia în teacă, apoi scoase un pumnal lung, încrustat cu pietre preţioase.

El o înjură cu cele mai mizerabile cuvinte la care se putuse gândi.

Ea chicoti şi, mai rapidă ca o cobră, îi lipi un braţ de zid, pumnalul licărind.

Durerea îi străbătu încheietura dreaptă, apoi şi pe cea stângă când şi braţul celălalt îi fu izbit de perete. Mormânt urlă – la propriu – când îşi văzu braţele ţintuite de zid cu două pumnale.

Sângele lui era aproape negru în lumina lunii. El se zvârcoli, înjurând-o iar şi iar. Avea să sângereze până la moarte, până când ea avea să-i elibereze braţele.

Cu o tăcere supranaturală, Celaena se lăsă pe vine înaintea lui şi îi ridică bărbia cu un alt pumnal. Mormânt gâfâi când ea îşi apropie faţa de a lui. Nu era nimic sub glugă – nimic din lumea pământeană. Ea nu avea chip.

— Cine te-a angajat? întrebă ea calmă.

— Pentru ce? întrebă el, aproape plângând.

S-ar fi putut preface nevinovat. O putea duce cu zăhărelul, o putea convinge pe târfa asta arogantă că nu avusese de-a face cu crima...

Celaena răsuci pumnalul, împungându-i-l în gât.

— Ca să o ucizi pe prinţesa Nehemia.

— N-n-nimeni. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Iar apoi, fără nicio ezitare, ea înfipse un alt pumnal, pe care el nu văzuse că îl avea în mână, în coapsa lui. Atât de adânc, încât Mormânt îi simţi vibraţia când lovi pavajul de dedesubt. Din gât îi

slobozi un urlet, iar Mormânt se zvârcoli, încheieturile lui ridicându-se mai sus, pe lamele pumnalelor.

— Cine te-a angajat? întrebă ea din nou.

Calmă, atât de calmă.

— Aur, gemu Mormânt. Am aur.

Celaena scoase un alt pumnal şi i-l înfipse în cealaltă coapsă, ajungând din nou la pietrele din pavaj. Mormânt ţipă – ţipă la zeii care nu îl salvară.

— Cine te-a angajat?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti!

După o fracţiune de secundă, ea îi scoase pumnalele din coapsă. Mormânt aproape că făcu pe el de durere, apoi de uşurare.

— Mulţumesc. Începu să plângă, chiar în timp ce se gândea la cum ar putea să o pedepsească. Ea se dădu înapoi şi îl privi. Mulţumesc, spuse el din nou.

Dar apoi, Celaena scoase un alt pumnal, unul cu muchia zimţată, şi îl aduse deasupra mâinii lui.

— Alege un deget, spuse ea. El tremură şi scutură din cap. *Alege un deget.*

— T-te rog.

O căldură umedă îi umplu pantalonii, sub fund.

— Degetul mare să fie.

— N-nu. Eu... o să-ţi spun totul! Totuşi, ea aduse lama pumnalului mai aproape, până ce atinse baza degetului lui mare. *Nu!* O să-ţi spun totul!

Capitolul 36

Dorian simţea cum începe să îşi piardă

cumpătul după atâtea ore de dezbateri, când uşile camerei de consiliu se deschiseră violent, iar Celaena năvăli înăuntru, pelerina neagră învolburându-se în urma ei. Toţi cei douăzeci de bărbaţi de la masă tăcură, inclusiv tatăl lui, a cărui privire căzu imediat pe chestia care se legăna în mâna Celaenei. Chaol deja traversa camera de la locul lui de lângă uşă. Dar şi el, de asemenea, se opri când văzu ce era obiectul pe care îl adusese cu ea.

Un cap.

Pe chipul bărbatului rămăsese întipărit un ţipăt, iar trăsăturile groteşti şi părul castaniu ciufulit, de care îl ţinea Celaena, aveau ceva familiar. Era greu de spus când se legăna în mâna ei.

Chaol îşi puse mâna pe sabie, devenind palid ca moartea. Celelalte gărzi din încăpere îşi scoaseră săbiile, dar nu se mişcară – nu aveau să se mişte până când Chaol sau regele nu le ordona să o facă.

— Ce este? întrebă poruncitor regele.

Consilierii şi lorzii adunaţi acolo priveau îngroziţi.

Dar Celaena zâmbea, privindu-l ţintă pe unul dintre miniştrii de la masă, şi merse direct spre el.

Şi nimeni, nici măcar tatăl lui Dorian, nu spuse nimic în timp ce ea trânti capul tăiat pe teancul de hârtii al ministrului.

— Cred că ăsta îţi aparţine, spuse ea, eliberând capul, care se rostogoli într-o parte cu un bubuit. Apoi îl bătu – îl *bătu* – pe ministru pe umăr înainte să dea ocol mesei şi să se aşeze într-un scaun din

capătul mesei, urcându-şi picioarele pe ea.

— Explică-te! urlă regele.

Ea îşi încrucişă braţele la piept, zâmbindu-i ministrului, care se făcuse verde la faţă privind capul dinaintea lui.

— Am avut o mică discuţie cu Mormânt noaptea trecută, despre prinţesa Nehemia. Mormânt, asasinul din competiţie – şi campionul ministrului Mullison. Îţi trimite salutări, domnule ministru! Îţi mai trimite şi asta.

Celaena aruncă ceva pe masa lungă: o mică brăţară din aur, gravată cu flori de lotus. Ceva ce ar fi purtat Nehemia.

— Îţi dau un sfat, domnule ministru, ca de la un profesionist la altul: acoperă-ţi urmele. Şi angajează asasini fără legături personale cu tine. Şi ai putea să încerci să *nu* o faci atât de repede după ce te-ai certat în public cu ţinta ta.

Mullison îl privea pe rege cu ochi rugători.

— N-am făcut-o eu. Se îndepărtă de capul dinaintea lui. Habar n-am despre ce vorbeşte. N-aş face niciodată una ca asta.

— Mormânt nu mi-a spus asta, zise Celaena.

Dorian nu putea face altceva decât să se holbeze la ea. Era diferită de creatura sălbatică din noaptea în care murise Nehemia. Ce era ea acum, limita pe care se legăna... Wyrdul să-i ajute pe toţi.

Dar apoi Chaol ajunse lângă scaunul ei, apucând-o de braţ.

— Ce naiba crezi că faci?

Celaena ridică privirea spre el şi îi zâmbi blând.

— Treaba ta, aparent.

Îşi smuci mâna din strânsoarea lui, apoi se

ridică din scaun, ocolind masa. Scoase o bucată de hârtie din buzunar şi o aruncă în faţa regelui. Impertinenţa din acea aruncare i-ar fi adus o călătorie la eşafod, dar regele nu spuse nimic.

Urmând-o în jurul mesei, cu mâna încă pe sabie, Chaol o privi înmărmurit. Dorian începu să se roage să nu se ajungă la un duel – nu aici, nu din nou. Dacă îi făcea magia să se agite din nou, iar regele vedea... Dorian nici măcar nu se gândea la acea putere când era într-o încăpere cu atât de mulţi potenţiali duşmani. Stătea lângă persoana care ar da ordin să fie ucis.

Tatăl lui luă hârtia. Din locul lui, Dorian putea vedea că este o listă cu nume, cu cel puţin cincisprezece nume.

— Înainte de moartea nefericită a prinţesei, spuse ea, mi-am asumat răspunderea să elimin câţiva trădători ai coroanei. Ţinta mea, spuse Celaena, iar el ştia că tatăl lui era conştient că se referea la Archer, m-a condus direct la ei.

Dorian nu o mai putea privi nici măcar o secundă. Ăsta nu putea fi tot adevărul. Dar nu mersese după ei ca să-i ucidă, se dusese să-l salveze pe Chaol. Deci, de ce minţea acum? De ce se prefăcea că îi vânase? Ce fel de joc juca?

Dorian privi în capătul celălalt al mesei. Ministrul Mullison încă tremura în faţa capului retezat de pe masă. Nu s-ar fi mirat dacă ministrul ar fi vomitat chiar acolo. *El* era cel care făcuse ameninţarea anonimă la viaţa Nehemiei?

După un moment, tatăl lui ridică privirea din listă şi o studie pe asasină.

— Prea bine, Campionule. Prea bine.

Apoi Celaena şi regele Adarlanului îşi zâmbiră unul altuia, şi fu cel mai înfricoşător lucru pe care Dorian îl văzuse vreodată.

— Spune-i vistierului meu să te plătească dublu faţă de luna trecută, spuse regele.

Dorian simţi cum stomacul i se urcă în gât – nu doar din cauza capului retezat şi a hainelor ei pline de sânge, dar şi din pricina faptului că nu putea, pentru nimic în lume, să o găsească undeva în chipul acela pe fata pe care o iubise. Iar din expresia lui Chaol, ştia că prietenul său simţea la fel.

Celaena făcu o plecăciune teatrală înaintea regelui, unduind o mână înaintea ei. Apoi, cu un zâmbet lipsit de orice urmă de căldură, îl privi pe Chaol înainte să iasă din cameră, pelerina neagră fluturând în urma ei.

Tăcere.

Apoi atenţia lui Dorian se întoarse spre ministrul Mullison, care de-abia apucă să şoptească „Te rog”, înainte ca regele să îi ordone lui Chaol să îl ducă în temniţă.

*

Celaena nu terminase – nici pe departe. Poate că vărsarea de sânge se încheiase, dar mai trebuia să viziteze o persoană înainte să se întoarcă în dormitorul ei şi să scape de duhoarea sângelui lui Mormânt.

Archer se odihnea când ea sosi la reşedinţa lui din oraş, iar majordomul său nu îndrăzni să o oprească atunci când porni să urce scările din faţă,

năvălind pe coridorul elegant şi deschizând uşile care dădeau în camera lui.

Archer tresări în pat, ducând o mână la umărul bandajat. Apoi o privi pe Celaena din cap până-n picioare, pumnalele încă zărindu-se în cureaua ei. Încremeni.

— Îmi pare rău, spuse el.

Ea veni la piciorul patului său, privindu-i faţa palidă şi umărul rănit.

— Ţie îţi pare rău, lui Chaol îi pare rău, tuturor le pare rău. Spune-mi ce vreţi tu şi mişcarea ta. Spune-mi ce ştii despre planurile regelui.

— Nu am vrut să te mint, spuse blând Archer. Dar trebuia să ştiu dacă puteam avea încredere în tine înainte să îţi spun adevărul. Nehemia – Celaena încercă să nu tresară la auzul numelui prinţesei – a spus că eşti de încredere, dar trebuia să mă asigur. Şi aveam nevoie ca şi tu să ai încredere în mine.

— Şi ai crezut că, dacă îl răpeşti pe Chaol, voi avea încredere în tine?

— L-am răpit pentru că noi credeam că el şi regele plănuiau să îi facă rău prinţesei. Voiam ca tu să vii în depozitul ăla şi să auzi din gura lui Westfall că el ştia de ameninţările la adresa ei şi nu îţi spusese: să îţi dai seama că *el* este inamicul. Dacă aş fi ştiut că îţi vei pierde complet cumpătul, nu aş fi făcut-o niciodată.

Celaena scutură din cap.

— Lista pe care mi-ai trimis-o ieri, cu oamenii din depozit – chiar sunt morţi?

— Tu i-ai ucis, da.

Sentimentul de vinovăţie o cutremură.

— Îmi pare rău.

Şi chiar îi părea. Le memorase numele, încercase să îşi amintească feţele lor. Avea să poarte greutatea morţii lor pentru totdeauna. Chiar şi moartea lui Mormânt, ceea ce îi făcuse pe aleea aceea; nu avea să uite nici asta.

— Le-am dat numele lor regelui. Ar trebui să-l ţină ocupat, departe de voi, pentru ceva timp – cinci zile, cel mult.

Archer încuviinţă, întinzându-se din nou pe perne.

— Nehemia chiar a lucrat cu tine?

— Pentru asta a venit în Rifthold – să vadă ce se putea face în legătură cu organizarea unei forţe în nord. Să ne dea informaţii direct din castel. Aşa cum bănuise Celaena mereu. Pierderea ei... Archer închise ochii. Nu o putem înlocui.

Celaena înghiţi în sec.

— Dar tu ai putea, spuse Archer, privind-o din nou. Ştiu că tu vii din Terrasen. Deci, o parte din tine trebuie să îşi dea seama că Terrasenul *trebuie* să fie liber.

„Nu eşti nimic altceva decât o laşă”.

Chipul Celaenei rămase inexpresiv.

— Fii ochii şi urechile noastre în castel, şopti Archer. Ajută-ne! Ajută-ne şi vom putea găsi o cale să salvăm pe toată lumea – să te salvăm pe tine. Nu ştim ce plănuieşte regele să facă, doar că a găsit, cumva, o sursă de putere în afara magiei, şi că probabil foloseşte acea putere ca să creeze propriile monstruozităţi. Dar cu ce scop, nu ştim. Asta încerca să afle Nehemia – şi erau cunoştinţe care ne puteau salva pe toţi.

Avea să mediteze mai târziu la asta – mult mai târziu. Pentru moment, îl privi pe Archer, apoi îşi privi hainele murdare de sânge uscat.

— L-am găsit pe cel care a ucis-o pe Nehemia.

Archer făcu ochii mari.

— Şi?

Celaena se întoarse să iasă din cameră.

— Şi datoria a fost plătită. Ministrul Mullison l-a angajat să scape de un ghimpe din coasta lui – pentru că ea l-a pus la punct de prea multe ori în întrunirile consiliului. Ministrul este acum în temniţă, îşi aşteaptă judecata.

Iar ea avea să fie acolo în fiecare minut al acelei judecăţi şi al execuţiei de după.

Archer oftă când ea puse mâna pe mânerul uşii.

Celaena privi peste umăr, citindu-i teama şi tristeţea de pe chip.

— Tu ai încasat o săgeată pentru mine, spuse ea încet, privindu-i bandajele.

— Măcar atât puteam să fac după ce am provocat întreaga încurcătură.

Celaena îşi muşcă buza şi deschise uşa.

— Avem cinci zile, apoi regele se aşteaptă să fii mort. Pregăteşte-ţi aliaţii.

— Dar...

— Dar nimic, îl întrerupse ea. Zi mersi că nu îţi tai gâtul pentru trucul pe care l-ai făcut. Cu săgeată sau fără săgeată, şi indiferent de relaţia mea cu Chaol, m-ai minţit. Şi mi-ai răpit prietena. Dacă nu ar fi fost asta – *tu* – aş fi fost la castel în acea noapte. Îl fixă cu privirea, apoi continuă: Am terminat-o cu tine. Nu vreau informaţiile tale, nu îţi

voi da informaţii şi nu îmi pasă ce se întâmplă cu tine odată ce părăseşti oraşul, atâta timp cât nu te voi mai vedea niciodată.

Făcu un pas pe coridor.

— Celaena?

Ea privi peste umăr.

— Îmi pare rău. Ştiu cât de mult ai însemnat pentru ea – şi ea pentru tine.

Povara pe care o evitase de când plecase pe urmele lui Mormânt căzu deodată pe umerii ei. Era atât de obosită! Acum că Mormânt era mort, acum că Mullison era în temniţă, acum că nu mai avea pe cine să schilodească şi să pedepsească – era atât, *atât* de obosită!

— Cinci zile; mă voi întoarce în cinci zile. Dacă nu vei fi pregătit să părăseşti Rifthold, nu mă voi deranja să-ţi înscenez moartea. Te voi ucide înainte să ştii că sunt în cameră.

*

Chaol îşi menţinu chipul inexpresiv şi umerii drepţi în timp ce tatăl lui îl studia. Salonul pentru micul dejun din apartamentul tatălui său era însorit şi tăcut; plăcut, chiar, dar Chaol rămase în pragul uşii, privindu-şi tatăl pentru prima oară în zece ani.

Lordul din Anielle arăta în mare parte la fel. Doar părul îi era puţin mai cărunt, dar chipul încă îi era viguros şi frumos, mult prea asemănător cu al lui Chaol pentru gustul lui.

— Micul dejun se răceşte, spuse tatăl său, făcând semn cu mâna către scaunul gol de la masă.

Primele lui cuvinte.

Chaol îşi încleştă atât de tare gura, încât îl duru, dar intră în salonul luminos şi se aşeză pe scaun. Tatăl său îşi turnă un pahar cu suc şi spuse fără să îl privească:

— Cel puţin, îţi umpli frumos uniforma. Din pricina sângelui mamei tale, fratele tău are membre stângace şi un aspect greoi.

Chaol se înfurie din pricina dezgustului cu care tatăl său rostise „sângele mamei tale”, dar se abţinu şi îşi turnă ceai în ceaşcă, apoi unse o felie de pâine cu unt.

— Ai de gând să rămâi mut sau o să spui şi tu ceva?

— Ce aş putea să îţi spun?

Tatăl său afişă un zâmbet palid.

— Un fiu politicos s-ar interesa de starea familiei lui.

— Nu am mai fost fiul tău de zece ani. Nu văd de ce ar trebui să încep să mă comport acum ca unul.

Ochii tatălui său licăriră pe sabia din teaca lui Chaol, studiind, judecând, apreciind. Chaol îşi domoli impulsul de a pleca. Fusese o greşeală să accepte invitaţia lui. Ar fi trebuit să ardă biletul pe care îl primise cu o noapte în urmă. Dar după ce se asigurase că ministrul Mullison fusese închis, morala regelui despre cum Celaena îşi bătuse joc de el şi de gărzile lui îi afectase cumva puterea de judecată.

Iar Celaena... Chaol habar nu avea cum ieşise din apartamentul ei. Deloc. Gărzile fuseseră în alertă şi nu raportaseră niciun zgomot. Ferestrele

nu fuseseră deschise şi nici uşa din faţă. Iar când o întrebase pe Philippa, ea spuse doar că uşa de la dormitorul Celaenei fusese încuiată toată noaptea.

Celaena avea din nou secrete. Îl minţise pe rege cu privire la oamenii pe care îi ucisese în depozit pentru a-l salva pe el. Iar în jurul ei se ţeseau şi alte mistere, mistere pe care el ar fi făcut bine să le descifreze dacă voia să aibă o şansă de supravieţuire în calea furiei ei. Ce îi raportaseră oamenii lui despre cadavrul care fusese găsit în aleea aceea...

— Spune-mi ce ai mai făcut.

— Ce vrei să ştii? spuse cu hotărâre Chaol, fără să se atingă de mâncare sau ceai.

Tatăl lui se lăsă pe spate în scaun – un gest care odată îl făcea pe Chaol să transpire. De obicei, însemna că lordul se pregătea să îşi concentreze toată atenţia asupra lui, că urma să îl judece şi să îi aplice pedepse pentru orice slăbiciune, pentru orice pas greşit. Dar Chaol era om în toată firea acum şi răspundea doar înaintea regelui său.

— Te bucuri de poziţia pentru care ţi-ai sacrificat descendenţa?

— Da.

— Presupun că ţie trebuie să îţi mulţumesc pentru că am fost târât în Rifthold. Iar dacă Eyllwe se răzvrăteşte, atunci presupun că toţi îţi vom putea mulţumi tot ţie.

Fu nevoie de toată voinţa lui, dar Chaol doar muşcă din pâine şi îşi privi tatăl.

Ceva ce semăna cu aprobarea licări în ochii bărbatului, care muşcă şi el din pâine şi spuse:

— Măcar ai o femeie?

Efortul pe care îl făcu Chaol ca să rămână indiferent fu uriaş.

— Nu.

Tatăl său zâmbi uşor.

— Mereu ai fost un mincinos groaznic.

Chaol privi spre fereastră, spre cerul lipsit de nori, care dezvăluia primul semn al primăverii.

— Pentru binele tău, sper măcar că are sânge nobil.

— Pentru binele meu?

— Poate că ai scuipat pe descendenţa ta, dar încă eşti un Westfall –, iar noi nu ne căsătorim cu servitoare spălătoare de vase.

Chaol pufăi, scuturând din cap.

— Mă voi căsători cu oricine doresc, fie că este servitoare, prinţesă sau sclavă. Şi nu va fi treaba ta.

Lordul din Anielle îşi încrucişă mâinile la piept. După o tăcere îndelungată, spuse încet:

— Mama ta îţi duce dorul. Vrea să vii acasă.

Chaol simţi cum i se taie răsuflarea, dar îşi păstră vocea calmă:

— Dar tu, tată?

Tatăl lui privi direct spre el – prin el.

— Dacă Eyllwe se va răscula împotriva Adarlanului, dacă ne vom trezi înaintea unui război, atunci Anielle va avea nevoie de un moştenitor puternic.

— Dacă l-ai pregătit pe Terrin să fie moştenitorul tău, sunt sigur că se va descurca tocmai bine.

— Terrin este un om al cărţilor, nu un

războinic. S-a născut aşa. Dacă Eyllwe se răzvrăteşte, există şansa ca şi oamenii sălbatici din munţii Colţ Alb să se răzvrătească, de asemenea. Anielle va fi primul loc pe care îl vor prăda. Visează la răzbunare de prea mult timp.

Chaol se întrebă oare cât de tare îi afecta asta mândria tatălui său, iar o parte din el chiar îşi dorea să îl facă să sufere.

Dar se săturase de suferinţă şi de ură. Şi de-abia dacă îi mai rămăsese vreun strop de energie, acum că Celaena îi spusese clar că mai degrabă ar înghiţi cărbuni încinşi decât să îl privească din nou cu afecţiune. Acum că Celaena era – pierdută. Aşa că spuse doar:

— Locul meu este aici. Viaţa mea este aici.

— Oamenii tăi au nevoie de tine. Vor avea nevoie de tine. Ai fi atât de egoist încât să le întorci spatele?

— Aşa cum tatăl meu mi-a întors mie spatele?

Lordul din Anielle zâmbi din nou, un zâmbet crud, rece.

— Ţi-ai făcut familia de ruşine atunci când ai renunţat la titlul tău. M-ai făcut pe mine de ruşine. Dar te-ai făcut util în anii ăştia – l-ai făcut pe Prinţul Moştenitor să se bazeze pe tine. Iar când Dorian va fi rege, te va răsplăti, nu-i aşa? Ar putea transforma Anielle în ducat şi ţi-ar putea da pământuri atât de mari, încât ai putea rivaliza cu teritoriul lui Perrington, lângă Morath.

— Ce vrei cu adevărat, tată? Să îţi protejezi oamenii sau să foloseşti prietenia mea cu Dorian în favoarea ta?

— O să mă arunci în temniţă dacă spun că

amândouă? Am auzit că îţi place să le faci asta oamenilor care îndrăznesc să te provoace, mai ales zilele astea.

Iar apoi, în ochii lordului, Chaol văzu licărul acela viclean care îi arătă cât de multe ştia deja tatăl său.

— Poate că, dacă o faci, continuă lordul, femeia ta şi cu mine putem face schimb de impresii despre condiţii.

— Dacă mă vrei înapoi în Anielle, nu reuşeşti deloc să mă convingi.

— E nevoie să te conving? Ai eşuat în a o proteja pe prinţesă, iar asta a dus la posibilitatea unui război. Asasina care îţi încălzea patul nu vrea acum decât să îţi scoată măruntaiele. Ce a mai rămas aici pentru tine, în afară de ruşine?

Chaol bătu cu pumnul în masă, făcând tacâmurile să zornăie.

— Destul.

Nu voia ca tatăl lui să ştie nimic despre Celaena sau despre rămăşiţele inimii lui. Nu le lăsa pe servitoare să îi schimbe cearşafurile pentru că încă miroseau ca ea, pentru că mergea la culcare visând că ea încă dormea lângă el.

— Am muncit zece ani ca să ajung în poziţia asta şi va fi nevoie de mai mult de câteva tachinări din partea ta ca să mă faci să mă întorc în Anielle. Iar dacă tu crezi că Terrin este slab, atunci trimite-l la mine pentru antrenamente. Poate aici va învăţa cum se comportă bărbaţii adevăraţi.

Chaol îşi împinse scaunul de lângă masă, zdrăngănind din nou tacâmurile, şi ieşi furtunos pe uşă. Cinci minute. Rezistase mai puţin de cinci

minute.

Se opri în pragul uşii şi se întoarse spre tatăl său. Bărbatul îi zâmbea vag, încă analizându-l, încă gândindu-se cât de folositor îi putea fi.

— Dacă vorbeşti cu ea – dacă îndrăzneşti măcar să priveşti în direcţia ei, îl avertiză Chaol, tată sau nu, te voi face să îţi doreşti să nu fi pus niciodată piciorul în castelul ăsta.

Deşi plecă fără să aştepte să audă ceea ce avea de spus lordul, Chaol părăsi încăperea cu sentimentul că, într-un fel, picase direct în capcana tatălui său.

Capitolul 37

Nu avea cine altcineva să îndeplinească acea sarcină, nu când soldaţi şi ambasadori din Eyllwe veneau să recupereze corpul Nehemiei de unde zăcea îngropat, în cimitirul regal. Când Celaena deschise uşa camerei care mirosise a sânge şi durere, văzu că cineva curăţase toate urmele masacrului. Salteaua dispăruse, iar Celaena se opri în pragul uşii, privind cadrul patului. Poate că ar fi fost mai bine să îi lase lucrurile Nehemiei oamenilor care veniseră să o ia înapoi în Eyllwe.

Dar oare erau prieteni de-ai ei? Gândul unor străini atingându-i lucrurile, strângându-le ca pe orice alte obiecte, o făcea să înnebunească de durere şi furie.

Aşa cum i se întâmplase mai devreme în acea zi, când intrase în propria garderobă şi smulsese fiecare rochie de pe umeraşe, scosese fiecare pereche de pantofi, fiecare tunică, fiecare panglică

şi fiecare pelerină şi le aruncă pe coridor.

Arsese rochiile care îi aminteau cel mai mult de Nehemia, rochiile pe care le purtase la lecţiile lor, la mesele pe care le luaseră împreună şi în timpul plimbărilor lor în jurul castelului. De-abia când Philippa venise să o certe din pricina fumului, Celaena se mai domolise, permiţându-i să ia orice rochii supravieţuiseră flăcărilor şi să le doneze. Dar fusese prea târziu să o oprească să ardă rochia pe care o purtase în noaptea zilei de naştere a lui Chaol. Rochia aceea fusese distrusă prima.

Iar când garderoba îi rămase pustie, puse o pungă cu aur în mâinile Philippei şi îi spuse să cumpere haine noi. Philippa doar îi aruncase o privire tristă – un alt lucru care o făcea pe Celaena să o ia razna – şi plecase.

Îi luă o oră să împacheteze cu grijă toate hainele şi bijuteriile Nehemiei, şi încercă să nu zăbovească prea mult pe amintirile care însoţeau fiecare obiect. Sau pe mirosul de flori de lotus care se agăţase de întreaga încăpere.

După ce sigilă toate cuferele, merse la biroul Nehemiei, pe care încă erau împrăştiate hârtii şi cărţi, ca şi cum prinţesa doar ieşise pentru un moment din cameră. Când se întinse după o hârtie, privirea îi căzu pe cicatricea de pe mâna ei dreaptă – urmele dinţilor rideracului.

Hârtiile erau acoperite cu mâzgăleli în limba Eyllwe şi – şi cu semne Wyrd.

Nenumărate semne Wyrd, unele cu linii lungi, altele formând simboluri ca acelea pe care Nehemia le trasase sub patul Celaenei în urmă cu atâtea luni. Cum de spionii regelui nu luaseră

hârtiile astea? Sau nici măcar nu se sinchisise să îi percheziţioneze apartamentul? Începu să le strângă într-un teanc. Poate încă mai putea învăţa câte ceva despre semne, chiar dacă Nehemia era...

„Moartă, se convinse pe sine să gândească. Nehemia este moartă”.

Celaena privi din nou cicatricile de pe mâna ei şi era pe punctul de a pleca de lângă birou, când zări o carte care i se părea cunoscută, pe jumătate acoperită de hârtii.

Era cartea din biroul lui Davis.

Acest exemplar era mai vechi, mai deteriorat, dar era aceeaşi carte. Iar scrisă pe coperta interioară era o propoziţie din semne Wyrd – semne atât de simple, încât şi Celaena le putea înţelege.

„Nu te încrede în...”

Simbolul final, totuşi, era un mister. Arăta ca un balaur cu două picioare şi aripi – sigiliul regal. Desigur că nu trebuia să aibă încredere în regele Adarlanului.

Răsfoi cartea, căutând alte informaţii. Nimic.

Apoi întoarse cartea. Iar acolo, pe ultima copertă, Nehemia scrisese...

„Doar cu ochiul cineva poate vedea corect”.

Era scris în limba comună, apoi în Eyllwe, apoi în alte limbi pe care Celaena nu le recunoştea. Diverse traduceri – ca şi cum Celaena se întrebase dacă ghicitoarea căpăta un alt înţeles în altă limbă.

Aceeaşi carte, aceeaşi ghicitoare, acelaşi scris pe spate.

„Bazaconiile vreunui lord puturos”, spusese Nehemia.

Dar Nehemia... Nehemia şi Archer conduseseră grupul căruia îi aparţinuse şi Davis. Nehemia îl *cunoscuse* pe Davis; îl cunoscuse şi minţise în legătură cu asta, minţise despre ghicitoare şi...

Nehemia îi promisese. Îi promisese că nu aveau să mai existe secrete între ele.

Promisese şi minţise. Îi promisese şi îi înşelase încrederea.

Îşi suprimă un ţipăt, cotrobăind cu disperare printre toate hârtiile de pe birou, din cameră. Nimic. În legătură cu ce mai minţise Nehemia?

„Doar cu ochiul...”

Celaena îşi atinse colierul. Nehemia ştiuse despre mormânt. Dacă dăduse informaţii acelui grup şi o încurajase pe Celaena să privească în ochiul sculptat din zid... atunci, şi Nehemia privise prin el. Dar, după duel, îi înapoiase Ochiul Elenei; dacă Nehemia ar fi avut nevoie de el, l-ar fi păstrat. Iar Archer nu dăduse semne că ar şti ceva despre asta.

Doar dacă ghicitoarea nu se referea la acest ochi.

Pentru că...

— În numele Wyrdului, şopti Celaena şi ieşi grăbită din încăpere.

*

Mort sâsâi când ea apăru în pragul uşii

mormântului.

— Plănuieşti să profanezi şi alte obiecte sacre în noaptea asta?

Cărând un sac plin cu hârtii şi cărţi pe care le luase din apartamentul ei, Celaena de-abia îl atinse uşor cu mâneca când trecu pe lângă el. Dinţii din bronz ai mânerului clănţăniră când încercă să o muşte.

Mormântul era uşor luminat de lumina lunii. Acolo, chiar în partea opusă ochiului din zid, era un alt ochi, auriu şi licărind.

Damaris. Era Damaris, Sabia Adevărului. Gavin nu putea vedea decât ceea ce era corect...

„Doar cu ochiul cineva poate vedea corect”.

— Sunt atât de oarbă?

Celaena lăsă sacul din piele pe podea, cărţile şi hârtiile împrăştiindu-se pe pietre.

— Aşa se pare! fredonă Mort. Mânerul sub formă de ochi al sabiei era de exact aceeaşi mărime...

Celaena ridică sabia de pe piedestalul ei şi o scoase din teacă. Semnele Wyrd de pe muchie păreau să se unduiască. Se grăbi înapoi lângă perete.

— În caz că nu îţi dai seama, strigă Mort, trebuie să ţii ochiul peste gaură şi să priveşti prin el.

— Ştiu asta, spuse iritată Celaena.

Şi astfel, neîndrăznind să respire în tot acest timp, Celaena ridică mânerul în dreptul găurii, până ce amândoi ochii erau aliniaţi. Se ridică pe vârfurile degetelor, privi înăuntru şi – gemu.

Era un poem.

Un poem lung.

Celaena scoase pergamentul şi cărbunele pe care le îndesase în buzunar şi copie cuvintele, plimbându-se agitată pe lângă perete în timp ce citea, memora, verifica, apoi reţinea. De-abia după ce termină ultima strofă, îl citi cu voce tare.

Lângă Valg, trei fură clădite
Din a Wyrdului poartă din piatră
Căci pe placul zeilor nu era din obsidian să fie făurite
Şi de piatră se temeau grozav.

În durerea lui, a ascuns unul în coroana ei,
Cea pe care a iubit-o nespus,
Să-i ţină de urât unde zăcea doamna,
În celula înstelată, ca cerul la apus.

Al doilea fu ascuns
Într-un munte din foc făurit,
Unde tuturor le era interzis de pătruns,
În ciuda dorinţelor de nestăvilit.

Unde zace al treilea
Nu ni se va spune nicicând
Cu limba sau vocea
Sau cu tot aurul de pe pământ.

Celaena scutură din cap. Mai multe baliverne. Iar rima cuvintelor „piatră” şi „grozav” lipsea. Ca să nu mai spunem de pauza în rimă din versurile finale.

— Din moment ce ştiai că sabia putea fi

folosită ca să citeşti ghicitoarea, îi spuse ea lui Mort, atunci de ce nu mă scapi de o durere de cap şi nu-mi spui despre ce naiba este vorba aici?

Mort pufăi:

— Mie îmi pare a ghicitoare care sugerează localizarea a trei elemente foarte puternice.

Celaena citi din nou poezia.

— Dar trei ce? Sună ca şi cum al doilea lucru este ascuns într-un... într-un vulcan? Iar primul şi al treilea... Celaena scrâşni din dinţi. Poarta din piatră a Wyrdului... Pentru ce este ghicitoarea asta? Şi de ce este aici?

— Ei, dacă nu e *asta* întrebarea mileniului! jubilă Mort când Celaena merse înapoi la hârtiile şi cărţile împrăştiate în capătul celălalt al mormântului. Ai face bine să cureţi mizeria pe care ai adus-o aici, altfel o să le cer zeilor să trimită o bestie îngrozitoare după tine.

— Deja s-a întâmplat; Cain ţi-a luat-o înainte acum câteva luni. O puse pe Damaris pe piedestalul ei. Păcat că rideracul nu te-a dat pe tine de pe uşă când a dărâmat-o.

Un gând îi trecu prin minte, iar Celaena privi peretele din faţa ei – unde se prăbuşise în trecut, ca să evite să fie sfâşiată de vie.

— Cine a mutat cadavrul rideracului?

— Prinţesa Nehemia, desigur.

Celaena se întoarse spre uşă.

— Nehemia?

Mort scoase un sunet înăbuşit şi îşi blestemă gura slobodă.

— Nehemia a fost – Nehemia a fost *aici?* Dar eu am adus-o în mormânt de-abia...

Chipul din bronz al lui Mort licări în lumina lumânării pe care Celaena o aşezase înaintea uşii.

— Tu îmi spui că Nehemia a venit aici după atacul rideracului? Că, în tot timpul ăsta, ea a ştiut despre mormânt? Şi îmi spui de-abia *acum?*

Mort închise ochii.

— Nu era treaba mea.

Încă o dezamăgire. Un alt mister.

— Presupun că mai există şi alte intrări, dacă şi Cain a putut ajunge aici, spuse ea.

— Nu mă întreba unde sunt, zise Mort, citindu-i gândurile. N-am părăsit niciodată uşa asta.

Celaena avea sentimentul că era o altă minciună; părea să ştie întotdeauna cum erau aşezate lucrurile în mormânt şi când ea atingea lucruri pe care nu ar fi trebuit să le atingă.

— Atunci, la ce eşti de folos? Brannon te-a făcut doar ca să enervezi lumea?

— Avea un simţ al umorului destul de straniu.

Gândul că Mort chiar l-a cunoscut pe străvechiul rege Fae o făcu să se cutremure.

— Am crezut că aveai puteri. Nu poţi să spui nişte incantaţii şi să îmi dezvălui sensul ghicitorii?

— Desigur că nu. Şi, pe lângă asta, nu este călătoria mai importantă decât finalul?

— Nu, răspunse Celaena.

Înşiruind un amestec de blesteme şi înjurături care ar fi putut face laptele să închege, asasina vârî hârtia în buzunar. Trebuia să studieze ghicitoarea pe îndelete.

Dacă obiectele erau lucruri pe care Nehemia le căuta, lucruri pentru care minţise, ca să le ţină secrete... Poate că Celaena putea crede că Archer

şi prietenii lui erau în stare să facă bine, dar în mod sigur nu avea încredere în ei să ţină un obiect cu puterea despre care vorbea ghicitoarea. Dacă ei deja le căutau, atunci, poate că era în interesul ei să găsească obiectele înaintea altcuiva. Nehemia nu îşi dăduse seama că ghicitoarea cu ochiul se referea la Damaris, dar ştiuse care erau cele trei obiecte? Poate că încercase să descifreze ghicitoarea pentru că încerca să găsească obiectele înaintea regelui!

Planurile regelui... fuseseră să găsească lucrurile astea?

Ridică lumânarea şi ieşi din încăpere.

— Spiritul de aventură te-a cuprins, în sfârşit?

— Nu încă, spuse ea, trecând pe lângă Mort. După ce avea să afle care erau cele trei obiecte, atunci, poate că avea să caute o cale de a merge după ele. Chiar dacă singurii vulcani pe care îi ştia erau în Deşertul Peninsula şi nici într-o mie de ani regele nu ar fi lăsat-o să plece de una singură într-o călătorie atât de lungă.

— Ce păcat că sunt prins de uşa asta, oftă Mort. Imaginează-ţi toate belelele în care vei intra încercând să rezolvi ghicitoarea!

Mort avea dreptate; iar în timp ce Celaena urca scara şerpuindă, se trezi dorindu-şi ca el să se fi putut mişca de acolo. Atunci ea ar avea măcar pe cineva cu care să vorbească. Dacă avea să fie nevoită să meargă în căutarea acelor obiecte, orice ar fi fost, nu avea pe nimeni care să o însoţească. Nu mai ştia nimeni adevărul.

Adevărul.

Pufăi ironic. Ce adevăr era acum acolo? Că nu

mai avea cu cine să vorbească? Că Nehemia o minţise în legătură cu atâtea lucruri? Că era posibil ca regele să caute o sursă zdrobitoare de putere? Că era posibil ca el să *aibă* deja aşa ceva? Archer menţionase o sursă de putere în afara magiei; asta erau obiectele astea? Nehemia trebuie să fi ştiut...

Celaena încetini, lumânarea pâlpâind în adierea umedă din casa scării, şi se aşeză pe o treaptă, îmbrăţişându-şi genunchii la piept.

— Ce altceva mai ascundeai, Nehemia? şopti ea în întuneric. Nu trebuia să se întoarcă pentru a şti cine stătea în spatele ei, când ceva argintiu şi sclipitor licări în colţul ochiului ei.

— Credeam că eşti prea epuizată ca să vii aici, îi spuse ea primei regine a Adarlanului.

— Nu pot să stau mai mult de câteva clipe, spuse Elena, rochia foşnindu-i când se aşeză cu câteva trepte mai sus de Celaena.

Nu era tocmai un gest la care te-ai fi aşteptat din partea unei regine.

Împreună, priviră în întunericul casei scării, respiraţia Celaenei fiind singurul sunet care se auzea. Presupuse că Elena nu avea nevoie să respire – nu scotea niciun sunet dacă nu voia.

Celaena îşi strânse şi mai tare genunchii.

— Cum a fost? întrebă ea încet.

— Lipsit de durere, spuse la fel de încet Elena. Lipsit de durere şi uşor.

— Ţi-a fost frică?

— Eram o femeie foarte bătrână, înconjurată de copiii mei şi de copiii lor, şi de copiii copiilor lor. Nu avea de ce să îmi fie teamă atunci când avea să vină timpul.

— Unde te-ai dus?

Un râset blând.

— Ştii că nu îţi pot spune asta.

Buzele Celaenei tremurară.

— Ea nu a murit ca o femeie bătrână în patul ei.

— Nu. Dar când spiritul ei şi-a părăsit corpul, nu mai exista durere – sau teamă. Este în siguranţă acum.

Celaena încuviinţă. Rochia Elenei foşni din nou, iar apoi regina coborî cu o treaptă deasupra ei, punându-şi un braţ pe umerii săi. Asasina nu-şi dăduse seama cât de frig îi era până nu se trezi aplecându-se spre căldura Elenei.

Regina nu spuse nimic pe când Celaena îşi îngropă faţa în mâini şi plânse, în sfârşit.

*

Mai trebuia să facă un singur lucru. Poate cel mai greu dintre toate lucrurile pe care le făcuse de când murise Nehemia.

Luna era deasupra tuturor, învăluind lumea într-o lumină argintie. Deşi nu o recunoscură în veşmintele actuale, gărzile de noapte de la mausoleul regal nu o opriseră când trecu printre porţile din fier din spatele uneia dintre grădinile castelului. Nehemia nu ar fi fost înmormântată în interiorul clădirii din marmură albă, totuşi: interiorul era pentru familia regală.

Celaena dădu ocol clădirii boltite, simţindu-se ca şi cum balaurii din piatră de pe zidurile ei o priveau trecând.

Cei câţiva oameni care încă mai erau treji la ora aceea îşi mutară privirile când o văzură croindu-şi drum într-acolo. Nu îi învinovăţea. O rochie neagră şi un văl negru, fluturând, spuneau suficient despre durerea ei şi îi ţineau pe toţi la distanţă. Ca şi cum durerea ei ar fi fost o ciumă.

Dar nu-i păsa de ce credeau ceilalţi; hainele de doliu nu erau pentru ei. Ocoli spatele mausoleului şi privi rândurile de morminte din grădina pietruită de dincolo de el, palidele şi decoloratele pietre luminate de lună. Statuete înfăţişând orice, de la zei îndureraţi la fecioare dansând, marcau locurile de odihnă ale nobilimii distinse, unele fiind atât de reale, încât păreau oameni împietriţi.

Nu mai ninsese încă dinainte de moartea Nehemiei, aşa că zări uşor mormântul ei, după pământul răscolit dinaintea lui.

Nu avea flori, nici măcar o piatră funerară. Doar pământ proaspăt şi o sabie înfiptă în pământ – una dintre săbiile curbate ale unui gardian mort de-al Nehemiei. Aparent, nimeni nu se deranjase să îi pună ceva mai mult pe mormânt, nu când urma să fie dusă înapoi în Eyllwe.

Celaena privi pământul negru, o adiere rece învolburându-i vălul.

Simţi o durere în piept, dar acesta era ultimul lucru pe care îl mai avea de făcut, un ultim omagiu pe care i-l putea aduce prietenei ei.

Celaena ridică privirea spre cer, închise ochii şi începu să cânte.

*

Chaol îşi spuse în sinea lui că o urmărea pe Celaena doar ca să se asigure că nu îşi făcea rău singură sau că nu rănea pe altcineva, dar când ea se apropie de mausoleul regal, o urmări din alte motive.

Noaptea îi oferea o acoperire bună, dar luna era destul de luminoasă cât să îl ţină la distanţă, destul de mare cât ea să nu-l vadă sau să-l audă apropiindu-se. Dar când văzu unde se oprise Celaena, înţelese că nu avea niciun drept să fie acolo. Fusese pe punctul de a pleca, când ea îşi ridicase privirea spre lună şi începuse să cânte.

Nu cânta în nicio limbă pe care Chaol să o fi ştiut. Nu era limba comună sau Eyllwe, sau limbile din Fenharrow sau Melisande, sau din orice altă parte a continentului.

Limba aceea era străveche, iar fiecare cuvânt era plin de putere şi furie, şi agonie.

Celaena nu avea o voce frumoasă. Şi multe dintre cuvinte sunau mai degrabă a suspine, vocalele îi prelungeau durerea, consoanele îi întăreau furia. Se bătea cu mâna în piept din când în când, cu o eleganţă sălbatică, potrivită rochiei şi vălului negru pe care le purta. Părul de pe ceafă i se ridică pe măsură ce vaietele se revărsau din gura Celaenei, nepământeşti şi stranii, un cântec de jale mai vechi decât castelul din piatră însuşi.

Apoi cântecul se termină, finalul fiindu-i la fel de brutal şi de brusc precum fusese moartea Nehemiei.

Ea rămase acolo pentru câteva momente, tăcută şi nemişcată.

Chaol era pe punctul de a pleca atunci când ea

se întoarse pe jumătate spre el.

Brăţara ei subţire din argint licări în lumina lunii, îngreunând un văl atât de secretos, încât doar el o recunoscuse.

Un vânt bătu spre ei, făcând crengile copacilor să geamă şi să se vaite, suflându-i vălul într-o parte.

— Celaena, spuse el rugător.

Ea nu se mişcă, tăcerea ei fiind singurul semn că îl auzise. Şi că nu avea niciun chef să vorbească.

Oricum, ce-ar fi putut el să-i spună ca să repare ruptura dintre ei? Îi ascunsese informaţii. Chiar dacă nu fusese direct răspunzător de moartea Nehemiei, dacă oricare din fete ar fi fost în alertă, şi-ar fi pregătit propriile mijloace de apărare. Pierderea pe care o simţea Celaena, tăcerea cu care îl privea – erau doar din vina lui.

Dacă pedeapsa pentru asta avea să fie pierderea ei, atunci avea să o îndure.

Aşa că plecă, elogiul ei tânguitor încă răsunând prin noapte şi învăluindu-l.

Capitolul 38

Zorile încă erau răcoroase şi cenuşii, iar Celaena stătea pe terenul familiar al parcului de jocuri, un băţ lung legănându-i-se în mâini. Fleetfoot stătea înaintea ei, coada sa brăzdând iarba uscată care răzbătea prin stratul rămas de zăpadă. Dar câinele nu schelălăia şi nu lătra, nu cerea ca băţul să fie aruncat.

Nu, Fleetfoot doar stătea acolo, privind palatul

din spatele lor. Aşteptând pe cineva care nu mai avea să sosească vreodată.

Celaena privi de-a lungul câmpului pustiu, ascultând tăcerea pajiştii. Nimeni nu încercase să o împiedice să iasă din apartamentul ei cu o noapte în urmă – sau în această dimineaţă. Totuşi, deşi gărzile dispăruseră, de fiecare dată când pleca din camera ei, Ress avea straniul obicei de a se întâlni *întâmplător* cu ea.

Nu îi păsa dacă îi raporta toate mişcările ei lui Chaol. Nu-i păsa nici măcar că el o spionase la mormântul Nehemiei. Să creadă ce voia despre cântec.

Trase adânc aer în piept şi aruncă băţul cât de tare putu, atât de departe încât se contopi cu cerul înnorat al dimineţii. Nu-l auzi căzând pe pământ.

Fleetfoot se întoarse şi o privi pe Celaena, în ochii ei aurii citindu-se întrebarea. Celaena se aplecă şi îi mângâie capul cald, urechile lungi, botul suplu. Dar întrebarea rămase.

— Nu se mai întoarce, îi spuse Celaena.

Câinele continuă să aştepte.

*

Dorian îşi petrecuse jumătate din noapte în bibliotecă, căutând prin cotloane uitate, cotrobăind prin fiecare colţ întunecat, prin fiecare văgăună ascunsă, după cărţi despre magie. Nu era niciuna. Nu era surprinzător, dar având în vedere câte cărţi erau în bibliotecă şi câte coridoare întortocheate, fu puţin dezamăgit că nu putea găsi *nimic* care să merite citit.

Nici măcar nu ştia ce să facă cu o asemenea carte dacă avea să o găsească vreodată. Nu o putea lua cu el în camera lui, servitorii o puteau găsi acolo. Probabil că ar fi trebuit să o pună înapoi în ascunzătoarea ei şi să se întoarcă la ea de fiecare când putea.

Scruta cu privirea un raft construit într-un alcov din piatră, când auzi paşi. Imediat, aşa cum exersase, scoase cartea pe care şi-o ascunsese în interiorul hainei şi se rezemă de perete, deschizând-o la întâmplare.

— E puţin cam întuneric pentru citit, spuse o voce de femeie.

Suna atât de firesc, atât de naturală, încât Dorian aproape că scăpă cartea.

Celaena stătea la câţiva metri distanţă, cu braţele încrucişate la piept. Paşi ritmici răsunară pe podea, iar o clipă mai târziu se lipi de perete când Fleetfoot se aruncă pe el, dând bucuroasă din coadă şi lingându-l pe faţă.

— Pe toţi zeii, eşti uriaşă, îi spuse el câinelui.

Fleetfoot îi mai linse o dată obrazul şi porni în fugă în josul coridorului. Dorian o privi îndepărtându-se, ridicând din sprâncene.

— Sunt destul de sigur că orice e pe cale să facă, nu-i va face prea fericiţi pe bibliotecari.

— Îi plac poezia şi cărţile de matematică.

Chipul Celaenei era serios şi palid, dar ochii îi licăreau uşor amuzaţi. Purta o tunică de un albastru-închis, pe care nu o mai văzuse niciodată, cu o broderie aurie care licărea în lumina pală. De fapt, întreaga ei ţinută părea nouă.

Tăcerea care se aşternuse între ei îl făcu pe

Dorian să se mute de pe un picior pe altul. Ce putea el să-i spună? Ultima oară când stătuseră atât de aproape unul de celălalt, ea îl zgâriase pe gât cu unghiile. Avusese coşmaruri cu acel moment.

— Te pot ajuta să găseşti ceva? o întrebă el. Comportă-te normal, fă lucrurile simplu.

— Prinţ Moştenitor *şi* bibliotecar regal?

— Bibliotecar regal *neoficial,* spuse el. Un titlu greu câştigat după atâţia ani de ascuns aici pentru a evita întâlnirile plictisitoare, pe mama şi... ei bine, orice altceva.

— Şi eu care credeam că te ascunzi doar în micul tău turn!

Dorian râse blând, dar, cumva, sunetul ucise amuzamentul din ochii ei. Ca şi cum orice sunet vesel era prea aspru pe rana morţii Nehemiei. *Cât mai simplu,* îşi reaminti Dorian.

— Deci? Vrei să te ajut să cauţi vreo carte? Dacă aia din mâna ta este o listă cu titluri, le pot căuta în catalog.

— Nu, spuse ea, împăturind hârtia în două. Nu e nicio carte. Voiam doar să mă plimb.

Iar el venise într-un colţ întunecat al bibliotecii ca să citească.

Dar el nu întinse coarda, doar pentru că Celaena putea să îl ia şi ea la întrebări. Dacă îşi amintea ceea ce se întâmplase când îl atacase pe Chaol, asta era. Dorian spera că nu îşi amintea.

Se auzi un ţipăt înăbuşit de undeva din bibliotecă, urmat de un şir de blesteme şi de paşii ritmici pe podeaua din piatră. Apoi Fleetfoot veni alergând spre ei, cu un pergament în gură.

— Bestie blestemată! striga un bărbat. Întoarce-te imediat!

Fleetfoot trecu în goană pe lângă ei, o pată de auriu.

O clipă mai târziu, când micul bibliotecar apăru şi îi întrebă dacă văzuseră un câine, Celaena doar dădu din cap şi spuse că auzise ceva din direcţia opusă. Şi apoi îi spuse să vorbească mai încet pentru că aceea era o bibliotecă.

Cu ochii furioşi, bărbatul pufni şi o zbughi de lângă ei, strigând puţin mai încet.

După ce plecă, Dorian se întoarse uimit spre Celaena.

— Pergamentul ăla ar fi putut fi nepreţuit.

Ea ridică din umeri.

— Omul arată de parcă i-ar prinde bine puţină mişcare.

Iar apoi, Celaena zâmbi. Ezitant la început, apoi scuturã din cap, iar zâmbetul îi deveni destul de larg cât să-i dezvăluie dinţii.

De-abia când Celaena îl privi din nou, Dorian îşi dădu seama că se holba la ea, încercând să facă diferenţa dintre acest zâmbet şi cel pe care i-l afişase tatălui său în ziua în care pusese capul lui Mormânt pe masa de consiliu.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Celaena spuse:

— Îmi cer iertare pentru comportamentul meu din ultima vreme. Nu am fost... eu însămi.

Sau fusese o parte din ea pe care de obicei o ţinea ascunsă şi într-o lesă strânsă, gândi el, dar spuse:

— Înţeleg.

Iar din felul în care ochii ei se îmblânziră,

Dorian ştiu că nu era nevoie să spună mai mult.

*

Chaol nu se ascundea de tatăl său. Nu se ascundea de Celaena. Şi nu se ascundea de oamenii lui, care acum simţeau o nevoie ridicolă de a avea grijă de *el.*

Dar biblioteca îi oferea un bun refugiu şi intimitate.

Poate şi răspunsuri.

Bibliotecarul-şef nu era în micul birou înghesuit într-unul din zidurile bibliotecii. Aşa că întrebase un ucenic. Tânărul neîndemânatic îi dădu câteva îndrumări vagi şi îi ură succes.

Chaol urmă instrucţiunile băiatului, urcând nişte scări din marmură neagră şi apoi mergând de-a lungul parapetului de la mezanin. Era pe punctul de a intra pe un coridor cu rafturi pline cu cărţi, când îi auzi vorbind.

De fapt, auzise ţopăitul lui Fleetfoot mai întâi şi privi peste parapetul din marmură, văzându-i pe Celaena şi pe Dorian îndreptându-se către uşile principale. Mergeau la o distanţă confortabilă unul de celălalt, dar... ea vorbea. Umerii îi erau relaxaţi şi mersul calm. Atât de diferită faţă de femeia plăsmuită din umbre şi întuneric, pe care o văzuse cu o zi în urmă.

Ce făceau cei doi aici – împreună?

Nu era treaba lui. Sincer, Chaol era bucuros că ea vorbea cu *cineva,* şi nu îşi ardea hainele şi nu măcelărea asasini vagabonzi. Totuşi, ceva vibră în inima lui din pricina faptului că Dorian era cel de

lângă ea.

Dar ea vorbea.

Chaol se întoarse de lângă parapet şi se adânci mai departe în bibliotecă, încercând să îşi alunge imaginea din minte. Îl găsi pe Harlan Sensel, bibliotecarul-şef, pufnind şi gâfâind pe unul dintre coridoarele principale ale bibliotecii, scuturând un pumn cu fâşii de hârtie în aer.

Sensel era atât de ocupat înjurând, încât de-abia observă când Chaol apăru în calea lui. Bibliotecarul fu nevoit să îşi lase capul pe spate pentru a-l vedea pe Chaol şi se încruntă la el.

— Bun, eşti aici, spuse Sensel şi îşi reluă mersul. Higgins trebuie să fi trimis vorbă.

Chaol habar nu avea despre ce vorbea Sensel.

— E vreo problemă cu care ai nevoie de ajutor?

— Problemă! Sensel flutură hârtiile rupte. Bestii sălbatice aleargă furioase prin biblioteca mea! Cine a lăsat *creatura* aia aici? Cer să plătească!

Chaol avea sentimentul că Celaena avusese de-a face cu asta. Doar spera ca ea şi Fleetfoot să iasă din bibliotecă înainte ca Sensel să ajungă în birou.

— Ce fel de pergament a fost distrus? Voi cere să fie înlocuit.

— Înlocuit! Sensel se înfurie. Să înlocuieşti *asta?*

— Ce este, mai exact?

— O scrisoare! O scrisoare de la un prieten *foarte* apropiat mie!

Chaol îşi suprimă iritarea.

— Dacă este doar o scrisoare, atunci nu cred

că proprietarul creaturii trebuie să plătească. Deşi, probabil că ar fi bucuros să doneze nişte cărţi...

— Aruncă-l în temniţă! Biblioteca mea a devenit un circ! Ştiai că o persoană ascunsă sub o pelerină se furişează printre rafturi în fiecare noapte? Probabil că ea a dat drumul bestiei ăleia oribile în bibliotecă! Aşa că găseşte-o şi...

— Temniţele sunt pline, minţi Chaol. Dar o să mă interesez.

Când Sensel termină să se plângă despre vânătoarea epuizantă în care pornise pentru a recupera scrisoarea, Chaol se gândi dacă nu cumva era mai bine să plece.

Dar avea întrebări, iar odată ce ajunseră la mezanin şi fu sigur că Celaena, Fleetfoot şi Dorian plecaseră, spuse:

— Am o întrebare pentru dumneavoastră, domnule.

Sensel îşi aranjă părul şi hainele, iar Chaol îşi dădu silinţa să pară neinteresat.

— Dacă aş vrea să caut cântece funebre – elegii – din alte regate, de unde ar trebui să încep să caut?

Sensel îi aruncă o privire confuză, apoi spuse:

— Ce subiect groaznic!

Chaol ridică din umeri şi îşi încercă norocul.

— Unul dintre oamenii mei este din Terrasen, iar mama lui a murit de curând, aşa că aş vrea să îl onorez învăţând unul dintre cântecele lor.

— Pentru asta te plăteşte regele? Să înveţi cântece triste şi apoi să le faci serenade oamenilor tăi?

Chaol aproape pufni la ideea de a le cânta

serenade oamenilor lui, dar ridică din nou din umeri.

— Există cărţi unde aş putea găsi cântecele astea?

Chiar şi o zi mai târziu, Chaol nu-şi putea scoate cântecul din cap, nu putea opri fiorul care îi străbătea şira spinării când cuvintele îi răsunau în minte. Iar apoi, mai erau şi celelalte cuvinte, cuvintele care schimbaseră totul: „Întotdeauna vei fi duşmanul meu”.

Celaena ascundea ceva, un secret pe care îl păzea cu atâta grijă, încât doar groaza şi pierderea cutremurătoare din acea noapte o determinaseră să izbucnească astfel. Cu cât afla mai multe despre ea, cu atât avea mai multe şanse să fie pregătit când secretul avea să iasă la iveală.

— Hmm, spuse micul bibliotecar, coborând treptele principale. Păi, majoritatea cântecelor nu au fost scrise niciodată. Şi de ce ar fi fost?

— Cu siguranţă, cărturarii din Terrasen au înregistrat câteva dintre ele. Orynth a avut cea mai mare bibliotecă din Erilea pe vremuri, fu replica lui Chaol.

— Da, au făcut asta, spuse Sensel cu o urmă de tristeţe în glas. Dar nu cred că s-a deranjat cineva vreodată să le transcrie. Cel puţin, aici nu a ajuns niciunul.

— Dar în alte limbi? Gardianul meu din Terrasen a spus ceva despre un cântec funebru pe care l-a auzit cântat în altă limbă – deşi nu a aflat niciodată în ce limbă era.

Bibliotecarul îşi mângâie barba argintie.

— În altă limbă? Toată lumea din Terrasen

vorbeşte limba comună. Nimeni nu a mai vorbit o altă limbă acolo de o mie de ani.

Se apropiau de birou, iar el ştia că odată ce ajungeau acolo, micul ticălos avea să îi interzică să intre până când nu o aducea pe Fleetfoot în faţa justiţiei. Chaol insistă:

— Deci, nu există cântece funebre în Terrasen care să fie cântate în altă limbă?

— Nu, spuse bibliotecarul, prelungind cuvântul în timp ce se gândea. Dar am auzit la un moment dat că, la curtea din Terrasen, când murea vreun nobil, îşi cântau vaietele în limba poporului Fae.

Chaol simţi cum îi îngheaţă sângele în vene şi aproape se împiedică, dar reuşi să continue:

— Cântecele astea erau cunoscute de toată lumea – nu doar de nobilime?

— O, nu, spuse Sensel, ascultându-l uşor distras în timp ce recita orice poveste era în capul lui. Cântecele astea erau sacre pentru curte. Doar cei de sânge nobil le învăţau şi le cântau. Erau învăţate şi cântate în secret, iar morţii erau îngropaţi la lumina lunii, când nimeni nu putea auzi cântecele. Cel puţin, aşa spun zvonurile. Recunosc, în curiozitatea mea morbidă, am sperat şi eu să le aud în urmă cu zece ani, dar până când s-a încheiat măcelul, nu a mai rămas nimeni în casele nobilimii, care să le cânte.

Nimeni, cu excepţia...

„Întotdeauna vei fi *duşmanul* meu”.

— Mulţumesc, reuşi Chaol să spună, apoi se întoarse repede, îndreptându-se spre ieşire.

Sensel strigă după el, cerându-i să jure că avea să găsească acel câine şi să îl pedepsească, dar

Chaol nu se deranjă să răspundă.

Cărei case îi aparţinea ea? Părinţii ei nu fuseseră ucişi, pur şi simplu – făceau parte din nobilimea care fusese executată de către rege.

„Măcelărită”.

Ea fusese găsită în patul lor – după ce fuseseră ucişi. Trebuie să fi fugit până găsise un loc unde fiica unui nobil din Terrasen se putea ascunde: Breasla Asasinilor. Învăţase singurele abilităţi care o putea ţine în siguranţă. Ca să scape de moarte, devenise moartea.

Indiferent de ce teritoriu fusese în stăpânirea părinţilor ei, dacă Celaena îşi recăpăta vreodată mantia pe care o pierduse, iar dacă Terrasenul avea să se ridice din nou...

Atunci Celaena ar putea deveni o forţă atomică – probabil în stare să se ridice împotriva Adarlanului. Iar asta o făcea pe Celaena mai mult decât duşmanul lui.

O făcea cea mai mare ameninţare pe care o întâlnise el vreodată.

Capitolul 39

Ghemuită în umbra unui coş de fum pe acoperişul unei căsuţe din oraş, Celaena supraveghea casa de lângă cea pe care era cocoţată. În ultimele treizeci de minute se tot strecuraseră oameni înăuntru, toţi acoperiţi de pelerine cu glugă – părând, aparent, doar nişte clienţi dornici să scape de frigul nopţii.

Celaena vorbise serios când îi spusese lui Archer că nu voia să aibă de-a face cu el sau cu

mişcarea lui. Şi, sincer, o parte din ea se întreba dacă nu cumva ar trebui doar să-i ucidă pe toţi şi să le arunce capetele la picioarele regelui. Dar Nehemia făcuse parte din acest grup. Şi chiar dacă prinţesa se prefăcuse că nu ştia nimic despre oamenii ăştia... încă erau oamenii ei. Nu îl minţise pe Archer când îi spusese că îi câştigase câteva zile în plus; după ce îl predase pe consilierul Mullison, regele nu ezitase să îi acorde mai mult timp pentru a-l ucide pe curtezan.

O rafală de zăpadă îi blocă vederea spre uşa din faţă a casei lui Archer. Pentru oricine altcineva, adunarea avea să pară ca o petrecere dată pentru clienţii lui. Celaena recunoscu doar câteva dintre chipurile – şi corpurile – care se grăbeau să urce scările, oameni care nu plecaseră din regat sau nu fuseseră ucişi de ea în noaptea în care totul se dusese dracului.

Totuşi, mai erau mulţi ale căror nume nu le ştia. Îl recunoscu pe gardianul care stătuse între ea şi Chaol în depozit – bărbatul care era atât de dornic să se lupte. Nu după faţă, pentru că fusese mascat în noaptea aceea, ci după felul în care se mişca şi după săbiile gemene pe care le avea prinse pe spate. Încă purta glugă, dar Celaena îi zări părul lung până la umeri licărind sub ea şi ceea ce arăta ca tenul bronzat al unui tânăr.

Bărbatul se opri la baza treptelor, întorcându-se pentru a da comenzi tăcute celor doi bărbaţi, şi ei purtând glugi, care îl flancau. Încuviinţând, aceştia dispărură în noapte.

Celaena se gândi să îl urmărească pe unul din ei, dar venise aici doar ca să îl verifice pe Archer,

să vadă ce pune la cale. Plănuise să îl tot verifice până în momentul în care avea să urce pe vaporul acela şi să plece departe. Iar odată ce era dus, odată ce îi va fi dat regelui cadavrul lui fals... Nu ştia ce avea să facă atunci.

Celaena se trase mai în spate în umbra coşului când una dintre gărzi scană acoperişurile, căutând orice semn de pericol înainte de a-şi continua drumul – ca să supravegheze un capăt al străzii, dacă ea bănuia corect.

Rămase în umbră pentru câteva ore, mutându-se pe acoperişul de peste drum, ca să vadă mai bine faţa casei, până când oaspeţii începură să plece, unul câte unul, arătând, pentru toată lumea, ca nişte beţivi. Celaena îi numără şi reţinu direcţiile în care o luară şi cine plecase cu ei, dar tânărul cu săbiile gemene nu apăru.

S-ar fi convins pe sine că era doar unul dintre clienţii lui, poate chiar iubitul lui Archer, dacă cele două gărzi ale străinului nu s-ar fi întors şi nu s-ar fi strecurat înăuntru.

Când uşa din faţă se deschise, Celaena zări un tânăr înalt, lat în umeri, certându-se cu Archer în hol. Stătea cu spatele la uşă, dar îşi dăduse gluga de pe cap – confirmându-i Celaenei că avea părul negru, până la umeri, şi era înarmat până în dinţi. Nu putea vedea nimic altceva. Gărzile sale îl flancară imediat, împiedicând-o să vadă mai bine înainte ca uşa să se închidă din nou.

Nu foarte grijuliu – nu foarte retras.

Un moment mai târziu, tânărul năvăli pe uşă afară, din nou cu gluga pe cap şi cu cei doi bărbaţi de-o parte şi de alta a sa. Archer stătea în pragul

uşii deschise, fiind vizibil palid, cu braţele încrucişate. Tânărul se opri la baza scării, întorcându-se spre Archer şi arătându-i un gest destul de vulgar.

Chiar şi de la distanţă, Celaena putu vedea zâmbetul pe care Archer i-l aruncă în schimb tânărului. Nu era nimic amabil în el.

Îşi dori să fi fost mai aproape şi să fi auzit ce îşi spuseseră, să fi înţeles despre ce era vorba.

Înainte, l-ar fi urmărit pe tânărul străin ca să obţină nişte răspunsuri.

Dar asta era înainte. Acum... acum, nu-i păsa în mod special.

Era greu să îţi pese, înţelese ea când porni înapoi spre castel. Incredibil de greu să îţi pese când nu mai aveai pe nimeni de care să îţi pese.

*

Celaena nu ştia ce făcea lângă uşa aceea. Deşi gărzile de la baza turnului o lăsaseră să treacă după ce o verificaseră la sânge pentru arme, nu se îndoi nicio clipă că vestea avea să ajungă la Chaol.

Se întrebă dacă el ar îndrăzni să o oprească. Dacă ar îndrăzni să mai vorbească vreodată cu ea. Cu o seară în urmă, chiar şi de la depărtare, în lumina lunii care veghea cimitirul, văzuse tăieturile care încă se vindecau pe obrazul lui. Nu ştia dacă o umpluseră de satisfacţie sau de vină.

Fiecare strop de interacţiune o seca de energie. Cât de epuizată avea să fie după noaptea asta?

Celaena oftă şi ciocăni în uşa din lemn.

Întârziase cu cinci minute – minute pe care le petrecuse gândindu-se dacă voia cu adevărat să accepte oferta lui Dorian de a cina cu el în apartamentul său.

Nu primi niciun răspuns, aşa că se întoarse, încercând să evite privirile gărzilor postate pe palier. Fusese o prostie să vină aici, oricum.

Făcu doar un pas în josul scării spiralate, când uşa se deschise.

— Ştii, cred că asta este prima oară când vii în micul meu turn, spuse Dorian.

Cu piciorul încă în aer, Celaena încercă să-şi recapete curajul înainte să privească peste umăr, la prinţul moştenitor.

— Mă aşteptam la mai mult întuneric, spuse ea, pornind spre uşă. E destul de confortabil.

Dorian ţinu uşa deschisă şi încuviinţă către gărzi.

— Nu e nevoie să vă îngrijoraţi, le spuse el când Celaena intră în apartamentul său.

Asasina se aşteptase la grandoare şi eleganţă, dar turnul lui Dorian era – păi, „confortabil” era un cuvânt potrivit. Şi puţin cam sărăcăcios. Avea o tapiţerie decolorată, un şemineu murdar de funingine, un pat cu baldachin destul de mic şi, lângă fereastră, un birou acoperit de hârtii şi cărţi. Munţi şi turnuri şi coloane de cărţi. Acopereau fiecare suprafaţă, fiecare spaţiu, cât de mic, de lângă pereţi.

— Cred că ai nevoie de bibliotecarul tău, mormăi Celaena, iar Dorian râse.

Nu îşi dăduse seama cât de mult îi lipsise acel sunet. Nu doar râsul lui, ci şi al ei, de asemenea;

orice râs, de fapt. Deşi părea un lucru greşit, să râdă, zilele astea, îi simţea lipsa.

— Dacă ar fi după servitorii mei, toate cărţile astea ar merge în bibliotecă. E cam complicat să ştergi praful cu ele pe aici.

Dorian se aplecă să ridice nişte haine pe care le lăsase pe podea.

— După dezordinea asta, mă mir că mai *ai* servitori.

Un alt râset umplu încăperea, iar Dorian cără un morman de haine spre o uşă, care, atunci când se deschise, dezvălui o garderobă aproape la fel de mare ca a Celaenei, dar nu văzu mai multe, pentru că prinţul aruncă hainele înăuntru şi închise uşa. În capătul celălalt al camerei, o altă uşă ducea probabil la baie.

— Am obiceiul de a le spune să plece, zise el.

— De ce?

Celaena merse la canapeaua de un roşu palid, din faţa şemineului, şi împinse cărţile care erau îngrămădite pe ea.

— Pentru *că eu* ştiu unde este totul în cameră. Toate cărţile, toate hârtiile –, iar în momentul în care ei se apucă de curăţenie, toate lucrurile astea sunt organizate şi puse deoparte, iar eu nu le mai pot găsi.

Merse la patul lui şi netezi cuvertura roşie, care era mototolită, ceea ce însemna că stătuse întins în pat înainte să apară ea.

— Nu ai oameni care să te îmbrace? Aş fi crezut că Roland va fi servitorul tău devotat, cel puţin.

Dorian pufni, aranjându-şi pernele.

— Roland a încercat. Din fericire, în ultima vreme a avut nişte dureri groaznice de cap şi m-a lăsat în pace.

Celaenei îi păru bine să audă asta – cumva. Ultima dată când se deranjase să verifice, lordul din Meah devenise, într-adevăr, destul de apropiat de Dorian, un prieten, chiar.

— Şi, continuă Dorian, pe lângă refuzul meu de a-mi găsi o mireasă, cea mai mare supărare a mamei mele este refuzul meu de a fi îmbrăcat de lorzi disperaţi să îmi câştige încrederea.

Celaena nu se aştepta la asta. Dorian era întotdeauna atât de bine îmbrăcat, încât ea presupusese că avea oameni care făceau asta.

Prinţul merse la uşă şi le spuse gărzilor să le fie adusă cina.

— Vin? întrebă el de lângă fereastră, unde ţinea o sticlă şi câteva pahare.

Celaena scutură din cap, întrebându-se unde aveau să mănânce. Biroul nu era o opţiune, iar masa de lângă şemineu era o bibliotecă miniaturală în sine. Drept răspuns, Dorian începu să elibereze masa.

— Scuze, spuse el ruşinat. Am vrut să strâng cărţile de pe masă până să ajungi tu, dar m-am luat cu cititul.

Ea încuviinţă, apoi tăcerea se aşternu între ei, întreruptă doar de bubuiturile şi gâfâielile lui în timp ce muta cărţile.

— Deci, spuse încet Dorian, pot să te întreb cum de te-ai hotărât să mi te alături la cină? Ai fost destul de clară când mi-ai spus că nu vrei să petreci timp cu mine – şi credeam că ai treabă în

seara asta.

De fapt, Celaena se purtase de-a dreptul groaznic cu el. Dar Dorian rămase cu spatele la ea, ca şi cum întrebarea nu conta.

Şi nu ştiu prea bine de ce cuvintele îi scăpară, dar asasina spuse adevărul, oricum:

— Pentru că nu am unde să merg în altă parte.

Statul în apartamentul ei făcea durerea mai insuportabilă, să meargă în mormânt o frustra, iar gândul la Chaol încă o durea atât de tare, încât abia putea respira. În fiecare dimineaţă o plimba pe Fleetfoot, apoi alerga singură prin parcul de jocuri. Chiar şi fetele care altă dată se plimbau pe aleile grădinilor, aşteptându-l pe Chaol, încetaseră să o mai facă.

Dorian încuviinţă, privind-o cu o blândeţe pe care ea nu o putea suporta.

— Atunci, eşti mereu bine-venită aici.

*

Deşi cina fu tăcută, nu fu lacrimogenă. Dar Dorian observă schimbarea din comportamentul Celaenei – ezitarea şi precauţia din spatele cuvintelor ei, momentele când ea credea că el nu o priveşte şi o tristeţe nesfârşită i se citea în ochi. Continuă să vorbească cu el, totuşi, şi îi răspunse la toate întrebările.

„Pentru că nu am unde să merg în altă parte”.

Nu fusese o insultă, nu în felul în care o spusese ea. Iar acum că ea dormea pe canapeaua lui, iar ceasul bătuse recent ora două, Dorian se întreba ce o împiedica să se întoarcă în camera ei.

În mod evident, nu voia să fie singură – şi poate că avea nevoie să fie într-un loc care nu îi amintea de Nehemia.

Corpul ei era un amestec de cicatrici; văzuse asta cu ochii lui. Dar aceste noi cicatrici puteau fi mai adânci: durerea pierderii Nehemiei şi, diferită, dar poate la fel de agonizantă, pierderea lui Chaol.

O parte din el se bucura că o terminase cu Chaol. Dorian se ura pe sine pentru asta.

*

— Trebuie să mai fie ceva aici, îi spuse Celaena lui Mort în timp ce cotrobăia prin mormânt în după-amiaza următoare.

Cu o zi în urmă, citise ghicitoarea până când începuseră să o doară ochii. Totuşi, nu găsise niciun indiciu despre ce ar putea fi obiectele, unde erau ascunse, sau de ce ghicitoarea fusese atât de bine ascunsă în mormânt.

— Vreun fel de indiciu. Ceva care leagă ghicitoarea de mişcarea rebelă, de Nehemia, de Elena şi de restul. Celaena se opri între cele două sarcofage. Lumina soarelui se revărsa înăuntru, făcând praful să sclipească. Răspunsul e pe aproape, sunt sigură, spuse ea.

— Mă tem că nu te pot ajuta, spuse Mort. Dacă vrei un răspuns imediat, ar trebui să găseşti un clarvăzător sau un oracol.

Celaena se opri din nou.

— Crezi că, dacă citesc asta cuiva cu abilităţi de clarvăzător, ar putea să... găsească vreun sens ascuns, pe care eu îl scap din vedere?

— Poate. Deşi, din câte ştiu eu, când magia a dispărut, odată cu ea au pierit şi cei cu acest dar.

— Da, dar *tu* eşti încă aici.

— Şi?

Celaena privi către tavanul din piatră, ca şi cum ar fi putut vedea prin el, până la pământul de deasupra.

— Atunci, poate că şi alte fiinţe străvechi mai au câteva din puterile de demult.

— Nu ştiu la ce te gândeşti, dar îţi garantez că este o idee proastă.

Celaena rânji cu răutate.

— Sunt destul de sigură că ai dreptate.

Capitolul 40

Celaena stătea înaintea caravanelor, privind cum corturile erau dezmembrate. Sincronizare perfectă.

Îşi trecu o mână prin părul desprins şi îşi aranjă tunica maronie. Podoabele ar fi atras prea mult atenţia. Şi chiar dacă doar pentru o oră, Celaena nu se putu abţine să nu savureze sentimentul de anonimitate, să nu se amestece printre muncitorii de la carnaval, acei oameni care purtau pe hainele lor praful a o sută de regate. Cum ar fi fost să aibă acea libertate, să vadă lumea bucată cu bucată, să călătorească pe fiecare drum... Pieptul i se încordă.

Oamenii treceau pe lângă ea, de-abia privind-o, pe măsură ce înainta spre vagonul negru. Poate că era o prostie, dar ce avea de pierdut dacă întreba? Dacă Picioare-galbene chiar era o vrăjitoare, atunci poate că avea şi darul

clarviziunii. Poate că ea avea să înţeleagă ghicitoarea din mormânt.

Când Celaena ajunse la vagon, din fericire, nu erau clienţi prin preajmă. Baba Picioare-galbene stătea pe ultima treaptă a scării, fumând o pipă lungă, din os, a cărei cupă avea forma unei guri care ţipă. Liniştitor.

— Vrei să priveşti în oglindă? întrebă ea, fumul revărsându-se dintre buzele ei. Gata, te-ai hotărât să nu mai fugi de soartă?

— Am câteva întrebări pentru tine.

Vrăjitoarea o adulmecă, iar Celaena rezistă tentaţiei de a se trage înapoi.

— Da, duhneşti a întrebări – şi a munţii Cerbului. Din Terrasen, aşa-i? Cum te numeşti?

Celaena îşi afundă şi mai mult mâinile în buzunare.

— Lillian Gordaina.

Vrăjitoarea scuipă pe pământ.

— Care este numele tău *adevărat,* Lillian? Celaena încremeni. Picioare-galbene izbucni în râs. Haide, continuă ea, vrei să-ţi citesc viitorul? Pot să-ţi spun cu cine te vei mărita, câţi copii vei avea, când vei muri...

— Dacă eşti atât de pricepută cum spui, atunci ştii că nu mă interesează lucrurile astea. Dar aş vrea să vorbesc cu tine, spuse Celaena, arătându-i cele trei monede de aur din palmă.

— Capră zgârcită, spuse Picioare-galbene, trăgând din nou din pipă. Atât valorează darurile mele pentru tine?

Poate că era pierdere de timp. Şi de bani. Şi de mândrie.

Celaena se încruntă şi dădu să plece, ascunzându-şi din nou mâinile în pelerina neagră.

— Aşteaptă, spuse Picioare-galbene.

Celaena continuă să meargă.

— Prinţul mi-a dat patru monede.

Celaena se opri şi privi peste umăr. O gheară rece îi strânse inima.

Picioare-galbene îi zâmbi.

— Şi el a avut nişte întrebări tare interesante. A crezut că nu l-am recunoscut, dar simt mirosul de sânge Havilliard de la o poştă. Şapte monede de aur şi îţi răspund la toate întrebările – şi îţi spun şi ce m-a întrebat el.

I-ar vinde întrebările lui Dorian – oricui? Acel calm familiar o străbătu.

— De unde ştiu că nu minţi?

Dinţii din fier ai cotoroanţei licăriră în lumina torţelor.

— Ar fi rău pentru afacere dacă aş fi etichetată drept mincinoasă. Te-ai simţi mai bine dacă aş jura pe unul dintre zeii tăi miloşi? Sau poate pe unul de-al meu?

Celaena privi vagonul negru, prinzându-şi părul la spate. O uşă, fără ieşire prin spate, nici urmă de vreo ieşire falsă. Nicio cale de scăpare, doar multe avertismente în caz că cineva intra înăuntru. Îşi verifică armele – două pumnale lungi, un cuţit în cizmă şi trei dintre agrafele mortale de păr ale Philippei. Mai mult decât suficient.

— Şase monede, spuse blând Celaena, şi nu voi raporta gardianului că încerci să vinzi secretele prinţului.

— Cine spune că gardianul nu va fi interesat de

ele? Ai fi surprinsă să afli câţi oameni vor să ştie care sunt adevăratele interese ale prinţului moştenitor.

Celaena puse şase monede din aur pe treaptă, lângă cotoroanţă.

— Trei pentru întrebările mele, spuse ea, apropiindu-şi chipul de al vrăjitoarei cât putu de mult. Respiraţia îi duhnea a hoit şi a putregai. Şi trei pentru tăcerea în privinţa prinţului.

Cotoroanţei îi sclipiră ochii, iar unghiile lungi din fier scrâşniră unele de altele când întinse mâna ca să ia banii.

— Treci în caravană, spuse ea.

Uşa din spatele său se deschise fără niciun sunet. Un interior întunecat zăcea dincolo de ea, presărat ici-colo cu petice de lumină. Picioare-galbene îşi stinse pipa din os.

Celaena sperase la asta – să intre în caravană şi să evite să fie văzută cu vrăjitoarea.

Bătrâna gâfâi când se ridică, cu o mână sprijinindu-se pe genunchi.

— Acum îmi spui cum te cheamă?

Un vânt rece bătu dinspre caravană, strecurându-se pe gâtul Celaenei. Trucuri de carnaval.

— Eu pun întrebările, zise Celaena şi urcă scările vagonului.

Înăuntru erau câteva lumânări soioase, a căror lumină licărea în toate oglinzile din caravană. Erau multe, de toate formele şi mărimile, unele sprijinite de pereţi, altele proptindu-se unele de celelalte ca nişte vechi prieteni, altele fiind doar nişte cioburi atârnând de ramele lor.

Peste tot, oriunde era puţin spaţiu, erau împrăştiate hârtii şi pergamente, borcane pline cu ierburi sau lichide, măturи... prostii.

În semiîntuneric, caravana se întindea în lung şi în lat mai mult decât ar fi fost posibil. O cărare şerpuitoare fusese trasată printre oglinzi, ducând în întuneric – o cărare pe care păşea acum Picioare-galbene, de parcă ai fi avut unde în altă parte să mergi în locul ăsta straniu.

„Nu poate fi real – trebuie să fie o iluzie din pricina oglinzilor”.

Celaena privi înapoi spre uşa caravanei chiar când se închise. Îşi scoase pumnalul înainte ca ecoul uşii să înceteze să răsune în încăpere. Înaintea ei, Picioare-galbene chicoti, ridicând lumânarea pe care o ţinea în mână. Suportul ei părea să fie de forma unui craniu, încălecat pe un fel de os mai lung.

„Trucuri ieftine şi ordinare de carnaval”, îşi spuse Celaena iar şi iar, răsuflarea învolburându-i-se în aerul rece din caravană. Nimic nu era real. Dar Picioare-galbene şi cunoştinţele pe care le avea erau.

— Vino, fato. Vino, stai lângă mine, să putem vorbi.

Celaena păşi cu grijă peste o oglindă căzută, ţinând un ochi pe lumânarea cu suport-craniu – şi pe uşă, pe orice potenţiale ieşiri (niciuna, din câte putea vedea deocamdată, dar poate era vreo trapă prin podea), şi pe felul în care se mişca femeia.

Surprinzător de repede, realiză ea şi se grăbi să o ajungă din urmă pe Picioare-galbene. Pe măsură ce înainta prin pădurea de oglinzi, reflecţia

ei se muta de colo-colo. Într-una dintre ele apărea scundă şi grasă, în alta înaltă şi imposibil de slabă. Într-o alta se zări cu capul în jos, iar apoi mergând înclinat. Fu suficient să-i dea o durere cruntă de cap.

— Ai terminat cu holbatul? spuse Picioare-galbene.

Celaena o ignoră, dar îşi puse pumnalul în teacă şi o urmă pe femeie într-un spaţiu unde se putea sta jos, înaintea unui cuptor sinistru, cu gratii. Nu avea niciun motiv să scoată arma –, nu când încă avea nevoie ca Picioare-galbene să coopereze.

Micul spaţiu era îngrădit într-un cerc lipsit de oglinzi şi alte prostii, cu nimic mai mult decât un covoraş şi câteva scaune, ca să fie mai primitor. Picioare-galbene merse lângă cuptor şi luă câţiva butuci de lângă el. Celaena rămase pe marginea covorului de un roşu şters, privind cum vrăjitoarea deschise grilajul cuptorului, aruncă lemnele înăuntru şi închise din nou uşa. În câteva secunde, lemnele se aprinseră cu o flacără mare, care deveni şi mai luminoasă din pricina oglinzilor din jur.

— Pietrele din care este făcut acest cuptor, spuse Picioare-galbene, mângâind zidul din cărămidă neagră ca pe un animal de companie, sunt din ruinele capitalei Crochan. Lemnul din caravana asta a fost luat din pereţii şcolilor lor sacre. De aceea vagonul meu este... neobişnuit în interior.

Celaena nu spuse nimic. Ar fi fost uşor să eticheteze totul drept scamatorii de carnaval, doar

că vedea totul cu ochii ei.

— Deci, spuse Picioare-galbene, rămânând şi ea în picioare, în ciuda scaunelor din lemn străvechi din jurul lor. Întrebări.

Deşi aerul din caravană era rece, cuptorul încins îl încălzi imediat – destul de mult cât Celaena să înceapă să se simtă inconfortabil cu toate straturile de haine pe ea. Îi fusese spusă o poveste odată, într-o noapte călduroasă, în Deşertul Roşu; o poveste despre ce îi făcuse una dintre vrăjitoarele Dinţi-din-fier unei tinere fete. Ce rămăsese din ea.

Oase albe. Nimic mai mult.

Celaena privi din nou spre cuptor şi se mută mai aproape de uşă. Dincolo de acel mic spaţiu, mai multe oglinzi aşteptau în întuneric – ca şi cum nici măcar lumina focului nu putea ajunge la ele.

Picioare-galbene se aplecă mai aproape de grilaj, frecându-şi degetele încovoiate în faţa lui. Lumina flăcărilor dansa pe unghiile ei din fier.

— Dă-i drumul, fato, întreabă-mă!

Ce vrusese Dorian să ştie cu atâta disperare? Oare şi el intrase în locul ăsta straniu şi înăbuşitor? Cel puţin, el supravieţuise. Doar pentru că Picioare-galbene voia să folosească orice informaţie putea scoate de la el. Naiv, naiv bărbat!

Ea era diferită în vreun fel, totuşi?

Aceasta putea fi singura ei şansă de a afla ce voia să ştie, în ciuda riscului, în ciuda a cât de complicate puteau să devină lucrurile după aceea.

— Am găsit o ghicitoare, iar prietenii mei se tot gândesc la răspunsul ei de câteva săptămâni. Am pus chiar şi un pariu, spuse ea, cât de indiferentă

putu. Răspunde tu, dacă eşti atât de deşteaptă şi atotştiutoare. Mai pun o monedă la bătaie dacă ghiceşti răspunsul.

— Copil obraznic. Îmi iroseşti timpul cu prostia asta.

Picioarele-galbene privi oglinzile, ca şi cum ar fi putut vedea ceva ce Celaena nu vedea.

„Sau ca şi cum s-ar fi plictisit deja”.

Eliberându-se treptat de tensiunea din piept, Celaena scoase ghicitoarea din buzunar şi o citi cu voce tare.

Când termină, Picioare-galbene întoarse uşor capul spre Celaena, cu vocea gravă şi răguşită:

— Unde ai găsit aia?

Celaena ridică din umeri.

— Spune-mi răspunsul şi s-ar putea să-ţi spun. Ce obiecte sunt descrise în ghicitoarea asta?

— Chei Wyrd, spuse Picioare-galbene, ochii sclipindu-i. Descrie cele trei chei Wyrd care deschid poarta Wyrd.

Un fior de gheaţă străbătu spinarea Celaenei, dar spuse, cu mai multă bravadă decât intenţionase:

— Spune-mi ce sunt – cheile Wyrd, poarta Wyrd. Din câte ştiu eu, poţi să mă minţi. Aş prefera să nu mă iei drept proastă.

— Informaţia asta nu este pentru jocurile stupide ale muritorilor, izbucni Picioare-galbene.

Aurul licări în palma Celaenei.

— Spune-mi preţul tău.

Femeia o privi din cap până-n picioare, adulmecând-o.

— Preţul meu nu are nume, spuse vrăjitoarea.

Dar aurul e suficient pentru moment.

Celaena mai puse cinci monede din aur pe cuptor, căldura flăcărilor arzându-i faţa. Era un foc atât de mic, dar ea era deja leoarcă de transpiraţie.

— Odată ce afli asta, nu mai este cale de întoarcere, o avertiză vrăjitoarea.

Iar din sclipirile din ochii lui Picioare-galbene, Celaena ştiu că bătrâna nu crezuse nici măcar o secundă minciuna cu pariul.

Celaena făcu un pas mai aproape.

— Spune-mi.

Picioare-galbene privi spre o altă oglindă.

— Wyrdul guvernează şi formează fundaţia acestei lumi. Nu doar a Erileii, ci a tot ce este viu. Există lumi dincolo de cunoştinţa noastră, lumi care stau una peste alta şi nu o ştiu. Chiar acum, ai putea sta pe fundul oceanului altcuiva. Wyrdul ţine aceste ţinuturi separate.

Picioarele-galbene începu să se plimbe agitată în jurul cuptorului, pierdută în propriile cuvinte.

— Sunt porţi, zone negre în Wyrd, care permit ca viaţa să treacă între lumi. Sunt porţi Wyrd care duc în Erilea. Tot felul de fiinţe au trecut prin ele ultimele milioane de ani. Fiinţe blânde, dar şi lucruri moarte şi odioase care se strecoară printre noi când zeii nu sunt atenţi.

Picioare-galbene dispăru după o oglindă, paşii ei sacadaţi răsunând în caravană.

— Dar în urmă cu mult timp, înainte ca oamenii să cotropească lumea asta mizerabilă, un altfel de rău a pătruns prin porţi: Valgul. Demoni din alt tărâm, dornici să cucerească Erilea, şi cu forţa unei

armate nesfârşite de partea lor. În Wendlyn, s-au luptat cu Fae. Oricât ar fi încercat copiii nemuritori, nu i-au putut învinge.

— Apoi, Fae au descoperit că demonii Valg au făcut ceva de neiertat, continuă vrăjitoarea. Luaseră o bucată din poarta Wyrd cu magia lor neagră şi o împărţiseră în trei părţi – trei *chei.* O cheie pentru fiecare dintre regii lor. Folosindu-le pe toate trei deodată, regii Valg puteau deschide poarta Wyrd după bunul plac, să îi manipuleze puterea pentru a-şi spori forţele, să permită unui şir nesfârşit de soldaţi să se reverse în lume. Fae ştiau că trebuiau să îi oprească.

Celaena privi flăcările luminoase, apoi oglinzile şi întunericul din vagon. Căldura era înăbuşitoare acum.

— Aşa că un grup mic de Fae a plecat să fure cheile de la regii Valg, spuse Picioare-galbene, vocea apropiindu-i-se din nou. Era o misiune imposibilă; mulţi dintre naivii ăia nu s-au mai întors.

— Dar cheile Wyrd au fost într-adevăr recuperate, iar regina Fae, Maeve, i-a izgonit pe Valg în ţinutul lor. Dar, cu toată înţelepciunea ei, Maeve n-a putut afla cum să pună cheile înapoi în poartă – şi nicio fierărie, niciun oţel sau altă greutate nu le putea distruge. Astfel, Maeve, crezând că nimeni nu ar trebui să aibă puterea lor, le-a trimis pe mare cu Brannon Garathynius, primul rege al Terrasenului, pentru a le ascunde pe acest continent. Şi astfel poarta Wyrd a rămas protejată, iar puterea ei – nefolosită.

Tăcerea se aşternu în caravană. Chiar şi paşii

sacadaţi ai lui Picioare-galbene se opriră.

— Deci, ghicitoarea este o... hartă către locul unde sunt ascunse cheile? întrebă Celaena, tremurând acum că realiza după ce fel de putere alergau Nehemia şi toţi ceilalţi.

Şi mai rău, după care *regele* alerga.

— Da.

Celaena înghiţi în sec.

— Ce ar putea să facă cineva cu aceste chei Wyrd?

— Persoana care le are pe toate trei ar putea deţine controlul asupra porţii Wyrd sparte – şi asupra întregii Erilea. Ar putea să deschidă şi să închidă poarta după bunul plac. Ar putea cuceri lumi noi sau să lase să treacă dincoace tot felul de fiinţe care să o ajute să îşi atingă scopurile. Dar chiar şi o singură cheie ar putea face pe cineva teribil de periculos. Nu are destulă putere ca să deschidă poarta, dar destulă cât să devină o ameninţare. Vezi tu, cheile în sine sunt putere pură – putere care să fie modelată după placul cui o mânuieşte. Tentant, nu-i aşa?

Cuvintele răsunară prin ea, contopindu-se cu ordinul Elenei de a găsi şi distruge sursa răului. *Rău.* Răul care se ridicase în urmă cu zece ani, când un întreg continent se trezise brusc la mila unui singur om – un om care, cumva, devenise de neoprit.

O sursă de putere care exista în afara magiei.

— Nu se poate.

Picioare-galbene scăpă doar un chicot de confirmare.

Celaena continuă să scuture din cap, inima

bătându-i atât de violent, încât de-abia putea respira.

— Regele are vreuna dintre cheile Wyrd? De-aia a cucerit atât de uşor întregul continent?

Dar dacă deja făcuse asta – atunci ce planuri mai avea?

— Poate că da, spuse Picioare-galbene. Dacă ar fi să pun rămăşag aurul meu muncit, aş spune că are cel puţin una.

Celaena scrută întunericul, oglinzile, dar doar versiuni proprii o priveau înapoi. Nu auzi nimic, în afară de lemnul trosnind în focul din cuptor şi de respiraţia ei sacadată.

Picioare-galbene se opri.

— Mai este ceva ce ar trebui să-mi spui? întrebă Celaena.

Niciun răspuns din partea bătrânei.

— Deci, doar o să-mi iei banii şi o să fugi? Celaena păşi spre aleea dintre oglinzi, spre uşa care acum părea imposibil de departe. Dacă mai am întrebări? continuă ea.

Propriile mişcări în oglindă o făcură să tresară, dar rămase în alertă şi concentrată – amintindu-şi ce avea de făcut. Îşi scoase ambele pumnale.

— Crezi că oţelul mă poate răni? răsună o voce care se venea dinspre fiecare oglindă, până ce sursa ei era oriunde şi nicăieri.

— Şi eu care credeam că ne simţim atât de bine, spuse Celaena, făcând încă un pas.

— Ptiu! Cine se simte bine când oaspetele tău plănuieşte să te ucidă?

Celaena zâmbi.

— Nu ăsta este motivul pentru care te îndrepţi

spre uşă? continuă Picioare-galbene. Nu ca să scapi, ci ca să te asiguri *că eu* nu trec de pumnalele tale nemiloase?

— Spune-mi cui i-ai mai vândut întrebările prinţului şi te las să pleci.

Mai devreme, fusese pe punctul de a pleca, atunci când menţionarea lui Dorian o oprise în loc. Acum nu avea de ales în ceea ce trebuia să facă. Ce avea *să facă* pentru a-l proteja pe Dorian. Asta era ceva ce realizase cu o noapte în urmă: îi mai rămăsese cineva – un prieten. Şi nu avea să se dea înapoi de la nimic pentru a-l şti în siguranţă.

— Şi dacă ţi-aş spune că nu le-am vândut nimănui?

— Nu te-aş crede.

Celaena zări în sfârşit uşa. Nici urmă de vrăjitoare. Se opri, ajunsă la mijlocul vagonului. Ar fi mai uşor să o prindă pe femeie aici – mai rapid şi mai curat.

— Păcat, spuse Picioare-galbene, iar Celaena se întoarse spre vocea fără trup. Trebuia să existe vreo ieşise ascunsă – dar unde? Dacă vrăjitoarea ieşea, dacă spunea cuiva ce o întrebase Dorian (orice ar fi fost), ce o întrebase ea însăşi...

Peste tot în jurul ei, propria reflexie tresărea şi licărea. Rapid, curat, apoi avea să se facă nevăzută.

— Ce se întâmplă, şuieră printre dinţi Picioare-galbene, când vânătorul devine vânat?

Cu coada ochiului, Celaena zări silueta cocoşată, lanţuri atârnând din mâinile sale încovoiate. Se răsuci spre vrăjitoare, pumnalul deja zburând din mâna ei – ca să o imobilizeze, ca mai

apoi să...

Oglinda după care stătuse Picioare-galbene se sparse în mii de ţăndări.

În spatele ei se auzi un clinchet surd şi un croncănit satisfăcut.

Cu tot antrenamentul ei, Celaena nu fu destul de rapidă să se ferească, înainte ca lanţul greoi să o lovească şi să o trântească cu faţa la podea.

Capitolul 41

Chaol şi Dorian stăteau la balcon şi priveau cum carnavalul era demontat bucată cu bucată. Avea să plece a doua zi dimineaţă, iar apoi Chaol îi putea trimite din nou pe oamenii lui la treburi utile. Cum ar fi să se asigure că nu mai intrau alţi asasini în castel.

Dar cea mai apăsătoare problemă a lui Chaol era Celaena. Târziu, noaptea trecută, după ce bibliotecarul regal plecase la culcare, Chaol se întorsese în bibliotecă şi găsise arhivele genealogice. Cineva le deranjase ordinea, aşa că îi luase ceva timp să găsească arborele pe care îl căuta, dar în cele din urmă se trezi în faţa ochilor cu o listă a caselor nobililor din Terrasen.

Niciuna dintre ele nu purta numele de Sardothien, deşi nu era deloc surprinzător. O parte din el ştiuse întotdeauna că nu acela era numele adevărat al Celaenei. Aşa că făcuse o listă – o listă care acum era în buzunarul lui, arzându-i pieptul – cu toate casele nobile din care ar putea veni Celaena, case cu copii la vremea cuceririi Terrasenului. Erau cel puţin şase familii care

supravieţuiseră... dar dacă ea provenea dintr-una care fusese în întregime măcelărită? Când terminase de scris numele, realizase că nu aflase nimic nou despre ea.

— Deci, ai de gând să mă întrebi ceva sau m-ai târât aici doar ca să-mi îngheţe fundul aşteptând toată noaptea? spuse Dorian.

Chaol ridică din sprâncene, iar Dorian îi aruncă un zâmbet blând.

— Cum se simte? îl întrebă Chaol.

Auzise că luaseră cina împreună – şi că ea nu plecase din apartamentul lui până după miezul nopţii. Oare fusese un gest intenţionat din partea ei? Să îl facă să sufere şi mai mult?

— Rezistă, spuse Dorian. Cât de bine poate. Şi, cum ştiu că eşti prea mândru ca să întrebi, o să-ţi spun că nu, nu te-a menţionat. Nici nu cred că o va face.

Chaol trase adânc aer în piept. Cum l-ar putea convinge pe Dorian să stea departe de ea? Nu pentru că ar fi fost gelos, ci pentru că Celaena ar putea reprezenta o ameninţare mai mare decât şi-ar putea închipui vreodată Dorian. Doar adevărul îl putea convinge, dar...

— Tatăl tău e foarte curios în privinţa ta, spuse Dorian. După întrunirile consiliului, mereu mă întreabă de tine. Cred că te vrea înapoi în Anielle.

— Ştiu.

— Vei pleca cu el?

— Vrei să plec?

— Nu eu trebuie să decid asta.

Chaol îşi încleştă dinţii. Cu siguranţă nu pleca nicăieri, nu cât Celaena era aici. Şi nu doar din

motivul că ea era cine era.

— Nu am niciun interes să fiu lordul ţinutului Anielle.

— Unii ar ucide pentru puterea pe care o deţine Anielle.

— N-am vrut-o niciodată.

— Nu. Dorian îşi puse mâinile pe balustrada balconului. Nu, n-ai vrut niciodată nimic pentru tine, în afară de poziţia pe care o ai acum şi de Celaena.

Chaol deschise gura, scuzele deja formându-se pe limba lui.

— Crezi că sunt orb? întrebă Dorian, cu o privire rece. Ştii de ce am abordat-o la balul de Yulemas? Nu pentru că voiam să o invit la dans, ci pentru că am văzut cum vă priveaţi unul pe celălalt. Chiar şi atunci, ştiam ce simţi.

— Ştiai, şi totuşi ai invitat-o la dans.

Mâinile i se încleştară în pumni.

— E în stare să decidă singură. Şi a făcut-o. Dorian îi aruncă un zâmbet amar. În privinţa amândurora, încheie el.

Chaol respiră adânc, încercând să-şi calmeze furia.

— Dacă simţi ceea se simţi, atunci de ce permiţi ca tatăl tău să o ţină prizonieră? De ce nu găseşti o cale de a o elibera de contract? Sau ţi-e teamă că, dacă o eliberezi, nu se va mai întoarce niciodată la tine?

— În locul tău, aş avea grijă ce spun, zise blând Dorian.

Dar era adevărat. Deşi nu-şi putea imagina o lume fără Celaena, Chaol ştia că trebuia să o

scoată cumva din castel.

Totuşi, nu îşi putea da seama dacă trebuia să o facă pentru binele ei sau pentru al Adarlanului.

— Tata este destul de temperamental cât să ne pedepsească pe amândoi dacă încerc să abordez subiectul. Sunt de acord cu tine, chiar sunt: nu este drept să o ţină aici. Dar tot ar trebui să îţi măsori cuvintele. Prinţul moştenitor îl privi cu superioritate. Şi să te gândeşti cui îi eşti loial.

Altă dată, Chaol s-ar fi contrazis. Altă dată, este posibil să fi protestat la ideea că loialitatea sa faţă de coroană era cea mai valoroasă calitate a lui. Dar acea loialitate, acea supunere oarbă, fusese începutul declinului său.

Şi distrusese totul.

*

Celaena ştia că fusese inconştientă doar pentru câteva secunde, dar fusese suficient pentru ca Picioare-galbene să îi lege mâinile la spate cu un lanţ. Capul îi bubuia, iar sângele i se prelingea pe gât, pătându-i tunica. Nimic prea rău – avusese răni mai grave. Armele îi dispăruseră, totuşi, aruncate undeva în caravană. Chiar şi cele din păr şi haine. Şi din cizme. Deşteaptă femeie!

Aşa că nici ea nu-i dădu vrăjitoarei vreo şansă să îşi dea seama că era conştientă. Fără niciun avertisment, îşi ridică umerii, lovind cu capul înapoi cât de tare putu.

Oase trosniră, iar Picioare-galbene urlă, dar Celaena deja se răsucise, aducându-şi picioarele sub ea. Vrăjitoarea se repezi spre celălalt capăt al

lanţului, iute ca o viperă. Celaena călcă cu toată puterea pe lanţul dintre ele, iar cu celălalt picior o lovi pe Picioare-galbene în faţă.

Femeia fu aruncată, de parcă n-ar fi fost nimic altceva decât vânt şi praf, în umbrele dintre oglinzi.

Înjurând în barbă, Celaena simţi cum fierul rece îi apasă încheieturile. Dar fusese învăţată să se elibereze din lucruri mai rele. Arobynn o legase din cap până în picioare şi o făcuse să înveţe să se elibereze, chiar dacă asta însemna să stea două zile întinsă pe pământ, în propria mizerie, sau să îşi disloce umărul ca să scape. Deci, deloc surprinzător, scăpă de lanţuri în câteva secunde.

Scoase o batistă din buzunar şi o folosi pentru a lua de jos un ciob lunguleţ dintr-o oglindă. Înclinând sticla, Celaena privi în umbra unde aterizase Picioare-galbene. Nimic. Doar o dâră de sânge negru.

— Ştii câte tinere femei am prins în capcană în caravana asta, în ultimii cinci sute de ani?

Glasul vrăjitoarei răsuna de pretutindeni şi de nicăieri.

— Câte vrăjitoare Crochan am distrus? continuă ea. Erau războinice, războinice talentate şi frumoase. Aveau gust de iarbă de vară şi apă rece şi limpede.

Confirmarea că Picioare-galbene era o vrăjitoare Dinţi-din-fier cu sânge rece nu schimba nimic, îşi spuse Celaena în sinea ei. Nimic, cu excepţia faptului că trebuia să găsească o armă mai mare.

Celaena scrută caravana, uitându-se după

vrăjitoare, după pumnalele ei pierdute, după orice putea folosi împotriva cotoroanţei. Cărţi, globuri de cristal, hârtii, chestii moarte în borcane...

Celaena l-ar fi ratat dacă ar fi clipit. Era acoperit de praf, dar încă licărea palid în lumina flăcărilor din cuptorul îndepărtat. Cocoţat pe perete, deasupra unei grămezi cu lemne pentru foc, era un topor.

Zâmbi şi îl luă de pe perete. Peste tot în jur, imaginea lui Picioare-galbene dansa în oglinzi, existând o mie de posibilităţi unde ar fi putut sta, privi, aşteptând.

Celaena legănă toporul către cea mai apropiată dintre ele. Apoi spre următoarea. Şi următoarea.

Singura cale de a ucide o vrăjitoare era să îi tai capul. Aşa îi spusese un prieten odată.

Celaena păşi printre oglinzi, spărgându-le în timp ce trecea, iar reflecţiile cotoroanţei dispărură una câte una, până ce adevărata vrăjitoare rămase pe aleea îngustă dintre Celaena şi cuptor, cu lanţul în mâini.

Asasina îşi propti toporul pe umăr.

— Încă o şansă, spuse ea. Eşti de acord să nu spui vreodată un cuvânt despre mine şi Dorian, iar eu plec de aici.

— Îţi miros minciunile, spuse Picioare-galbene.

Mai iute decât ar fi trebuit să fie posibil, se repezi spre Celaena, zbughind-o ca un păianjen, lanţul legănându-se în mâinile ei.

Celaena se feri de prima lovitură de lanţ. O auzi pe a doua înainte să o vadă şi, deşi o ratã, lovi o oglindă, iar cioburile se împrăştiară peste tot.

Asasina nu avu de ales şi fu nevoită să îşi protejeze ochii, să privească în altă parte pentru o secundă.

Fu suficient.

Lanţul i se încolăci în jurul gleznei, vrăjitoarea trase, iar Celaena se prăbuşi la podea. Picioare-galbene se grăbi spre ea, dar asasina se rostogoli peste cioburi, lanţul înfăşurându-se în jurul ei, ţinând toporul cu o mână, până ce faţa i se lipi de fibrele aspre ale covorului antic din faţa cuptorului.

Urmă o smucitură fermă a lanţului, apoi încă un sunet şuierător. Metalul se izbi de braţul Celaenei, atât de tare şi violent, încât dădu drumul toporului. Se rostogoli pe spate, încă încâlcită în lanţul infernal, şi se trezi cu dinţii din fier ai vrăjitoarei sclipind deasupra ei. Într-o secundă, Picioare-galbene o trânti pe Celaena înapoi cu faţa pe covor.

Unghiile din fier se înfipseră în pielea ei, sugându-i sângele, în timp ce vrăjitoarea o înşfăcă de umăr.

— Stai liniştită, fată proastă, şuieră Picioare-galbene, întinzându-se după lanţul din apropiere.

Celaena se întinse după topor, care căzuse la doar câţiva centimetri de ea. Braţul îi pulsă dureros şi fără milă, la fel şi glezna. Dacă ar putea lua toporul... Vrăjitoarea se repezi la gâtul Celaenei, cu dinţii clănţănindu-i.

Celaena se răsuci într-o parte, ferindu-se la ţanc de dinţii ăia din fier, şi apucă în sfârşit toporul. Cu capătul bont o lovi puternic pe bătrână în lateralul capului.

Picioare-galbene fu trântită la pământ, iar Celaena se dădu înapoi şi ridică arma între ele.

Ridicându-se în mâini şi genunchi, vrăjitoarea scuipă sânge negru – sânge *albastru* – pe covorul învechit, ochii arzându-i.

— O să te fac să îşi doreşti să nu te fi născut vreodată. Şi pe tine, şi pe prinţul tău.

Iar apoi, Picioare-galbene ţâşni înainte atât de repede, încât Celaena ar fi putut jura că zbura.

Dar ajunse doar până la picioarele Celaenei.

Celaena coborî toporul, adunând în braţe toată puterea ei. Sânge albastru ţâşni pretutindeni.

Pe faţa lui Picioare-galbene zări un zâmbet, în timp ce capul ei decapitat se rostogoli şi se opri cu un bubuit.

Se aşternu tăcerea. Chiar şi focul, încă arzând atât de fierbinte, încât Celaena începu din nou să transpire, părea să fi devenit tăcut. Celaena înghiţi în sec. O dată. De două ori.

Dorian nu trebuia să afle. Deşi îşi dorea să-l certe pentru că îi pusese vrăjitoarei întrebări pe care ea le considerase atât de valoroase, încât fusese în stare să le vândă altora, el nu trebuia să afle ce se întâmplase acolo. Nimeni nu trebuia să afle.

Când, în cele din urmă, găsi puterea să se descâlcească, pantalonii şi ghetele îi erau pătate cu un negru-albăstrui. Alte haine pe care trebuia să le ardă. Cercetă cadavrul şi covorul murdar şi îmbibat de sânge. Nu lucrase rapid, dar încă mai putea lucra curat. O persoană dispărută era mai bună decât un cadavru decapitat.

Celaena îşi îndreptă privirea spre cuptorul uriaş.

Capitolul 42

Mort chicoti când ea intră împleticindu-se pe uşa mormântului.

— Ucigaşă de vrăjitoare, ce faci? Un alt titlu adorabil pe care să-l adaugi în portofoliul tău.

— Cum de ai aflat despre asta? întrebă Celaena, punând jos lumânarea.

Îşi arsese deja hainele murdare de sânge. Răspândiseră o duhoare îngrozitoare cât fuseseră mistuite de flăcări – trăsneau a carne putredă, la fel ca Picioare-galbene. Fleetfoot schelălăise lângă şemineu şi încercase să o ia pe Celaena de acolo, împingându-se în picioarele ei.

— O, îi simt mirosul pe tine, spuse Mort. Îi simt furia şi răutatea.

Celaena îşi coborî gulerul tunicii şi îi arătă micile tăieturi pe care i le făcuse vrăjitoarea cu unghiile ei. Le spălase şi le dezinfectase, dar avea sentimentul că aveau să lase urme, un colier din cicatrici.

— Ce părere ai de astea?

Mort se înfioră.

— Mă fac să fiu recunoscător că sunt făcut din bronz.

— Îmi vor face rău?

— Ai ucis o vrăjitoare – şi acum eşti marcată de una. Nu va fi genul de rană obişnuită. Mort miji ochii. Înţelegi că este posibil să fi dat de bucluc.

Celaena mormăi.

— Baba Picioare-galbene era un lider – o regină pentru clanul ei, continuă Mort. Când au distrus familia Crochan, s-au alăturat clanurilor Cioc-negru

şi Sânge-albastru, în Alianţa Dinţilor-din-fier. Ele încă mai onorează acele jurăminte.

— Dar credeam că toate vrăjitoarele au dispărut.

— Dispărut? Vrăjitoarele Crochan şi cele care le-au urmat se ascund de generaţii întregi. Dar clanurile din Alianţa Dinţilor-din-fier încă mai călătoresc, aşa cum făcea şi Baba. Deşi multe dintre ele trăiesc în locuri ascunse şi întunecate ale lumii, mulţumite cu ticăloşia lor. Dar bănuiesc că atunci când restul vrăjitoarelor Picioare-galbene vor afla de moartea matroanei lor, le vor aduna pe cele din clanurile Cioc-negru şi Sânge-albastru şi vor veni să ceară regelui răspunsuri. O să ai noroc dacă nu o să vină pe măturile lor şi nu o să te târască în toată treaba asta.

Celaena se strâmbă.

— Sper să te înşeli.

— Şi eu, spuse Mort, ridicând uşor din sprâncene.

Celaena petrecu o oră în mormânt, citind ghicitoarea, analizând cuvintele vrăjitoarei. Chei Wyrd, Porţi Wyrd...

Totul era atât de straniu, de neînţeles şi de înfricoşător! Iar dacă regele le avea – dacă avea măcar *una...*

Celaena se cutremură.

Când holbatul la ghicitoare nu îi mai oferi niciun răspuns, Celaena se întoarse în camera ei pentru un somn binemeritat.

Cel puţin descoperise posibila sursă a puterii regelui. Dar încă trebuie să afle mai multe. Iar apoi mai era adevărata întrebare: ce plănuia regele să

facă cu cheile şi nu făcuse deja?

Celaena avea sentimentul că nu voia să afle.

Dar catacombele de sub bibliotecă puteau deţine răspunsul la acea întrebare oribilă. Era o carte pe care o putea folosi pentru a obţine accesul la acel răspuns – o carte în care putea găsi vraja de acces pe care o căuta. Iar Celaena ştia că *Morţii vii* avea să o găsească din momentul în care asasina începea să o caute.

În drum spre apartamentul ei, planurile ei pentru un somn bun dispărură, iar Celaena se întoarse în mormânt pentru a o lua pe Damaris şi alte pumnale străvechi pe care le putea duce.

*

Chaol nu trebuia să fie acolo. O căuta cu lumânarea – încă o luptă care ar putea scinda castelul. Iar dacă Celaena îl ataca din nou, Chaol ştia cu siguranţă că ar lăsa-o să îl ucidă, dacă asta voia cu adevărat.

Nici măcar nu ştia ce să-i spună. Dar trebuia să îi spună ceva, măcar pentru a pune capăt tăcerii şi tensiunii care îl ţineau treaz noaptea şi nu îi permiteau să se concentreze asupra sarcinilor sale.

Ea nu era în apartamentul ei, dar el intră oricum, mergând la biroul Celaenei. Era la fel de dezordonat ca al lui Dorian, acoperit de hârtii şi cărţi. Poate că ar fi plecat dacă nu ar fi văzut simbolurile stranii scrise peste tot, simboluri care îi aminteau de semnul care arsese pe fruntea ei la duel. Cumva, uitase de asta în lunile care trecuseră. Era... oare era cumva legat de trecutul

ei?

Privind peste umăr, ascultând ca nu cumva Philippa sau Celaena să intre, răsfoi documentele. Doar mâzgăleli, desene ale simbolurilor şi cuvinte subliniate la întâmplare. Poate că nu erau nimic altceva decât mâzgăleli, încercă el să se calmeze.

Era pe punctul de a pleca, când zări un document iţit dintre câteva cărţi. Era scris într-o caligrafie îngrijită şi era semnat de mulţi oameni.

Chaol îl scoase dintre cărţi şi citi.

Simţi cum picioarele îl trădează şi podeaua cască un hău sub el.

Era testamentul Celaenei. Semnat cu două zile înainte de moartea Nehemiei.

Iar ea îi lăsase totul – până la ultimul bănuţ – lui.

Gâtul i se încleştă în timp ce privi suma şi lista de bunuri, incluzând un apartament într-un depozit dintr-un cartier sărăcăcios şi toate obiectele din el.

Iar ea îi lăsase tot lui, cu o singură cerinţă: să îi dea o parte din bunuri şi Philippei.

— Nu am de gând să îl schimb.

Chaol se întoarse rapid, zărind-o sprijinindu-se de pragul uşii, cu braţele încrucişate la piept. Deşi poziţia era una atât de familiară, chipul ei era rece, indiferent. Chaol lăsă documentul să-i alunece printre degete.

Lista cu case nobile din buzunarul lui părea grea, ca de plumb. Dacă se grăbise să tragă nişte concluzii? Poate că acel cântec nu era unul funebru din Terrasen. Poate că era într-o altă limbă de care el nu auzise vreodată.

Celaena îl privea ca o felină.

— Ar fi un deranj prea mare ca să îl schimb acum, continuă ea.

Purta o sabie splendidă, care părea destul de veche, la brâu, şi câteva pumnale pe care nu le mai văzuse înainte. De unde le luase?

Atât de multe cuvinte încercau să îşi croiască drum din gâtul lui, dar nu reuşeau. Toţi banii ăia – îi lăsase totul lui. Pentru ceea ce simţea pentru el... chiar şi Dorian văzuse asta de la început.

— Cel puţin acum, spuse ea, întorcându-se cu spatele şi dând să plece, când regele te va concedia pentru că nu îţi faci treaba, vei avea din ce să trăieşti.

Chaol nu putea respira. Celaena nu făcuse asta doar din generozitate, ci şi pentru că ştia că, dacă vreodată el avea să îşi piardă postul, ar fi fost nevoit să ia în calcul întoarcerea în Anielle, la banii tatălui său. Şi că asta ar ucide o parte din el.

Dar ea ar trebui să fie moartă pentru ca el să primească banii ăia. Moartă de-a dreptul, dar nu ca trădător al coroanei – dacă murea ca trădător, atunci toate bunurile ei trebuiau să ajungă la rege.

Iar singura cale de a muri astfel era ca ea să facă ceea ce Chaol se temea: să se alieze cu organizaţia aceea secretă, să o găsească pe Aelin Galathynius şi să se întoarcă în Terrasen. Testamentul era dovada că Celaena nu avea nicio intenţie să facă asta. Nu avea niciun plan să îşi recupereze titlul pierdut şi nu reprezenta nicio ameninţare pentru Adarlan sau Dorian. Se înşelase. Din nou, Chaol se înşelase.

— Ieşi din apartamentul meu, spuse ea din hol, înainte să intre în sala de jocuri şi să trântească

uşa în urma ei.

El nu plânsese când murise Nehemia, nici când o aruncase pe Celaena în temniţă sau când se întorsese cu capul lui Mormânt, vizibil schimbată faţă de femeia pe care ajunsese să o iubească atât de mult.

Dar când Chaol plecă, lăsând în urma lui acel testament blestemat, nici măcar nu ajunse în camera lui. De-abia ajunse la un dulap gol pentru mături, când un plâns disperat îl lovi.

Capitolul 43

Celaena stătea în camera de jocuri, privind pianul, când îl auzi pe Chaol plecând grăbit. Nu mai cântase la pian de săptămâni întregi.

Iniţial, fusese doar din cauză că nu avea timp. Pentru că Archer şi mormântul, şi Chaol îi ocupau fiecare moment din zi. Apoi murise Nehemia – şi nu mai intrase deloc în această cameră, nici nu mai voia să vadă instrumentul, nu mai voia să audă muzică sau să cânte vreodată.

Alungându-şi din minte întâlnirea cu Chaol, Celaena ridică uşor capacul pianului şi mângâie clapele ivorii.

Dar nu putu să le apese, nu se putu convinge să scoată un sunet. Nehemia ar fi trebuit să fie acolo – să o ajute în privinţa vrăjitoarei Picioare-galbene şi cu ghicitoarea, să îi spună ce să facă cu privire la Chaol, să zâmbească atunci când Celaena cânta ceva special pentru ea.

Nehemia era moartă. Iar lumea... mergea înainte fără ea.

Când murise Sam, Celaena îl ascunsese în inima ei, alături de celelalte persoane iubite – moarte –, ale căror nume le păstra atât de secrete, încât uneori le uita. Dar Nehemia – Nehemia nu voia să încapă acolo. Era ca şi cum inima ei era prea plină de morţi, prea plină de acele vieţi care se sfârşiseră înainte de vreme.

Nu o putea ascunde pe Nehemia aşa, nu când patul pătat de sânge şi cuvintele alea blestemate încă îi bântuiau fiecare pas, fiecare suflare.

Aşa că Celaena rămase lângă pian, trecându-şi degetele peste clape iar şi iar, lăsând tăcerea să o devoreze.

*

O oră mai târziu, Celaena stătea în faţa scărilor stranii din capătul coridorului uitat, cu arhive antice, un ceas ticăind undeva în biblioteca de deasupra. Imagini cu Fae şi flora dansau în josul scării luminate de flacăra torţei, dispărând în adâncuri necunoscute. Găsise cartea *Morţii vii* aproape imediat – lăsată pe o masă singuratică, între nişte rafturi. Ca şi cum ar fi aşteptat-o. Şi îi luase doar câteva minute să găsească în ea o vrajă care pretindea că poate deschide orice uşă. O memorase rapid, exersând de câteva ori pe un dulap încuiat.

Fusese nevoie de tot autocontrolul ei ca să nu ţipe când auzise încuietoarea deschizându-se prima oară. Sau a doua.

Nu era de mirare că Nehemia şi familia ei ţineau secretă o asemenea putere. Şi că regele

Adarlanului o căuta pentru el însuşi.

Privind în josul scării, Celaena o atinse pe Damaris, apoi privi cele două pumnale încrustate care atârnau de cureaua ei. Era bine. Nu avea motive să fie agitată. Ce fel de rău putea să găsească într-o bibliotecă, dintre toate locurile posibile?

Cu siguranţă, regele avea ascunzători mai bune pentru afacerile mai sinistre. În cel mai bun caz, avea să găsească mai multe indicii care să îi spună dacă el avea, într-adevăr, vreo cheie Wyrd şi unde o ţinea. În cel mai rău caz, avea să dea peste persoana ascunsă de pelerină, pe care o văzuse lângă bibliotecă în acea noapte. Dar ochii sclipitori pe care îi zărise de cealaltă parte a uşii aparţineau vreunei rozătoare – nimic mai mult. Iar dacă se înşela... Ei bine, orice ar fi fost, după ce doborâse rideracul, *asta* nu ar trebui să fie prea greu, corect?

Corect. Celaena păşi în faţă, apoi se opri.

Nimic. Niciun sentiment de groază, nicio avertizare supranaturală. Nimic.

Făcu un alt pas, apoi încă unul, ţinându-şi respiraţia în timp ce cobora, până ce nu mai zărea vârful scării. Putea jura că gravurile de pe perete se mişcau în jurul ei, că feţele frumoase şi sălbatice ale oamenilor Fae se întorceau să o privească trecând.

Singurele zgomote erau ale paşilor ei şi vuietul flăcării torţei. Un fior rece îi străbătu şira spinării, iar Celaena se opri când abisul întunecat al coridorului se ivi în faţa ei.

Ajunse la uşa încuiată din fier o clipă mai

târziu. Nu îşi permise luxul de a-şi regândi planul şi scoase din buzunar o bucată de cretă, cu care trasă două semne Wyrd pe uşă, şoptind vraja în acelaşi timp. Cuvintele arseră pe limba ei, dar când termină de rostit incantaţia, auzi un bubuit surd şi uşa se deschise.

Înjură în barbă. Vraja chiar funcţionase. Nu voia să se gândească la tot ce implica asta, la cum de era posibil să funcţioneze pe fier, singurul element care se presupunea că este imun la magie. Şi nu când erau atât de multe vrăji cumplite în *Morţii vii* – vrăji care invocau demoni, înviau morţi, îi torturau pe alţii până când cerşeau moartea...

Cu o smucitură fermă, Celaena deschise uşa, tresărind când aceasta scârţâi pe podeaua din piatră cenuşie. O briză râncedă şi rece îi ciufuli părul. O scoase pe Damaris.

După ce verifică de două ori că nu putea fi prinsă înăuntru, păşi peste pragul uşii.

Torţa îi dezvălui o scară cu vreo zece trepte, care ducea spre un alt coridor lung şi îngust. Pânze de păianjen şi praf ocupau tot spaţiul, dar nu aspectul neglijat al locului o făcu să se oprească.

Erau mai degrabă uşile, zecile de uşi care erau aliniate de ambele părţi ale coridorului. Toate la fel de bizare ca uşa din spatele ei, niciuna nedezvăluind nimic din ce ar putea fi în spatele lor. În capătul opus al coridorului, o altă uşă din fier licărea palid în lumina torţei.

Ce era locul ăsta?

Celaena coborî scările. Era atât de linişte! Ca şi cum chiar şi aerul îşi ţinea răsuflarea.

Ridică torţa, cu Damaris în cealaltă mână, şi se apropie de prima uşă din fier. Nu avea mâner, iar suprafaţa îi era marcată de o singură linie. Uşa din faţa ei avea două linii. Numerele unu şi doi. Numerele impare pe stânga, cele pare pe dreapta. Celaena continuă să se mişte, aprinzând torţă după torţă, înlăturând perdelele din pânză de păianjen. Pe măsură ce înaintă pe coridor, numerele de pe uşi creşteau.

„E vreun fel de temniţă?”

Dar pe podea nu era nici urmă de sânge sau rămăşiţe de oase sau arme. Nici măcar nu mirosea urât – doar a praf. Uscat. Încercă să deschidă una dintre uşi, dar era încuiată. Toate uşile erau încuiate. Iar instinctul îi spunea să le lase aşa.

Capul îi pulsa uşor, anunţând începutul unei dureri de cap.

Coridorul înainta, iar Celaena ajunse la uşa din capătul îndepărtat, celulele din lateral fiind numerotate nouăzeci şi opt şi nouăzeci şi nouă.

Dincolo de ele era uşa finală, nemarcată. Îşi puse torţa într-un suport de lângă ultima uşă, apucă inelul de pe ea şi încercă să o deschidă. Era mult mai uşor decât al primei uşi, dar tot era încuiată.

Şi, spre deosebire de uşile aliniate de-a lungul coridorului, aceasta părea să îi ceară să o descuie – ca şi cum avea nevoie să fie deschisă. Aşa că Celaena rosti din nou vraja, desenând semnele Wyrd pe metalul străvechi. Uşa cedă fără niciun sunet.

„Poate că acestea erau temniţele lui Gavin. De pe vremea lui Brannon”. Asta ar explica gravurile

de pe pereţii de deasupra. Poate că Gavin folosise aceste celule cu uşi din fier pentru a-i întemniţa pe soldaţii-demoni din armata lui Erawan. Sau chestiile malefice pe care Gavin şi oamenii lui le vânau...

Celaena simţi cum i se usucă gura când trecu de a doua uşă şi aprinse torţele în drumul ei. Din nou, lumina dezvălui un mic set de trepte ducând într-un coridor. Acesta vira la dreapta şi era vizibil mai scurt. Nu era nimic în umbre – doar mai multe uşi din fier, încuiate, de-o parte şi de alta. Era atât de linişte...

Continuă să meargă, până ce ajunse la uşa din celălalt capăt al holului. Şaizeci şi şase de celule de data asta, toate încuiate. Descuie uşa din capăt cu ajutorul semnelor Wyrd.

Intră într-un al treilea coridor, care de asemenea vira la dreapta, şi descoperi că era şi mai scurt. Treizeci şi trei de celule.

Al patrulea coridor viră din nou la dreapta, iar Celaena numără douăzeci şi două de uşi. Durerea uşoară de cap se transformase într-una destul de puternică, dar era atât de departe de camera ei, iar ea era era deja aici...

Celaena se opri în faţa uşii din capătul celui de-al patrulea tunel.

„E o spirală. Un labirint. Te duce din ce în ce mai adânc, sub pământ...”

Îşi muşcă buza, dar descuie uşa. Unsprezece celule. Mări pasul şi ajunse la a cincea uşă. Nouă celule.

Se apropie de a şasea uşă şi se opri.

Un altfel de fior o străbătu în timp ce privi al

şaselea portal.

„Centrul spiralei?”

Când creta atinse uşa de fier pentru a trasa semnele Wyrd, o voce din capul ei îi spuse să fugă. Şi, deşi Celaena îşi dorea să o asculte, deschise uşa oricum.

Torţa dezvălui ruinele unui coridor. Bucăţi din pereţi se prăbuşiseră, iar grinzile din lemn erau făcute aşchii. Pânze de păianjen se întindeau peste tot, iar bucăţi zdrenţuite de cârpe erau aruncate peste pietre şi grinzi, legănate uşor de briza pală.

Moartea fusese aici. Şi nu cu mult timp în urmă. Dacă locul ăsta ar fi fost la fel de străvechi precum Gavin şi Brannon, cârpele ar fi fost ţărână acum.

Celaena privi cele trei celule de pe coridorul scurt. Mai era o uşă în capăt, care atârna strâmbă în singura balama rămasă. Întunericul umplea vidul de dincolo de ea.

Dar cea de-a treia celulă îi atrase atenţia. Uşa din fier fusese dărâmată, iar suprafaţa – crestată şi îndoită. Dar nu dinspre exterior.

Celaena o ridică pe Damaris înaintea ei şi merse spre celula deschisă.

Orice ar fi fost înăuntru, scăpase.

Torţa nu dezvălui nimic altceva peste pragul uşii decât oase – grămezi de oase, majoritatea făcute ţăndări.

Se întoarse spre coridor. Nimic nu se mişcase.

Precaută, păşi în celulă.

Lanţuri din fier se legănau din pereţi, rupte acolo unde ar fi trebuit să fie cătuşele. Pietrele negre erau acoperite de semne albe; zeci de

crestături adânci şi lungi, grupate câte patru.

„Gheare”.

Celaena se întoarse spre uşa dărâmată. Erau nenumărate semne pe ea.

„Cum poate cineva să facă asemenea linii în fier? În piatră?”

Se cutremură şi ieşi repede din celulă.

Aruncă o privire în direcţia din care venise, care era luminată de torţele pe care le aprinsese, apoi la spaţiul deschis şi întunecat dinaintea ei.

„Eşti aproape de centrul spiralei. Doar vezi ce este – vezi dacă deţine vreun răspuns. Elena a spus să cauţi indicii…”

O legănă de câteva ori pe Damaris, doar pentru a-şi dezmorţi încheietura mâinii, desigur, apoi intră în semiîntuneric.

Aici nu erau suporturi pentru torţe. Al şaptelea portal scoase la iveală doar un coridor scurt şi o uşă deschisă. O a opta poartă.

Pereţii, de-o parte şi de alta, a celei de-a opta uşi, erau distruşi şi plini de semne de gheare. Capul îi pulsă violent, apoi încetă când Celaena păşi mai aproape.

Dincolo de poartă zări o scară spiralată care urca atât de sus, încât nu îi putea vedea capătul. Un urcuş direct în întuneric.

Dar încotro?

Casa scării duhnea, iar Celaena o ţinu pe Damaris înaintea ei în timp ce urca scările, evitând cu grijă pietrele căzute de pe trepte.

Urcă tot mai sus, recunoscătoare pentru tot antrenamentul de care avusese parte. Durerea de cap i se înrăutăţi, dar când ajunse în capul scării,

uită de oboseală şi de durere.

Ridică torţa. Pereţi din obsidian sclipitor o înconjurau, înălţându-se atât de sus, încât nu putea vedea tavanul. Celaena se afla într-un fel de cameră de la baza unui turn.

Împletindu-se prin pereţii stranii, vinişoare verzui licăreau în lumina torţei. Mai văzuse materialul ăsta înainte. Îl văzuse...

„Inelul regelui. Inelul de pe degetul lui Perrington. Şi al lui Cain...”

Asasina atinse peretele şi un şoc o străbătu, capul bubuindu-i atât de tare, încât Celaena se legănă pe picioare. Ochiul Elenei pulsă cu un licăr albăstrui, dar se stinse rapid, ca şi cum lumina însăşi fusese absorbită de perete şi devorată.

Celaena porni înapoi, spre scări.

„Pe toţi zeii! Ce e asta?”

Drept răspuns, o bubuitură zgudui turnul, atât de tare încât Celaena tresări. Sunetul răsună cu un ecou metalic.

Ridică privirea spre întunericul de deasupra.

— Ştiu unde sunt, şopti ea în timp ce sunetul se stinse. Turnul cu ceas.

Capitolul 44

Dorian privi scara spiralată. Celaena descoperise catacombele legendare de sub bibliotecă. Desigur că o făcuse. Dacă exista cineva în Erilea care putea găsi aşa ceva, aceea era Celaena.

Se pregătea să meargă la masa de prânz, când o văzuse pe Celaena intrând în bibliotecă, cu o

sabie prinsă pe spate. Poate că ar fi lăsat-o să meargă în treburile ei dacă nu i-ar fi observat părul prins. Celaena nu-şi prindea niciodată părul la spate; decât dacă se lupta. Şi când ştia că are să se lase cu... dezordine.

Nu o spiona. Şi nu se furişa. Dorian era doar curios. O urmă prin coridoarele lungi şi camerele uitate, rămânând destul de departe în spatele ei, şi fiind tăcut, aşa cum îl învăţaseră Chaol şi Brullo în urmă cu mulţi ani. O urmărise pe Celaena până când ea dispăru în josul acelor scări, cu o privire suspicioasă peste umăr.

Da, Celaena plănuia ceva. Aşa că Dorian aşteptă. Un minut. Cinci minute. Zece minute, apoi porni după ea. Ca să facă să pară o coincidenţă dacă se întâlneau.

Iar acum, ce vedea? Nimic, doar resturi. Pergamente vechi şi cărţi aruncate peste tot. În capătul coridorului era o a doua scară spiralată, luminată în acelaşi fel ca prima.

Un fior îl străbătu. Nu-i plăcea deloc situaţia. Ce făcea Celaena aici?

Drept răspuns, magia lui îi strigă să alerge în direcţia opusă – să găsească ajutor. Dar biblioteca era departe, iar până ajungea el acolo, ceva se putea întâmpla. Era posibil să se fi întâmplat deja ceva.

Dorian coborî grăbit scările şi găsi un coridor slab luminat, cu o singură uşă lăsată întredeschisă, marcată cu două semne trasate cu cretă. Când văzu uşile aliniate de pe coridor, încremeni. Fierul duhnea, cumva – şi îi răscoli stomacul.

— Celaena? strigă el. Niciun răspuns. Celaena?

Nimic.

Trebuia să îi spună să iasă de acolo. Orice ar fi fost locul acela, niciunul din ei nu trebuia să se afle aici. Chiar dacă puterea din venele lui nu îi spunea asta, Dorian ştia. Trebuia să o scoată de acolo.

Prinţul coborî treptele.

*

Celaena pe jumătate alerga, pe jumătate sărea treptele, îndepărtându-se de interiorul turnului cu ceas cât de repede putea. Deşi trecuseră luni bune de la întâlnirea cu morţii, din timpul duelului cu Cain, amintirea momentului când fusese izbită de zidul negru al turnului încă era prea vie. Îi putea vedea rânjind spre ea şi îşi aminti cuvintele Elenei de Samhuinn, despre cei opt gardieni din turnul cu ceas, de care trebuia să stea departe.

Capul o durea atât de tare, încât de-abia se putea concentra pe treptele de sub picioarele ei.

Ce fusese aici? Asta nu avea de-a face cu Gavin sau cu Brannon. Poate că temniţa fusese construită atunci, dar asta – toată situaţia asta – trebuia să aibă legătură cu regele. Pentru că el construise turnul cu ceas; îl construise din...

Căci pe placul zeilor nu era din obsidian să fie făurite

Şi de piatră se temeau grozav.

Dar – dar se presupunea că acele chei sunt mici. Nu gigantice, ca turnul cu ceas. Nu...

Celaena ajunse la baza scărilor turnului şi

încremeni când privi coridorul pe care se afla celula distrusă.

Torţele fuseseră stinse. Privi în urma ei. Întunericul părea să se extindă, întinzându-se după ea. Nu era singură.

Strângând în mână propria torţă, respirând cu calm, se strecură în coridorul ruinat. Nimic – niciun sunet, niciun semn că ar fi şi altă persoană în încăpere. Dar...

La jumătatea drumului, se opri din nou şi lăsă jos torţa. Marcase toate cotiturile, îşi numărase paşii când venise aici. Cunoştea drumul pe întuneric, l-ar fi putut parcurge cu ochii închişi. Iar dacă nu era singură aici, torţa era ca un far. Şi nu avea chef să fie o ţintă pentru nimeni. Stinse torţa cu călcâiul.

Întuneric deplin.

O ridică pe Damaris mai sus, obişnuindu-şi privirea cu bezna. Doar că nu era beznă totală. Un licăr slab pulsa din amuleta ei – un licăr care îi permitea să vadă doar formele obscure, ca şi cum întunericul era prea puternic pentru Ochi. Părul de pe ceafă i se ridică. Singura dată când mai văzuse amuleta licărind astfel... Pipăind peretele cu cealaltă mână, neîndrăznind să se întoarcă, înaintă cu spatele.

Se auzi un scrâşnet de gheare pe piatră, apoi cineva respirând.

Nu era respiraţia ei.

*

Privi din umbrele celulei, strângându-şi mantia

cu mâinile cu gheare. Mâncare. Pentru prima oară de luni bune. Ea era atât de caldă, atât de plină de viaţă! Trecu pe lângă celulă şi îşi continuă retragerea orbească.

De când o închiseseră aici să putrezească, de când se săturaseră să se joace, uitase atât de multe lucruri! Îşi uitase propriul nume, uitase ce fusese. Dar acum ştia multe lucruri utile – lucruri mai bune. Cum să vâneze, cum să se hrănească, cum să folosească acele semne ca să deschidă şi închidă uşi. Fusese atentă în toţi aceşti ani; îi privise făcând semnele.

Şi odată ce plecaseră, aşteptase până ce ştiu că nu aveau să se mai întoarcă. Până când *el* începuse să caute în altă parte şi îşi luase toate lucrurile cu el. Iar atunci începuse să deschidă uşile, una după alta. O parte din ea rămăsese muritoare, încât să poată închide la loc uşile, să se întoarcă aici şi să formeze semnele care încuiau iar uşile, pentru a o ţine ascunsă.

Dar ea venise aici. Învăţase să facă semnele. Ceea ce însemna că trebuia să ştie – să ştie ce i se făcuse. Probabil că fusese complice la distrugere şi apoi la reconstrucţia brutală. Iar de când venise aici...

Se ascunse într-o altă umbră şi aşteptă ca ea să intre direct în ghearele sale.

*

Celaena se opri când respiraţia nu se mai auzi. Tăcere. Licărul albastru din jurul ei deveni mai luminos. Celaena îşi duse mâna la piept.

Amuleta pâlpâi.

*

Îi urmărise pe oamenii ăia mici care locuiau deasupra de săptămâni întregi, întrebându-se oare ce gust aveau. Dar mereu era lumina aia blestemată în apropierea lor, lumina care îi ardea ochii sensibili. Mereu era ceva care o trimitea înapoi aici, în liniştea zidurilor din piatră.

Şobolani şi alte chestii târâtoare fuseseră singura ei hrană de prea mult timp, iar sângele şi oasele lor subţiri nu aveau niciun gust. Dar femela asta... o mai văzuse de două ori înainte. Prima dată, cu aceeaşi lumină de un albastru pal la gât – apoi a doua oară, când nu o văzuse, ci mai degrabă o mirosise de după uşa aceea din fier.

Sus, lumina albastră fusese suficientă să o ţină departe – lumina albastră care avea gust de putere. Dar aici jos, în umbrele pietrei negre, lumina era diminuată. Aici, acum că stinsese torţele pe care ea le aprinsese, nu o mai împiedica nimic şi nimeni nu o putea auzi.

Nu uitase, nici în cele mai încâlcite căi ale memoriei sale, ce i se făcuse pe acea masă din piatră.

Cu bale la gură, zâmbi.

*

Ochiul Elenei ardea luminos ca o flacără, iar lângă urechea ei se auzi un sâsâit.

Celaena se răsuci, lovind înainte să privească

mai bine silueta acoperită de mantia din spatele ei. Zări doar o porţiune de piele ofilită şi dinţi butucănoşi înainte să o înfigă pe Damaris în pieptul creaturii.

Creatura zbieră – zbieră cum Celaena nu mai auzise vreodată un zbieret, iar materialul putred se rupse, dezvăluind un piept osos, brăzdat de cicatrici. O lovi cu mâna peste faţă în timp ce se prăbuşi, ochii sclipindu-i în lumina amuletei. Ochii unui animal, în stare să vadă în întuneric.

Persoana – creatura – de pe coridor. De după uşă. Nici nu apucă să vadă unde o lovise, căci Celaena se prăbuşi la pământ.

Sângele începu să îi curgă din nas şi îi umplu gura. Se ridică şi o luă la fugă spre bibliotecă.

Sări peste grinzi căzute şi pietre, lăsând Ochiul să îi lumineze calea, de-abia păstrându-şi echilibrul când aluneca pe oase. Creatura porni pe urmele ei, sfâşiind orice obstacol ca şi cum ar fi fost doar nişte biete draperii. Mergea ca un om, dar nu era unul – nu, chipul ăla parcă era coborât dintr-un coşmar. Şi puterea creaturii, să fie capabilă să împingă grinzile alea din lemn ca şi cum ar fi fost spice de grâu...

Uşile din fier fuseseră puse acolo ca să ţină chestia asta înăuntru.

Iar ea le descuiase pe toate.

Ţâşni pe scara scurtă şi trecu de prima uşă. Când viră la dreapta, creatura o prinse de tunică, în spate, iar materialul se sfâşie. Celaena se izbi de peretele opus, ferindu-se când chestia se aruncă spre ea.

Damaris şuieră, iar creatura mugi, căzând pe

spate. Sânge negru ţâşni din rana de pe abdomen. Dar nu era destul de adâncă.

Ridicându-se în picioare, sângele curgându-i pe spate, din locul unde ghearele îi străpunseseră pielea, Celaena scoase un pumnal.

Gluga îi căzuse creaturii de pe cap, dezvăluind ceea ce arăta precum chipul unui om – arăta aşa, dar nu mai era. Părul îi era rar, atârnându-i de craniul lucios, iar buzele... avea foarte multe cicatrici în jurul gurii, ca şi cum cineva i le cususe, apoi le descususe.

Creatura îşi duse o mână la abdomen, gâfâind printre dinţii ăia maronii şi sparţi, privind-o pe Celaena – privind-o cu atâta ură, încât aproape că nu se mai putea mişca. Avea o expresie atât de umană...

— *Ce* eşti? gâfâi Celaena, legănând-o pe Damaris în faţa ei şi făcând un pas în spate.

Dar deodată creatura începu să se zgârie cu ghearele, sfâşiindu-şi pelerina neagră, rupându-şi părul din cap, ca şi cum ar fi încercat să scape de ceva din interiorul ei. Iar ţipetele pe care le scotea, furia şi disperarea...

Creatura fusese pe coridoarele castelului.

Asta însemna că...

Chestia asta, persoana asta, ştia cum să folosească semnele Wyrd, de asemenea. Iar cu puterea ei stranie, nicio barieră pământeană nu o putea ţine captivă.

Creatura o privi pe Celaena, ochii de animal fixându-se asupra ei. Un prădător anticipând gustul prăzii sale.

Celaena se întoarse şi o rupse la fugă.

*

Dorian tocmai trecuse de a treia uşă când auzi un ţipăt ce nu părea uman. Alte ţipete stridente umplură coridorul, urmate de izbituri.

— Celaena? strigă Dorian în direcţia zgomotului.

O altă izbitură.

— Celaena!

Apoi...

— Dorian, fugi!

Urletul strident care urmă ordinului Celaenei cutremură pereţii. Torţele pâlpâiră.

Dorian îşi scoase sabia când Celaena apăru grăbită pe scări, sânge prelingându-i-se pe faţă, şi închise uşa din fier în urma ei. Alergă spre el, cu o sabie într-o mână şi un pumnal în cealaltă. Amuleta de la gâtul ei strălucea albastru, precum cel mai aprig foc.

Celaena ajunse la el într-o secundă. Uşa din fier se deschise violent în urma lor, iar...

Chestia care apăru nu era din lumea asta – nu avea cum să fie. Arăta de parcă fusese om, dar era contorsionat şi uscat şi distrus, iar foamea, furia şi nebunia i se citeau pe fiecare os din corpul lui. *Pe toţi zeii.* Ce trezise la viaţă Celaena?

O rupseră la fugă în josul coridorului, iar Dorian înjură când zări treptele spre următoarea uşă. Cât de mult avea să le ia să urce scările...

Dar Celaena era rapidă, iar lunile de antrenament o făcuseră puternică. Spre eterna lui umilinţă, când ajunseră în capul scării, asasina îl

prinse de gulerul tunicii şi îl împinse pe trepte, apoi în coridor, dincolo de prag.

În urma lor, chestia urla. Dorian se întoarse şi îi zări dinţii sparţi licărind în timp ce sărea pe scări. Cu viteza fulgerului, Celaena trânti uşa în faţa creaturii.

Încă o uşă – Dorian îşi putea imagina palierul care ducea înapoi, la primul coridor, apoi treptele spiralate, apoi cea de-a doua scară şi...

Ce urma apoi, când ajungeau în bibliotecă? Ce puteau ei să facă împotriva acestei chestii?

Când Dorian citi groaza pură de pe chipul Celaenei, ştiu că şi ea se întreba acelaşi lucru.

*

Celaena îl împinse pe Dorian pe coridor, apoi îl urmă, lipindu-se de ultima uşă care despărţea culcuşul bestiei de restul bibliotecii. Se împinse în ea cu toată greutatea şi văzu stele verzi când creatura se izbi de partea cealaltă a uşii. Pe toţi zeii, era puternică – puternică şi sălbatică, şi de neoprit...

Pentru o clipă, Celaena îşi pierdu echilibrul, iar creatura încercă să deschidă uşa. Dar Celaena îşi reveni şi se împinse şi mai tare cu spatele în placajul din fier.

Mâna creaturii rămase prinsă la uşă, dezlănţuind un urlet înfiorător, înfigându-şi ghearele în umărul Celaenei. Sângele îi curgea din nas, amestecându-se cu cel care acum i se prelingea pe umeri. Ghearele se înfipseră şi mai tare.

Dorian alergă spre uşă, împingându-se şi el cu spatele în ea. Gâfâi, holbându-se la Celaena.

Trebuiau să sigileze uşa. Chiar dacă această creatură era destul de inteligentă, încât să cunoască semnele Wyrd, trebuiau să câştige ceva timp. Trebuia să îi câştige lui Dorian timp ca să scape. Aveau să rămână fără forţă în curând, iar creatura avea să îi ucidă, pe ei şi pe oricine îi ieşea în cale.

Trebuia să existe o cale să o închidă acolo, să o încetinească pentru câteva momente...

— *Împinge,* şuieră ea către Dorian.

Creatura avansă un centimetru, dar Celaena împinse tare, bazându-se pe forţa picioarelor ei. Bestia urlă din nou, atât de tare, încât Celaena crezu că urechile începeau să îi sângereze. Dorian înjură.

Asasina îi aruncă o privire, nesimţind durerea ghearelor înfipte în carnea ei. Sudoarea curgea pe fruntea lui Dorian în timp ce – ce...

Metalul începu să se încălzească pe marginile uşii, licărind cu un roşu-aprins, apoi sfârâind...

Magia era acolo; magia lucra chiar în acel moment, încercând să sigileze uşa. Dar nu venea din partea Celaenei.

Dorian miji ochii, concentrându-se, chipul fiindu-i palid ca moartea.

Avusese dreptate. Dorian *chiar* avea magie în sânge. Asta era informaţia pe care Picioare-galbene era dispusă să o vândă celui care plătea mai mult, chiar regelui însuşi. Era o informaţie care putea schimba *totul.* Putea schimba lumea.

Dorian avea magie.

Şi dacă nu se oprea, avea să se ardă de uşa aia din fier.

*

Uşa îl sufoca pe Dorian. Era într-un coşciug, fără pic de aer. Magia lui nu putea respira. *El* nu putea respira.

Celaena putea jura că acea creatură sinistră câştigase teren. Dorian nici măcar nu ştia ce făcea, doar că *trebuia* să sigileze uşa. Magia alesese această metodă. Prinţul împingea cu picioarele, cu spatele, împinse magia până la limită, încercând cu disperare să sudeze uşa.

Magia îi scăpă din mâini.

Creatura împinse cu putere, făcându-l pe Dorian să alunece. Dar Celaena se împinse şi mai tare în uşă, până ce prinţul îşi recăpătă echilibrul.

Sabia Celaenei era la câţiva metri de ea, dar la ce îi putea folosi?

Nu aveau nicio speranţă să scape cu viaţă.

Privirea Celaenei o întâlni pe a lui Dorian, întrebarea fiind uşor de citit pe chipul ei însângerat:

„Ce am făcut?”

*

Încă prinsă în ghearele creaturii, Celaena nici măcar nu se putea mişca, aşa că Dorian se repezi brusc şi o luă pe Damaris. Creatura încercă din nou să se elibereze, iar prinţul legănă sabia şi lovi încheietura bestiei. Urletul ei pătrunse până în

oasele Celaenei, dar uşa se închise complet. Celaena alunecă, mâna dezmembrată a bestiei rămânând prinsă de umărul ei, dar se împinse din nou în uşă când creatura se aruncă din nou în poarta din fier.

— Ce naiba e asta? strigă Dorian, împingându-se cu toată puterea în uşă.

— Nu ştiu, gâfâi Celaena. Fără să îşi permită luxul unui vindecător, îşi smulse mâna mizerabilă din umăr, reprimându-şi ţipătul. Era aici jos, reuşi ea să spună.

Încă o bubuitură în uşă.

— Nu poţi sigila uşa cu magie. Trebuie să – trebuie să o sigilăm în alt fel.

Şi să găsească o cale care să funcţioneze mai bine decât orice vrajă de deblocare ştia creatura aia – o cale care să o împiedice să mai iasă de acolo. Celaena se înecă cu sângele care îi curgea din nas în gură şi îl scuipă pe podea.

— Există o carte – *Morţii vii.* Acolo vom găsi răspunsul, continuă ea.

Privirile li se întâlniră – un moment de încredere şi promisiunea unor răspunsuri din partea amândurora.

— Unde e cartea? întrebă Dorian.

— În bibliotecă. Te va găsi ea. Pot să rezist câteva minute aici.

Fără să aibă nevoie să înţeleagă prea multe, Dorian fugi în bibliotecă. Alergă printre rafturi, degetele lui gonind peste titluri, din ce în ce mai repede, ştiind că fiecare secundă o secătuia pe Celaena de energie. Era pe punctul de a-şi dezlănţui frustrarea, când trecu pe lângă o masă

pe care se odihnea o carte mare şi neagră.

Morţii vii.

Celaena avusese dreptate. De ce avea întotdeauna dreptate, în felul ei straniu? Dorian luă cartea şi alergă spre camera secretă. Asasina închisese ochii şi scrâşnea din dinţi, care îi erau roşii de la propriul sânge.

— Poftim, spuse Dorian.

Fără ca ea să îi ceară, prinţul se împinse în uşă, iar Celaena se aşeză pe podea şi răsfoi cartea cu mâini tremurânde. Sângele îi curgea pe fiecare pagină.

— Să legi sau să stăpâneşti, citi ea cu voce tare.

Dorian privi zecile de simboluri de pe pagină.

— Crezi că va merge? întrebă el.

— Sper că da, spuse ea, deja mişcându-se, ţinând cartea deschisă într-o mână. Odată ce voi rosti vraja, doar când va trece pragul, creatura va fi ţinută în loc suficient de mult cât să o ucidem.

Îşi strecură degetele în rănile de pe piept şi umeri, iar Dorian o privi cu gura căscată când făcu primul semn, apoi pe al doilea, asasina transformându-şi trupul rănit într-o călimară cu cerneală şi desenând semn după semn în jurul uşii.

— Dar ca să treacă peste prag, spuse Dorian gâfâind, trebuie să...

— Deschizi uşa, termină Celaena, încuviinţând.

Dorian se mişcă pentru ca ea să deseneze deasupra capului lui, răsuflările lor împreunându-se.

Celaena respiră adânc în timp ce trasă ultimul semn şi, brusc, toate sclipiră cu un albastru palid.

Dorian împinse în continuare uşa, deşi simţi fierul solidificându-se.

— Poţi să îi dai drumul, spuse Celaena, îndreptând sabia spre uşă. Dă-i drumul şi treci naibii în spatele meu!

Cel puţin nu îl insultase şi nu îi spusese să plece de tot de acolo.

Trase adânc aer în piept şi plecă de lângă uşă.

Creatura se izbi în poartă, deschizând-o.

Şi, întocmai cum spusese Celaena, încremeni în prag, ochii ei animalici licărind sălbatic când capul îi ieşi pe coridor. Apoi urmă o pauză, o pauză în care Dorian ar fi putut jura că Celaena şi creatura se priviră în ochi, iar sălbăticia bestiei se calmă, doar pentru o clipă. Doar pentru o clipă, apoi Celaena se mişcă.

Sabia străluci în lumina torţei, apoi străpunse carnea şi zdrobi oasele. Gâtul era prea gros ca să poată fi tăiat dintr-o lovitură, iar înainte ca Dorian să tragă din nou aer în piept, Celaena lovi din nou.

Capul lovi podeaua cu un bubuit, sânge negru ţâşnind din gâtul retezat – din trupul care încă stătea paralizat în prag.

— La dracu’, gâfâi Dorian. La dracu’!

Celaena se mişcă din nou, lovind capul cu sabia, străpungându-l, ca şi cum s-ar fi temut că încă ar mai fi putut muşca.

Dorian încă mai înjura când Celaena se întinse spre semnele sângerii din jurul uşii şi îşi trecu un deget peste unul dintre ele, rupând vraja, iar cadavrul decapitat al creaturii se prăbuşi.

Nici nu atinse bine pământul, că Celaena lansă patru lovituri: trei pentru a tăia trunchiul în două şi

o a patra pentru a-l înjunghia în locul unde ar fi trebuit să fie inima bestiei. Dorian simţi cum stomacul îi urcă în gât când asasina îşi pregăti sabia pentru a cincea lovitură, deschizând pieptul creaturii.

Orice văzu o făcu să devină şi mai palidă. Dorian nu voia să privească.

Cu o eficienţă sinistră, lovi cu piciorul capul mult prea uman al creaturii, trimiţându-l dincolo de prag, peste cadavrul decapitat. Apoi închise uşa şi trasă alte semne peste prag, care sclipiră, apoi se stinseră.

Celaena se întoarse spre el, dar Dorian privi din nou spre uşă, acum sigilată.

— Cât ţine... *vraja* aia?

Dorian aproape se înecă cu cuvântul.

— Nu ştiu, spuse Celaena, scuturând din cap. Până se şterg semnele, cred.

— Nu cred că putem lăsa pe altcineva să ştie despre asta, spuse el precaut.

Celaena râse, puţin cam sălbatic. Să spună altcuiva, chiar şi lui Chaol, ar însemna să răspundă la întrebări dificile – întrebări care i-ar putea trimite pe amândoi la moarte.

— Deci, spuse Celaena, scuipând sânge pe pietre, vrei să îmi explici tu primul sau încep eu?

*

Celaena începu prima, pentru că Dorian avea nevoie disperată să-şi schimbe hainele, iar vorbitul părea o idee bună în timp ce stătea dezbrăcat în garderoba sa. Asasina stătea pe patul lui, nici ea

nearătând prea bine, motiv pentru care aleseseră coridorul întunecat al servitorilor ca să ajungă în turnul lui.

— Cred că sub bibliotecă e o temniţă antică, spuse Celaena, încercând să vorbească încet. Zări o porţiune de piele aurie prin uşa pe jumătate deschisă a garderobei şi privi în altă parte. Cred... cred că cineva a ţinut creatura acolo până când a reuşit să scape din celulă. Trăieşte sub bibliotecă de atunci.

Nu era nevoie să îi spună că ea credea că regele o *crease.* Turnul cu ceas fusese construit de însuşi regele – deci el trebuia să ştie cu ce făcea legătura. Celaena ştia că acea creatură fusese creată, pentru că în pieptul ei fusese o inimă umană, şi putea să parieze că regele folosise cel puţin o cheie Wyrd ca să construiască atât turnul, cât şi monstrul.

— Ceea ce nu înţeleg eu, spuse Dorian din garderobă, este de ce chestia asta poate trece acum de uşile din fier, când înainte nu putea.

— Pentru că eu am fost o idioată şi le-am rupt vrăjile când am trecut prin ele.

O minciună – într-un fel. Dar Celaena nu voia să îi explice, nu *putea* să îi explice de ce creatura putuse să iasă de acolo şi înainte şi nu rănise pe nimeni până atunci. De ce fusese pe coridor în acea noapte şi dispăruse, de ce toţi bibliotecarii erau în viaţă.

Dar poate că omul care fusese odată creatura... Poate că nu se pierduse în întregime. Erau atât de multe întrebări acum, atât de multe lucruri fără răspuns!

— Şi ultima vrajă pe care ai făcut-o – pe uşă. Va ţine pentru totdeauna?

Dorian apăru purtând tunică şi pantaloni noi, dar în picioarele goale. Vederea picioarelor lui i se păru intimă, într-un fel straniu.

Celaena ridică din umeri, simţind o nevoie disperată să îşi spele corpul şi faţa însângerată. Dorian îi oferise baia lui, dar ea refuzase. Şi asta i se părea prea intim.

— Cartea spune că este o vrajă permanentă, nu cred că mai poate trece pe acolo altcineva în afară de noi.

„Doar dacă nu cumva regele vrea să treacă şi foloseşte una dintre cheile Wyrd”.

Dorian îşi trecu o mână prin păr, aşezându-se lângă ea pe pat.

— De unde a apărut?

— Nu ştiu, minţi ea. Inelul regelui licări în amintirea ei. Totuşi, acela nu putea fi o cheie Wyrd; Picioare-galbene spusese că erau bucăţi de piatră neagră, nu – nu forme şlefuite. Dar este posibil ca regele să fi făcut inelul folosind cheia. Celaena înţelegea acum de ce Archer şi grupul lui căutau să îl distrugă. Dacă regele o putea folosi ca să *creeze* creaturi...

Dacă făcuse mai *multe...*

Erau atât de multe uşi! Numărul trecea de două sute, toate încuiate. Iar Kaltain şi Nehemia spuseseră amândouă ceva de aripi – aripi în visele lor, aripi bătând prin trecătoarea Ferian. Ce punea regele la cale acolo?

— Spune-mi, insistă Dorian.

— Nu ştiu, minţi ea din nou, urându-se pentru

asta.

Cum îl putea face să înţeleagă un adevăr care putea zdruncina tot ce iubea el?

— Cartea aia, spuse Dorian. De unde ştiai că e de folos?

— Am găsit-o într-o zi în bibliotecă. Părea să mă... urmărească. A apărut în camera mea, iar eu nu am dus-o acolo, a reapărut în bibliotecă; era plină de genul ăla de vrăji.

— Dar nu este magică, spuse Dorian, pălind.

— Nu genul de magie pe care îl ai tu. Asta este diferită. Nici măcar nu ştiam dacă vraja va funcţiona. Apropo, spuse ea, întâlnindu-i privirea, tu ai... magie.

Dorian îi scrută chipul, iar Celaena îşi stăpâni dorinţa de a se mişca.

— Ce vrei să îţi spun?

— Spune-mi cum se face că ai magie, răspunse Celaena. Spune-mi cum de *tu* o ai, iar restul lumii nu. Spune-mi cum ai descoperit-o şi ce fel de magie este. Spune-mi totul.

Dorian începu să dea din cap, dar Celaena se aplecă spre el.

— Tocmai m-ai văzut încălcând cel puţin zece din regulile tatălui tău, continuă ea. Crezi că te-aş preda lui când tu ai putea la fel de uşor să mă distrugi?

Dorian oftă. După o clipă, spuse:

— În urmă cu câteva săptămâni, am... izbucnit. M-am înfuriat atât de tare la o întrunire a consiliului, încât am ieşit nervos din încăpere şi am lovit un perete. Cumva, zidul s-a crăpat şi fereastra din apropiere s-a spart. De atunci, am tot încercat

să îmi dau seama de unde vine, ce fel de putere este mai exact. Şi cum să o controlez. Dar doar... se întâmplă. Ca...

— Ca atunci când ai folosit-o ca să mă împiedici să-l ucid pe Chaol.

Dorian înghiţi în sec.

Celaena nu îl putea privi în ochi, dar spuse:

— Îţi mulţumesc pentru asta. Dacă nu m-ai fi oprit, eu...

Indiferent ce s-ar fi întâmplat între ea şi Chaol, indiferent de ceea ce simţea acum pentru el, dacă l-ar fi ucis în noaptea aceea, nu ar mai fi putut schimba nimic, nu şi-ar mai fi putut reveni. Cumva... cumva, ar fi transformat-o într-o altă versiune a chestiei de sub bibliotecă. Îi era greaţă până şi să se gândească la asta.

— Indiferent ce fel ar fi magia ta, continuă Celaena, a salvat mai mult decât viaţa lui Chaol în noaptea aia.

Dorian se foi.

— Încă mai trebuie să învăţ să o controlez – altfel, s-ar putea întâmpla oriunde. În faţa oricui. Am avut noroc până acum, dar nu cred că va mai dura mult norocul.

— Mai ştie cineva? Chaol? Roland?

— Nu. Chaol nu ştie, iar Roland tocmai a plecat cu ducele Perrington. Au plecat în Morath pentru câteva luni, să... să supravegheze situaţia din Eyllwe.

Totul trebuia să aibă legătură: regele, magia, puterea lui Dorian, semnele Wyrd, chiar şi creatura. Prinţul ridică salteaua patului, scoţând o carte ascunsă. Nu era cea mai bună ascunzătoare,

dar era un efort curajos.

— Am căutat prin tabelele genealogice ale familiilor nobile din Adarlan. N-am mai avut descendenţi care să folosească magia de generaţii întregi.

Celaena îi putea spune atât de multe lucruri, dar dacă o făcea, avea doar să işte şi mai multe întrebări. Aşa că se mulţumi să studieze paginile pe care el i le arăta, răsfoindu-le una după alta.

— Stai, spuse ea.

Rănile din umăr pulsară dureros când Celaena întinse mâna spre carte. Privi pagina la care se oprise Dorian, inima ei luând-o la goană când descoperi un alt indiciu despre rege şi planurile lui. Îl lăsă pe prinţ să continue.

— Vezi? spuse Dorian, închizând cartea. Nu sunt prea sigur de unde vine.

Încă o privea precaut. Celaena îi întâlni privirea şi spuse încet:

— În urmă cu zece ani, mulţi dintre oamenii pe care... i-am iubit au fost executaţi pentru că aveau magie. Durerea şi vina licăriră în ochii lui, dar Celaena continuă: Aşa că, înţelegi de ce spun că nu vreau să mai văd pe nimeni murind pentru asta, nici măcar pe fiul omului care a poruncit acele crime.

— Îmi pare rău, spuse Dorian încet. Deci, ce facem acum?

— Luăm o masă zdravănă, vizităm un vindecător, facem o baie. În ordinea asta.

Dorian pufni şi o înghionti cu genunchiul.

Celaena se aplecă înainte, prinzându-şi mâinile între genunchi.

— Aşteptăm. Stăm cu ochii în patru pe uşa aia şi ne asigurăm că nimeni nu încearcă să intre acolo, şi... ne continuăm viaţa, zi după zi.

Dorian îi luă o mână într-a lui, privind spre fereastră.

— Zi după zi.

Capitolul 45

Celaena nu mânca, nu făcu baie şi nici rana de la umărul ei nu fu văzută de vreun vindecător.

În schimb, se grăbi să ajungă în temniţă, fără să arunce măcar o privire gărzilor în timp ce trecu pe lângă ele. Epuizarea gonea prin corpul ei, dar teama o făcea să continue, aproape să alerge în josul scării.

„Vor să mă folosească. M-au păcălit”, spusese Kaltain. Iar în cartea lui Dorian, despre genealogiile nobililor, familia Rompier fusese listată ca fiind una cu o puternică descendenţă magică, care se presupune că dispăruse în urmă cu două generaţii.

„Uneori cred că ei m-au adus aici, spusese Kaltain. Nu ca să mă mărit cu Perrington, ci cu un alt scop”.

O aduseseră pe Kaltain aici, aşa cum Cain fusese adus aici. Cain, din munţii Colţ Alb, unde şamani puternici conduseseră odinioară triburile.

Celaena simţi cum i se usucă gura, îndreptându-se spre celula lui Kaltain. Se opri în faţa ei, privind-o printre gratii.

Era goală.

Tot ce mai rămăsese înăuntru era pelerina Celaenei, aruncată peste paiele răvăşite. Ca şi cum

Kaltain s-ar fi luptat cu oricine ar fi venit să o ia.

Celaena ajunse la postul gărzilor un moment mai târziu, arătând în jos, pe coridor.

— Unde este Kaltain?

Chiar când rosti întrebarea, o amintire începu să i se desluşească în minte, o amintire din zilele petrecute sedată în temniţă.

Gărzile se priviră între ei, apoi priviră hainele sfâşiate şi însângerate ale Celaenei, iar unul dintre ei spuse:

— Ducele a luat-o în Morath. Să-i fie soţie.

Celaena ieşi din temniţă şi porni spre apartamentul ei.

„Ceva vine, şoptise Kaltain. Iar eu trebuie să îi ies în întâmpinare.

Iar durerile de cap sunt mai crunte cu fiecare zi care trece. Din ce în ce mai rău şi pline de fâlfâitul ăla insuportabil de aripi”.

Celaena aproape că se împiedică. „Roland a avut dureri groaznice de cap în ultima vreme”, îi spusese Dorian în urmă cu câteva zile. Iar acum, Roland, care avea acelaşi sânge ca Dorian Havilliard, plecase în Morath, de asemenea.

Plecase sau fusese luat?

Celaena îşi atinse umărul şi simţi rănile deschise şi sângerânde. Creatura parcă ar fi vrut să îşi smulgă părul din cap, ca şi cum ar fi avut dureri. Iar când deschisese uşa aia, pentru acele ultime secunde, cât fusese încremenită în loc, Celaena văzuse ceva uman în ochii ei – ceva care părea eliberat, recunoscător pentru moartea pe care ea i-o aducea.

— Cine ai fost? şopti ea, amintindu-şi inima

umană şi trupul creaturii de sub bibliotecă. Şi ce ţi-a făcut regele?

Dar Celaena avea sentimentul că deja ştia răspunsul.

Pentru că acela era alt lucru pe care îl puteau face cheile Wyrd, cealaltă putere pe care o controlau acestea: viaţa.

„Şi ei aud bătăi de aripi purtate de vânturile din trecătoarea Ferian, spusese Nehemia. Iscoadele noastre nu se mai întorc”.

Regele învârtea lucruri mult mai grave decât oamenii muritori. Mult, mult mai grave. Dar ce plănuia să facă cu ele – cu creaturile, cu oamenii ca Roland şi Kaltain?

Celaena trebuia să afle câte chei Wyrd găsise regele până atunci.

Şi unde ar putea fi celelalte.

*

În noaptea următoare, Celaena examină uşa spre catacombele de sub bibliotecă, ciulind urechile şi încercând să surprindă orice sunet din spatele uşii.

Nimic.

Semnele însângerate se coagulaseră, dar sub crustă, ca şi cum ar fi fost scrijelite în metal, era conturul întunecat al fiecărui semn Wyrd.

De deasupra, răsună mugetul înăbuşit al ceasului din turn. Era două dimineaţa. Cum de nu ştia nimeni că turnul stătea pe o temniţă străveche, temniţă care servea drept ascunzătoarea secretă a regelui?

Celaena se încruntă la uşa din faţa ei. Normal, cine s-ar *gândi* măcar la o asemenea posibilitate?

Ştia că ar trebui să meargă la culcare, dar nu mai putuse să doarmă de câteva săptămâni şi nu vedea de ce ar trebui să mai încerce să o facă. De aceea venise aici: să facă ceva în timp ce hoinărea prin gândurile ei învălmăşite.

Scoase pumnalul, îndreptându-l spre uşă, şi o împinse uşor cu el.

Nimic. Celaena se opri, ascultând orice semn de viaţă, şi împinse mai tare.

Uşa nu se clinti.

Asasina mai încercă de câteva ori, lovind chiar cu piciorul în perete, dar uşa rămase sigilată. Când fu în sfârşit convinsă că *nimic* nu trecea de uşa aia – în oricare direcţie – răsuflă uşurată.

Nimeni nu ar crede-o dacă ar povesti despre locul ăsta – tot aşa cum nimeni nu i-ar crede povestea puţin probabilă despre cheile Wyrd.

Ca să găsească cheile Wyrd, trebuia mai întâi să rezolve ghicitoarea. Iar apoi să îl convingă pe rege să o lase să plece pentru câteva luni. Ani. Avea nevoie de o manipulare precaută, mai ales că era posibil ca el să aibă deja o cheie. Dar pe care?

„Aud aripi…”

Picioare-galbene spusese că, doar combinate, cele trei chei puteau deschide adevărata poartă Wyrd, dar fiecare, în parte, deţinea totuşi o putere imensă. Ce alte grozăvii mai putea crea regele? Dacă avea să obţină vreodată toate cele trei chei, ce ar putea aduce în Erilea ca să-l slujească? Lucrurile deja se agitau pe continent; neliniştea se învolbura. Celaena avea sentimentul că regele nu

avea să tolereze prea mult acest lucru. Nu, era doar o chestiune de timp până când el avea să dezlănţuie orice ar fi creat asupra lor şi să distrugă orice rezistenţă pentru totdeauna.

Asasina privi uşa sigilată, simţind cum stomacul i se întoarce pe dos. O baltă de sânge pe jumătate uscat zăcea la baza uşii, atât de neagră încât părea a fi petrol. Îngenunche, trecându-şi un deget prin băltoacă. Îl mirosi, aproape îşi vărsă stomacul din pricina duhorii, apoi îşi frecă degetele între ele. Se simţea la fel de unsuros precum arăta.

Se ridică în picioare şi cotrobăi prin buzunare după ceva cu care să se şteargă pe mâini. Scoase un pumn de hârtii. Resturi, mai degrabă – bucăţi de lucruri pe care le purta cu ea pentru a le analiza oricând avea un moment liber. Încruntându-se, le răsfoi, încercând să se decidă la care putea renunţa pentru a improviza o batistă.

Una dintre hârtii era doar o chitanţă pentru o pereche de pantofi, pe care probabil o pusese din greşeală în buzunar în acea dimineaţă. Iar o alta... Celaena o ridică mai aproape. „Ah! Timpul se scurge!” fusese scris pe ea. Ea scrisese asta când încercase să rezolve ghicitoarea cu ochiul. Când tot mormântul părea un mare secret, un indiciu uriaş.

Halal ajutor mai fusese propoziţia aia! Doar o altă fundătură. Înjurând în tăcere, folosi hârtia pentru a-şi şterge mâzga de pe degete. Totuşi, mormântul încă nu avea nicio logică. Ce treabă aveau copacii de pe tavan şi stelele de pe podea cu ghicitoarea? Stelele duseseră la gaura secretă, dar puteau la fel de uşor să facă asta şi dacă erau pe tavan. De ce era totul invers?

Oare ar fi fost Brannon atât de prost încât să pună toate răspunsurile într-un singur loc?

Celaena despături hârtia, acum mototolită şi pătată de sângele unsuros al creaturii. „Ah! Timpul se scurge!”

La picioarele lui Gavin nu exista nicio inscripţie – doar la picioarele Elenei. Iar cuvintele nu aveau prea mult sens.

... Dar dacă nu acesta era scopul lor? Dacă erau doar suficient de logice cât să implice un lucru, dar în realitate însemnau altceva?

Totul în mormânt era făcut invers, rearanjat, ordinea firească era inversată. Ca să sugereze că lucrurile erau amestecate, învălmăşite. Iar lucrul care ar fi trebuit să fie ascuns era exact la vedere. Dar, ca orice altceva, înţelesul lui era distorsionat.

Şi exista o singură persoană, o fiinţă, care îi putea spune dacă avea dreptate sau nu.

Capitolul 46

— Este o anagramă, spuse ea gâfâind când ajunse în mormânt.

Mort deschise un ochi.

— Inteligent, nu-i aşa? Să ascunzi un lucru exact unde îl poate vedea toată lumea?

Celaena deschise uşa doar cât să se strecoare înăuntru. Lumina lunii era puternică, iar ei i se tăie respiraţia când observă unde cădeau razele luminoase. Tremurând, se opri la picioarele sarcofagului şi îşi trecu degetele peste literele din piatră.

— Spune-mi ce înseamnă.

Mort tăcu, destul de mult cât Celaena să tragă aer în piept şi să se pregătească să ţipe la el, dar în cele din urmă mânerul spuse:

— Eu sunt Prima.

Iar aceea fu toată confirmarea de care Celaena avu nevoie.

Prima cheie Wyrd dintre cele trei. Asasina se plimbă în jurul corpului din piatră, privirea oprindu-i-se pe chipul adormit al Elenei. Privind acele trăsături fine, şopti cuvintele:

În durerea lui, a ascuns unul în coroana ei.
Cea pe care a iubit-o nespus.
Să-i ţină de urât unde zăcea doamna,
În celula înstelată, precum cerul la apus.

Celaena ridică degetele tremurătoare spre bijuteria albastră din centrul coroanei. Dacă aceasta era într-adevăr o cheie Wyrd... ce avea să facă cu ea? Va trebui să o distrugă? Unde ar putea să o ascundă pentru ca nimeni să nu o descopere? Întrebările vuiau în capul ei, dificultatea lor ameninţând să o alunge înapoi în camera ei, dar Celaena încercă să se calmeze. Avea să se gândească la asta mai târziu. „Nu-mi va fi teamă”, îşi spuse în sinea ei.

Piatra din coroană străluci în lumina lunii, iar asasina o împinse uşor cu degetul. Nu se mişcă.

Împinse din nou, strecurându-şi unghia în cuta îngustă dintre bijuterie şi marginea din piatră. Se mişcă uşor şi se întoarse, dezvăluind un mic compartiment dedesubt. Nu era mai lată decât o monedă sau mai adâncă decât articulaţia unui

deget.

Celaena privi înăuntru. Lumina lunii dezvălui doar piatra cenuşie. Îşi strecură degetul înăuntru, pipăind toată suprafaţa.

Nu era nimic acolo. Nici măcar un ciob.

Un fior rece îi cutreieră şira spinării.

— Deci el chiar o are, şopti Celaena. A găsit cheia înaintea mea. Şi i-a folosit puterea pentru scopuri personale.

— Avea de-abia douăzeci de ani când a găsit-o, spuse blând Mort. Un tânăr straniu şi războinic. Mereu îşi băga nasul în locuri uitate, unde nu era dorit, citea cărţi pe care nimeni de vârsta lui sau orice altă vârstă nu ar trebui să le citească! Totuşi, adăugă Mort, asta sună teribil de asemănător cu cineva pe care o cunosc.

— Şi cumva ai *uitat* să îmi spui asta până acum?

— Atunci, nu am ştiut ce era; am crezut că doar a luat ceva de aici. De-abia când ai citit ghicitoarea am bănuit.

Era un lucru bun că mânerul era făcut din bronz. Altfel, Celaena i-ar fi îndoit faţa.

— Bănuieşti şi ce poate să fi făcut cu ea?

Celaena întoarse bijuteria la loc şi încercă să se opună groazei care începea să pună stăpânire pe ea.

— De unde să ştiu eu? *El* nu mi-a spus niciodată nimic, deşi recunosc că nici eu nu m-am deranjat să vorbesc cu el. De când e rege, a mai venit aici o singură dată, dar doar s-a învârtit câteva minute şi a plecat. Presupun că încerca să găsească celelalte două chei.

— Cum a descoperit că una era aici? întrebă Celaena, îndepărtându-se de silueta din marmură.

— La fel ca tine, deşi mult mai repede. Presupun că asta îl face mai deştept decât tine.

— Crezi că le are şi pe celelalte două? spuse ea, ochind comoara de lângă peretele opus şi postamentul unde fusese expusă Damaris.

De ce nu luase sabia, una dintre cele mai măreţe moşteniri de familie?

— Dacă ar mai fi avut altele, nu crezi că pieirea s-ar fi abătut deja asupra noastră?

— Nu crezi că are toate cheile? întrebă Celaena, începând să transpire, în ciuda frigului.

— Ei bine, Brannon mi-a spus odată că, dacă ai toate trei cheile, atunci deţii controlul asupra Porţii Wyrd. Cred că este drept să presupunem că actualul rege şi-ar fi încercat norocul în a cuceri un alt tărâm sau ar fi înrobit creaturi care să cucerească restul ţinutului, dacă le-ar fi avut pe toate trei.

— Wyrdul să ne ajute dacă asta se va întâmpla.

— Wyrdul? râse Mort. Te rogi la forţa greşită. Dacă regele controlează Wyrdul, va trebui să găseşti altă cale de a te salva. Şi nu crezi că este o coincidenţă prea mare că magia a încetat să mai existe din momentul în care el şi-a început cucerirea?

Cum se oprise magia...

— A folosit cheile Wyrd ca să stingă magia. Toată magia, adăugă Celaena, exceptând-o pe a lui.

Şi, prin urmare, pe a lui Dorian.

Celaena înjură, apoi întrebă:

— Deci crezi că este posibil să aibă şi cea de-a doua cheie?

— Nu cred că o persoană poate *elimina* magia doar cu una – deşi asta ar fi greşit. Nimeni nu ştie de ce sunt în stare cu adevărat cheile Wyrd.

Celaena se frecă la ochi.

— O, pe toţi zeii! Asta voia Elena ca eu să aflu. Şi acum, ce trebuie să fac? Să pornesc în căutarea celei de-a treia chei? Să le fur pe celelalte două de la rege?

„Nehemia – Nehemia, tu trebuie să fi ştiut. Trebuie să fi avut un plan. Dar ce aveai de gând să faci?”

Abisul deja familiar din interiorul ei deveni şi mai mare. Acea durere surdă nu avea sfârşit. Dacă zeii s-ar fi deranjat să o asculte, şi-ar fi dat viaţa la schimb pentru a Nehemiei. Ar fi fost o alegere atât de uşor de făcut! Pentru că lumea nu avea nevoie de o asasină cu inimă laşă. Avea nevoie de cineva ca Nehemia.

Dar nu mai exista niciun zeu cu care să se tocmească; nimeni căruia să îi ofere sufletul său în schimbul unui moment petrecut cu Nehemia; doar o şansă să poată vorbi cu ea, să îi audă vocea.

Totuşi... Poate că nu avea nevoie de zei ca să vorbească cu prinţesa.

Cain invocase rideracul, iar el cu siguranţă nu avusese o cheie Wyrd. Nu, Nehemia spusese că existau vrăji care deschideau portaluri temporare, suficient cât să pătrundă ceva prin ele. Dacă mizerabilul de Cain putuse să facă asta, iar dacă Celaena putuse folosi semnele ca să

încremenească în loc creatura din catacombe şi să sigileze o uşă, atunci nu puteau semnele să deschidă un portal spre *alt* tărâm?

Pieptul i se încordă. Dacă existau alte tărâmuri – tărâmuri locuite de morţi, în pace sau în suferinţă – cine putea să îi interzică să vorbească cu Nehemia? Putea să o facă. Indiferent de preţ, avea nevoie doar de o clipă – cât să o întrebe pe prinţesă unde ţinea regele cheile sau cum să o găsească pe a treia, şi să afle ce mai ştiuse Nehemia.

Celaena putea să o facă.

Mai erau şi alte lucruri pe care voia să i le spună. Cuvinte, adevăruri pe care simţea nevoia să le mărturisească. Şi acel rămas-bun – acel ultim rămas-bun care nu i se permisese să şi-l ia de la prinţesă.

Celaena o luă pe Damaris din nou de la locul ei.

— Mort, cât de mult crezi că poate sta deschis un portal?

— La orice te-ai gândi, orice ai de gând să faci acum, *opreşte-te!*

Dar Celaena deja ieşise din mormânt. Mort nu înţelegea – nu putea să înţeleagă. Ea pierduse atâţia şi atâţia oameni dragi; i se refuzaseră atâtea şanse de a-şi lua rămas-bun. Dar nu şi de data asta – nu când putea schimba acest lucru, chiar şi pentru câteva minute. De data asta avea să fie diferit.

Avea nevoie de *Morţii vii,* încă un pumnal sau două, câteva lumânări şi spaţiu – mai mult spaţiu decât îi oferea mormântul. Semnele pe care le

făcuse Cain ocupaseră o bună parte din cameră. Exista un coridor larg la etajul superior, în tunelurile secrete, un coridor lung şi un set de uşi pe care nu îndrăznise niciodată să le deschidă. Coridorul era lat şi cu tavanul înalt: spaţiu suficient pentru a face o vrajă.

Pentru a deschise un portal spre lumea de dincolo.

*

Dorian ştia că visa. Stătea într-o cameră străveche, din piatră, pe care nu o mai văzuse niciodată, privind un războinic înalt, încoronat. Coroana îi era cunoscută, cumva, dar ochii bărbatului fură cei care îl uimiră şi imobilizară. Erau ochii lui – safirii, arzători. Asemănările se opreau aici; bărbatul avea părul de un castaniu-închis, până la umeri, un chip ascuţit, aproape nemilos şi era cu cel puţin o palmă mai înalt decât Dorian. Şi se purta ca un... rege.

— Prinţule, spuse bărbatul, coroana lui aurie sclipind. Era ceva sălbatic în ochii lui – ca şi cum regele ar fi fost mai obişnuit să străbată sălbăticia, decât să meargă pe coridoarele astea din marmură. Trebuie să te trezeşti, continuă el.

— De ce? întrebă Dorian, fără să sune prea princiar.

Simboluri verzi şi stranii sclipeau pe pietrele cenuşii, asemănătoare cu cele pe care Celaena le trasase în bibliotecă. Ce era locul ăsta?

— Pentru că o linie care nu ar trebui să fie trecută niciodată este pe cale de a fi încălcată.

Pune întregul castel în pericol – şi viaţa prietenei tale. Vocea regelui nu era dură, dar Dorian avea sentimentul că putea deveni dacă era provocat. Ceea ce, judecând după acea sălbăticie antică, după aroganţa din ochii regelui, părea un lucru extrem de uşor de făcut.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Dorian. Cine eşti?

— Nu pierde timpul cu întrebări inutile. Da, acest rege nu era unul care să se piardă în cuvinte. Trebuie să mergi în apartamentul ei. Există o uşă ascunsă după o tapiserie. Ia-o pe al treilea coridor la dreapta. Du-te *acum,* prinţule, sau o vei pierde pentru totdeauna.

Cumva, după ce se trezi grăbit, Dorian nu se gândi de două ori la faptul că Gavin, primul rege al Adarlanului, îi vorbise în vis, şi se îmbrăcă rapid, îşi luă sabia şi îşi părăsi turnul.

Capitolul 47

Tăietura de pe braţul ei pulsa, dar Celaena îşi ţinu mâna fermă şi îşi înmuie din nou degetul în propriul sânge, trasând semnul Wyrd pe perete, copiind simbolurile din carte cu o precizie perfectă. Formau o arcadă – o uşă –, iar sângele ei strălucea în lumina lumânărilor pe care le adusese cu ea.

Trebuia să fie perfect – fiecare simbol trebuia să fie fără defect, altfel nu avea să funcţioneze. Continuă să apese pe rană pentru a o împiedica să se coaguleze. Nu oricine putea folosi semnele; nu, *Morţii vii* spunea că trebuia să existe putere în sânge. Evident, Cain avusese o urmă de putere.

Probabil de aceea regele îi adusese laolaltă pe Kaltain şi pe Roland, de asemenea. El folosise cheile Wyrd ca să suprime magia, dar trebuia să aibă o cale de a folosi puterea înnăscută din sângele cuiva –, iar semnele trebuiau să poată accesa şi ele acea putere.

Trasă un alt simbol, aproape încheind arcada.

Puterea lor putea deforma lucrurile. Îl deformase pe Cain. Dar îi şi permisese să cheme rideracul şi să câştige şi mai multă putere pentru el însuşi.

Slavă Wyrdului, Cain era mort.

Mai avea de desenat un semn, acela care avea să i-o aducă pe persoana pe care îşi dorea cu disperare să o vadă, chiar şi numai pentru o clipă. Era un semn complex, alcătuit din bucle şi unghiuri. Celaena scoase creta şi îl exersă pe podea, până îi reuşi, apoi îl trasă cu sânge pe perete. Era numele Nehemiei scris în forma unui semn Wyrd.

Studie uşa pe care o desenase şi se ridică în picioare, ţinând cartea în mâna curată.

Îşi drese glasul şi începu să recite cuvintele de pe pagină.

Nu ştia limba. Gâtul o ardea şi i se contracta, ca şi cum s-ar fi împotrivit sunetelor, dar le rosti, cuvintele făcându-i dinţii să o doară, ca şi cum tocmai venise din frig şi bea ceva fierbinte.

Apoi ieşiră cuvintele finale, iar ochii Celaenei lăcrimau.

„Nu e de mirare că genul ăsta de putere nu mai este accesibilă oricui”.

Simbolurile scrise cu sângele ei începură să

licărească verzi, unul după altul, până când întreaga arcadă deveni o linie de lumină. Pietrele de sub semne se înnegriră şi se tot înnegriră, apoi dispărură.

Întunericul din arcada verde părea să se întindă spre ea.

Funcţionase. Pe toţi zeii, funcţionase.

Asta o aştepta când avea să moară? Nehemia mersese *aici?*

— Nehemia? şopti ea, răguşită din pricina vrăjii.

Nu era nimic. Nimic acolo – doar un vid.

Celaena privi cartea, apoi peretele şi simbolurile pe care le desenase. Le scrisese corect. Vraja era corectă.

— Nehemia? şopti ea spre întunericul fără sfârşit.

Niciun răspuns.

Poate că avea nevoie de timp. Cartea nu specificase cât avea să dureze; poate că Nehemia trebuia să călătorească prin orice tărâm era acela.

Aşa că Celaena aşteptă.

Cu cât privea mai mult în acel vid infinit, cu atât întunericul părea să o privească înapoi. Era exact ca în visul ăla, cel în care stătea pe marginea prăpastiei.

„Nu eşti nimic altceva decât o laşă”.

— Te rog, şopti Celaena în întuneric.

Se auzi un schelălăit brusc de deasupra, iar Celaena se întoarse spre scările din capătul coridorului. Câteva clipe mai târziu, mai repede decât ar fi trebuit să fie posibil, Fleetfoot coborî treptele, alergând spre ea.

Nu spre ea, realiză Celaena, observându-i coada jucăuşă, gâfâitul şi scâncetul care putea fi doar de bucurie. Nu spre ea, pentru că...

Celaena se întoarse spre portal în acelaşi moment în care Fleetfoot se opri înaintea lui.

Şi totul se opri în loc atunci când zări silueta sclipitoare care stătea de partea cealaltă a portalului.

Fleetfoot se aşeză pe podea, încă dând veselă din coadă, schelălăind uşor. Conturul corpului Nehemiei trepida şi era înceţoşat, întrerupt pe alocuri de un fel de lumină interioară. Dar chipul îi era clar – chipul îi era... era chipul ei. Celaena căzu în genunchi.

Simţi căldura lacrimilor pe obraji înainte să realizeze că plânge.

— Îmi pare rău, fu tot ce putu să spună. Îmi pare rău.

Dar Nehemia rămase de partea cealaltă a portalului. Fleetfoot scânci din nou.

— Nu pot trece linia asta, îi spuse Nehemia blând câinelui. Nici tu nu poţi. Apoi tonul i se schimbă, iar Celaena ştiu că prinţesa vorbea cu ea acum. Credeam că eşti mai deşteaptă decât atât, continuă Nehemia.

Celaena ridică privirea. Lumina care radia din prinţesă nu ajungea la portal, ca şi cum chiar ar fi existat un fel de linie – un fel de graniţă finală.

— Îmi pare rău, şopti Celaena din nou. Am vrut doar...

— Nu este timp să îmi spui ce vrei să îmi spui. Am venit aici pentru că trebuia să fii avertizată. *Nu* mai deschide portalul ăsta. Data viitoare când o vei

face, nu eu voi răspunde chemării tale. Şi nu vei supravieţui acelei întâlniri. *Nimeni* nu are dreptul să deschidă uşa spre acest tărâm, indiferent cât de mare este durerea pe care o simte.

Celaena nu ştiuse, nu voia să...

Fleetfoot râcâi podeaua cu ghearele.

— La revedere, dragul meu prieten, îi spuse Nehemia câinelui şi porni înapoi spre întuneric.

Celaena doar stătea acolo, incapabilă să se mişte sau să gândească. Gâtul îi ardea din pricina acelor cuvinte înăbuşite, cuvinte care acum o secătuiau de viaţă.

— Elentiya. Nehemia se opri şi se întoarse spre ea. Vidul părea să se învolbureze, să o înghită puţin câte puţin. Nu vei înţelege încă, dar... Ştiam care îmi era soarta şi am acceptat-o, continuă Nehemia. Am alergat spre ea. Pentru că era singura cale prin care lucrurile să înceapă să se schimbe, pentru ca evenimentele să se petreacă. Dar indiferent de ceea ce am făcut, Elentiya, vreau să ştii că, în întunericul ultimilor zece ani, tu ai fost o lumină strălucitoare pentru mine. Nu o lăsa să se stingă.

Înainte ca Celaena să răspundă, prinţesa dispăru.

Nu mai era nimic în întuneric. Ca şi cum Nehemia nici nu fusese acolo. Ca şi cum ea ar fi inventat totul.

— Întoarce-te, şopti Celaena. Te rog – întoarce-te!

Dar întunericul rămase la fel. Iar Nehemia dispăruse.

Auzi urme de paşi – dar nu dinspre portal. Mai

degrabă din stânga ei.

Paşii lui Archer, care stătea acolo, cu gura căscată.

— Nu pot să cred, şopti el.

Capitolul 48

Celaena o scoase pe Damaris şi o îndreptă spre Archer într-o secundă. Fleetfoot mârâi spre el, dar rămase în spate, cu un pas în urma asasinei.

— *Ce faci* aici?

Era de neconceput să se afle acolo. Cum intrase?

— Te urmăresc de săptămâni bune, spuse Archer, privind câinele. Nehemia mi-a spus despre coridoarele astea, mi-a arătat pe unde se intră. Am fost aici aproape în fiecare noapte de când a murit.

Celaena aruncă o privire spre portal. Dacă Nehemia o avertizase să nu îl mai deschidă, atunci era sigură că prietena ei nu voia să îl vadă nici Archer. Se mută lângă perete, ţinându-se la distanţă de întuneric, în timp ce îşi trecu mâna peste semnele verzi, sclipitoare, încercând să le şteargă.

— Ce faci? întrebă poruncitor Archer.

Celaena o legănă pe Damaris spre el, ştergând cu furie semnele. Nu dispăreau. Orice ar fi fost vraja asta, era mult mai complexă decât cea cu care sigilase uşa de sub bibliotecă – nu avea să funcţioneze doar prin ştergerea semnelor. Dar Archer stătea acum între ea şi cartea unde pusese semn vrăjii de închidere. Celaena frecă mai tare peretele. Totul era teribil de greşit.

— Opreşte-te!

Archer se năpusti înainte, trecând cu uşurinţă de sabia alertă şi apucând încheietura Celaenei. Fleetfoot scoase un lătrat sălbatic de avertizare, dar Celaena fluieră, spunându-i câinelui să stea departe.

Se răsuci lângă Archer, deja pregătindu-se să disloce braţul care o ţinea, dar verdele sclipitor al portalului lumină încheietura bărbatului, acolo unde mâneca tunicii lui alunecase.

Un tatuaj negru, cu o creatură şerpuitoare, apăru acolo.

Îl mai văzuse înainte. Mai văzuse...

Celaena ridică privirea pe faţa lui Archer.

„Nu te încrede în...”

Crezuse că desenul Nehemiei reprezenta sigiliul regal – o versiune uşor distorsionată a balaurului cu două picioare şi aripi. Dar, de fapt, era acest tatuaj. Tatuajul lui *Archer.*

„Nu te încrede în Archer”, asta încercase Nehemia să îi spună.

Celaena îl împinse de lângă ea, scoţând un pumnal. Îl îndreptă, alături de Damaris, spre el. Cât de multe ascunsese Nehemia de Archer şi relaţiile lui? Dacă ea nu avusese încredere în ei, atunci de ce le spusese tuturor că se baza pe ei?

— Spune-mi cum ai făcut asta, şopti Archer, ochii fixându-i-se pe portal şi pe întunericul de dincolo. Te rog! Ai găsit cheile Wyrd? Aşa ai făcut-o?

— Ce ştii despre cheile Wyrd? întrebă Celaena.

— Unde sunt? Unde le-ai găsit?

— Nu am cheile.

— Ai găsit ghicitoarea totuşi, spuse Archer. Te-am lăsat să găseşti ghicitoarea aia pe care am ascuns-o în biroul lui Davis. Ne-a luat cinci ani să o găsim – probabil că tu ai rezolvat-o. Ştiam că tu o vei face. Şi Nehemia ştia asta.

Celaena scutura din cap. El nu ştia că mai fusese şi o a doua ghicitoare – o ghicitoare cu o hartă care ducea la chei.

— Regele are cel puţin o cheie. Dar nu ştiu unde sunt celelalte două.

Privirea lui Archer se întunecă.

— Şi noi bănuiam la fel. De aceea a venit Nehemia aici, în primul rând. Să afle dacă el le-a furat, de fapt, şi dacă da, câte are.

Acela era motivul pentru care Nehemia nu putea să plece, realiză Celaena. De ce alese să stea aici, în loc să se întoarcă în Eyllwe. Să lupte pentru singurul lucru care era mai important decât soarta ţării ei: soarta lumii. Şi a altor lumi.

— Nu trebuie să mă urc pe vasul ăla mâine. Vom spune tuturor, zise Archer, gâfâind. Vom spune tuturor că regele are cheile şi...

— *Nu.* Dacă dezvăluim adevărul, atunci regele va folosi cheile ca să facă mai mult rău decât îţi poţi imagina. Vom pierde orice şansă de a le mai găsi pe celelalte.

Archer făcu un pas spre Celaena. Fleetfoot mârâi din nou ameninţător, dar păstră distanţa.

— Atunci o să descoperim unde ţine cheia. Şi le găsim şi pe celelalte, iar apoi le folosim ca să îl dăm jos de pe tron. Apoi vom crea o lume după placul nostru.

Vocea îi devenea frenetică, fiecare cuvânt

fiindu-i mai dur decât anteriorul.

Celaena scuturǎ din cap.

— Mai degrabă le-aş distruge decât să le folosesc puterea.

Archer chicoti.

— Şi ea a spus acelaşi lucru. A spus că ar trebui să fie distruse – puse înapoi în poartă, dacă am putea descoperi cum să facem asta. Dar care este rostul găsirii lor dacă nu le folosim împotriva lui? Dacă nu *îl* facem să sufere?

Celaena simţi cum i se întoarce stomacul pe dos. Erau multe lucruri pe care Archer nu le spunea, ştia mult mai multe. Aşa că asasina oftă şi scuturǎ din cap, începând să păşească agitată, în sus şi-n jos. Archer rămase tăcut în acest timp – tăcut, până când ea se opri, ca şi cum brusc ar fi înţeles. Celaena ridică glasul:

— El ar *trebui* să sufere cât mai mult posibil. Şi aşa ar trebui şi oamenii care ne-au distrus pe noi – care ne-au făcut ce suntem: Arobynn, Clarisse... Celaena îşi muşcă buza. Nehemia nu a putut niciodată să înţeleagă asta. Nici măcar nu a încercat. Tu... ai dreptate. Ar trebui să fie folosite.

Archer o studie cu precauţie, acum că ea venise mai aproape şi îşi aplecase capul într-o parte – contemplându-i cuvintele, contemplându-l pe *el.*

Iar Archer muşcă momeala.

— De asta a părăsit mişcarea. A plecat cu o săptămână înainte să moară. Ştiam că este doar o chestiune de timp, înainte să meargă la rege şi să ne predea pe toţi... să folosească ce a aflat ca să primească îndurare în Eyllwe şi să ne anihileze cu

aceeaşi lovitură. A spus că mai degrabă ar prefera un tiran atotputernic decât douăzeci.

Celaena spuse cu un calm ucigător:

— Ea ar fi stricat totul pentru voi. Aproape că a stricat totul şi pentru mine. Mi-a spus să stau departe de cheile Wyrd. A încercat să mă împiedice să rezolv ghicitoarea.

— Pentru că voia informaţiile doar pentru ea, pentru propriul beneficiu.

Celaena zâmbi, deşi simţi cum lumea îi fugea de sub picioare. Nu îşi putea explica de ce sau cum de se întrebase asta, dar dacă era adevărat, trebuia să îl facă să recunoască, aşa că se trezi spunând:

— Tu şi cu mine am muncit pentru *tot* ce avem... noi... nouă ni s-a luat totul şi s-a folosit împotriva noastră. Alţi oameni nici măcar nu îşi pot imagina ce am fost forţaţi să facem. Cred... cred că de aceea am fost atât de îndrăgostită de tine când eram mică. Ştiam, chiar şi atunci, că tu înţelegeai. Că ştiai cum este să fii crescut de oameni ca Arobynn şi Clarisse, iar apoi... *vândut.* M-ai înţeles atunci.

Celaena îşi forţă ochii să sclipească şi îşi încleştă gura, ca şi cum ar fi vrut să o împiedice să tremure. Clipind cu furie, şopti:

— Dar cred că în sfârşit te înţeleg şi eu acum.

Asasina întinse mâna de parcă ar fi vrut să o apuce pe a lui, dar o coborî – afişând o expresie blândă şi tristă.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme? Am fi putut lucra împreună de săptămâni întregi. Am fi încercat să rezolvăm ghicitoarea împreună. Dacă

aş fi ştiut ce voia să facă Nehemia, cum a putut să mă mintă iar şi iar... M-a trădat. În orice fel posibil, Archer! M-a minţit în faţă, m-a făcut să cred...

Umerii i se lăsară. După un moment îndelung, Celaena făcu un pas spre el.

— Se pare că Nehemia nu era mai bună decât Arobynn sau Clarisse. Archer, ar fi trebuit să îmi spui. Totul. Ştiam eu că nu a fost Mullison – nu era destul de deştept pentru asta. Dacă mi-ai fi spus, m-aş fi ocupat eu. Pentru tine... Pentru *noi,* aş fi avut eu grijă de asta.

Un risc... o fărâmă de credinţă.

Dar Archer îi aruncă un zâmbet ezitant.

— S-a plâns atât de mult de Mullison şi am ştiut că el avea să fie cel mai uşor de învinovăţit. Iar datorită acelei competiţii, consilierul deja avea o legătură cu Mormânt.

— Mormânt nu şi-a dat seama că nu eşti Mullison? întrebă Celaena cât de calmă putu.

— Ai fi surprinsă cât de uşor pot vedea oamenii ceea ce vor să vadă. O pelerină, o mască, haine elegante – nici n-a stat pe gânduri.

„O, pe toţi zeii”.

— Deci, în noaptea aia, la depozit, continuă ea, ridicând din sprâncene – un conspirator intrigat. Care este adevăratul motiv pentru care l-ai răpit pe Chaol?

— Trebuia să te iau de lângă Nehemia. Iar când am încasat săgeata aia pentru tine, ştiam că vei avea încredere în mine, chiar şi numai pentru o noapte. Îmi cer scuze dacă metodele mele au fost... dure. Trucul meseriei, mă tem.

Avusese încredere în el; îi pierduse pe

Nehemia şi pe Chaol. Archer o îndepărtase de prietenii ei – aşa cum îl bănuia pe Roland că voia să procedeze cu Dorian.

— Şi ameninţarea aia pe care regele a primit-o înainte de moartea Nehemiei – ameninţarea la adresa vieţii ei, spuse Celaena. Tu ai plănuit şi asta, nu-i aşa? Ca să îmi arăţi cine îmi erau adevăraţii prieteni – în cine puteam avea încredere.

— A fost un joc de noroc. Aşa cum joc şi acum. Nu ştiam dacă acel Chaol Westfall te va avertiza sau nu. Se pare că am avut dreptate.

— De ce eu? Sunt flatată, desigur, eşti inteligent. De ce nu ai putut rezolva ghicitoarea de unul singur?

Archer îşi plecă uşor capul.

— Pentru că ştiu ce eşti, Celaena. Arobynn mi-a spus într-o noapte, după ce te-au dus în Endovier.

Celaena împinse junghiul de durere pură şi trădare până când nu o mai putu distrage.

— Iar pentru ca această cauză a noastră să reuşească, avem nevoie de tine, continuă Archer. Eu am nevoie de tine. Câţiva membri ai mişcării deja încep să mi se împotrivească, să pună la îndoială şefia mea. Ei cred că metodele mele sunt prea dure.

Asta explica cearta pe care o avusese cu acel tânăr. Archer făcu un pas spre ea, apoi continuă:

— Dar tu... Pe toţi zeii, am ştiut din momentul în care te-am văzut la Willow cât de buni am fi împreună. Cât de multe am realiza...

— Ştiu, spuse Celaena, privind în ochii lui verzi,

atât de luminoşi în razele asortate ale portalului. Archer, ştiu.

Bărbatul nu văzu pumnalul venind până când Celaena nu-l înfipse în el.

Dar Archer fu rapid – prea rapid – şi se întoarse la timp, încasând lovitura în umăr, şi nu în inimă.

Se trase înapoi cu o viteză uimitoare, răsucindu-i uşor pumnalul, iar Celaena dădu drumul armei şi fu nevoită să se ţină cu o mână de arcada portalului, ca să nu se împiedice.

Palma însângerată i se lipi de zidul din piatră, iar o lumină verzuie străluci sub degetele ei. Un semn Wyrd arse, apoi dispăru.

Neavând timp să se uite la ceea ce făcuse, Celaena se avântă spre el cu un urlet, lăsând-o pe Damaris şi luând alte două pumnale. Archer îşi scoase sabia într-o clipă, legănându-se uşor în timp ce ea încerca să îl spintece.

— O să te fac bucăţi, rosti Celaena printre dinţii încleştaţi, dându-i târcoale.

Dar apoi podeaua se cutremură, iar ceva din interiorul vidului scoase un sunet. Un mârâit gutural.

Fleetfoot scăpă un scâncet jos, ameninţător. Alergă spre Celaena, împingându-se în picioarele ei, încercând să o facă să meargă spre scări.

Vidul tremură, un fel de ceaţă învolburându-se acum în interiorul lui, despărţindu-se suficient, cât să dezvăluie un pământ pietros, cenuşiu. Apoi o siluetă se ivi prin ceaţă.

— Nehemia? şopti Celaena.

Se întorsese – se întorsese să o ajute, să îi explice totul. Dar nu Nehemia nu cea care păşi prin

portal.

*

Chaol nu putea să doarmă. Se holba la baldachinul patului său, testamentul pe care îl văzuse pe biroul Celaenei arzând în mintea lui. Nu îşi putea lua gândul de la el. Doar o lăsase să îl dea afară din apartament, fără să îi spună ce însemna acel testament pentru el. Şi poate că el merita ura ei, dar... dar Celaena *trebuia* să ştie că nu îi voia banii.

Trebuia să o vadă. Măcar să îi explice.

Îşi trecu un deget peste rana uscată de pe obraz.

Paşi grăbiţi răsunară în josul coridorului, iar Chaol deja coborî din pat şi era pe jumătate îmbrăcat când cineva începu să bubuie în uşa lui. Căpitanul deschise uşa, ascunzând un pumnal la spate.

Coborî arma în secunda în care zări chipul lui Dorian, strălucind de transpiraţie, dar nu o băgă în teacă. Nu când văzu groaza pură din ochii prinţului şi teaca sabiei legănându-se în degetele lui încleştate.

Chaol credea în instinct. Nu credea că oamenii supravieţuiseră atât de mult fără să îşi dezvolte abilitatea de simţi când ceva mergea prost. Nu era magie – era doar... instinct.

Şi instinctul fu cel care îi spuse lui Chaol despre cine era vorba, încă dinainte ca Dorian să deschidă gura.

— Unde? fu tot ce întrebă căpitanul gărzii.

— În dormitorul ei, spuse Dorian.

— Spune-mi tot, îi ordonă Chaol, grăbindu-se înapoi în camera sa.

— Nu ştiu, cred... cred că are probleme.

Chaol deja îmbrăcase o cămaşă şi o tunică, apoi îşi încălţă ghetele, după care îşi luă sabia.

— Ce fel de probleme?

— Genul de probleme care m-au adus direct la tine, şi nu la celelalte gărzi.

Asta putea însemna orice: dar Chaol ştia că Dorian era prea inteligent, prea conştient de cât de uşor se puteau răspândi vorbele în acel castel. Simţi încordarea din corpul lui Dorian şi îl înşfăcă de spatele tunicii.

— Alergatul, spuse Chaol gâfâind, va atrage atenţia.

— Deja am irosit mult timp venind la tine, replică Dorian, dar se conformă mersului calm, dar rapid, al lui Chaol.

În cinci minute aveau să ajungă în camera ei dacă păstrau viteza asta. Dacă nu intervenea altceva.

— E cineva rănit? întrebă încet Chaol, încercând să respire cu calm şi să îşi păstreze concentrarea.

— Nu ştiu, spuse Dorian.

— Va trebui să-mi spui mai mult decât atât, izbucni Chaol. Controlul asupra nervilor lui se stingea cu fiecare pas.

— Am avut un vis, spuse Dorian, atât de încet încât doar el putea auzi. Am fost avertizat că era în pericol... că ea este un pericol pentru sine însăşi.

Chaol aproape se opri, dar Dorian spuse toate

astea cu multă convingere.

— Crezi că am vrut să vin să te iau? spuse Dorian fără să îl privească.

Chaol nu răspunse, dar grăbi pasul cât de tare putu, fără să atragă atenţia servitorilor şi gărzilor care încă erau la posturile lor. Îşi putea simţi inima bătând în fiecare milimetru al trupului său când ajunseră la uşa apartamentului Celaenei. Nici nu se deranjă să ciocăne şi aproape că scoase uşa din balamale când intră, cu Dorian pe urmele lui.

Ajunse la uşa dormitorului ei într-o secundă şi nu se sinchisi să ciocăne nici aici. Dar clanţa nu se mişcă. Uşa era încuiată. Se împinse în ea.

— Celaena?

Numele ei fu mai mult un răget care ieşi din gâtul lui. Niciun răspuns. Se împotrivi panicii crescânde pe care o simţea, scoţând un pumnal, ascultând orice sunet. *Celaena.*

Nimic.

Chaol aşteptă o secundă, apoi izbi uşa cu umărul. O dată. De două ori. Încuietoarea cedă. Uşa se deschise, dezvăluind dormitorul pustiu.

— Pe toţi zeii, şopti Dorian.

Tapiseria de pe perete fusese trasă înapoi, dezvăluind o uşă deschisă – o uşă secretă, din piatră, care ducea într-un coridor întunecat.

Aşa reuşise să iasă din castel şi să îl ucidă pe Mormânt.

Dorian îşi scoase sabia din teacă.

— În vis mi s-a spus că voi găsi uşa asta.

Prinţul păşi în faţă, dar Chaol îl apucă de braţ. Avea să se gândească mai târziu la Dorian şi la visele lui clarvăzătoare... mult mai târziu.

— Nu coborî acolo.

Ochii lui Dorian licăriră.

— Nu cobor, pe naiba!

Drept răspuns, un urlet gutural, care le răsună până în oase, se auzi din interior. Apoi un ţipăt... un ţipăt uman, urmat de un lătrat ascuţit.

Chaol o rupse la fugă pe coridor înainte să îşi dea seama.

Era întuneric ca smoala, iar Chaol aproape se rostogoli în josul scării, dar Dorian, urmându-l îndeaproape, luă o lumânare.

— *Stai sus!* îi ordonă Chaol, continuând să coboare.

Dacă ar fi avut timp, l-ar fi încuiat pe Dorian în dulap, decât să rişte să îl pună în pericol pe prinţul moştenitor, dar... Ce naiba fusese urletul ăla? Lătratul îl recunoscuse – era al lui Fleetfoot. Iar dacă Fleetfoot era acolo jos...

Dorian continuă să îl urmeze.

— Am fost trimis aici, spuse el.

Chaol cobora câte două sau trei trepte deodată, de-abia auzindu-l pe prinţ. Ţipătul ăla fusese al ei? Păruse a fi de bărbat. Dar cine mai putea fi acolo cu ea?

O lumină albastră licări în capătul scării. Ce era *aia?*

Un răget zgudui pietrele străvechi. *Asta* nu era uman şi nici nu venise de la Fleetfoot. Dar ce...

Nu găsiseră niciodată creatura care ucisese campionii. Crimele pur şi simplu se opriseră. Dar ceea ce li se făcuse cadavrelor... Nu, Celaena trebuia să fie în viaţă.

„Vă rog”, imploră el orice zei l-ar fi putut

asculta.

Chaol sări pe palier şi găsi trei arcade. Lumina albastră licărise din partea dreaptă. O luară la fugă.

Cum de un ansamblu atât de masiv de camere şi coridoare fusese uitat? Şi de cât timp ştia Celaena de ele?

Coborî o scară spiralată. Apoi o lumină nouă, verzuie, începu să strălucească, iar Chaol se întoarse să vadă...

Nu ştia încotro să privească mai întâi... la coridorul lung, unde pe un perete strălucea o arcadă desenată din simboluri verzi sau la... *lumea* care se zărea prin arcadă, înfăţişând un tărâm de ceaţă şi piatră.

La Archer, ghemuit lângă peretele opus, recitând cuvinte stranii dintr-o carte pe care o ţinea în mâini.

La Celaena, întinsă pe podea.

Sau la monstru: o chestie înaltă, puternică şi cu siguranţă inumană. Nu cu degetele alea nefiresc de lungi, cu gheare, cu piele albă care semăna cu hârtia mototolită, o falcă umflată, sub care se vedeau dinţi ca de peşte, şi ochii ăia – lăptoşi, cu nuanţe de albastru.

Şi mai era Fleetfoot, zbârlită, cu colţii dezgoliţi, refuzând să lase demonul să se apropie de Celaena, deşi căţeluşa, neajunsă la maturitate, şchiopăta, iar sângele îi curgea din rana de la piciorul drept din spate.

În intervalul dintre două bătăi de inimă, Chaol studie monstrul, analizând fiecare detaliu din preajma lui.

— *Du-te,* îi strigă lui Dorian înainte să se arunce spre creatură.

Capitolul 49

Celaena nu îşi amintea nimic după primele câteva mişcări ale sabiei, doar că o văzuse pe Fleetfoot repezindu-se brusc la creatură. Imaginea o distrăsese suficient, pentru ca demonul să treacă de apărarea ei, să o apuce de păr cu degetele lungi şi albe şi să o lovească cu capul de perete.

Apoi, întuneric.

Când deschise ochii, se întrebă dacă nu cumva murise şi se trezise în iad, cu o durere îngrozitoare de cap – şi cu imaginea lui Chaol, dându-i târcoale demonului palid, sângele curgând din amândoi. Apoi simţi mâini reci pe capul ei, pe gât, iar Dorian îngenunche în faţă şi îi rosti numele:

— Celaena.

Asasina se luptă să se ridice în picioare, durerea de cap înteţindu-se. Trebuia să îl ajute pe Chaol. Trebuia...

Auzi haine sfâşiindu-se şi un scâncet de durere, iar Celaena îl privi pe Chaol ducând mâna la tăietura de pe umărul său, tăietură făcută de unghiile alea mizerabile şi crestate. Creatura mugi, falca prelungă scăldându-i-se în bale, şi se repezi din nou spre căpitan.

Celaena încercă să se mişte, dar nu fu suficient de rapidă. Dar Dorian da.

Ceva invizibil se lovi de creatură, izbind-o de perete. *Pe toţi zeii.* Dorian nu doar că avea magie – avea magie *pură.* Cel mai rar şi mai mortal fel de

magie. Putere brută, nediluată, capabilă să ia forma a orice dorea cel care o mânuia.

Creatura se prăbuşi, dar se ridică instant, repezindu-se spre ea şi Dorian. Prinţul doar stătu acolo, cu mâna întinsă.

Ochii alb-albăstrui erau înfometaţi acum.

În portal, Celaena auzi pământul pietros scârţâind sub încă o pereche de picioare goale, palide. Archer începu să recite mai tare.

Chaol atacă din nou creatura, care ţâşni spre ea chiar înainte ca sabia căpitanului să lovească, apărându-se cu degetele alea lungi, forţându-l să se retragă.

Celaena îl prinse de mână pe Dorian.

— Trebuie să închidem portalul. Ar trebui să se închidă singur în cele din urmă, dar – dar cu cât stă deschis mai mult, cu atât ar putea apărea mai multe arătări din el înainte să se închidă.

— Cum?

— Eu – nu ştiu, eu... Capul i se învârtea atât de tare, încât genunchii îi tremurau. Dar se întoarse spre Archer, care stătea în capătul opus al coridorului, separat de ei de creatura nerăbdătoare. Dă-mi cartea, spuse Celaena.

Chaol răni demonul în abdomen cu o lovitură sigură, precisă, dar nu îl încetini. Chiar şi de la distanţa aia, duhoarea de sânge negru ajunse la nasul Celaenei.

Asasina îl privi pe Archer analizând situaţia cu ochii bulbucaţi, panicat dincolo de orice logică. Apoi alergă în josul coridorului, luând cartea cu el – şi orice speranţă de a închide portalul.

*

Dorian nu se putu mişca suficient de repede ca să-l împiedice pe chipeşul bărbat să fugă cu cartea şi nu îndrăzni, cu demonul ăla între ei. Celaena, cu fruntea sângerândă, se repezi spre el, dar bărbatul era prea rapid. Ochii i se tot întorceau la Chaol, care distrăgea atenţia *chestiei.* Dorian ştiu fără să i se spună că Celaena nu voia să îl părăsească pe căpitan.

— Mă duc eu, începu Dorian.

— Nu. E periculos, iar tunelurile astea sunt ca un labirint, spuse ea gâfâind. Chaol şi creatura îşi dădeau târcoale unul altuia, chestia retrăgându-se treptat spre intrarea în portal. Nu îl pot închide fără cartea aia, gemu Celaena. Mai sunt cărţi sus, dar eu...

— Atunci fugim, spuse gâfâind Dorian, apucând-o de braţ. Fugim şi încercăm să luăm cărţile alea.

O târî după el, neîndrăznind să îşi ia ochii de la Chaol sau de pe creatură. Celaena se legănă în strânsoarea lui. Rana de la cap probabil că era la fel de gravă pe cât părea. Ceva licărea la gâtul ei: amuleta despre care îi spusese că era o „replică ieftină", strălucind ca o mică stea albastră.

— Plecaţi, le spuse Chaol, privind monstrul din faţa lui. *Acum.*

Celaena se împiedică, întinzându-se spre Chaol, dar Dorian o trase înapoi.

— *Nu,* reuşi ea să spună, dar rana de la cap o făcu să se moleşească în braţele lui Dorian.

Parcă realizând că ar putea fi un obstacol

pentru Chaol, încetă să i se mai împotrivească lui Dorian, care o trase spre scări.

*

Chaol ştia că nu putea câştiga lupta asta. Cea mai bună soluţie era să fugă împreună cu ei, să păzească drumul până când ajungeau la uşa aia din piatră de deasupra şi să închidă creatura aici jos. Dar nu era sigur că putea ajunge măcar până la scări. Creatura îi para atacurile cu atâta uşurinţă; părea să aibă o inteligenţă supranaturală.

Cel puţin Celaena şi Dorian ajunseseră la trepte. Îşi putea accepta sfârşitul dacă asta însemna că ei puteau scăpa cu viaţă. Putea îmbrăţişa împăcat întunericul atunci când avea să vină.

Creatura făcu o pauză suficient de lungă, cât Chaol să mai câştige câţiva metri depărtare. Se retrase spre capătul scărilor.

Dar apoi ea începu să strige – acelaşi cuvânt iar şi iar, în timp ce Dorian încerca să o tragă pe scări.

Fleetfoot.

Chaol privi. În umbră, lângă perete, Fleetfoot fusese lăsată în urmă, piciorul fiindu-i prea rănit ca să fugă.

Şi creatura privi.

Iar Chaol nu putu face nimic, absolut nimic, când monstrul se răsuci, o înşfăcă pe Fleetfoot de lăbuţa rănită şi o trase prin portal.

Nu putea face nimic, realiză el, decât să fugă.

Ţipătul Celaenei încă răsună prin coridor când

Chaol sări de pe scară şi se aruncă prin portalul înceţoşat, după Fleetfoot.

*

Dacă Celaena crezuse că simţise frica şi durerea vreodată înainte, nu fusese nimic în comparaţie cu ceea ce simţi când Chaol intră în portal după Fleetfot.

Dorian nu se aştepta ca ea să se răsucească, lovindu-l cu capul de zidul din piatră atât de tare, încât se prăbuşi pe trepte, eliberând-o din strânsoare.

Dar ei nu-i păsa de Dorian, nu-i păsa de nimic altceva, decât de Fleetfoot şi Chaol, şi coborî grăbită scările. Trebuia să îi scoată de acolo, să îi aducă înapoi înainte ca portalul să se închidă pentru totdeauna.

Trecu prin el într-o secundă.

Iar când îl văzu pe Chaol protejând-o pe Fleetfoot cu nimic altceva decât cu mâinile sale goale, sabia lui fiind ruptă în două de demonul care stătea aplecat asupra lor, nu se gândi de două ori înainte să dezlănţuie monstrul dinăuntrul ei.

*

Cu coada ochiului, Chaol o zări venind, cu sabia străveche în mâini şi cu o furie sălbatică întipărită pe chip.

În momentul în care trecuse prin portal, ceva se schimbase. Fu ca şi cum un văl de ceaţă se ridică de pe faţa ei, trăsăturile devenindu-i mai

agere, paşii mai mari şi mai graţioşi. Iar urechile ei – urechile i se alungiră uşor şi se ascuţiră într-un mod delicat.

Creatura, simţind că era pe punctul de a-şi pierde prada, se repezi spre Chaol.

Fu izbită de un zid din flăcări albastre.

Focul se stinse, iar creatura căzu la pământ, rostogolindu-se pe pietrişul dur. Se ridică în picioare înainte să se oprească din rostogolit, repezindu-se spre Celaena în aceeaşi mişcare.

Ea era acum între ei, cu sabia ridicată. Celaena mugi, dezvăluindu-şi caninii alungiţi, iar sunetul era unul pe care Chaol nu îl mai auzise niciodată. Nu era nimic uman în el.

Pentru că ea nu era umană, realiză Chaol, holbându-se la ea, încă stând în genunchi, aplecat peste Fleetfoot.

Nu – nu era deloc umană.

Celaena era o Fae.

Capitolul 50

Celaena ştiu că schimbarea avusese loc, pentru că duruse ca naiba. Un fior de durere orbitoare atunci când trăsăturile ei se eliberară de vălul care le ascundea. Demonul se repezi înainte, iar ea plonjă în izvorul de putere care curgea deodată înăuntrul ei.

Magie sălbatică şi necruţătoare erupse din ea, izbindu-se de creatură şi aruncând-o în aer. Flăcări – cu ani în urmă, puterea ei se manifestase întotdeauna sub o formă sau alta a focului.

Putea simţi mirosul a orice, putea vedea totul.

Simţurile intensificate îi atrăgeau atenţia în toate direcţiile, spunându-i că lumea asta era *greşită,* că trebuia să iasă de aici *acum.*

Dar ea nu voia să iasă, nu până când Chaol şi Fleetfoot nu erau în siguranţă.

Creatura fu din nou în picioarele într-o secundă, iar Celaena se aşează între monstru şi Chaol. Demonul o adulmecă, aşezându-se pe picioarele din spate.

O ridică pe Damaris şi îşi zbieră furia.

De departe, din ceaţă, alte răgete îi răspunseră. Unul din ele veni de la creatura din faţa ei.

Celaena îl privi pe Chaol, încă aplecat peste Fleetfoot, şi îşi dezgoli dinţii, caninii licărind în lumina cenuşie.

Chaol se uita cu gura căscată la ea. Asasina îi putea mirosi groaza şi admiraţia. Îi putea mirosi sângele, atât de uman şi de comun. Magia se înălţa în ea din ce în ce mai mult, incontrolabilă, străveche şi arzătoare.

— *Fugi,* mârâi ea, mai mult ca o rugăminte decât ca un ordin, pentru că magia era un lucru viu şi voia *afară,* şi era posibil ca Celaena să îl rănească şi pe el, nu doar monstrul.

Pentru că portalul se putea închide în orice moment şi să îi lase captivi aici pentru totdeauna.

Celaena nu aşteptă să vadă ce face Chaol. Creatura se repezi spre ea, o pată de carne albă, veştejită. Asasina alergă spre ea, aruncându-şi puterea nemuritoare ca pe un pumn fantomatic. Izbucni ca un foc albastru, mistuitor, dar creatura îl evită, la fel şi următoarele atacuri.

Celaena o legănă pe Damaris, iar creatura se feri, apoi se dădu câţiva paşi mai în spate. Mugetele din depărtare se apropiau din ce în ce mai mult.

Pietre sfărâmate se auzeau în spatele ei, iar Celaena ştiu că Chaol se îndrepta spre portal.

Demonul începu să se mişte agitat. Apoi tasarea pietrelor se opri. Asta însemna că Chaol ajunsese din nou pe coridor; probabil că o luase şi pe Fleetfoot cu el. Căpitanul era în siguranţă. În siguranţă.

Chestia asta era prea inteligentă, prea rapidă... şi prea puternică, în ciuda membrelor greoaie.

Iar dacă mai veneau şi altele... dacă mai multe treceau prin portal înainte să se închidă...

Magia ei se înălţă din nou, din adâncul fiinţei sale. Celaena măsură distanţa dintre ea şi creatură, retrăgându-se încet spre portal.

Nu avea prea mult control asupra puterii, dar avea o sabie, o sabie sacră, făurită de Fae, capabilă să ţină piept magiei. O conductă.

Fără să îşi permită să gândească prea mult, Celaena îşi puse toată puterea brută în sabia aurie. Tăişul ei licări cu un roşu aprins, marginile sale sclipind ca fulgerul.

Creatura se încordă, ca şi cum ar fi simţit ce era asasina pe cale să facă, ridicând sabia deasupra capului ei. Cu un strigăt de luptă care zgudui ceaţa din jur, Celaena o înfipse pe Damaris în pământ, care se crăpă spre demon, ca o pânză arzândă de linii şi fisuri.

Apoi pământul dintre ele începu să se surpe, pas cu pas, până ce creatura o rupse la fugă. În

curând, doar un petic de pământ o mai înconjura pe Celaena, care ajunse până atunci la portalul deschis, iar un abis nemărginit se căsca înaintea ei.

O smulse pe Damaris din pământ. Ştia că trebuia să plece de acolo – *acum.* Dar înainte să se poată mişca, înainte să poată ajunge la portal, magia fremătă atât de violent, încât Celaena căzu în genunchi. Durerea o străbătu, iar ea reveni la trupul ei fragil şi neîndemânatic de muritoare.

Apoi simţi mâini puternice apucând-o de sub braţe, mâini pe care le cunoştea prea bine, trăgând-o prin portal, înapoi în Erilea, unde magia ei se stinse ca o lumânare.

*

Dorian se trezi la timp, văzându-l pe Chaol trăgând-o pe Celaena prin portal. Ea era conştientă, dar moale în braţele căpitanului. Odată ce o trase peste marginea portalului, Chaol îi dădu drumul de parcă ar fi fost făcută din foc, iar Celaena gâfâia întinsă pe podea.

Ce se întâmplase? Dincolo de portal fusese un tărâm de piatră, iar acum... acum nu mai era nimic, decât o fâşie îngustă şi un crater imens. Creatura palidă dispăruse.

Celaena se sprijini în coate, mâinile tremurându-i. Dorian se lupta cu o durere cruntă de cap, dar reuşi să ajungă la ei. La un moment dat, el încercase să o ia de acolo, apoi – apoi ea îl lăsă inconştient. De ce?

— Închide-l, îi spunea Chaol, fiind atât de palid,

încât sângele care îi mânjea faţa părea aproape negru*. Închide-l.*

— Nu pot, spuse Celaena gâfâind.

Dorian se sprijini de perete ca să nu cadă în genunchi, din pricina durerii de cap. Reuşi să ajungă lângă ei, în faţa portalului, unde Fleetfoot se ghemuise lângă Celaena.

— Atunci, o să tot treacă prin portal, spuse Chaol.

Ceva nu era în regulă, realiză Dorian... ceva nu era în regulă între ei. Chaol nu o atingea, nu o ajuta să se ridice.

Dincolo de craterul din portal, răgetele deveneau mai intense şi mai tari. Fără îndoială, chestiile alea aveau să găsească o cale de a trece dincoace.

— Nu pot, nu mi-a mai rămas niciun strop de magie ca să închid portalul... Celaena tresări de durere, apoi se întoarse spre Dorian. Dar tu ai.

*

Cu coada ochiului, Celaena îl văzu pe Chaol întorcându-se spre Dorian. Asasina se ridică cu greu în picioare. Fleetfoot se postă din nou între ea şi portal, mârâind blând.

— Ajută-mă, îi şopti ea prinţului, simţind cum îşi mai recapătă din energie.

Dorian nu îl privi pe Chaol. Păşi în faţă.

— Ce trebuie să fac?

— Am nevoie de sângele tău, de restul mă pot ocupa eu. Cel puţin, aşa sper. Chaol începu să protesteze, dar Celaena îi oferi un zâmbet palid,

amar. Nu-ţi face griji, îl linişti ea, doar o tăietură pe braţ.

Punându-şi sabia în teacă, Dorian îşi ridică mâneca bluzei şi scoase un pumnal. Sângele se prelinse din tăietură, iute şi luminos.

— Cum ai învăţat să deschizi un portal? urlă Chaol.

— Am găsit o carte, spuse ea. Era adevărul. Voiam să vorbesc cu Nehemia.

Tăcerea se aşternu peste ei, o tăcere compătimitoare şi oribilă.

Dar apoi Celaena adăugă:

— Eu... cred că am schimbat din greşeală un simbol. Arătă spre semnul Wyrd pe care îl mânjise, cel care se rearanjase. A mers în locul greşit. Dar asta ar putea închide portalul – dacă avem noroc.

Ceea ce nu le spuse era că exista o şansă ca asta să nu funcţioneze. Dar pentru că nu mai erau alte cărţi în apartamentul ei şi pentru că Archer luase *Morţii vii* cu el, tot ce îi mai rămăsese era vraja aceea de închidere pe care o folosise pe uşa de sub bibliotecă. Şi în niciun caz – nici într-o mie de ani – nu avea de gând să abandoneze portalul deschis sau să-l lase pe vreunul din ei să îl păzească. Portalul avea să se închidă de unul singur la un moment dat, dar Celaena nu ştia când. Mai mulţi monştri se putea strecura prin el oricând. Aşa că avea să încerce vraja, pentru că era singura ei opţiune. Avea să găsească altceva în caz că nu funcţiona.

„Va funcţiona”, îşi spuse în sinea ei.

Dorian îşi puse mâna caldă şi liniştitoare pe spatele ei, iar Celaena îşi cufundă degetele în

sângele lui. Nu realizase cât de reci erau mâinile ei până când căldura sângelui său nu îi încălzi vârfurile degetelor. Unul câte unul, Celaena desenă semnele peste simbolurile verzi care străluceau. Dorian nu îşi luă nicio secundă mâna de pe ea – doar veni mai aproape când ea se clătină. Chaol nu spuse nimic.

Genunchii îi tremurau, dar termină de acoperit simbolurile cu sângele lui Dorian. Un muget prelung răsună în lumea blestemată când ultimul simbol se aprinse, ceaţa şi pietrele şi abisul dispărând în întuneric, apoi transformându-se în zidul familiar din piatră.

Celaena încercă să se concentreze să respire calm. Dacă putea face asta, nu avea să se piardă cu firea.

Dorian îşi luă mâna de pe spatele ei şi răsuflă uşurat.

— Să mergem, le ordonă Chaol, ridicând-o în braţe pe Fleetfoot, care scânci de durere şi îl avertiză cu un mârâit.

— Cred că toţi avem nevoie de o băutură, spuse încet Dorian. Şi de o explicaţie.

Dar Celaena privi în josul coridorului, spre scara pe unde fugise Archer. Totul se petrecuse cu doar câteva minute în urmă? Parcă trecuse o viaţă.

Dar dacă trecuseră doar câteva minute... Respiraţia i se precipită. Ea descoperise singura cale de ieşire din castel şi era sigură că pe acolo o luase şi Archer. După ceea ce îi făcuse Nehemiei, după ce luase cartea şi îi abandonase la mila creaturii... Epuizarea fu înlocuită de furia familiară – furie care ardea totul, aşa cum Archer distrusese

tot ceea ce iubise ea.

Chaol păşi în faţa ei.

— Nici să nu te gândeşti...

Gâfâind, Celaena o puse pe Damaris în teacă.

— E al meu.

Chaol nu apucă să o prindă de braţ, iar Celaena goni în josul scărilor.

Capitolul 51

Deşi simţurile de Fae i se stinseseră, Celaena putea jura că simţea parfumul lui Archer în timp ce înainta spre canalul de scurgere, încă simţea mirosul sângelui pe el.

Archer distrusese *totul.* Aranjase asasinarea Nehemiei, le manipulase pe amândouă, se folosise de moartea Nehemiei ca să o îndepărteze de Chaol, totul pentru putere şi răzbunare...

Avea să îl facă bucăţi. Lent.

„Ştiu ce eşti”, îi spusese bărbatul. Celaena nu ştia ce îi spusese Arobynn despre moştenirea ei, dar Archer habar n-avea ce fel de întuneric sălăşluia înlăuntrul ei, ce fel de monstru putea deveni ca să îndrepte lucrurile.

Înaintea ei auzea blesteme înfundate şi bubuituri metalice. Când ajunse la canal, ştiu ce se întâmplase. Grilajul se închisese şi niciuna dintre încercările lui Archer de a-l deschise nu funcţionaseră. Poate că zeii chiar ascultau uneori. Celaena zâmbi, scoţându-şi ambele pumnale.

Păşi prin arcadă, dar coridorul era gol de-o parte şi de alta a micului râu. Înaintă, privind în apă, întrebându-se dacă nu cumva Archer

încercase să înoate pe sub grilaj.

Îl simţi cu o secundă înainte ca el să o atace din spate.

Îi întâmpină sabia cu ambele pumnale ridicate deasupra capului, sărind înapoi ca să aibă timp să-l analizeze. Archer se antrenase cu asasinii, iar după modul în care mânuia sabia, atacând neîncetat, Celaena ştia că el continuase cu lecţiile alea.

Ea era epuizată. Archer era la capacitate maximă, iar loviturile lui îi făceau braţele Celaenei să tremure.

Se repezi la gâtul ei, dar asasina se feri, atacându-l în lateral. Rapid ca fulgerul, Archer sări într-o parte, evitând să fie spintecat.

— Am ucis-o de dragul *nostru,* spuse Archer gâfâind, căutând orice punct slab al Celaenei. Ne-ar fi distrus. Iar acum că poţi deschide portaluri fără chei, gândeşte-te la tot ce am putea face. Gândeşte, Celaena! Moartea ei a fost un sacrificiu necesar, ca să o împiedicăm să ne distrugă cauza. *Trebuie* să ne ridicăm împotriva regelui.

Celaena fandă, atacând în stânga lui, dar Archer îi pară atacul.

— Prefer să trăiesc în umbra lui, decât într-o lume condusă de oameni ca tine, urlă Celaena. Iar după ce termin cu tine, o să-i găsesc pe toţi prietenii tăi şi o să le întorc favoarea.

— Ei nu ştiu nimic. Ei nu ştiu ce ştiu eu, spuse el, parându-i atacurile cu un calm exasperant. Nehemia mai ascundea ceva în legătură cu tine. Nu voia să te implici, iar eu am crezut că era doar din cauză că nu voia să te împartă cu noi. Dar acum mă întreb *ce,* mai exact? Ce mai ştia?

Celaena râse uşor.

— Eşti un prost dacă tu crezi că te voi ajuta.

— Of, odată ce oamenii mei vor începe să „lucreze” la tine, te vei răzgândi în curând. Rourke Farran a fost client de-al meu – înainte să fiu ucis, adică. Ţi-l aminteşti pe Farran, nu-i aşa? Avea o plăcere specială pentru durere. Mi-a spus că niciodată nu s-a distrat mai tare decât atunci când l-a torturat pe Sam Cortland.

Celaena de-abia mai putea vede limpede din cauza setei de sânge care o stăpâni în acel moment, de-abia amintindu-şi propriul nume.

Archer fandă spre râu, încercând să o facă să se întoarcă la perete, unde avea să se înfigă singură în sabia lui. Dar şi Celaena ştia mişcarea aceea. O ştia pentru că ea fusese cea care îl învăţase să o facă în urmă cu atâţia ani. Astfel, atunci când el lovi, Celaena trecu de apărarea lui şi îl lovi cu mânerul pumnalului în falcă.

Archer se prăbuşi ca o piatră, sabia zdrăngănind pe podea, iar Celaena fu peste el într-o secundă, cu lama aţintită la gâtul său.

— Te rog, şopti el răguşit.

Celaena împunse lama în pielea lui, întrebându-se cum să facă tortura să dureze, fără să îl ucidă prea repede.

— *Te rog,* o imploră el, îngrozit. O fac pentru libertatea noastră. *Libertatea* noastră. În cele din urmă, suntem de aceeaşi parte.

Cu o răsucire din încheietură i-ar fi putut tăia gâtul. Sau l-ar putea imobiliza aşa cum o făcuse cu Mormânt. Îl putea răni aşa cum Mormânt o rănise pe Nehemia. Celaena zâmbi.

— Nu eşti o criminală, şopti el.

— O, ba sunt, spuse ea, lumina torţei dansând pe lama pumnalului pe când Celaena se gândea ce să facă cu el.

— Nehemia nu ar vrea asta. Nu ar vrea să faci asta.

Deşi ştia că nu ar trebui să asculte, cuvintele o loviră unde o durea mai tare.

„Nu lăsa lumina aia să se stingă”.

În întunericul care domnea în sufletul ei, nu mai rămăsese pic de lumină. Nicio lumină, cu excepţia unui sâmbure, un licăr palid care se micşora din ce în ce mai mult. Oriunde ar fi fost acum, Nehemia ştia cât de mică devenise flacăra dinăuntrul ei.

„Nu lăsa lumina aia să se stingă”.

Celaena simţi tensiunea părăsindu-i corpul, dar ţinu pumnalul la gâtul lui Archer până când se ridică în picioare.

— Pleci din Rifthold în noaptea asta, îi spuse ea. Tu şi toţi prietenii tăi.

— Mulţumesc, spuse Archer gâfâind, ridicându-se.

— Dacă la răsărit aflu că încă mai eşti în oraş, spuse ea, întorcându-se cu spatele la el şi pornind spre treptele tunelului, te voi ucide.

Destul. Era destul.

— Mulţumesc, spuse din nou Archer.

Celaena continuă să meargă, ascultând dacă nu cumva el voia să o atace din nou.

— Ştiam că eşti o femeie bună, spuse el.

Celaena se opri şi se întoarse.

O urmă de triumf se citea în ochii lui. Archer

credea că învinsese. Că o manipulase din nou. Punând un picior înaintea celuilalt, se întoarse lângă el cu calmul unui animal de pradă.

Se opri, destul de aproape cât să-l sărute. Archer afişă un zâmbet precaut.

— Nu, nu sunt, spuse ea.

Apoi se mişcă, prea repede ca el să aibă vreo şansă.

Ochii lui Archer se bulbucară când ea îi înfipse pumnalul direct în inimă.

Bărbatul se moleşi în braţele ei. Celaena îşi apropie buzele de urechea lui, ţinându-l drept cu o mână, iar cu cealaltă răsucind pumnalul, şoptind:

— Dar Nehemia a fost.

Capitolul 52

Chaol privi sângele prelingându-se pe buzele lui Archer când Celaena îl lăsă să cadă pe podeaua din piatră. Asasina privi cadavrul, ultimele ei cuvinte către el plutind în aer, trecându-şi ghearele peste pielea deja înfiorată a lui Chaol. Celaena închise ochii, dându-şi capul pe spate şi trăgând adânc aer în piept – ca şi cum ar fi îmbrăţişat moartea dinaintea ei şi pata care rămase drept plată pentru răzbunarea ei.

Chaol sosise la timp să îl audă pe Archer implorând pentru viaţa lui – şi rostind cuvintele care fuseseră ultima sa greşeală. Chaol bătu cu piciorul în treapta scării, avertizând-o că era acolo. Câte din simţurile ei Fae păstrase acum, când avea forma umană?

Sângele lui Archer mânji pietrele negre, iar

Celaena deschise ochii şi se întoarse uşor spre Chaol. Sângele îi murdărise şi vârfurile părului, care acum străluceau roşii. Iar ochii ei... Nu era nimic în ei, ca şi cum ar fi fost pustiiţi. Pentru o secundă, căpitanul se întrebă dacă ea avea să îl ucidă şi pe el – doar pentru că fusese acolo, pentru că văzuse adevărul întunecat despre ea.

Celaena clipi, iar calmul ucigaş din ochii ei dispăru, înlocuit doar de silă profundă şi durere. O povară invizibilă, pe care Chaol nu şi-o putea imagina, îi apăsă umerii. Asasina ridică de jos cartea neagră pe care Archer o scăpase pe pietrele ude, dar o lăsă să i se legene dintre degete ca şi cum ar fi fost o cârpă murdară.

— Îţi datorez o explicaţie, fu tot ce spuse ea.

*

Celaena refuză ca vraciul să o îngrijească până ce piciorul lui Fleetfoot nu fu bandajat. Era doar o zgârietură, dar era adâncă. Celaena ţinuse în braţele ei capul căţeluşei care se zvârcolea, fiind forţată să înghită apă cu sedative. Dorian îl ajută cât de mult putu pe vindecător, în timp ce îngrijea câinele care zăcea inconştient pe masa din sufrageria Celaenei. Chaol stătea sprijinit de perete, cu braţele încrucişate la piept. Nu-i mai adresase niciun cuvânt lui Dorian de când coborâseră în pasajul secret.

Nici tânăra vindecătoare, cu părul castaniu, nu puse vreo întrebare. Când Fleetfoot fu bandajată şi aşezată în patul Celaenei, Dorian insistă ca Celaena să îi permită să se uite la rana de la capul

ei. Dar Celaena îi făcu semn să o lase în pace şi îi spuse vindecătoarei că, dacă nu îl îngrijea întâi pe prinţul moştenitor, avea să o pârască regelui. Încruntându-se, Dorian îi permise tinerei femei să îi spele rana artificială de pe frunte, căpătată când Celaena îl lăsase inconştient pe trepte. Având în vedere cât de murdari de sânge erau Chaol şi Celaena, prinţul se simţea uşor ridicol, chiar dacă durerea de cap încă îl sâcâia.

Tămăduitoarea termină cu el, oferindu-i un zâmbet timid, uşor îngrijorat. Iar când veni timpul să decidă de cine avea să se îngrijească în continuare, concursul de încruntări între Chaol şi Celaena dură o veşnicie.

În cele din urmă, Chaol doar scutură din cap şi se trânti morocănos în scaunul de pe care Dorian tocmai se ridicase. Avea sânge peste tot, aşa că fu nevoit să îşi dezbrace tunica şi cămaşa, pentru ca vraciul să îi poată curăţa rănile minore. În ciuda zgârieturilor şi tăieturilor, juliturilor de pe mâinile şi genunchii lui, tămăduitoarea tot nu puse vreo întrebare, chipul ei drăguţ fiind o mască profesională, imposibil de citit.

Celaena se întoarse spre Dorian, coborând glasul:

— Când termin aici, vin în apartamentul tău.

Îl simţi pe Chaol încordându-se, iar Dorian îşi suprimă fiorul de gelozie când realiză că era gonit din camera ei. Căpitanul se descurca de minune, prefăcându-se că nu îi priveşte. Ce se întâmplase cât timp el fusese inconştient? Şi ce se întâmplase când Celaena plecase să-l ucidă pe Archer?

— Bine, spuse Dorian, apoi îi mulţumi vraciului

pentru ajutorul ei.

Cel puţin, acum avea timp să se reculeagă, să se gândească la tot ce se întâmplase în ultimele ore. Şi să pună la punct, pentru Chaol, o explicaţie pentru magia pe care o avea.

Dar chiar în timp ce ieşea din încăpere, o parte din el îşi dădu seama că magia lui, că el, era ultima lor grijă. Pentru că, încă din acea primă zi în Endovier, totul fusese întotdeauna despre ei.

*

Celaena nu avea nevoie ca cineva să se uite la rana de la capul ei. Când magia preluase controlul, cumva, vindecase totul. Tot ce mai rămăsese din rănile ei acum erau pete de sânge şi haine sfâşiate. Şi epuizare, epuizare pură.

— Mă duc să fac o baie, îi spuse ea lui Chaol, care încă stătea cu bustul gol sub îngrijirile vraciului.

Avea nevoie disperată să spele sângele lui Archer de pe corpul ei.

Îşi dezbrăcă hainele şi făcu baie, frecându-şi pielea până ce o duru, spălându-şi părul de două ori. Când ieşi din camera de baie, se schimbă într-o tunică şi pantaloni curaţi, iar când termină să îşi pieptene părul umed, Chaol intră în dormitorul ei şi se aşeză pe scaunul de la birou. Vindecătoarea plecase, iar căpitanul îşi îmbrăcase din nou cămaşa. Celaena putea vedea bandajele albe zărindu-se prin găurile din materialul negru.

Celaena o verifică pe Fleetfoot, care încă era inconştientă pe pat, apoi merse lângă uşile

balconului. Scrută cerul nopţii pentru un moment îndelungat, căutând o constelaţie familiară – Cerbul, Regele Nordului. Trase adânc aer în piept.

— Străbunica mea a fost o Fae, spuse ea. Deşi mama mea nu putea lua forma unui animal, aşa cum fac majoritatea oamenilor Fae, eu, cumva, am moştenit abilitatea de a-mi schimba forma umană cu cea de Fae.

— Şi nu mai poţi face asta?

Celaena îl privi peste umăr.

— Când magia a încetat să mai existe, în urmă cu zece ani, mi-am pierdut abilitatea. Cred că asta mi-a salvat viaţa. Când eram mică, atunci când eram speriată sau supărată ori când îmi pierdeam cumpătul, nu puteam controla transformarea. Începusem să învăţ să o controlez, dar m-aş fi dat de gol la un moment dat.

— Dar în... lumea cealaltă, ai putut...

Celaena se întoarse spre el, zărind licărul bântuit din ochii lui.

— Da. În lumea aceea, magia sau ceva asemănător încă există. Şi este la fel de teribilă şi de copleşitoare pe cât mi-o aminteam.

Asasina se aşează pe marginea patului, distanţa dintre ei doi simţindu-se kilometrică.

— N-am avut niciun control asupra ei, continuă Celaena. Asupra transformării, asupra magiei sau asupra mea. Puteam la fel de bine să te rănesc şi pe tine, nu doar pe creatura aia, spuse ea, închizând ochii, iar mâinile tremurându-i uşor.

— Deci, ai deschis un portal spre o altă lume. Cum?

— Toate cărţile alea pe care le-am citit, despre

semne Wyrd – conţineau vrăji care deschid portaluri temporare.

Apoi, Celaena îi povesti despre cum descoperise pasajul secret de Samhuinn şi despre Cain, despre cum îl ucisese, şi despre cum, în acea seară, voise să deschidă un portal ca să o vadă pe Nehemia. Nu-i vorbi despre cheile Wyrd şi despre ceea ce bănuia ea că făcea regele cu Kaltain şi Roland.

Când termină, Chaol spuse:

— Aş spune că eşti nebună, doar că am sângele creaturii ăleia pe mine şi am intrat cu picioarele mele în lumea aia.

— Dacă ar afla cineva, nu doar despre vrăjile care deschid portaluri, ci despre ceea ce sunt, spuse ea cu precauţie, înţelegi că aş fi executată.

Ochii lui Chaol licăriră.

— Nu voi spune nimănui. Jur.

Celaena îşi muşcă buza, încuviinţând, şi se întoarse lângă fereastră.

— Archer mi-a spus că el a fost cel care a aranjat ca Nehemia să fie ucisă, pentru că reprezenta o ameninţare asupra controlului pe care el îl avea în cadrul grupului. S-a dat drept consilierul Mullison şi l-a angajat pe Mormânt. Te-a răpit pe tine ca să mă scoată şi pe mine din castel. Tot el a lansat şi ameninţarea aia anonimă la adresa vieţii ei. Pentru că voia ca eu să te învinovăţesc pe tine pentru moartea ei.

Chaol înjură, dar ea continuă să privească pe fereastră, spre constelaţie.

— Dar, deşi ştiu că nu eşti răspunzător, spuse ea blând, eu tot nu pot...

Se întoarse şi citi toată durerea de pe chipul lui.

— Tot nu poţi avea încredere în mine, încheie Chaol.

Ea încuviinţă. Ştia că în această privinţă Archer câştigase şi îl ura pentru asta.

— Când te privesc, şopti Celaena, tot ce vreau să fac este să te ating. Dar ce s-a întâmplat în noaptea aia... nu ştiu dacă o să pot uita vreodată.

Cea mai adâncă tăietură de pe obrazul lui prinsese crustă, iar Celaena ştia că avea să îi lase o cicatrice.

— Îmi pare rău pentru ce ţi-am făcut atunci, continuă ea.

Chaol se ridică, tresărind uşor din pricina rănilor, şi merse lângă ea.

— Amândoi am făcut greşeli, spuse el cu vocea aceea care îi făcea inima să tresară.

Celaena găsi curajul de a se întoarce spre el şi de a-l privi în ochi.

— Cum de mă mai poţi privi aşa când ştii ce sunt cu adevărat?

Degetele lui îi mângâiară obrajii, încălzindu-i pielea rece.

— Fae, asasină... orice ai fi, eu...

— Nu. Celaena păşi înapoi. Nu o spune.

Nu îşi putea permite să îi ofere din nou totul, nu acum. Nu ar fi fost drept pentru niciunul din ei. Chiar dacă avea să-l ierte vreodată pentru că îl alese pe rege în defavoarea Nehemiei, căutarea cheilor Wyrd presupunea că ea trebuia să plece departe, într-un loc în care nu i-ar cere niciodată să o urmeze.

— Trebuie să pregătesc cadavrul lui Archer, ca să i-l arăt regelui, spuse ea.

Înainte ca el să poată spune ceva, Celaena o luă pe Damaris de lângă uşă şi dispăru în pasajul secret.

Aşteptă până ajunse destul de departe şi dădu frâu liber lacrimilor.

*

Chaol privi în gol în întunericul străvechi şi se întrebă dacă ar trebui să meargă după ea. Dar apoi se gândi la tot ce îi spusese Celaena, la toate secretele pe care i le dezvăluise şi ştiu că avea nevoie de timp să înţeleagă totul.

Îşi dăduse seama că Celaena omisese informaţii. Îi spusese doar detaliile cele mai vagi; iar apoi mai era şi chestiunea cu moştenirea ei Fae. Nu mai auzise de nimeni care să le moştenească puterea într-un mod atât de primitiv, dar, din nou, nimeni nu mai vorbea despre Fae în prezent. Asta explica şi de ce Celaena ştia acele cântece funebre.

Mângâind-o uşor pe cap pe Fleetfoot, părăsi încăperea. Coridoarele erau pustii şi tăcute.

Iar Dorian... Celaena se purtase de parcă şi Dorian avea puteri. Îşi aminti momentul în care creatura fusese izbită de un zid invizibil... Dar era imposibil ca Dorian să aibă magie.

Cum ar putea, când magia Celaenei dispăruse de îndată ce se întorsese în această lume?

Celaena era Fae, moştenitoarea unei puteri pe care nu o putea controla. Chiar dacă nu se putea

transforma, dacă cineva descoperea ce era ea cu adevărat...

Asta explica de ce era atât de îngrozită de rege, de ce nu spusese niciodată de unde venea sau prin ce trecuse. Şi să trăiască aici... acesta era cel mai periculos loc pentru ea sau pentru orice Fae.

Dacă cineva afla ce era, putea folosi informaţia împotriva ei, o putea trimite la moarte. Iar el nu ar putea face nimic să o salveze. Nu putea să inventeze nicio minciună, nu putea să se folosească de nicio relaţie. Cât avea să dureze până cineva începea să îi cerceteze trecutul? Cât timp avea să treacă până când cineva se va duce direct la Arobynn Hamel, să îl tortureze şi să scoată adevărul de la el?

Picioarele lui Chaol ştiau încotro se îndreptau, cu mult înainte ca el să fi luat decizia, să îşi fi făcut un plan. Câteva minute mai târziu, se trezi ciocănind într-o uşă din lemn.

Ochii tatălui său erau înceţoşaţi de somn, iar lordul îi miji când îl văzu.

— Ştii cât e ceasul?

Chaol nu ştia şi nu îi păsa. Intră în cameră şi închise uşa, scanând semiîntunericul.

— Vreau să îţi cer o favoare, dar înainte de asta, promite-mi că nu îmi vei pune întrebări.

Lordul îi aruncă o privire năucită, apoi îşi încrucişă braţele la piept.

— Fără întrebări. Te ascult.

Dincolo de fereastră, cerul începuse să devină de o nuanţă mai blândă de negru.

— Cred că ar trebui să-l trimitem pe Campionul

regelui în Wendlyn, să scape de familia regală.

Tatăl lui Chaol ridică din sprâncene, iar căpitanul continuă:

— Suntem în război cu ei de doi ani, dar tot nu am reuşit să trecem de apărarea lor navală. Dar dacă regele şi fiul său sunt eliminaţi, am putea avea o şansă să răzbatem prin haosul aferent. Mai ales dacă al regelui Campion pune mâna şi pe planurile lor de apărare navală.

Chaol trase adânc aer în piept, păstrându-şi glasul indiferent:

— Vreau să îi prezint regelui această idee de dimineaţă. Şi vreau ca tu să mă sprijini.

Pentru că Dorian nu ar fi fost niciodată de acord cu asta, nu fără să ştie ce era Celaena. Iar Chaol nu avea să spună nimănui, nici măcar lui Dorian. Dar cu o idee atât de drastică, avea nevoie de cât mai mult sprijin politic.

— Un plan ambiţios, lipsit de scrupule. Lordul din Anielle zâmbi. Iar dacă sprijin această idee şi îi conving şi pe aliaţii mei din consiliu să o facă, atunci, la ce pot să mă aştept în schimb?

Din modul în care îi străluceau ochii, tatăl lui ştia deja răspunsul.

— Atunci, mă întorc în Anielle cu tine, spuse Chaol. Îmi voi părăsi postul de căpitan al gărzii şi... voi veni acasă.

Nu mai era „acasă” de mult, dar dacă asta însemna să o scoată pe Celaena din ţară... Wendlyn era ultimul refugiu al oamenilor Fae şi singurul loc din Erilea unde putea fi cu adevărat în siguranţă.

Orice fărâmă de speranţă pe care o avea

pentru un viitor împreună cu ea dispăruse. Celaena încă mai simţea ceva pentru el, o recunoscuse, dar nu mai putea avea încredere în el. Întotdeauna avea să îl urască pentru ceea ce făcuse.

Dar putea face asta pentru ea. Chiar dacă nu avea să o mai vadă vreodată, chiar dacă îşi abandona sarcinile din postura de Campion al regelui şi rămânea cu Fae, în Wendlyn, pentru totdeauna – atâta timp cât el o ştia în siguranţă, cât nimeni nu o putea răni... Şi-ar vinde sufletul pentru asta, iar şi iar.

Ochii tatălui său licăriră triumfători.

— Poţi să o consideri misiune îndeplinită.

Capitolul 53

După ce Celaena îi spuse lui Dorian povestea pe care i-o spusese şi lui Chaol – deşi o variantă mult mai limitată –, prinţul oftă şi se trânti pe pat.

— Sună ca ceva scos dintr-o carte, spuse el, privind tavanul.

Asasina se aşeză pe cealaltă parte a patului.

— Crede-mă, pentru un timp am crezut că o iau razna.

— Deci, tu chiar ai deschis un portal spre altă lume? Folosind semnele astea Wyrd?

Celaena încuviinţă din cap.

— Şi *tu* ai făcut creatura aia să zboare, de parcă nu era decât o frunză în vânt.

O, Celaena nu uitase de asta. Nici măcar pentru o clipă nu uitase ce însemna pentru el faptul că avea o asemenea putere pură.

— A fost noroc chior. Celaena îl privi cu

subînţeles pe prinţul ăsta inteligent al ei. Încă nu o pot controla, continuă Dorian.

— În mormânt, spuse ea, este cineva care ar putea... să îţi ofere câteva sfaturi despre cum să o controlezi. Care ar putea deţine informaţii despre tipul de putere pe care l-ai moştenit.

Chiar în acel moment, totuşi, Celaena nu ştiu cum să îi explice ce era Mort, aşa că spuse doar atât:

— Într-o zi, curând, am putea merge împreună acolo, să vă fac cunoştinţă.

— El este...

— Vei vedea când vom ajunge acolo. *Dacă* se sinchiseşte să îţi vorbească. S-ar putea să îi ia ceva timp până să se decidă că te place.

După o clipă, Dorian se întinse spre ea şi îi luă mâna, sărutându-i-o blând. Nimic romantic, doar un gest de mulţumire.

— Deşi lucrurile sunt diferite între noi acum, am vorbit serios atunci, după duelul cu Cain. Mereu voi fi recunoscător că ai venit în viaţa mea.

Celaena simţi cum i se încleştează gâtul şi îi strânse mâna.

Nehemia visase la o curte regală care să poată schimba lumea, o curte unde loialitatea şi onoarea erau mai valoroase decât supunerea oarbă şi puterea. În ziua în care murise Nehemia, Celaena crezuse că acel vis dispăruse pentru totdeauna.

Dar, privindu-l pe Dorian zâmbindu-i, pe acest prinţ care era inteligent, grijuliu şi blând, care inspira oameni buni, precum Chaol, să îl slujească...

Celaena se întrebă dacă visul disperat al

Nehemiei, despre o asemenea curte, nu cumva mai avea o şansă.

Adevărata întrebare era acum dacă tatăl lui ştia ce ameninţare reprezenta fiul, prinţul moştenitor.

*

Regele Adarlanului fu nevoit să recunoască meritul căpitanului; planul era nemilos şi curajos, şi ar fi trimis un mesaj nu doar Wendlynului, ci tuturor duşmanilor lor. Cu acea interdicţie între ţările lor, Wendlyn refuza să primească adarlanieni între graniţele sale. Dar femeile şi copiii care căutau adăpost puteau intra. Era imposibil să trimită pe altcineva, decât pe campioana lui...

Regele privi masa de consiliu, unde căpitanul îi aştepta decizia. Tatăl lui Westfall şi alţi patru consilieri săriseră imediat în sprijinul ideii. Încă un vicleşug surprinzător din partea căpitanului. Îşi adusese aliaţi la întrunire.

Să o ia pe asasină de lângă fiul său avea să fie un beneficiu neaşteptat. Avea încredere în fată să facă treburile lui murdare – dar nu o voia în preajma lui Dorian.

Îi adusese capul lui Archer Finn în această dimineaţă, cu nicio zi întârziere faţă de cum i-l promisese, şi îi explicase ceea ce descoperise: că Archer fusese răspunzător pentru uciderea Nehemiei, din pricina implicării în acea societate trădătoare. Nu era surprins că Nehemia fusese implicată.

Dar ce ar avea de spus asasina despre această

călătorie?

— Cheam-o pe campioana mea, spuse el.

În liniştea care urmă, membrii consiliului vorbiră în şoaptă între ei, iar fiul său încercă să îi atragă atenţia lui Westfall. Dar căpitanul evita să îl privească pe prinţ.

Regele zâmbi uşor, răsucind inelul negru de pe deget. Păcat că Perrington nu era aici, să vadă asta. Plecase în Calaculla, să se ocupe de revolta sclavilor – veşti care fuseseră atât de secrete, încât până şi mesagerii plătiseră cu viaţa ca garanţie. Ducele ar fi fost teribil de amuzat de răsturnarea de situaţie de astăzi. Dar îl voia pe duce aici din motive mai importante – să îl ajute să afle cine deschisese un portal noaptea trecută.

Simţise asta în somn, un tremur brusc în lume. Fusese deschis doar câteva minute, apoi cineva îl închisese. Cain era mort; cine altcineva în acest castel mai avea asemenea cunoştinţe; sau asemenea putere în sânge? Era aceeaşi persoană care o ucisese pe Baba Picioare-galbene?

Puse o mână pe Nothung, sabia lui.

Nu-i găsise cadavrul, dar nu crezuse nici măcar o secundă că Picioare-galbene pur şi simplu dispăruse. În dimineaţa de după ce parcă intrase în pământ, el însuşi mersese să investigheze caravana. Văzuse petele negre de sânge pe podeaua din lemn.

Picioare-galbene fusese o regină pentru oamenii ei, unul dintre cele trei clanuri brutale care distrusese familia Crochan în urmă cu cinci sute de ani. Se delectaseră cu distrugerea înţelepciunii femeilor Crochan, care domniseră cinstit vreme de

o mie de ani. Invitase carnavalul aici ca să o cunoască – să cumpere câteva dintre oglinzile ei şi să afle ce mai rămăsese din alianţa Dinţilor-din-fier, care odată fusese destul de puternică încât să distrugă Regatul Vrăjitoarelor.

Dar înainte să îi poată da vreo informaţie mai bună, murise. Şi se simţea frustrat să nu ştie de ce. Sângele ei fusese vărsat în castelul lui; cineva ar fi putut veni să ceară răspunsuri şi răzbunare. Dacă veneau, el avea să fie pregătit.

Pentru că, în umbrele din trecătoarea Ferian, crescuseră noi forţe pentru armata sa. Iar balaurii lui încă aveau nevoie de călăreţi.

Uşile camerei de consiliu se deschiseră. Asasina intră, mergând cu umerii semeţi, în felul ei insuportabil. Studie detaliile încăperii înainte să se oprească la câţiva metri de masă, apoi făcu o plecăciune adâncă.

— Maiestatea Voastră m-a chemat?

Privirea îi era rece, indiferentă, ca de obicei. Cu excepţiei acelei zile încântătoare, când dăduse buzna şi aproape că îl jupuise pe Mullison de viu. O parte din el îşi dorea să nu fie nevoit acum să îl elibereze din temniţă pe smiorcăitul consilier.

— Partenerul tău, căpitanul Westfall, a venit cu o idee destul de... neobişnuită, spuse regele, făcând semn cu mâna către Chaol. De ce nu îi explici tu, căpitane?

Căpitanul se foi în scaunul lui, apoi se ridică în picioare şi se întoarse cu faţa spre Celaena.

— Am sugerat să te trimitem în Wendlyn, să îi ucizi pe rege şi pe moştenitorul său. Cât eşti acolo, de asemenea, vei pune mâna şi pe planurile lor de

apărare navală şi militară – astfel, odată ce ţara va fi cuprinsă de haos, vom putea să navigăm dincolo de recifele lor impenetrabile şi să îi cucerim.

Asasina îl privi pentru un moment îndelungat, iar regele observă că fiul său parcă încremenise. Apoi ea zâmbi, un zâmbet nemilos, nebun.

— Ar fi o onoare să slujesc coroanei într-un asemenea mod.

Regele nu aflase niciodată ce fusese cu semnul acela Wyrd care strălucise pe fruntea ei în timpul duelului. Fusese imposibil de descifrat. Fie însemna „fără nume” sau „nenumit”, fie ceva asemănător cu „anonim”. Dar, binecuvântată de zei sau nu, după rânjetul meschin de pe faţa ei, regele ştia că asasina avea să se bucure de misiune.

— Poate că ne vom distra puţin cu ei, cugetă regele. Wendlyn organizează balul obişnuit al Solstiţiului în câteva luni. Ce mesaj le-ar trimite dacă regele şi fiul său şi-ar găsi sfârşitul sub nasul propriilor curteni, în ziua lor de glorie?

Deşi căpitanul se mută de pe un picior pe altul din pricina schimbării bruşte de planuri, asasina îi zâmbi din nou, radiind de o bucurie întunecată. Din ce gaură împuţită venise, de găsea plăcere în asemenea lucruri?

— O idee briliantă, Maiestate.

— Atunci, aşa facem, spuse regele şi toţi ochii fură aţintiţi asupra lui. Vei pleca mâine.

— Dar, interveni fiul său, sunt sigur că are nevoie de timp ca să cerceteze Wendlynul, să îi înveţe căile şi…

— Va fi o călătorie de două săptămâni pe mare, spuse regele. Şi apoi va avea nevoie de timp

ca să se infiltreze în castel pentru bal. Îşi poate lua orice materiale doreşte şi le poate studia pe vas.

Asasina ridicase uşor din sprâncene, dar doar încuviinţă din cap. Căpitanul încă stătea în picioare, mai încordat ca de obicei. Iar fiul său îl privea încruntat – pe el şi pe căpitan, atât de furios încât se întrebă dacă nu cumva avea să răbufnească.

Dar regele nu era în mod special interesat de dramele lor mărunte, nu când acest plan măreţ fusese pus la punct. Trebuia să trimită călăreţi imediat în trecătoarea Ferian şi în Insulele Morţii, şi să îi transmită Generalului Narrok să îşi pregătească legiunea. Nu avea de gând să facă vreo greşeală cu această şansă care i se oferise în Wendlyn.

Şi era ocazia perfectă să testeze câteva arme pe care le făurise în secret în toţi aceşti ani.

*

Mâine.

Pleca *mâine.*

Iar *Chaol* venise cu ideea? Dar de ce? Celaena voia nişte răspunsuri, voia să ştie la ce se gândise el când născocise planul ăsta. Ea nu îi spusese niciodată adevărul despre ameninţările regelui – cum că avea să îl execute pe Chaol dacă nu se întorcea dintr-o misiune, dacă dădea greş. Şi putea înscena morţile lorzilor mărunţi şi negustorilor, dar nu ale regelui şi prinţului moştenitor din Wendlyn. Nici într-o mie de vieţi nu avea cum să scape de data asta.

Păşi agitată, ştiind că el nu se întorsese încă în apartamentul său, şi sfârşi coborând în mormânt, doar pentru a-şi găsi o ocupaţie.

Se aşteptase ca Mort să îi ţină o predică despre portal – ceea ce făcu, din plin –, dar nu se aştepta să o găsească pe Elena aşteptând-o acolo.

— Acum ai destulă putere ca să te arăţi, dar aseară nu puteai să mă ajuţi să închid portalul?

O privi pe regină încruntându-se şi începu din nou să se plimbe agitată.

— Nu am putut, spuse Elena. Chiar şi acum, vizita asta îmi consumă energia mai repede decât ar trebui.

Celaena o privi furioasă.

— Nu pot merge în Wendlyn. Eu – *nu* pot merge acolo. Chaol *ştie* ce fac pentru tine, de ce ar vrea să merg acolo?

— Trage aer în piept, spuse blând Elena.

Celaena se încruntă.

— Lucrul ăsta îţi distruge şi *ţie* planurile. Dacă sunt în Wendlyn, atunci nu mă mai pot ocupa de cheile Wyrd şi de rege. Şi chiar dacă mă prefac că merg acolo şi, în schimb, cutreier continentul în sus şi în jos, nu ar dura mult până când regele s-ar prinde că nu sunt acolo unde ar trebui să fiu.

Elena îşi încrucişă braţele la piept.

— Dacă mergi în Wendlyn, atunci vei fi aproape de Doranelle. Cred că acesta este motivul pentru care căpitanul vrea să mergi acolo.

Celaena scăpă un hohot isteric de râs. Of, în ce încurcătură dezastruoasă o băgase!

— Chaol vrea să mă ascund împreună cu Fae şi să nu mă mai întorc niciodată în Adarlan? Asta nu

se va întâmpla. Nu doar că el va fi ucis, dar cheile Wyrd...

— Mâine vei pleca spre Wendlyn. Ochii Elenei scânteiau. Lasă cheile Wyrd şi regele pentru moment. Du-te în Wendlyn şi fă ce trebuie făcut.

— Tu i-ai băgat cumva ideea asta în cap?

— Nu. Căpitanul încearcă să te salveze aşa cum ştie mai bine.

Celaena scutură din cap, privind lumina soarelui care pătrundea în mormânt prin grilajul de deasupra.

— Vei înceta vreodată să îmi mai dai ordine?

Elena râse uşor.

— Când vei înceta să mai fugi de trecutul tău, o voi face.

Celaena îşi dădu ochii peste cap, apoi umerii i se lăsară. O frântură de amintire o străpunse.

— Când am vorbit cu Nehemia, a spus... a spus că îşi ştia soarta. Că o acceptase. Că asta avea să pună lucrurile în mişcare. Crezi că l-a manipulat cumva pe Archer ca să... Dar nu putu să termine ideea, nu-şi putu permite să dea glas acelui posibil adevăr îngrozitor: că îşi aranjase propria moarte, ştiind că astfel putea schimba lumea – o putea schimba pe Celaena – murind, nu trăind.

O mână rece o prinse pe a ei.

— Alungă gândul ăla! Ştiind adevărul, oricare ar fi el, nu va schimba ceea ce trebuie să faci mâine – unde trebuie să pleci.

Deşi Celaena ştiu adevărul în acel moment, îl ştiu din refuzul Elenei de a-i răspunde, făcu aşa cum îi poruncise regina. Aveau să existe alte momente când să poată scoate adevărul ăla din

cel mai îndepărtat colţ al minţii şi să analizeze fiecare detaliu întunecat şi neiertător. Dar acum, chiar acum...

Celaena privi lumina care se prelingea în mormânt. O lumină atât de mică, ţinând întunericul în frâu.

— Atunci, Wendlyn să fie.

Elena afişă un zâmbet sinistru şi îi strânse mâna.

— Atunci, Wendlyn să fie.

Capitolul 54

Când întrunirea se sfârşi, Chaol îşi dădu toată silinţa să nu se uite spre tatăl lui, care îl privise cu atâta insistenţă când îi prezentase regelui planurile, sau spre Dorian, al cărui sentiment de trădare îl sfâşiase pe parcursul întâlnirii. Se grăbi să ajungă înapoi la barăci, dar nu fu deloc surprins când o mână îl prinse de umăr şi îl întoarse pe călcâie.

— Wendlyn?

Dorian fierbea de furie.

Chaol îşi păstră cumpătul.

— Dacă poate să deschidă un portal, aşa cum a făcut-o noaptea trecută, atunci cred că trebuie să iasă din castelul ăsta pentru o vreme. Pentru binele tuturor. Dorian nu putea să afle adevărul.

— Nu te va ierta niciodată pentru că ai îmbarcat-o pe o corabie şi ai trimis-o de aici, să distrugă o întreagă ţară. Şi în public, transformând asta într-un spectacol. Eşti nebun?

— Nu am nevoie de iertarea ei. Şi nu vreau să

îmi fac griji că trece dincoace o hoardă de creaturi supranaturale, doar pentru că îi e dor de prietena ei.

Chaol ura fiecare minciună care îi ieşea pe gură, dar Dorian le sorbea, ochii lui sclipind de furie. Acesta era un alt sacrificiu pe care trebuia să îl facă: pentru că, dacă Dorian nu îl ura, dacă nu îl voia plecat, atunci avea să îi fie mult mai greu să se întoarcă în Anielle.

— Dacă i se întâmplă ceva în Wendlyn, urlă Dorian, refuzând să o lase mai moale, te voi face să regreţi ziua în care te-ai născut.

Dacă avea să i se întâmple ceva, şi Chaol era destul de sigur că avea să regrete ziua aceea pentru totdeauna.

Dar spuse doar atât:

— Unul din noi trebuie să înceapă să conducă, Dorian.

Şi plecă.

Dorian nu-l urmă.

*

Tocmai se crăpa de ziuă când Celaena ajunse la mormântul Nehemiei. Ultimele petice de zăpadă ale iernii se topiseră, lăsând lumea stearpă şi maronie, aşteptând primăvara.

În câteva ore, avea să pornească într-o călătorie pe ocean.

Celaena căzu în genunchi pe pământul ud şi îşi plecă uşor capul înaintea mormântului.

Apoi rosti cuvintele pe care voise să i le spună Nehemiei cu o seară în urmă. Cuvintele pe care ar

fi trebuit să i le spună de la început. Cuvinte care nu aveau să se schimbe, indiferent de ceea ce aflase despre moartea Nehemiei.

— Vreau să ştii, şopti ea vântului, pământului, trupului din adâncul lui, de sub ea, că aveai dreptate. Aveai dreptate. Sunt o laşă. Şi fug de atâta timp, încât am uitat cum este să te ridici şi să lupţi.

Coborî mai jos capul, punându-şi fruntea pe pământ.

— Dar îţi promit că îl voi opri. Îţi promit că nu îi voi ierta şi nu voi uita niciodată ce ţi-au făcut. Îţi promit că voi elibera Eyllwe. Îţi promit că voi vedea din nou coroana pe capul tatălui tău.

Se ridică, scoase un pumnal din buzunar şi îşi brăzdă o linie în palma stângă. Sângele apăru, roşu ca rubinul pe zorile aurii, alunecând pe mâna ei, apoi îşi puse palma pe pământ.

— Promit, şopti ea din nou. Pe numele meu, pe viaţa mea, chiar dacă îmi voi da ultima suflare, promit că voi vedea Eyllwe eliberat.

Îşi lăsă sângele să ude pământul, rugându-se să îi poarte jurământul spre lumea de dincolo, unde Nehemia era în sfârşit în siguranţă. De acum înainte, nu aveau să mai existe alte jurăminte în afară de acesta, alte contracte sau alte obligaţii. Niciodată să nu ierţi, niciodată să nu uiţi.

Şi nu ştia cum avea să o facă sau cât îi va lua, dar se va descurca ea. Pentru că Nehemia nu putea.

Pentru că era timpul.

Capitolul 55

Încuietoarea spartă de la uşa dormitorului Celaenei încă nu fusese reparată când Dorian apăru, după prânz, cu un teanc de cărţi în braţe. Ea stătea în faţa patului ei, îndesând haine într-o desagă mare din piele. Fleetfoot fu prima care îl întâmpină, deşi prinţul nu se îndoia că Celaena îl auzise venind din hol.

Căţeluşa şchiopătă până la el, dând din coadă, iar Dorian puse cărţile pe birou, apoi îngenunche pe podea. O mângâie de câteva ori pe cap, lăsând-o să îi lingă mâinile.

— Vindecătoarea a spus că lăbuţa ei va fi bine, zise Celaena, concentrată încă pe bagaj. Mâna stângă îi era bandajată – o rană pe care el nu o observase cu o noapte în urmă. Tocmai ce a plecat, acum câteva minute.

— Bine, spuse Dorian, ridicându-se în picioare.

Celaena purta o tunică greoaie, pantaloni şi o mantie groasă. Cizmele ei maronii erau simple şi butucănoase, mult mai cuminţi decât ţinuta ei obişnuită. Haine de călătorie.

— Aveai de gând să pleci fără să îţi iei rămas-bun? o întrebă el.

— Credeam că va fi mai uşor aşa, spuse ea.

În două ore, avea să pornească spre Wendlyn, acel tărâm al miturilor şi monştrilor, un regat unde visele şi coşmarurile deveneau realitate.

Dorian se apropie de ea.

— Planul ăsta este nebunie curată. Nu trebuie să pleci. Îl putem convinge pe tata să facă altceva. Dacă te vor prinde în Wendlyn...

— Nu mă vor prinde.

— Nu există niciun ajutor pentru tine acolo, spuse Dorian, punând o mână pe desagă. Dacă vei fi prinsă, dacă vei fi rănită, nu putem ajunge la tine. Vei fi complet pe cont propriu.

— Voi fi bine.

— Dar *eu* nu voi fi. În fiecare zi în care vei fi acolo, mă voi întreba ce s-a ales de tine. Eu nu... nu te voi uita. Nici măcar pentru o oră.

Celaena înghiţi în sec, singurul semn al emoţiilor pe care şi-l permitea să îl arate, şi se uită spre câinele ei, privindu-i de pe podea.

— Vrei să... Dorian o privi înghiţind din nou şi întâlnindu-i privirea. Aurul din ochii ei licărea în soarele dimineţii. Vrei să ai grijă de ea cât sunt plecată? îl întrebă Celaena.

Prinţul îi luă mâna într-a lui şi o strânse cu putere.

— Ca şi cum ar fi a mea. Chiar o voi lăsa să doarmă în pat.

Celaena zâmbi uşor, iar Dorian avu sentimentul că orice alt semn emoţional avea să îi distrugă autocontrolul, aşa că arătă spre cărţile pe care le adusese.

— Sper că nu te superi, zise el, dar am nevoie de un loc unde să ţin astea, iar în apartamentul tău e posibil să fie mai... în siguranţă decât în al meu.

Celaena privi spre birou, dar, spre uşurarea lui, nu merse lângă el. Cărţile pe care le adusese aveau doar să nască mai multe întrebări. Genealogii, cronici regale, orice ar fi putut să îi explice de ce şi cum de avea magie.

— Desigur, fu tot ce spuse Celaena. Cred că

Morţii vii încă mai pluteşte pe aici, oricum. Poate se va bucura să aibă companie.

Poate că Dorian ar fi zâmbit dacă asta nu ar fi fost înspăimântător de adevărat.

— Te las să împachetezi. Am o întrunire cu consiliul la aceeaşi oră la care pleacă vasul tău, spuse prinţul, luptându-se cu durerea din piept. Era o minciună – şi încă una proastă. Dar nu voia să fie la docuri, nu când ştia că altcineva avea să fie acolo ca să îşi ia rămas-bun.

— Deci... presupun că aici ne luăm rămas-bun. Dorian nu ştia dacă îi mai era permis să o îmbrăţişeze, aşa că îşi cufundă mâinile în buzunare şi îi zâmbi. Ai grijă de tine, îi spuse el.

Celaena încuviinţă scurt din cap.

Acum erau prieteni, iar Dorian ştia că limitele fizice dintre ei se schimbaseră, dar... Se întoarse cu spatele la ea, nevrând să o lase să vadă dezamăgirea care ştia că se citea pe faţa lui.

Făcu doi paşi spre uşă, când Celaena vorbi, blând şi oarecum forţat:

— Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, Dorian. Pentru că eşti prietenul meu. Pentru că nu eşti ca toţi ceilalţi.

Prinţul se opri, întorcându-se spre ea. Celaena ţinea capul sus, dar ochii îi licăreau.

— Mă voi întoarce, spuse ea încet. Mă voi întoarce după tine.

Iar el ştiu că era ceva ce nu îi spunea, că în spatele acelor cuvinte se ascundea ceva mai mare.

Dar Dorian tot o crezu.

*

Docurile erau împânzite cu marinari, sclavi şi muncitori care încărcau şi descărcau mărfuri. Ziua era caldă şi mângâiată de o adiere uşoară, primul semn al primăverii, iar cerul era lipsit de nori. O zi bună pentru navigat.

Celaena stătea înaintea corăbiei cu care avea să parcurgă prima etapă a călătoriei. Avea să meargă spre o destinaţie stabilită dinainte, unde avea să fie întâmpinată de o corabie din Wendlyn, pentru îmbarcarea refugiaţilor care încercau să scape de umbrele imperiului Adarlanului. Majoritatea femeilor care călătoreau împreună cu ea se îmbarcaseră deja.

Îşi frecă degetele mâinii bandajate, tresărind din pricina durerii care o străbătu.

De-abia dormise noaptea trecută; preferase să o ţină pe Fleetfoot în braţe. Când îşi luase la revedere în urmă cu o oră fusese ca şi cum ar fi renunţat la o parte din inima ei, dar piciorul câinelui nu se vindecase complet şi nu voia să rişte, luându-l cu ea în Wendlyn.

Nu voise să îl vadă pe Chaol, nu se deranjase să îşi ia rămas-bun, pentru că avea atât de multe întrebări pentru el, încât era mai uşor să nu îl întrebe deloc. Nu ştiuse ce capcană imposibilă tocmai îi întinsese?

Căpitanul vasului strigă un avertisment legat de plecare în cinci minute. Marinarii începură să se grăbească, dublându-şi eforturile de a pregăti nava să părăsească portul şi să pornească pe râul Avery, apoi în Marele Ocean.

Spre Wendlyn.

Celaena înghiţi în sec. „Fă ce trebuie făcut”, îi spusese Elena. Asta însemna chiar că trebuia să ucidă familia regală din Wendlyn sau altceva?

O briză sărată îi ciufuli părul, iar Celaena făcu un pas în faţă.

Dar cineva apăru din umbrele clădirilor care mărgineau docurile.

— Stai, spuse Chaol.

Celaena încremeni când el veni lângă ea şi nu se mişcă nici atunci când se trezi privindu-l în ochi.

— Înţelegi de ce am făcut asta? întrebă el blând.

Ea încuviinţă, dar spuse:

— Trebuie să mă întorc aici.

— *Nu,* spuse el, ochii sclipindu-i. Tu...

— *Ascultă.*

Avea cinci minute. Nu îi putea explica acum – nu îi putea spune că regele avea să îl ucidă dacă ea nu se întorcea. Acea informaţie îi putea fi fatală. Şi chiar dacă el fugea, regele ameninţase şi familia Nehemiei.

Dar Celaena ştia că el încerca să o protejeze. Şi nu îl putea lăsa aşa. Pentru că, dacă murea în Wendlyn, dacă i se întâmpla ceva...

— Ascultă cu atenţie ce îţi voi spune.

Chaol ridică din sprâncene. Dar Celaena nu îşi permise nicio secundă să se răzgândească.

Cât de succint putu, îi vorbi despre cheile Wyrd. De porţile Wyrd şi despre Baba Picioare-galbene. Îi spuse despre hârtiile pe care le pitise în mormânt – ghicitoarea cu ascunzătorile celor trei chei Wyrd. Apoi îi spuse că ştia că regele avea cel puţin una. Şi că sub bibliotecă zăcea o creatură

moartă. Şi că nu ar trebui să deschidă niciodată uşa spre catacombe – *niciodată.* Şi că Roland şi Kaltain ar putea face parte dintr-un plan mai mare, mai groaznic.

Iar după ce oribilul adevăr ieşi la iveală, Celaena îşi scoase Ochiul Elenei de la gât şi i-l puse în palmă.

— Să nu îl dai jos niciodată. Te va proteja de rău.

Chaol dădea din cap, palid ca moartea.

— Celaena, nu pot...

— Nu îmi pasă dacă pleci în căutarea cheilor, dar *cineva* trebuie să ştie despre ele. Altcineva în afară de mine. Toate dovezile sunt în mormânt.

Chaol îi luă mâna cu mâna sa liberă.

— Celaena...

— Ascultă, repetă ea. Dacă nu l-ai fi convins pe rege să mă trimită de aici, le-am fi putut... căuta împreună. Dar acum...

Două minute, strigă căpitanul vasului. Chaol o privea cu o asemenea durere şi teamă în ochi, încât Celaena nu mai putu să vorbească.

Apoi făcu cel mai nesăbuit lucru pe care îl făcuse în viaţa ei. Se ridică pe vârfuri şi îi şopti cuvintele la ureche.

Cuvintele care îl puteau face să înţeleagă, să înţeleagă de ce era atât de important pentru ea şi la ce se referise când spusese că avea să se întoarcă. Iar el avea să o urască pentru asta, odată ce înţelegea.

— Ce înseamnă? o întrebă el.

Celaena zâmbi trist.

— Îţi vei da tu seama. Iar când o vei face...

Asasina scuturǎ din cap, ştiind cǎ nu ar trebui sǎ o spunǎ, dar fǎcând-o oricum. Când o vei face, continuǎ ea, vreau sǎ îţi aminteşti cǎ pentru mine nu ar fi fost nicio diferenţǎ. Niciodatǎ nu am fǎcut vreo diferenţǎ atunci când a fost vorba de tine. Tot pe tine te-aş alege. Mereu te voi alege pe tine.

— Te rog... te rog, doar spune-mi ce înseamnǎ.

Dar nu mai avea timp, aşa cǎ Celaena dǎdu din cap şi pǎşi înapoi.

Chaol fǎcu un pas spre ea, totuşi. Un pas, apoi spuse:

— Te iubesc.

Celaena se luptǎ cu nodul care i se ridica în gât.

— Îmi pare rǎu, spuse ea, sperând cǎ el avea sǎ îşi aminteascǎ acele cuvinte mai târziu... mai târziu, când avea sǎ ştie totul.

Picioarele ei gǎsirǎ puterea de a se mişca. Trase aer în piept. Iar cu o ultimǎ privire la Chaol, urcǎ pe pasarela spre bordul navei. Fǎrǎ sǎ-i bage în seamǎ pe ceilalţi de la bord, îşi puse jos bagajul şi ocupǎ un loc lângǎ balustradǎ. Privi în jos, spre docuri, unde Chaol încǎ stǎtea lângǎ pasarelǎ, în timp ce era ridicatǎ.

Cǎpitanul vasului le strigǎ sǎ arunce parâma. Marinarii alergarǎ, dezlegarǎ frânghiile, le aruncarǎ, apoi le legarǎ din nou, iar corabia se urni brusc. Celaena strânse atât de tare balustrada, încât mâinile o dureau.

Nava începu sǎ se mişte. Iar Chaol – bǎrbatul pe care îl ura şi îl iubea atât de mult, încât abia putea gândi în preajma lui – doar stǎtea acolo, privind-o plecând.

Curentul înşfăcă vasul, iar oraşul începu să se micşoreze. Simţi în curând briza oceanului mângâindu-i gâtul, dar nu încetă nicio clipă să privească spre Chaol. Îl privi până când castelul din sticlă deveni un punct sclipitor în depărtare.

Privi spre el până când în jurul ei nu mai era nimic altceva decât oceanul luminos. Privi spre el până când soarele se ascunse după linia orizontului şi stelele se iviră deasupra ei.

De-abia când pleoapele îi căzură, iar asasina se legănă pe picioare, Celaena încetă să mai privească spre Chaol.

Mirosul de sare îi umplu nările, atât de diferită de sarea din Endovier, iar un vânt iute i se învolbură în păr.

Şuierând printre dinţi, Celaena Sardothien îşi întoarse spatele spre Adarlan şi porni spre Wendlyn.

Capitolul 56

Chaol nu înţelese ce îi spusese Celaena, cuvintele pe care i le şoptise la ureche. Era o dată. Fără vreun an anume. O lună şi o zi, o dată care trecuse cu multe săptămâni în urmă. Era ziua în care Celaena părăsise oraşul. Ziua în care îşi pierduse cumpătul în Endovier, cu un an în urmă. Ziua în care muriseră părinţii ei.

Chaol rămase la docuri mult timp după ce corabia părăsi portul, privindu-i pânzele micşorându-se, în timp ce se gândi la acea dată iar şi iar. De ce îi spusese totul despre acele... acele chei Wyrd, dar transformase acest indiciu în ceva

atât de obscur? Ce putea fi mai important decât oribilul adevăr despre regele pe care el îl slujea?

Cheile Wyrd, deşi îl înspăimântau, aveau sens. Explicau atât de multe lucruri! Puterea uriaşă a regelui, călătoriile lui, care se sfârşeau prin moartea misterioasă a întregului convoi, cum devenise Cain atât de puternic. Chiar şi momentul acela în care Chaol se uitase la Perrington şi văzuse cum ochii i se întunecă atât de straniu. Dar când ea îi spusese toate lucrurile astea, ştiuse la ce fel de alegere îl supunea? Şi ce putea el să facă în privinţa asta din Anielle?

Doar dacă nu putea găsi o cale de a se retrage din jurământul pe care îl făcuse. Nu spusese niciodată *când* avea să meargă în Anielle. Se putea gândi mâine la asta. Deocamdată...

Când Chaol se întoarse la castel, merse în camera sa, cotrobăind prin hârtiile de pe biroul lui. Dar nu găsi nimic despre data aceea. Reciti testamentul pe care îl scrisese ea, dar acela fusese datat la câteva zile după. Liniştea şi pustietatea apartamentului ei ameninţau să îl înghită, şi era pe punctul de a pleca atunci când zări un teanc de cărţi pe jumătate ascuns în umbrele biroului său.

Genealogii şi multe cronici regale. Când adusese cărţile astea aici? Nu le văzuse cu o noapte în urmă. Cumva, erau un alt indiciu? Stând înaintea biroului, scoase cronicile regale – toate din ultimii optsprezece ani – şi le citi, una câte una. Nimic.

Apoi ajunse la cronica din urmă cu zece ani. Era mai stufoasă decât celelalte – aşa cum trebuia să fie, având în vedere evenimentele care se

întâmplaseră în acel an. Dar când văzu ce era scris acolo despre data pe care i-o dăduse Celaena, totul încremeni în loc.

*

„În această dimineaţă, regele Orlon Galathynius, nepotul şi moştenitorul său, Rhoe Galathynius şi soţia lui Rhoe, Evalin, au fost găsiţi morţi. Orlon a fost ucis în patul lui, din palatul regal din Orynth, iar Rhoe şi Evalin au fost găsiţi morţi în paturile lor din casa de la ţară, de pe malul râului Florine. Nu se ştie încă nimic despre soarta fiicei lui Rhoe şi a Evalinei, Aelin”.

*

Chaol luă prima carte de genealogie, cea despre descendenţa caselor regale din Adarlan şi Terrasen. Celaena încerca să îi spună că ştia adevărul despre ceea ce se întâmplase în noaptea aceea – că ea ar putea şti unde se ascundea prinţesa pierdută, Aelin? Că ea fusese acolo când toate astea se întâmplaseră?

Răsfoi paginile, scanând genealogiile pe care deja le citise. Dar apoi îşi aminti ceva despre numele Evalin Ashryver. *Ashryver.*

Evalin venise din Wendlyn, fusese o prinţesă la curtea regelui. Cu mâinile tremurând, Chaol scoase o carte conţinând arborele genealogic al familiei regale din Wendlyn.

Pe ultima pagină, numele lui Aelin Ashryver Galathynius era scris ultimul, iar deasupra lui, al

mamei ei, Evalin. Dar arborele era trasat doar pentru linia feminină. Feminină, nu masculină, pentru că...

Două nume mai sus de cel al Evalinei era scris Mab. Stră-străbunica lui Aelin. Era una dintre cele trei surori-regine Fae: Maeve, Mora şi Mab. Mab, cea mai tânără, cea mai frumoasă, care fusese transformată în zeiţă atunci când murise, cunoscută tuturor acum drept Deanna, zeiţa vânătorii.

Amintirea îl izbi ca o cărămidă în faţă. Dimineaţa de Yulemas, când Celaena se simţise atât de stingheră când primise săgeata aurie a Deannei – săgeata lui Mab.

Iar Chaol numără numele din arborele genealogic, unul câte unul, până ce...

„Stră-străbunica mea era Fae”.

Chaol fu nevoit să se sprijine de birou. Nu, nu putea fi adevărat. Se întoarse la cronica încă deschisă, trecând la ziua următoare.

*

„Aelin Galathynius, moştenitoarea tronului Terrasenului, a murit astăzi sau undeva în cursul nopţii. Înainte ca ajutoarele să ajungă la casa părinţilor ei decedaţi, asasinul care a ratat-o cu o noapte în urmă s-a întors. Cadavrul ei încă nu a fost găsit, deşi unii cred că a fost aruncat în râul din spatele casei părinţilor ei”.

*

Celaena spusese odată că Arobynn o... o găsise. O găsise pe jumătate moartă şi îngheţată. Pe malul unui râu.

Chaol doar trăgea concluzii pripite. Poate că Celaena voia ca el să ştie că încă îi mai păsa de Terrasen sau...

În partea de sus a arborelui genealogic al familiei Ashryver era scrisă o poezie, ca şi cum un învăţăcel ar fi scris-o acolo în timp ce învăţa.

Ochii Ashryver
Ochii cei mai frumoşi, străvechi ca un tezaur,
De cel mai luminos albastru, împodobiţi cu aur.

Ochi de un albastru luminos, cu nuanţe aurii. Un ţipăt sugrumat ieşi din gâtul lui Chaol. De câte ori nu privise în ochii aceia? De câte ori nu o văzuse ferindu-şi privirea, acea fărâmă de dovadă pe care nu o putea ascunde, de rege?

Celaena Sardothien nu era complicea lui Aelin Ashryver Galathynius.

Celaena Sardothien *era* Aelin Ashryver Galathynius, moştenitoarea tronului şi regina de drept a Terrasenului.

Celaena era Aelin Galathynius, cea mai mare ameninţare în viaţă la adresa Adarlanului, singura persoană care putea forma o armată capabilă să se ridice împotriva regelui. Acum, ea mai era şi singura persoană care cunoştea sursa secretă a puterii regelui – şi care căuta o cale de a o distruge.

Iar el tocmai o trimisese în braţele unuia dintre cei mai puternici potenţiali aliaţi: în patria mamei

ei, în regatul vărului său şi în teritoriul mătuşii sale, regina Maeve a poporului Fae.

Celaena era regina pierdută a Terrasenului.

Chaol căzu în genunchi.

Mulţumiri

Mai mult decât oricui, acest roman îi aparţine lui Susan Dennard. Pentru că a fost genul acela de prietenă care de obicei există doar în poveşti. Pentru că este o prietenă pe care a meritat să o aştept. Pentru că este *anam cara* (suflet prieten) a mea. Îţi mulţumesc pentru aventuri, pentru porţiile de râs până când ne durea stomacul şi pentru toată bucuria pe ai adus-o în lumea mea. Te iubesc.

Recunoştinţă eternă echipei mele de nota zece: agentului meu incredibil, Tamar Rydziński, editorului meu minunat, Margaret Miller şi inegalabilei Michelle Nagler. Sunt binecuvântată să vă am de partea mea.

Bunului meu prieten şi partener critic, Alex Bracken, care nu dă niciodată greş cu sfaturile înţelepte şi ideile briliante, şi care m-a salvat de pe multe margini de prăpastie. Îţi mulţumesc pentru că eşti un far luminos în această călătorie. Lui Erin „Ders” Bowman, pentru şuetele şi şicanele de vineri.

Mulţumiri merg şi către Amie Kaufman, Kat Zhang şi Jane Zhao, care au fost totul, de la parteneri critici la suporteri înfocaţi, dar întotdeauna prieteni minunaţi. Grozavei şi inteligentei Biljana Likic, pentru că m-a ajutat cu

ghicitoarea în urmă cu toţi acei ani. Lui Dan „Dkroks” Krokos pentru că este un prieten adevărat şi un partener de răutăţi. Legendarei Robin Hobb, pentru că a dus doi autori debutanţi la cină în Decatur, Georgia – îţi mulţumesc pentru înţelepciunea şi bunătatea pe care ni le-ai arătat mie şi lui Susan.

Sunt atâţia oameni care muncesc neîncetat pentru ca aceste cărţi să devină realitate şi să ajungă în mâinile cititorilor! Mulţumiri din adâncul inimii pentru Erica Barmash, Emma Bradshaw, Susannah Curran, Beth Eller, Alona Fryman, Shannon Godwin, Natalie Hamilton, Bridget Hartzler, Katy Hershberger, Melissa Kavonic, Linette Kim, Ian Lamb, Cindy Loh, Donna Mark, Patricia McHugh, Rebecca McNally, Regina Roff Flath, Rachel Stark şi Brett Wright. Şi un mulţumesc uriaş întregii echipe de la Bloomsbury – este o onoare să lucrez cu voi.

O îmbrăţişare enormă pentru părinţii şi familia mea, şi pentru prietenii mei – vă mulţumesc pentru sprijinul necondiţionat. Şi uimitorului meu soţ, Josh: nu există în nicio limbă cuvinte suficiente care să descrie cât de mult te iubesc.

Mulţumiri lui Janet Cadsawan, care face ca lumea din *Tronul de cleştar* să prindă viaţă prin bijuteriile ei minunate. Şi lui Kelly de Groot pentru hartă, entuziasm şi pentru că este grozavă.

Cititorilor mei: vă mulţumesc pentru că transformaţi această călătorie într-o asemenea poveste; vă mulţumesc pentru scrisori şi pentru că veniţi la evenimentele unde sunt invitată; vă mulţumesc pentru că răspândiţi veştile despre

această trilogie; vă mulţumesc pentru că aţi primit-o pe Celaena în inimile voastre. Voi faceţi ca orele lungi şi obositoare de muncă să merite efortul.

În cele din urmă, aş vrea să mulţumesc cititorilor mei de la Fiction Press, care au fost alături de mine atâţia ani şi faţă de care am o datorie pe care nu o voi putea plăti niciodată. Indiferent unde mă va duce acest drum, voi fi întotdeauna recunoscătoare că v-a adus în viaţa mea. Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc.